

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி ஓர் ஆய்வு

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்

குமரன் புத்தக இல்லம்

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற்
பெண் கல்வி
ஓர் ஆய்வு

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற்
பெண் கல்வி
ஓர் ஆய்வு

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்
(குறமகள்)

குமரன் புத்தக இல்லம்
கொழும்பு - சென்னை
2006

நரல் தலைப்பு
யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற் பெண் கல்வி : ஓர் ஆய்வு

ஆசிரியர்
வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் (குறமகள்)©

பதிப்பு
2006

வெளியீடு
குமரன் புத்தக இல்லம்

361 1/2, டாம் வீதி, கொழும்பு 12. தொலைபேசி : 2421388	3, மெய்கை வீதியாக் தெரு, குமரன் காணி, வடபழனி, சென்னை 26.
---	--

அச்சு
குமரன் அச்சகம்
361 1/2, டாம் வீதி
கொழும்பு 12.
தொலைபேசி : 2421388

Title
Yalpanach Samugathil Pen Kalvi
(Female Education in Jaffna Society)

Author
Vallinayaki Ramalingam ©
20 Wade Avenue, Apt: 516
Toronto, Ontario, Canada M6 H4 H3

Edition
2006

Published by
Kumaran Book House
361-1/2, Dam Street, Colombo 12.
T. Phone : 2421388

3, Meigai Vinayagar Street,
Kumaran Colony, Vadapala
Chennai - 600026.

Printed by
Kumaran Press (Pvt) Ltd.
361- 1/2, Dam Street, Colombo 12.
T. Phone : 2421388

சமர்ப்பணம்

அமரர் மு. அ. சின்னத்தம்பி

திருமதி செல்லமுத்து

பெண்கல்விக்கு முக்கியத்துவம் தந்தே
அவையில் முந்தியிருக்கக் கிரீடம் வைத்த
என் அன்னையே! தந்தையே!
எனதருமைப் பெற்றோர்களே!
இப்பெண்கல்வி ஆய்வினைத் தங்கள்
பாத கமலங்களில்
சமர்ப்பித்து
உள்ளம் நிறைகின்றேன்
சாந்தி! சாந்தி!! சாந்தி!!!

- இராசாத்தி

முகவுரை

**யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற் பெண்கள் :
வரலாற்றுச் சமூகவியல் நிலைப்பட்ட சில குறிப்புகள்**

திருவாட்டி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்கள் இத் தொகுதியினுள் தமது மூன்று முக்கிய ஆய்வுகளைத் தந்துள்ளார்.

திருமதி வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களின் கல்விநிலை, சமூகப் பிரக்ஞைநிலை, வளர்ச்சிகள் பற்றி எழுதியுள்ள மூன்று ஆய்வாழ்முள்ள கட்டுரைகள் இந்நூலில் இடம்பெறுகின்றன.

அந்நிய ஆட்சிக்கால யாழ்ப்பாணத்தின் சமூக வரலாற்றைத் தொகுத்துக்கொள்வதற்கு இக்கட்டுரைகள் முக்கியமான புலமைத் துணை வழங்குவனவாக அமைகின்றன.

இந்நூலில் இடம்பெறும் பிரதான கட்டுரையான, “யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம் 18ம் - 19ம் நூற்று வரை ஓர் ஆய்வு” என்பது, உண்மையில் வரன்முறையாக மேற் கொள்ளப்பட்ட ஒரு சீரிய ஆய்வின் முதல் வரைபு என்று கொள்ளப் படத்தக்கது. ஆராய்ச்சியாளர் புலம் பெயர வேண்டி வந்ததன் காரணமாகவும், இக்கட்டுரைக்கான ஆய்வு தயாரிப்புச் சுவடிகள், அரசு தாக்குதல்களினால் அழிந்து போனமையாலும், இன்று இவ்ஆய்வினை, அதற்குரிய முறைமைநிலையில் தராது தனது முதல் வரைபினை ஆதாரமாகக்கொண்டே தரவேண்டியுள்ளது.

இக்கட்டுரையில் இடம்பெறும் தரவுகள், தகவல்கள், ஆராய்ச்சி வியாக்கியானங்கள் ஆகியவற்றைப் பார்க்கும்போது மிக்க ஆர்வத்துடன் மிகப் பெரிய ஒரு பரப்பினை அலசி ஆராய்ந்துள்ளார் என்பது தெரிய வருகிறது.

இரண்டாவது பகுதியாக வருவது முதற் கட்டுரைக்கான உபநிலை விளக்குகையே எனலாம். பழமைபேண்நிலை

யினுள்ளும், சிற்சிலவேளைகளில் சில பெண்கள் பாரம்பரிய தமிழறிவினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது 19ம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த பார்வதி அம்மையாரின் வரலாற்றுக் குறிப்பில் இருந்து தெரிய வருகிறது.

மூன்றாவது பகுதியாக அமைவது, இலங்கைத் தமிழ்ப் பெண்கள் வரலாற்றில், மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற வேண்டியவர்களுள் ஒருவராவுள்ள யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த திருமதி மாசிலாமணி மங்களம்மாள் (1884 - 1971) அவர்களது வாழ்க்கை வரலாறு ஆகும்.

‘தமிழ் மகள்’ என்ற சஞ்சிகையை நடத்தி வந்த திருமதி மங்களம்மாளின் வரலாறு, யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்கள் எத்தகைய சமூக ஈடுபாடுகளுடன் வாழமுடியும், வாழ்ந்திருக்கிறார்கள் என்பதற்கான ஒரு செயல் விளக்க வரலாறாகும்.

19ம் நூற்றாண்டின் பிற்பகுதி 20ம் நூற்றாண்டு முழுவதும் உட்பட்ட காலப்பகுதியில் ஒட்டுமொத்தமாக இலங்கை வரலாற்றில் இடம்பெறும் முக்கிய சமூகப் பெண் சிரத்தையாளரிடையே இடம்பெற வேண்டிய இப் பெண்மணியின் வரலாறு இப்பொழுதாவது இயன்றளவு முழுமையுடன் கொண்டு வரப்படுகின்றதென்பது மகிழ்ச்சிக்குரிய விடயமாகும்.

உண்மையில் இந்த ஆராய்ச்சியினை தொழில்துறை ஆராய்ச்சி யாளர்களாகவுள்ள பெண் புலமையாளர்கள் மேற்கொண்டிருத்தல் வேண்டும்.

திருவாட்டிகள் டொங்ரன் விக்கிரமசிங்க (1995), மேரி ரட்ணம் (1993) ஆகிய பெண் செயற்பாட்டாளர்கள் பற்றி எழுதிய குறு ஆய்வுகள் போன்று மங்களம்மாள் பற்றி இதற்கு முன்னர் எந்தவொரு பிரசுரமும் வரவில்லை.

திருமதி. வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் பட்டதாரி ஆசிரியையாக காங்கேசன்துறை நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் கடமையாற்றியவர். நாடகத் துறையில் பட்டமேற்படிப்பு டிப்ளோமாவைப் பெற்றவர். கல்வியியல் முதுமாணிப் பட்டத்துக்கான ஆராய்ச்சியைச் செய்து கொண்டிருந்தவர். குறமகள் என்னும் பெயரில் சிறுகதைகள் எழுதி வருபவர்.

ஈழத்துத் தமிழ்ப் பெண்கள் வரலாற்றில் இவருக்குள்ள ஈடுபாடு காரணமாக முதலாவது ஆய்வினை மேற்கொண்டிருந்தார் என்பது எனக்குத் தெரியும்.

இப்பொழுது புலம் பெயர்ந்து கனடாவில் வசிக்கும் திருமதி வள்ளிநாயகியின் ஆய்வெழுத்துக்கள் வெளிவருவதன் மூலம் மேலேகூறியபடி நமது சமூக வளர்ச்சி பற்றிய பல தரவுகள் மிகத் துல்லியமாக இந்நூலில் வெளிவந்துள்ளன.

நூலில் வருவனவற்றை இங்கு தொகுத்தோ சுருக்கியோ கூறாது, அவற்றை நிறைவுற விளங்கிக்கொள்வதற்கான ஓர் அகண்ட தளத்தை இம்முன்னுரையில் முனைப்புறுத்தலாம் என்று கருதுகிறேன்.

இவரது பிரதான ஆராய்ச்சி, பெயரளவில் 18ம் - 19ம் நூற்றாண்டுகளுக்குள் தன்னை வரையறை செய்து கொண்டாலும் உண்மையில், யாழ்ப்பாணச் சமூக உருவாக்கக் காலம் முதல் ஏறத்தாழ 20ம் நூற்றாண்டின் நடுக்கூறு வரையுள்ள காலப்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தின் பெண்கள் கல்வி, பெண்கள் பற்றிய சமூகப் பிரக்ஞை எவ்வாறு இருந்ததென்பதை இந்நூல் வழியாக அறியக் கூடியதாகவுள்ளது.

யாழ்ப்பாணத்தின் பிரபல பெண் பாடசாலைகளில் அவ்வப் பாடசாலைகளின் தொடக்க காலங்களின் பின்னர், பதவி வகித்த அதிபர்கள் பற்றிய இவரது குறிப்புக்கள் யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்வி வளர்ச்சி வரலாற்றை ஏறத்தாழ 1930 - 40 வரை கொண்டு வருகிறது.

மேலும் மங்களம்மாள் பற்றிய வரலாறு மூலம் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற் பெண்நிலை முன்னேற்றம் என்பது, எத்தகைய சமூகப் பரிமாணங்களைக் கொண்டிருந்தது என்பதை இவ் ஆய்வின் மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளார். இதனால், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற் பெண்களின்நிலை முன்னேற்றம் குறித்த ஒரு பருவரைபுக் கண்ணோட்டத்தினை இந்நூல் வழியாகப் பெறமுடிகிறது.

யாழ்ப்பாணத்துப் பெண் கல்விக்கான அத்தியாவசியத்தைக் குறிப்பிடுகின்ற பொழுது, இவர் மேற்கொள்ளும் கருத்து நிலைத்தளம் சமசீவிகளென்ற வகையில் பெண்களுக்குரிய (ஜனநாயக) உரிமை கிடைக்கப் பெறவில்லை என்பதாகும்.

கிறிஸ்தவத்தைப் பரப்புவதற்கென வந்த தேவனுழியச் சபையினர், குறிப்பாக புரட்டஸ்தாந்தைச் சார்ந்தவர்கள், ஸ்திரமான கிறிஸ்தவக் குடும்பச் சூழ்நிலை ஏற்படுத்துவதற்கு பெண்களின் மதமாற்றம் அவசியமென்பதைக் கருதி, பெண்களுக்கான பாடசாலைகளை நிறுவினர் என்பது திருமதி. வள்ளிநாயகியின்

ஆராய்ச்சி மூலமே வெள்ளிடைமலையாகிறது. அத்துடன், பெண்கள் பற்றிக் கிறிஸ்தவம் கொண்டிருந்த நோக்கு அவர் களுடைய இந்த முயற்சிக்கு கருத்துநிலைத்தடையாக அமைய வில்லை என்பதும் உண்மையாகும்.

உடுவில் (1824), யாழ்ப்பாணம் வேம்படி (1834), உடுப்பிட்டி (1868), பருத்தித்துறை (1875) ஆகிய இடங்களில், பெண்களுக்கான கல்வி முன்னேற்ற விடயங்கள் திரிகரணகத்தியோடு கிறிஸ்தவர் களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட அதேவேளையில் ஆறுமுகநாவலர், தனது கல்வித் திட்டத்தினுள் பெண்களுக்கு இடமளிக்கவில்லை என்பதனை மிகுந்த வன்மையுடன் குறிப்பிட்டு விமர்சிக்கின்றார்.

பெண் கல்வி என்று நோக்கும்பொழுது, இது ஒரு வகையில் நியாயப்பாடுடைய நிலைப்பாடாகும். ஆயினும், நமது பாரம்பரிய இந்துச் சமுதாயத்தில், பாரம்பரியமாக நிலவும், பெண் பற்றிய கருத்துநிலை யாது என்பது ஓர் அடிப்படையான விடயமாகும். நமது சமூகத்தில் இன்றுவரை நிலவும் பால்நிலை பாரபட்சத் துக்கான அடிப்படை அதுவேயாகும்.

மரபுவழிச் சூழலில், பெண்களைப் பற்றிய குறிப்புக்கள் வரும் பொழுது யாழ்ப்பாண வழக்கில், 'பெண்ணாய்ப் பிறந்ததுகள்' என்று கூறும் ஒரு வழக்கமுண்டு.

யாழ்ப்பாணப் பேச்சு வழக்கில் பெண்ணாய்ப் பிறந்ததுகள், பெண் பிறப்புகளென்ற தொடர்கள் மிகச் சாதாரணமாகப் பேசப்படுவன. மட்டக்களப்பு வழக்கில் இது எவ்வாறு வருகின்றது என்பது பற்றிய நேரடி அவதானிப்பு எனக்குக் கிடையாது. தமிழ் கத்திலும் இந்த வார்த்தைப் பிரயோகம் அந்நாட்டுச் சூழலுக்கேற்ப வருவதுண்டு. 'பெண் பிறப்பு', 'பெண் பிறந்தவர்கள்' என்கின்ற வழக்கு அங்கும் உண்டு.

ஆனால் ஆண்களைப் பற்றிய குறிப்புகளில் ஆணாய்ப் பிறந்தவர்களென்ற வழக்கில்லை. இது பாரம்பரிய சமூகத்தில், பெண் பற்றி நிலவும் ஓர் அடிப்படையான பால் பாரபட்சத்தினை துல்லியமாகக் காட்டுகிறது. அதாவது பெண்ணாகப் பிறப்பது என்பது, ஒரு துரதிஷ்ட சம்பவம். அவர்கள், பரிதாபத்திற் குரியவர்கள், அவர்கள் உதவப்பட வேண்டியவர்கள் என்கின்ற ஒரு சிந்தனையெடுகோள் இதற்குள் தொக்கி நிற்கின்றது.

தாயும், மனைவியும் பெண்களே எனினும் பெண்ணைப் பற்றிய பொதுப்படையான அறமதிப்பீட்டின் பொழுது, அந்த

அம்சம் முனைப்புப்படுத்தப்படுவதில்லை. இது ஒரு முரணிலை யாகவும் அச்சமூகத்தில் கருதப்படுவதில்லை.

தாய், மனைவி, சகோதரிகளென்ற வட்டத்திற்கு மேலே சென்று பெண் ஆணை அவளுடைய ஆன்ம விமோசனத்திலிருந்து தடுப்பவளென்ற ஒரு வலுவான கருத்துமுண்டு.

உண்மையில், இந்தப் பெண்பால் பாரபட்ச உணர்வு நமது பாரம்பரியத்தில் இத்துடன் நின்றுவிடுவதில்லை.

மனிதர்களின் இன்ப அனுபவிப்புக்கான இவர்களுடைய அளவு மானியில் பெண்ணிடத்துப் பெறும் இன்பம் சிற்றின்பம் என்றும், இறைவன் வழிப்பெறும் இன்பம் பேரின்பம் என்றும் கூறப்படும். இதிலுள்ள ஒரு சிரிப்பு முரண் என்னவெனில், கடவுளிடத்து சேரும்பொழுது கிடைக்கும் இன்பத்தை நாயகன் நாயகி உறவு (நாயகன் நாயகி பாவம் என்பது புருஷன் மனைவி யிடம் நிலவும் உறவே) என்று கூறிவிட்டு, உண்மையான நாயகன் நாயகி உறவை சிற்றின்பம் (சிறுமை இன்பம்) என்று குறிப்பிடுவது இவர்கள் மரபு.

இங்கு சிறுமை என்பது, அளவையும் பண்பையும் குறித்தது என்றே கொள்வர். ஒரு சாதாரண இந்துச் சமூகத்தில், நிலவுகின்ற அடிப்படையான கருத்துநிலைகளுள் இதுவும் ஒன்று.

இவ்வாறு பார்க்கப்பட்ட பெண் பின்னர் கல்விக்குரியவளாகக் கொள்ளப்பட்டு, கட்டாயக் கல்விக்குள் கொண்டு வரப்படுவதற்கான சிந்தனைச் சாத்தியப்பாட்டுக்கே இந்தச் சிந்தனை மரபில் இடமில்லை. ஆயினும், வரலாற்று யதார்த்தத்தில் அதாவது, உண்மையான சமூகநிலையில் இவ்வாறில்லை. பெண்கள் கற்றலுக்கும், கற்றவற்றைப் பயன்படுத்துவதற்குமான சூழல் உண்டு. அத்தகைய ஒரு சூழலில், பெண்களை புலமையாளர் களாகவோ அறிவாளிகளாகவோ கொள்ளும்போது அவர்களை பாலியல்பு விடுபட்ட (De Sexed) பெண்களாகவே கொள்வர். இதற்குத் தமிழ்ப் பாரம்பரியமே சிறந்த உதாரணம்.

ஒளவை என்ற சொல்லின் கருத்து தாய், முது பெண், பெண் துறவி குறிப்பாக சமண சமயப் பெண் துறவி என்ற கருத்துக்களை உடையதென தமிழ் லெக்சிக்கன் (Lexicon) கூறும்.

நமது சிந்தனைக் கட்டுருவாக்கத்தில் ஒளவையார் ஒரு முதிய பெண்மணியே. அறிவுரை கூறக்கூடிய ஒரு பெண்ணை இளவயதின ளாகவோ, நடுத்தர வயதினளாகவோ பார்ப்பதற்கு நம்மிடையே ஒரு பண்பாட்டு இடர்ப்பாடு உண்டு.

பாரம்பரிய பேணுகையை மேல்நாட்டின் மத, பண்பாட்டு ஊடுருவலுக்கு எதிராகப் பயன்படுத்திய ஆறுமுகநாவலரிடத்து கிறிஸ்தவ பாதிர்களிடமிருந்து எதிர்பார்ப்பதைப் போன்று, பெண் கல்வியை எதிர் நோக்குவது சிரமமே.

கற்பு எப்பொழுதுமே பெண்ணுக்குரிய குணமாகவே கொள்ளப்பட்டு வந்துள்ளது. இவற்றை நோக்கும்போது இந்திய மரபுவழிச் சமூகத்திலே பெண்ணுக்குச் சில தளநிலைத் தகைமையினங்கள் குறிப்பிடப்படுவது வழக்கம்.

பாரம்பரிய பேணுகையை மேல்நாட்டு ஊடுருவலுக்கு எதிரான ஒரு கேடயமாகப் பயன்படுத்த விரும்பிய ஆறுமுக நாவலரிடம் பெண் கல்வி பற்றிய ஒரு தளமாற்ற (Radical) கருத்தினை எதிர்பார்க்க முடியாது.

மேல்நாட்டார் ஆட்சிக் காலத்தில் வந்த பெண் கல்வியைப் பற்றிய கருத்துக்கள் நடைமுறைகளைப் பற்றி ஆராயும்பொழுது, காலனித்துவம் என்ற வரலாற்று எண்ணக்கருவின் முக்கியத்துவத்தை மறந்துவிடக்கூடாது.

பெண்ணை ஆணிலும் பார்க்கத் தாழ்ந்தவளாகக் கருதும் கருத்துநிலையின் தளம் இந்தியச் சமூகத்துக்கு மாத்திரம் உரிய தொன்றன்று. அது மேல்நாட்டுச் சமூகங்களுக்கும் உரிய ஒன்றாகும். இதற்கான காரணம், இச்சிந்தனை மரபு பிதாவழி அதிகாரச் சமூகத்தின் நியமமாகும். பற்றியாக்கல் (Patriarchal) என்பதன் கருத்து, ஆணாதிக்கம் அல்ல; பிதாவழி அதிகாரம் என்பதேயாகும். (பிதாவழிச் சமூகத்திலுள்ள எல்லா ஆண்களும் அதிகார முடையவர்கள் அல்ல. (உதாரணம்:- அடியோர், வேலையாட்கள், முதியோர்). கிறிஸ்தவம் கூட இதிலிருந்து விடுபட்டதொன்றல்ல.

மிக அண்மைக் காலத்திலேயே, புரட்டஸ்தாந்து திருச்சபைகளில் பெண்கள் மதப் போதகர்களாக நியமிக்கப்பட்டிருந்தனர். (கத்தோலிக்கத் திருச்சபையில் தேவாலய ஆராதனைகள் நடத்தும் அதிகாரம் கன்னியாஸ்திரிகளுக்குக் கிடையாது).

இலங்கை போன்ற காலனித்துவ நாடுகளில், கிறிஸ்தவ திருச்சபைகள் பெண்கல்வி முறைமையை மேற்கொண்டதற்கான காரணங்கள் பிரதானமானது, மேலே கூறியபடி ஒரு குடும்பத்தைக் கிறிஸ்தவக் குடும்பமாகப் பேணுவதற்குப் பெண் தேவைப்படுகின்றாள் என்பதாகும். கத்தோலிக்கப் பெண் பாடசாலைகள் காலத்தால் பிந்தியே முன்னுக்கு வருகின்றன.

பிரித்தானியர் காலனித்துவத்திற்கும் புரட்டஸ்தாந்துக் கிறிஸ்தவர்களுக்கும் இருந்த உறவு அச்சாணியானதாகும். குறிப்பாக, காலனித்துவக் கொள்கைகளுக்கேற்ற கல்விமுறை வருகின்ற பொழுது இந்தியா, இலங்கை போன்ற நாடுகளின் சூழல்களில் அது நவீனமயப்பாட்டுடனும், மேல்நாட்டு மயப்பாட்டுடனும் இணைந்து வந்தது. உண்மையில் இலங்கை, இந்தியா போன்ற நாடுகளின் நவீனமயப்பாட்டுக்குள் (தொடக்கத்தில்) ஒரு கிறிஸ்தவ இழை ஒடிக்கொண்டிருந்தது. கால ஒட்டத்தில் அது மாறிற்று. இதனை நாம் பெண்களுக்கான இந்துக் கல்லூரிகள் தொடக்கப் படுவதிலே காணலாம்.

ஆனால், இவ்வாறு கூறும் பொழுது பெண்களின் கல்வி முன்னேற்றத்தை தேவஊழியமாகக் கருதித் தொழிற்பட்ட மேலை நாட்டு கிறிஸ்தவ பெண்களின் பணியையும் அதற்கும் மேலாக அவர்களின் நன்னோக்கத்தையும் குறைத்து மதிப்பிடக்கூடாது.

காலனித்துவ ஆட்சி முறையில், கல்வி மிகப் பிரதானமாக இரண்டு விடயங்களைப் பூர்த்தி செய்வதாக அமைந்தது. ஒன்று காலனித்துவம் ஏற்படுத்த விரும்பிய மாற்றங்களுக்கு அநுசரண யானதாகவும், அந்த மாற்றங்களுக்கு வேண்டிய கருத்துநிலைப் பின்புலத்தை ஏற்படுத்துவதாகவும் இருத்தலாகும்.

சுருக்கமாகக் கூறினால், காலனித்துவம் தான் அதிகாரம் நடத்தும் நாட்டில் ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களை ஈட்டத்தக்கதாகவும், அந்த மாற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதற்குமான ஒரு கல்வி முறையை அது ஏற்படுத்திற்று.

இரண்டாவதாக. காலனித்துவ நிர்வாகத்தில் உள்ளூர்வாசிகளை இணைத்துக்கொள்வதற்கு அதாவது தாங்கள் நிர்வாகத்துக்கு வேண்டிய உத்தியோகத்தரை உண்டாக்குவதற்கான ஒரு நடைமுறையாகவும் இந்தக் கல்வி முறை அமைந்தது.

இலங்கை, இந்திய நாடுகளில், ஆங்கிலக் காலனித்துவம் இதனையே சாதித்தது. தங்கள் ஆட்சியில் கருத்துநிலைத் துண்களாக அமைந்த கொள்கைகளை மக்களிடையே கொண்டு செல்வதற்கு இக்கல்விமுறை பயன்பட்டது.

ஆபிரிக்க நாடுகளைப் போன்றல்லாமல், இலங்கை, இந்தியா, பர்மா போன்ற நாடுகளில் ஏற்கெனவே ஒரு நீண்ட கால எழுத்தறிவுப் பாரம்பரியம் நிலவியது மாத்திரமல்லாமல், அதற்கான ஒரு மிக நீண்டகால கற்பித்தற் பாரம்பரியமும் நிலவி வந்தது. அந்தக் கல்வி

முறை அந்தச் சமுதாயத்தின் அதிகாரவைப்புமுறைக்கு இயைந்ததாக மாத்திரமல்லாமல், அந்த அதிகாரவைப்புமுறை நிர்ப்பந்தித்த அதிகாரப்படி நிலையையும் (Hierarchy) பேணுவதாக அமைந்தன. குறிப்பாக சமண, பௌத்த மதங்கள், வரன்முறையான ஒரு கல்விப் பாரம்பரியத்தை ஏற்படுத்தியிருந்தன. இந்த மரபின் கல்வித்துறைச் செல்வாக்கை பாடசாலைக்கான தமிழ்ப் பெயரான பள்ளிக்கூடம் என்னும் சொல் மூலம் அறியலாம்.

சமண பௌத்தத் துறவிகள் இரவில் நித்திரைகொள்ளும் (பள்ளிகொள்ளும்) இடம் காலையில் துப்பரவாக்கப் பெற்று மாணவர்களை கற்பிப்பதற்கான 'கூடம்' ஆயிற்று. இப் பாரம்பரியத்தினை தமிழ் நாட்டில், சைவ மரபும் உள்வாங்கிக் கொண்டது.

மேற்கூறிய கல்விக் கையளிப்புப் பற்றி அக்காலத்திலே பெண்கள் பெற்றிருக்கக்கூடிய 'கல்வி பற்றி' நிறுவனரீதியாக எதுவும் தெரியவில்லை. பௌத்தம், சமணம் ஆகிய மதங்களில் பெண்கள் சந்நியாசினிகளாக இருந்ததற்கான ஆதாரங்கள் நிறையவுள்ளன. அவ்வாறு சந்நியாசினி ஆவதற்கு வரன்முறையான மதக் கற்பித்தல் சமண, பௌத்த பள்ளிகளில் இருந்திருக்கவேண்டும்.

இந்துப் பாரம்பரியத்தில் காரைக்காலம்மையார், திலகவதியார், ஆண்டாள், மங்கையற்கரசி, குந்தவி போன்ற அறிவுசான்ற பெண்கள் பற்றி அறிகிறோம். காரைக்காலம்மையாரின் பாடல் களை நோக்கும் பொழுதும் திலகவதியாரைப் பற்றி வாசிக்கும் பொழுதும் குந்தவை பற்றிய வரலாற்றுத் தரவுகளை ஆராயும் போதும் அவர்களிடத்து கற்றதனால் பெறும் அறிவென்று கூறப்படத்தக்க அறிவுத்திறன் காணப்படுவதை அவதானிக்கலாம்.

அக்காலத்து உயர் குடும்ப மட்டங்களில் பெண்கள் பாரம்பரியம் சார்ந்த அறிவுக்கையளிப்பைப் பெறுவதற்கான ஒரு நெறிமுறை இருந்திருத்தல் வேண்டுமென்பதும் தெரிகிறது. இவர்களைவிட பெண் கலைஞர்கள் சிலரும், வரன்முறையான அறிவுடையோராக இருந்ததற்கான சான்றுகளுள்ளன.

இந்நாடுகளின் பாரம்பரிய சமூக அமைப்பைத்தாங்கி நின்ற அந்தக் கல்வி மரபைக் கொண்டு வரவேண்டிய ஒரு தேவை அவர்களுக்கிருந்தது. காலனித்துவ அரசுகளில் கிறிஸ்தவ ஆதரவுக் கொள்கையும் நிலவியதால், பிரித்தானிய ஆட்சியின் தொடக்கத்தின் பொழுது இப்பணி கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளிடத்தே விடப்பட்டிருந்தது. இதனால், ஐரோப்பிய சமூக சூழலில் அல்லது ஆங்கில

சமூகச் சூழலில் கிறிஸ்தவம் மேற்கொண்டிராத நவீன மயமாக்கற்பணி - இங்கு அதனுடைய முக்கியம் - கல்விப் பணியாயிற்று.

ஆங்கில மொழி மாத்திரமல்லாது ஐரோப்பியச் சூழலில் வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட புவியியல், வரலாறு, கணிதம் ஆகியனவும் முக்கிய பாடங்களாக்கப்பட்டன.

ஆண் பிள்ளைகளுக்கான பாடசாலைகளுக்கிணையாக கிறிஸ்தவ மிஷனரிமார் பெண் பாடசாலைகளை தோற்றுவித்தனர். இதனால், அவ்வவ் ஆண் பாடசாலைகள் மூலமாகச் சாதிக்க முனைந்த சமூக - கல்வி மாற்றங்களை ஏற்படுத்துவதற்கு இப் பெண் பாடசாலைகளும் உதவின.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரையில், மேலும் ஒரு முக்கிய காரணி தொழிற்படுகின்றது. யாழ்ப்பாணத்தில் இயங்கிய புரட்டஸ் தாந்து மதங்களான மெதடிஸ்த திருச்சபையும், ஆங்கிலத் திருச்சபையும் (ஆங்கிலிக்கன்) இங்கிலாந்தையே தளமாகக் கொண்டிருந்தன என்பதோடு மாத்திரமல்லாமல், இலங்கையில் யாழ்ப்பாணத்தில் மாத்திரம் தொழிற்பட்ட அமெரிக்க மிஷன் ஆங்கிலக் காலனித்துவத்திற்கு இயைந்து போகாத ஒரு மனநிலையையும் அதனைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கல்வி முறைமையையும் வளர்த்தெடுத்திருந்தது.

முதலில் வட்டுக்கோட்டைச் செமினரி என்றும், பின்னர் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி என்றும், நடத்தப்பெற்ற அமெரிக்க மிஷன் கல்லூரிகள் ஆங்கிலக் காலனித்துவத்திற்கு அப்பாலான இத்துறைகளை வெளிப்படுத்துவதற்கான தளமாக அமைந்தன.

உடுவில் பெண்கள் உயர் பாடசாலை, இந்த அமெரிக்கன் மிஷன் தொடக்கிய பெண் பாடசாலையேயாகும். இதன் காரணமாக, யாழ்ப்பாணத்து புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவ பெண் பாடசாலைச் சூழலில், நவீனமயவாக்கம் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெறத்தொடங்கிற்றெனலாம். அதுவும், உடுவில் மகளிர் பாடசாலை, விடுதிநிலைப் பாடசாலையாக நடத்தப் பெற்றதால், இப்பாடசாலை சமூக நவீனமயப்பாட்டுக்கும் உதவுவதாக அமைந்ததெனலாம்.

கிறிஸ்தவ பெண் பாடசாலைகள் வழியாக, ஏற்பட்ட சமூக மாற்ற உந்துதல்களை திருமதி. வள்ளிநாயகி மிக விரிவாக எடுத்துக் கூறியுள்ளார். படிப்பில் மாத்திரமல்லாது, நவீனநிலைப்பட்ட சமூக மாற்றத்துக்குமேற்ற பயிற்சிகளையும், அப்பாடசாலைகள் பயிற்று

வித்தன என்பது தெரிய வருகிறது. ஆடைகள் தைத்தல், கைப்பணிப் பொருட்கள் செய்தல் போன்றவை முக்கியமானவை.

உண்மையில், ஆங்கிலக் கல்வி மூலமாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலேற்பட்ட குடும்பநிலை நவீனமயப்பாட்டுக்கு வேண்டியனவற்றை இப்பாடசாலைகள் தொடக்கி வளர்க்கத் தொடங்குகின்றன எனலாம்.

உடுவில், வேம்படி, உடுப்பிட்டி, பருத்தித்துறை, சுண்டுக்குளி ஆகிய இடங்களில் தோன்றிய புரட்டஸ்தாந்து பெண்பாடசாலைகள் படிப்படியாகப் பிறமதம் பெண்பிள்ளைகளுக்குமான பாடசாலைகளாயின. உடுவில் ஏற்படுத்திய தாக்கம் காரணமாக உந்தப்பெற்ற அவ் ஊர்மக்கள் சிலர், சேர். பொன். இராமநாதனிடம் சைவப் பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலை பற்றிய அத்தியாவசியத்தை வற்புறுத்துவது பற்றி வள்ளிநாயகி தமது ஆய்வினா கூறியுள்ளார்.

சேர். பொன். இராமநாதன் கல்லூரி உடுவில் பெண்கள் பாடசாலைக்கு மிக அண்மித்ததான மருதனா மடம் சந்தியிலே தொடக்கப் பெற்றதன் காரணமாக ஏற்பட்ட வாத, விவாதம் சுவாரஸ்யமானதாகும். இராமநாதன் அவர்களின் செயற்பாடு, உடுவில் பாடசாலையை நிச்சயமாகப் பாதித்தது. கத்தோலிக்கரின் ஆங்கிலக் கல்வி 1870களின் பின்னரே முனைப்புறுவதை அறிவோம். 'Convent' எனும் பெண் பாடசாலைகள் பிரபல புரட்டஸ்தாந்து பெண் பாடசாலைகளின் பின்னரே தொடங்குகின்றன.

சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளைப் பொறுத்தவரையில் அவற்றிற் பல 1930களில் குறிப்பாக மலேசியப் பணம் வரத் தொடங்கியதன் பின்னர், பெருவளர்ச்சி பெறத்தொடங்கின. யாழ்ப்பாண நகரம் தவிர்ந்த மற்றைய பெரும்பாலான பிற்பட்ட காலங்களில் 1940இன் மேல் சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலைகளில் உயர் வகுப்புக்களில், ஆண்களும் பெண்களும் சேர்ந்து படிக்கும் ஒரு மரபு உண்டாயிற்று. சைவச் சூழலைச் சார்ந்த பெண் பிள்ளைகள், கிறிஸ்தவப் பெண்கள் பாடசாலைகளில் பயிற்சிவதை இயன்றளவு தவிர்ப்பதற்காகவே இந்நடைமுறை மேற்கொள்ளப்பட்டதெனலாம். ஆனால், இன்னொரு நிலைநின்று நோக்கும்பொழுது பெண்பிள்ளைகளுக்கான ஆங்கிலக் கல்வியை சைவப் பாடசாலைகளே முதன்மைப்படுத்தப்பட வேண்டிய அளவுக்கு அக்கல்வி மக்களிடையே வரவேற்பைப் பெறத்தொடங்கிவிட்டதென்று தெரியவருகிறது. இது, கீழே கூறப்படவுள்ள சமூகமாற்ற உணர்வு

எத்துணை வளரத் தொடங்கியிருந்ததென்று தெளிவாகின்றது. யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கல்வி வரலாற்று வளர்ச்சியினை ஒட்டு மொத்தமாக நோக்கும்பொழுது இவ்வுண்மை தெரியவரும். இவற்றின் ஒட்டுமொத்தமான தாக்கம், யாழ்ப்பாணத்தில் ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாகத் தோற்றம் பெறும் நடுத்தர வர்க்க மட்டத்தில், குடும்பமெனும் நிறுவனம் பெறும், திசைமுக மாற்றத்துக்கு உதவுவதெனலாம்.

ஆங்கிலக் கல்வி தரும், அரசாங்க உத்தியோகங்கள் காரணமாகத் தோன்றும் ஒரு புதிய வர்க்க நிலைப்பாடே (Class Position) தோன்றுகிறதெனலாம். நிலவுடமையாளர் அல்லது உயர் குடியினர் மாத்திரமல்லாமல் இடைநிலைச் சாதியினரையும், ஓரோர் வேளைகளில் சிற்சில இடங்களில் அடிநிலையினரையுங்கூட, உள்ளகப் படுத்திய ஆங்கிலக் கல்வி வழியாக வந்த உத்தியோகங்கள், யாழ்ப்பாண பாரம்பரிய சமூக அமைப்பினூடே, புதிய வர்க்க நிலைப்பாடுகளைக் கொண்டு வருகின்றது.

இந்த நிலைப்பாடுகள் சமூக மட்டத்தில் நிறுவனமயப் படுத்தப்படுவதற்கு புதிய பெண் கல்விமுறை வழியாக வரும் 'படித்த பெண்' அச்சாணியாகிறாள். இப்பெண், தனது குடும்பத்தை முற்றுமுழுதான விவசாயக் குடும்பமாகவோ அல்லது சாதிமுறை தொழில்சார் குடும்பமாகவோ வைத்திருக்காது, காலனித்துவத்தின் வழிவரும் உத்தியோகங்களை (அவை அரசு மூலமும் வரலாம், அல்லாமலும் வரலாம்) நோக்கிய பிள்ளைகளை வளர்ப்பதற்கான, ஊக்குவிப்பதற்கான, மையப்புள்ளியாக அமைகிறாள்.

அது மாத்திரமல்லாமல், அந்த மாறும் சமூகத்தின் சில புதிய தொழில்களை ஏற்றுக்கொள்பவளாகவும், ஏற்றுக்கொள்வதற்கு வேண்டிய கல்வித் தகைமையை உடையவளாகவும் ஆகிவிடுகிறாள் (பிரதானமாக பாடசாலை ஆசிரியை).

இவ்விடயத்தை மேலும், தெளிவுபடுத்துதல் அவசியமாகும். காலனித்துவ ஆங்கில ஆட்சி காரணமாக யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் ஒரு முக்கிய சமூக அசைவியக்கம் ஏற்படுகின்றது. ஏற்கெனவே சமூக அதிகாரங்களுக்குப் பழக்கப்பட்டிருந்த குடும்பங்களும் காலனித்துவ ஆட்சியின் சட்டத்தின் முன் சமமென்ற அடிப்படை எடுகோளின் செயல் விளக்கமாக ஏற்பட்ட அதிகாரப்படிநிலை அகற்றல், புதிய கல்வி வாய்ப்புக்கள் ஆதியன சாதிநிலைத் தொழில்களிலிருந்து குடும்பங்களை விடுவிக்கின்றது. இந்தப் புதிய சூழலின்

பின்புலத்திலேயே ஆங்கிலம் உத்தியோகங்களைத் தளமாகக் கொண்ட குடும்பங்கள் வருகின்றன. உத்தியோகத்தின் மனைவியாக இருப்பதற்கு வேண்டிய கல்வித் தகைமையுடையவளாகப் பெண்ணைப் படிப்பிப்பது இப்பொழுது அவசியமாகிறது.

இந்தப் பெண்ணோ தான் உத்தியோகம் பார்க்காத ஒருத்தியாக இருப்பின் முழுநேர வீட்டுப் பெண்ணாகவே இருப்பாள். அதாவது, பாரம்பரியக் குடும்பச் சூழலில் வருகின்ற யாழ்ப்பாணத்துக் குடும்பத் தலைவி விவசாயத்திலோ அல்லது மீன்பிடித்துறையிலோ, பிரதானமான ஒரு பொருளாதாரப் பணியினை ஆற்றுவவளாக இருப்பாள்.

குறிப்பாக தோட்டச் செய்கையில், பெண்களுக்கு முக்கிய பங்கிருந்தது. மீன்பிடித்துறையிலும், குடும்பத் தலைவி, முக்கியமான பொருளாதாரப் பங்கெடுப்பாள். ஆனால் இந்தப் புதிய 'படித்த பெண்' தான் உத்தியோகம் பார்க்காவிடின், முற்று முழுதாக குடும்பத் தலைவியாகவே இருப்பாள். குழந்தைகள் பிறந்து, அவை வளரத் தொடங்க இவளது கவனம், குழந்தைகளை படிப்பில் ஊக்கப்படுத்துவதே. படிப்பு என்பது உத்தியோகத்துக்கான வாயிலாகும். உத்தியோகம், சமூக பலத்தையும் அதிகாரத்தையும் தருவதாகும்.

இவ்வாறு நோக்கும் பொழுது, காலனித்துவ காலத்துப் பெண் கல்வி வழியாக வந்தவர்கள்; பாரம்பரியமாக நிலவிவந்த சமுதாயக் கட்டமைப்பினுள், அந்தக் கட்டமைப்போடு முரண்படாது, இன்னொரு திசைமுகம் நோக்கிய வளர்ச்சிக்கான உந்துசக்தியாக அமைகிறார்கள். இந்நிலையிலேயே, உத்தியோக மாப்பிள்ளைக் கான விவாக ஒழுங்கு, பாரம்பரிய விவசாய, மீன்பிடிச் குடும்ப விவாக ஒழுங்குகளிலிருந்து வேறுபடுகிறது.

ஏற்கெனவே, நிலவிவந்த மரபுவழி சமுதாய அதிகார முறைமைகள், தொடர்ந்து பேணப்படமுடியாதுபோக, உத்தியோகங்கள் வழியாக வரும் சமூகச்செல்வாக்கு, சமூகஅதிகாரம் ஆதியன வற்றுக்காக முதலீடு செய்வதுபோன்ற ஒருமுறையில், புதிய விவாக ஒழுங்குகள் மாறுகின்றன. இவைபற்றிப் பின்னர் நோக்குவோம்.

இக்கட்டத்தில், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற் பெண்கல்வி வழியாகக் குடும்ப அமைப்பிலேற்படும் தொழிற்பாட்டு / பயன்பாட்டு (Functional) மாறுபாட்டை அவதானித்துக்கொண்டால் போதும். இக் கல்வி வளர்ச்சியின் முக்கிய படிநிலைகள், திருமதி வள்ளிநாயகியின் ஆய்வுக் குறிப்புகளிலிருந்து வெளிவருகிறது.

தொடக்கநிலையில், பெண்களுக்கான நவீன கல்வி அவர்களை குடும்பப் பெண்களாக்குவதற்கான இன்னும் சற்று நேரடியாகவே கூறினால் நல்ல மனைவியராக்குவதற்கான படிப்பாகவே இருந்தது.

அதாவது, பெண்களுக்கு அடிப்படை உலக ஞானம் (அறிவு) ஏற்படுவதன் மூலம் அவர்கள் மேலும் நல்ல குடும்பத் தலைவியாக விளங்குவரென்ற அடிப்படையில் தொடங்கியது, வளர்ந்து செல்லும்பொழுது ஒரு முக்கியமான புதிய கிளையை ஏற்படுத்துகிறது. அதாவது, இந்தப் பெண்கள் ஆண்கள் கற்கும் தொழின்மைக் கல்விகளுக்கும் ஏற்றவர்களென்பதே அந்த நிலைப்பாடாகும்.

பெண் என்ற உடலியல் உளவியல் வரையறைகளை மீறாமல், ஆண்களுக்குரிய தொழில்களை மேற்கொள்ளலாம், அதற்கான அடிப்படைப் புத்தித்திறன் அவர்களிடம் உண்டென்பது புலனாகத் தொடங்கிற்று. முதலில், ஆசிரியர்களாக அதற்கு முன்வந்து, பின்னர் அத்துறையிலேயே நிர்வாகப் பொறுப்புக்களை ஏற்று, வளர்ந்து செல்லும் ஒருநிலை காணப்பட்டது. (தொடக்க காலப் பெண் கல்வியின் உள்ளூர் அதிபர்கள் பெரும்பாலும் விவாகம் செய்யாத வர்களாகவே இருந்தனர் என்பதும் சுவாரஸ்யமான தகவலாகும்). அடுத்து (டாக்டர்கள்) வைத்தியர்களாகின்றனர்; இது ஒரு பெரும் முக்கியவழி திறப்பாகும்.

இன்னொரு புறத்தில் பாடசாலை விளையாட்டுப்போட்டிகளில், பங்குபற்றல் போன்ற செயற்பாடுகளும் வளர்த்தொடங்குகின்றன. இவற்றால் பாரம்பரிய சமூகத்தில் பெண்ணுடன் சார்த்திப் பேசப்படாத தகைமைத் திறன்களை அவர்கள் சுலபமாகப் பெறலாமெனும் கருத்து வளரத் தொடங்கிற்று. இந்த வளர்ச்சிகள் யாழ்ப்பாணத்தில் புதிய வர்க்க வளர்ச்சிப் பாக்குகளுக்கு உதவத் தொடங்கின. இந்த இரண்டாவது நிலைவளர்ச்சி 'பெண்ணாய்ப் பிறந்தது' என்ற கருத்துநிலையை அதனுள் தொக்கிநிற்கும் ஒரு உள்ளார்ந்த அனுதாபத்தை உடைக்கும்முறையில், பெண் நம்பிக்கையுடன் நமது சமூகத்தில் வளரத் தாடங்குகிறாள்.

இன்னொருவகையில் பார்க்கின்றபொழுது இச்செல் நெறிக்குள் ஒரு சமூக ஜனநாயக உட்கிடக்கையுண்டு என்பதை மறந்து விடக்கூடாது. பெண் ஆசிரியைகள், அதிபர்கள், வைத்தியர்கள் வரத்தொடங்கிய பொழுது சமூகத்தில் ஏற்பட்ட சிலிர்ப் புணர்வின் சில நிலைகளையாவது இந்நூலை வாசிப்பவர்கள் நிச்சயம் பெறுவார்கள்.

இந்த நவீன வாக்கம் படிப்படியாக நகரமயமாக்கத்துக்கு (Urbanization) இட்டுச் செல்வதை அவதானிக்கலாம்.

இந்நூலின் தொடக்கப் பகுதியினை வாசிக்கின்றபொழுது, யாழ்ப்பாணத்தின் இந்துப் பண்பாடென்பது, ஒருமை நிலைப்பட்ட ஒன்றென்ற அபிப்பிராயம் சில வாசகர்களிடையே ஏற்படலாம். அத்தகைய ஒரு எடுகோள், பொதுப்படையான ஒரு அபிப்பிராய மாகவேயுள்ளது. ஆறுமுகநாவலர் வழிவரும் சமூக, பண்பாட்டு கருத்துநிலை பற்றிய கருத்தாடல்களில் சார்பாகப் பேசுவோரும் சரி, எதிர்த்துப் பேசுவோரும் சரி, அது பற்றி விவாதிக்கும் பொழுது, அது ஒரு ஒருமைப்பட்ட ஒருயிரி போன்ற அமைப்பிற்குக் கொண்ட ஒன்றாக அதனை நோக்குவது, சித்திரிப்பது வழக்கமாகிவிட்டது.

யாழ்ப்பாணச் சமூக வாழ்க்கையின் வரலாற்று யதார்த்தம் இது, ஒரு முற்றுமுழுதான ஒருமைப்பாட்டைக் கொண்டதல்ல என்பதைக் காட்டும். இந்த விடயம் பற்றி என்னைச் சிந்திக்கத் துண்டியவர் எனது இளம் நண்பர் பொறியியலாளர் சி. விக்னேஸ்வரன் (விக்கி) ஆவார். அவருக்கு என் நன்றி உரித்து.

இந்த வேறுபாட்டினை, இரண்டு நிலைகளில் யாழ்ப்பாணச் சமூக யதார்த்தம் பற்றி இரு முக்கிய அம்சங்களின் பின்புலத்தில் பார்த்தல் வேண்டும். முதலாவது, யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் நிலவும் சாதிமுறைமையின் வரலாற்று யதார்த்தமாகும். சாதி முறைமையின் பிரதான அம்சம் அதிகாரப்படிநிலை அடுக்கு முறையாகும் (Hierarchy).

இந்த அதிகாரப் படிநிலை தமிழகத்தில் உள்ளது போன்ற பிராமணிய நிலைப்படாததால், இங்கு உயர்மட்டமென்று கொள்ளப்படும் சாதிகளின் இயங்கு நிலைப்பாட்டில் ஒரு தெளி வின்மை இருக்கும். இந்தச் சமூகத்தில் செட்டிமாரும் வெள்ளாளராக லாம். இங்கு சின்ன வெள்ளாளர், பெரிய வெள்ளாளர் என்ற ஒரு வகைபாடுகூட உண்டு. காலனித்துவத்தின் வழியாக வந்த புதிய அதிகாரங்கள் காரணமாக பாரம்பரியமாக சமூக அதிகாரத்துடன் நிலவிய குடும்பங்களிலும் பார்க்கச் சில குடும்பங்கள் மேல் நிலைக்கு வந்து தமது வெள்ளாளத் தன்மையை நிலைநிறுத்த முயல்வதுண்டு.

சேர். பொன். இராமநாதனது குடும்பத்துக்கு எதிராக இக் குற்றச்சாட்டுண்டு. யாழ்ப்பாணத்தின் வரலாறு பூர்வமான அதிகார சாதியினர் யாழ்ப்பாண வைபவமாலையில் பேசப்பெறும்

முதலிமார் குடும்பத்தின் வழித்தோன்றல்களே. ஆனால், 19ம் நூற்றாண்டுகளில் இத்தொகை வேறுபடுவதை அவதானிக்கலாம். உயர்மட்டப்பாங்கு இவ்வாறிருக்க, சமஸ்கிருத மயமாக்கமென எம். என். ஸ்ரீனிவாஸ் தென்னிந்தியச் சூழல் சம்பந்தமாக அடையாளம் காணும் இந்தச் சமூக மேல்நிலையாக்க தொழிற்பாடு நடைபெறுவதற்கு முன்னர், மத சம்பிரதாயங்களில்கூட, சாதி நிலைப்பட்ட நடைமுறைகள் இருந்தன. [தனது காலத்தில் நிலவிய சைவ நடைமுறைச் சமவீனங்களையகற்றி ஒருமைப்பாட்டை ஏற்படுத்துவதற்கு ஆகம முறையை நாவலர் கடைப்பிடித்தார்]* ஃபாபன் பேகர் (Paffan Berger) கூறுவது போன்று:

அடிப்படையில் யாழ்ப்பாணப் பண்பாடென்பது சூத்திரப் பண்பாடு தான். அதனுள் மிகப் பெரிய ஒருமையுணர்வை எதிர்பார்க்க முடியாது.

இரண்டாவது அம்சம், யாழ்ப்பாணத்தில், பிரதேச வேறுபாடு கள் மிகமுக்கியமானவை. பிரதானமாக யாழ்ப்பாணத் தீபகற்பகத் துக்குள்ளேயே ஐந்து ஒன்றுக்கொன்று தெரிநிலை வேறுபாடுகள் கொண்ட பிரதேசங்களை எடுத்துக் கூறலாம். ஒன்று - யாழ்ப்பாண நகர் சார்ந்த பகுதிகள்: நல்லூர், திருநெல்வேலி; இரண்டு - வலி காமம் தெற்கு: கன்னாகம், தெல்லிப்பளை, மயிலிட்டி; மூன்றாவது - தென்மராட்சிப்பகுதி: சாவகச்சேரி, கச்சாய், பச்சிலைப்பள்ளி உட்பட்ட பகுதிகள்; அடுத்து வடமராட்சி; இறுதியாகத் தீவுப்பகுதி.

யுத்தகாலத்துக்கு முந்திய காலங்களில், இவை ஒவ்வொன்றும் உபபண்பாட்டு வட்டங்களென்று (Sub - Culture) கூறத்தக்க அளவுக்கு வாழ்க்கை நடைமுறை வேறுபாடுகளாகக்கொண்டது. சில சிறப்பு விவசாய நடைமுறைகள், சாதிகளிடையேயுள்ள உறவுகள், வழிபாட்டு நிலை வேறுபாடுகளென சிலவற்றைப் பட்டியல் படுத்தலாம்.

பெண்களின் வாழ்வியல் நிலையிலும், சில பிரதேச தனித்துவங்கள் தொழிற்படாமல் இருந்திருக்க முடியாது. சாதாரண அன்றாட வாழ்க்கையில் (உடுப்பு என்பது ஆடைகளைக் குறிக்கும்

* ஆகம நெறி சார்ந்த கிரியைகள் சிலவற்றில் பிராமணர்கள் அல்லாதாரும் இணைந்து கொள்வதற்கேற்ற வகையில் சிவஹோத்ரம் என்ற ஒரு வழக்காறு கொண்டு வரப்பட்டது. பிராமணர்களுக்குரிய கோத்திர முறைமை இங்கு சைவச் சூத்திரர்களுக்கும் பொதுமாக்கப்பட்டது.

எனினும், அவை உடுக்கப்படும் முறைமையையும் குறிக்கும்). 50 வருடத்துக்கு முந்திய கரவெட்டியில், அன்றாட வாழ்க்கை நிலையில், எல்லாப் பெண்களும் 'குறுக்குக் கட்டி' (டு) 'டே கட்டி' யிருந்தனர். ஆசிரியைகள், ரவிகை, தாவணி அணிவது வழக்கம். ஆனால் அவர்களும் சனி, ஞாயிறுகளில், குறுக்குக் கட்டி கட்டுவர். இருந்தபோதும் படித்த பெண்களென்று மேலே குறிப்பிடப்பட்ட பெண்கள் மட்டத்தில் ரவிகை, தாவணி அணியும் வழக்கம் வளரத் தொடங்கிற்று.

இந்த உபபண்பாட்டு வேறுபாடுகளில், வீடு கட்டும் முறைகளிலும் சிலவேறுபாடுகள் தொழிற்பட்டிருக்கலாம். தன் சாதியினர் அல்லாத பிற சாதியினருடன் பேணப்பட்ட அல்லது மேற்கொள்ளப்பட்ட ஊடாட்டமுறைகளிலும் வேறுபாடுகள் உண்டு.

யாவற்றுக்கும் மேலாக, வழக்குமொழி வேறுபாடுகளைக் குறிப்பிடல் வேண்டும். பேராசிரியர் கணபதிப்பிள்ளையின் பதிகைகள் மூலம் 1930களில் நிலவிய வடமராட்சித் தமிழுக்கான வழக்கினை அறிந்துகொள்ளக்கூடியதாகவுள்ளது (நானாடகம், காதலியாற்றுப்படை).

இக்கட்டுரையாசிரியருக்குள்ள அப்பிரதேசப் பரிச்சயம் காரணமாக, 60 வருடங்களுக்கு முந்திய வடமராட்சிப் பிரதேசத்தில் பெண்கள்நிலை பற்றிப் பின்வருவனவற்றைக் குறிப்பிடலாம். விவசாயக் குடும்பங்களில் குறிப்பாகத் தோட்டச் செய்கைகளில் பெண்களுக்கு ஒரு முக்கிய இடமிருந்தது. வயல் வேலையைப் பொறுத்தவரையில் பெண்கள் ஈடுபாடில்லையென்றே கூற வேண்டும். ஆயினும், வீட்டிற் சேமிக்கப்பட்டிருக்கும் நெல்லைப் பேணுவதில், அவர்களுக்கு முக்கிய இடமிருந்தது. தோட்டச் செய்கைகளுக்கான சந்தைப்படுத்தல்களும் பெண்களாலேயே செய்யப்பட்டன.

மீன்பிடிக் குடும்பங்களில் சந்தைப்படுத்தலில் பெண்கள் முக்கிய பங்கு வகித்தனர். வலையிழைத்தல் போன்ற விடயங்களையும் செய்தனர்.

முன்றாவதாகப் பெண்கள் காய்கறி வியாபாரம், அரிசி வியாபாரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தனர். நிறுவனமயப்பட்ட கடைகளில் அல்லாது பொதுச்சந்தையில், விற்கப்படும் பொருட்களை பெண்களே விற்பனை செய்தனர்.

இதே விற்பனவு வேலைகளுக்காக கொடிகாமம், சாவகச் சேரி, ஆகிய பிரதேசங்களுக்கு சந்தை நாட்களில் சென்றுவருவர். அதற்கென சில மாட்டுவண்டிகள் இருந்தன. அவற்றை ஆண்களே வைத்திருந்தனர். அடிநிலைச்சமூகப் பெண்கள் பெட்டி, பாய், கடகம் முதலியவற்றை இழைப்பதிலும் பனங்கட்டி செய்வதிலும் ஈடுபட்டிருந்தனர்.

மேற்கூறிய நிலைமைகளை நோக்கும்போது, பெண்கள், குடும்ப அமைப்புகளில் கணிசமான இடத்தினைப் பெற்றுவந்தனர் என்பது தெரிகிறது.

குடும்பத்தின் பொருளாதார ஒழுங்கமைப்பில் மாத்திரமல்லாமல் குடும்பமென்ற சமூகக் கட்டுக்கோப்புக்குள்ளும் பெண்கள் மிக முக்கியமான இடத்தைப் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணத்துக் கிராம வதிவிட அமைப்பில், தாய்வழி அல்லது தகப்பன் வழி உறவுக் குடும்பங்கள் ஒன்றுக்கொன்று அண்மித்ததாக இருந்ததால், அத்தகைய இணைக்குடும்பங்களிலுள்ள எல்லா விடயங்களிலும் முதிய பெண்களுக்கு முக்கிய இடமிருந்தது.

இதைவிட ஒவ்வொரு தனிக் குடும்பத்துக்குள்ளும் பிள்ளைகள் வளர்ந்தநிலையில் வயதுவந்த பெண் பிள்ளைகளுக்கு அந்தக் குடும்பத்தின் நடவடிக்கைகளில் மிகமுக்கியமான பங்கு உண்டு. (இதுவரை திருமணமாகாத மூத்த பெண்கள்) இதனால், ஒவ்வொரு குடும்பத்திலும், விவாக வயதுக்குள்ள அக்காவோ, தங்கையோ தான், குடும்பச் சமையல், அன்றாடச் செலவுகள் போன்ற விடயங்களில், அதிகாரமுடையவராக இருப்பார். மனைவியின் சொல்லுக்குக் கீழ்ப்படியாத கணவன் மகளின் சொல்லை மதித்து நடக்கும் வழக்கம் இந்தக் குடும்ப அமைப்பில் நிறையக் காணப்படும் (சிங்களக் குடும்பங்களிலும் இத்தகைய ஒரு பண்பு காணப்படுகிறது).

ஆண் என்ற பால்நிலை காரணமாகச் சில முதன்மைகள் ஆண்களுக்குண்டென்பது உண்மையெனினும், யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பில் பெண் முற்றிலும் ஒரு வாயில்லாப் பூச்சியாகக் கருதப் படுவதில்லை. இந்த விடயத்தில், தமிழகத்தில் நிலவுகின்ற பெரும் படியான முறைமைக்கும், யாழ்ப்பாணச் சமூகத்துக்குமிடையில், முக்கியமான வேறுபாடுகளுண்டு.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் வகிக்கும் இடம்பற்றி தெட்டத்தெளிவாக அறிவதற்கு யாழ்ப்பாணத்தின் தேசவழமை

மரபு மிகமுக்கியமான சான்றாதாரமாக அமையும். “யாழ்ப்பாணத்துத் தேசவழமை பற்றிய ஒரு பருவரைவான அறிமுகத்துக்கு ‘யாழ்ப்பாணம் - சமூகம், பண்பாடு கருத்துநிலை’ என்ற எனது நூலினைப் பார்க்க.” இது பற்றிய விரிவான ஆய்வுக்கு பேராசிரியர் இ. பத்மநாதனின் ‘தேசவழமைகளும் - சமூக வழமைகளும்’ என்ற நூலையும் பார்த்தல் வேண்டும்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்ணுக்குரிய இடம் யாது? என்பது இப்பகுதியின் பெண்கள் உரிமைகள், முன்னேற்றங்கள் பற்றி பேசும்பொழுது அடிக்கடி கிளப்பப்படுகின்ற பிரச்சினை யாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தேசவழமைச் சட்டம் என்பது இலங்கையின் வடபகுதி முழுவதற்கும் பொதுவான பாரம்பரிய சட்ட முறைமையாகும். இப்பிரதேசத்தின் சொத்துக்கையளிப்பு இன்றும் இந்தச் சட்டத் தொகுதியின் அடிப்படையிலேயே செய்யப்படுகின்றது. இலங்கையின் வழங்குநிலைச் சட்டங்களுள் ஒன்றாக உள்ள இச்சட்டம், இப்பிரதேசத்துக் குடும்பங்களில் சொத்துக் கையளிப்பு முறைமையினைக் கட்டுப்படுத்துவதாகும்.

வடபகுதிக்கு வெளியேயுள்ள சொத்தெனினும் தேசவழமைச் சட்டத்தின் கீழ் அக் குடும்பம் வருவதாயின் தேசவழமை நியமங்களே அங்கும் தொழிற்படும். உதாரணமாக, யாழ்ப்பாணத்துக் குடும்பமொன்று கொழும்பிலோ, இரத்தினபுரியிலோ சொத்தை வைத்திருப்பின் அந்தச் சொத்தின் கையளிப்பு தேசவழமை நியமங்களுக்கமைவாகவே செய்யப்படல் வேண்டும். கனடா, அவுஸ்திரேலியா போன்ற புலம் பெயர்ந்த நாட்டிலுள்ள சொத்துக்களின் கையளிப்புக்கு இந்த முறையைப் பயன்படுத்த முடியாது. ஏனெனில் அந்நாட்டின் சட்ட முறைமைக்குள் தேசவழமை ஏற்றுக் கொள்ளப்படுவதில்லை. ஆனால் அந்தக் குடும்பங்களுக்கு யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள சொத்து தேசவழமை நியமப்படியே செல்லும்.

பெண்களின் உரிமைகள் பற்றிப் பேசப்படும்பொழுது, தனியாள் நிலைப்பட்ட நிலையில் அவர்களுக்குள்ள உரிமைகள் கடமைகள் யாவை? அவை அவர்கள் பெண் என்பதன் காரணமாகப் பாதிக்கப்படுகின்றனவா என்பதே அச்சாணியான பிரச்சினை யாகும். சொத்துக்கையளிப்பு என்பது பொருளாதார உரிமை பற்றிய தாதலின் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திற் பெண்களின் சமூக அந்தஸ்துப் பற்றிப் பேசும்பொழுது, அவர்களுக்குத் தனி ஆள்நிலையிலும்

குடும்ப நிலையிலும் அவர்கள் எத்தகைய நிலையினைப் பெறுகின்றார்களென்பது பார்க்கப்படவேண்டிய ஒன்றாகும்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தேசவழமைச் சட்டத்தின்கீழ் இன்றுள்ள நிலையில் மனைவி ஒருவர் தனது கணவரது ஒப்புதலில்லாமல் எந்தவொரு சொத்துப்பற்றிய நடவடிக்கைகளிலும் ஈடுபட முடியாது. இது ஒரு பிரதான பால்நிலைப் பாரபட்சமாக எடுத்துக் கூறப்படுகின்றது.

ஆண்களும் பெண்களும் சமமானவர்கள். விவாகமென்பது வயது வந்த ஆண், பெண் இருவரதும் தம் விருப்பநிலைத் தீர்மானமாகுமென்ற எடுகோள்களுக்கமைய தொழிற்படும் இன்றைய விவாக நடைமுறைகளில், கணவன் கட்டுப்பட வேண்டாத ஒரு விதியினை மனைவிமேல் சுமத்துவது நியாயமற்றதேயாகும். அந்த நிலையில் இந்தப் பிரச்சினை முக்கியமானதாகின்றதென்பது உண்மையே. ஆனால், அதேவேளையில் தேசவழமைச் சட்டம் சொத்துப் பற்றிக் கூறுகின்ற நியமங்கள் யாவை? அவை எத்தகைய சமூக எடுகோள்களினடியாகத் தோன்றுகின்றனவென்பது பற்றிச் சிந்திக்க வேண்டியதும் அவசியமாகின்றது.

தேசவழமைச் சட்டத்தின் பிரயோகம் பற்றியும் அதன் காரணமாக ஏற்படும் தாக்கங்கள் பாதிப்புக்கள் பற்றியுமே பொதுவிற்பேசப்படுகின்றனவே தவிர, தேசவழமைச் சட்டத்தின் சமூக பொருளாதார அடிப்படைகள் பற்றியோ, யாழ்ப்பாணச் சமூக உருவாக்கத்தில் தேசவழமைச் சட்டத்துக்குள்ள இடம்பற்றியோ நுண்ணிதான வரலாற்றுச் சமூகவியல் ஆய்வு எதுவும் இதுவரை செய்யப்படவில்லையென்ற உண்மையைப் பதிவு செய்வது அவசியமாகிறது. தேசவழமை பற்றி ஆங்கிலத்தில் எழுதப் பெற்றுள்ள நூல்கள் அச்சட்டத்தின் வகைபாடுகள் பற்றியும் அவை ஒவ்வொன்றினும் சட்டவியல் அம்சங்களையும் ஆராய்ந்துள்ளனவே தவிர இவற்றினை வரலாற்றுப் பின்புலத்தில் வைத்து ஆராயவில்லை.

வரலாற்றுநிலை நின்று நோக்கும்பொழுது, தேசவழமைச் சட்டத் தொகுதியினுள் வருபவை யாழ்ப்பாணத்துத் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்படக்கூடிய ‘வழக்கொளின்’ பொழுது எத்தகைய நடைமுறைகள் கணக்கெடுக்கப்பட்டன, எத்தகைய தீர்ப்புக்கள் வழங்கப்பட்டன என்பனவற்றின் தொகுதியாகவே தேசவழமைச் சட்டம் அமைந்துள்ளது. கோணேலியஸ் ஜோன் சீமோன் எனும்

யாழ்ப்பாண ஆணைத் தலைவர், கிளார்க் ஈசாக் என்பவர் மூலமாக முதலிமார் பலருடைய உதவியுடன் தொகுத்தெடுக்கப்பெற்ற வையே இத்தேசவழமைச் சட்டத் தொகுதியாகும். இங்கு தேச வழமையென்ற தொடரின் கருத்து தேசத்தின் வழமை என்பதே யாகும்.

ஒவ்வொரு பிரதேசத்திலுமுள்ள இத்தகைய வழமைகளைக் (images) குறிப்பதற்கு தேசவழமை என்ற சொற் தொடரே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளதென்பது பேராசிரியர் பத்மநாதனின் 'தேசவழமையும் - சமூக வழமைகளும்' என்ற நூல் வழியாகத் தெரிய வருகிறது.

இப்பொழுது நாம் தேசவழமை என்ற தொகுப்பிற்கொள்வன உண்மையில் மக்கள் நிலையில் ஏற்படும் வியாக்கியங்களை (வழக் கொளி) தீர்ப்பதற்கான பரம்பரை நடைமுறையைத் தெரிவிப்பதற்கே யாகும்.

இப்பொழுது நம்மிடத்துள்ள தேசவழமை என்ற சட்டத்தின் மூலம், யாழ்ப்பாணத்துத் தேசவழமைகள் எல்லாவற்றையும் அறிந்துவிடமுடியாது. அடுத்து 'வழமை' எனும் சமூக வழக்காறு ஏற்படுவதற்கான சமூகக் கருத்துநிலைத்தளத்தை அறிந்துகொள்ளல் வேண்டும். இது மிகமுக்கியமான ஒரு விடயமாகும். அதாவது தேசவழமைச் சட்டங்களில் சொல்லப்படுகிற 'வழமைகள்' எத்தகைய சமூக சிந்தனையின் அடியாக ஏற்படுகின்றன என்பது பற்றிய எண்ணக்கருநிலைத்தெளிவு மிக அவசியமாகும்.

இப்பொழுதுள்ள தேசவழமைச் சட்டத்தின் முதலாம் அதிகாரமாகவிருக்கும் பகுதியின் தலைப்பு 'சுதந்திரங்களும் ஆதன உரிமையும்' என்ற தலைப்பில் முதலாவதாக எடுத்துக்கூறப்படுவது 'ஆதன வகைகள்' என்ற பிரிவு.

ஆதன வகைகள் பற்றி எடுத்துக்கூறும் பகுதியின் முதலாவது பந்தி மிகமிக முக்கியமானது. அது பின்வருமாறு :

விவாகம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற புருஷன் பெண்சாதியினாலே சகல வம்சவழியும் உண்டாகி விடுகிறது. இந்த வம்சவழியில் உள்ளவர்களுக்கே முந்தின முன்னோருடைய உரிமை வழியாக வரப்பட்ட ஆதனங்களும் தொடர்ந்து சேரும்.

புருஷன் பெண்சாதியாகிய இரண்டுபேரும் கொண்டு வரப்பட்ட ஆதனங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அவர்கள் கலியாணம் முடித்த முறையிலேதானே பிரிவு காண்பித்திருப்பார்கள். அதெப்படியென்றால் புருஷன் வழியிலே ஆதனங்களை முதுசமென்றும், பெண்சாதி

வழியிலே ஆதனங்களைச் சீதனமென்றும் இவர்கள் சம்சாரமாயிருக்கிற காலத்திலே தேடப்பட்ட ஆதனம் எல்லாவற்றையும் தேடிய தேட்டமென்றும் சொல்வார்கள். இது பழைய காலம் தொட்டு வழக்கம்...

மேற்படி பகுதியை ஆதாரமாகக் காண்டு தேசவழமையின் கீழ்வரும் சொத்துக்களின் வழியை பெயருக்காக எடுத்துக் கூறுவதையே பலர் முதன்மைப்படுத்துவர். ஆனால், இந்தப் பகுதியை வாசிக்கும்பொழுது, தேசவழமையின்படி, ஆதனமென்பது குடும்ப நிலைப்பட்டதென்பது வற்புறுத்தப்படுகிறது. மேலும், முதல் வாக்கியம் குடும்பத்தின் உருவாக்கம் பற்றிப் பேசுகிறது.

அந்தக் குடும்பநிலைப்பட்ட ஆதனத்தின் தோற்றுவாய் மிகுந்த தெளிவுடனும் வலுவுடனும் எடுத்துக் கூறப்படுகிறது:

விவாகம் பண்ணப்பட்டிருக்கிற புருஷன் பெண்சாதியினாலே, சகல வம்சவழியும் உண்டாகி வருகிறது. இந்த வம்சவழியிலுள்ளவர் களுக்கே முந்தின முன்னோர்களுடைய உரிமை வழியாக வரப்பட்ட ஆதனங்கள் தொடர்ந்து சேரும்.

இங்கு குடும்ப ஆதனக் கையளிப்புக்கான மரபு எடுத்துக்கூறப்படுகிறது. கணவன் மனைவி உறவிலேயே வம்சம் தொடரப்படுகிறதுதென்றும், அந்த வம்சத்தின் தொடர்ச்சி ஆதனக் கையளிப்பினால், வலியுறுத்தப்படுகிறதென்பதும், இவற்றால் விளங்குகிறது.

புருஷனைப் போலவே பெண்ணும் ஆதனத்தைக் கொண்டு வருகிறாள்; அது சீதனமாகும். குடும்பநிலையில் ஈட்டப்படும் ஆதனம் தேடிய தேட்டமாகும். இத்தேடிய தேட்டத்தில் புருஷனுக்கும் - மனைவிக்கும் சமபங்குண்டு. தேடிய தேட்டம் பின்னர் முதுசம், சீதனமாக அடுத்துக் கையளிக்கப்படலாம்.

இந்தத் தொடர்ச்சியின் அச்சாணியாக தாயை, மனைவியை தொற்றுகிற மரபு உண்டு. இந்த நிலையில் மேற்கு நாடுகளில் நிலவிய நிலைமைக்கும் தென்னிந்திய தமிழகத்தில் நிலவுகின்ற நிலைமைக்கும் வேறுபாடுண்டு.

மேற்கு நாடுகள் பிதாவழிச் சமூகமாகும்; நம்முடையது தாய்வழிச் சமூகமாகும்.

உண்மையில் நமது சமூகத்திலேற்பட்ட பெரிய மாற்றமென்ன வென்றால் தாய்வழித் தளத்தின் மேல் பிதாவழித் தளம் திணிக்கப்பட்டமையாகும். தமிழருக்கிடையிலேயே பல சமூகங்கள்

தமிழகத்தில் பிதாவழி முறைமையை ஏற்றுக்கொண்டு விட்டன. யாழ்ப்பாணத்து நிலையில், இந்த நிலைப்பாடு நன்கு தெரிகிறது.

ஆனால், குடும்பத்தின் தொடர்ச்சியின் அச்சாணியாகக் கொள்ளப்படும் பெண், ஒரு குடும்ப உறவைவிட்டு, இன்னொரு குடும்ப உறவுக்குச் செல்லலாம். அதாவது, அவள் இன்னொரு கணவனை விவாகம் செய்யலாம். அப்பொழுது, முதற் கணவனோடிருந்த அந்தக் குடும்ப அலகில்லிருந்து வேறுபட்ட இன்னொரு குடும்ப அலகைத் தோற்றுவிக்கலாம். முந்தின புருஷன் வாழுகின்றபொழுதே அந்தத் திருமண உறவை நீக்கி இன்னொரு திருமண உறவுக்கு வரலாம்.

இந்த விடயத்தில் அவளுக்குள்ள சுதந்திரம் மறுக்கப்படவில்லை. ஆனால், அந்தக் குடும்பத்தினுள் இருக்கும்பொழுது தனது கணவனோடு இயைந்தே தொழிற்பட வேண்டும். வம்சவழித் தொடர்ச்சிக்கு இது முக்கியமாகிறது. மேலும், வம்சவழித் தொடர்ச்சியில், அவள் கொண்டுவந்த சீதனத்துக்கு தனித்துவ அடையாளம் இழைக்கப்படுவதில்லை. அது பெரும்பாலும் அவளது மகளுக்குச் செல்லும்.

குடும்ப நிலையிலுள்ள சொத்தை ஆண்பிள்ளைகள் ஏற்றுக் கொள்ளும்பொழுது, சகோதரிகளின் சீதனத்தேவையை முதலில் பார்க்கும் வழக்கமுண்டென்பதும் வற்புறுத்தப்படுகிறது. இவ்வாறு நோக்கும்பொழுது உண்மையில், விவாகமாகாத பெண்ணுக்குள்ள சொத்துச் சுதந்திரம் விவாகமானவளுக்கு மறுக்கப்படுகிறதென்பது உண்மையே. ஆனால், அந்தப் பொறுப்பினுள், வம்சவழியின் தொடர்ச்சி தங்கியுள்ளதென்பதனை மறந்துவிடக் கூடாது. குடும்பச் சொத்து ஆதனம் பற்றிய இந்த உண்மைகளை மனத்திருத்தி நோக்கும் பொழுது மானிடவியல் நிலையில் கூறினால், தாய்வழித் தொடர்ச்சியும் பிதாவழித் தொடர்ச்சியும் இணைகின்ற தன்மையினை நாம் காணலாம்.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தின் தாய்வழித்தளம் மணமக்களின் வதிவிடம் மூலம் மேலும் தெளிவாகிறது.

மாப்பிள்ளை பெண்வீட்டுக்கே வந்துவிடுவான். தமிழகத்தில் இப்படியில்லை. சீதன ஆதனம் புதுக்குடும்பத்தின் தொடக்குகைக்கு அத்தியாவசியமாகிறது. இதனோடு இப்பொழுது வசதிவாய்ப்புள்ள குடும்பங்களிலே போற்றப்படாது கைவிடப்பட்ட இன்னொரு அம்சத்தையும் சேர்த்துக்கொள்ளல்வேண்டும். அதாவது கல்யாண

மாப்பிள்ளை பொம்பிளைக்கு வருஷச்சோறு கொடுப்பது பெரும் பாலும் (பெண்ணின் தாய்தகப்பன்) கொடுப்பது வழக்கம். இதன் மூலம் தங்களுக்கு வேண்டிய முதலைப் பெற்றுக்கொள்கிறார்கள். சில சாதிகளிடையே தொழிலுக்கான உற்பத்திக் கருவிகளை சீதனமாகவும், முதுசமாகவும் கொண்டுவருவதன் முக்கியத்துவத்தையும் இங்கு உணர்ந்துகொள்ளவேண்டும்.

யாழ்ப்பாணத்துத் தேசவழமைச் சட்டத்தின் மிகப் பிரதான அம்சமென்னவென்றால், இந்த அதிகாரம் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதிகளுக்கு அல்லது சாதிக்கு மாத்திரம் உரியதாகக் கூறப்படவில்லை. இது எல்லாச் சாதிகளுக்கும் பொருத்தமானதாகும்.

அன்றைய யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் அடிநிலைச்சாதியினர் நிலச் சொந்தக்காரராக இருக்கமுடியாதென்பது உண்மைதான். ஆனால், யாழ்ப்பாணச் சமூக வரலாற்றை நோக்கும்போது, கரையார், கோவியர், தட்டான் போன்றவர்களும் அக்காலத்தில் நிலவிய அகம்படியார், மடப்பள்ளியர் போன்றவர்களும் நிறையச் சொத்துக்கள் வைத்திருந்தார்கள். அதுமாத்திரமல்லாமல் அடிநிலைச்சமூகத்தினரிடையே காலமாற்றங்கள் காரணமாக மிக்க செல்வமுடையவர்கள் மேற்கிளம்பினார்கள்.

டானியலின் நாவல்களை வாசிக்கும்பொழுது இந்த உண்மை புலப்படும். இவர்கள் யாவரும் தேசவழமைச் சட்டத்திற்குட்படுபவர்களே என்பதை மறந்துவிடுதல் கூடாது. இவ்வாறு நோக்கும் பொழுதுதான் ஆதனச்சொத்து என்பது சாதிவரையறையில்லாமற் காணப்பட்டது அல்லது இருந்ததென்பது தெரியவருகிறது.

இந்த ஆதனச் சொத்தைப் பார்க்கும்பொழுது மேலைநாடுகளுக்குரிய பிதாவழிச் சமூகத்திற் காணப்பட்ட பெண் புறக்கணிப்பு நிலை இங்கு முற்றுமுழுதாகத் தொழிற்படவில்லையென்பது தெரிகிறது. இவ்வாறுள்ளதால் இந்தமுறை நல்லதென்றோ நியாயப் படுத்தக் கூடியதென்றோ கூறுவதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்படவில்லை.

இக்கட்டுரையாசிரியர் வற்புறுத்த விரும்பும் கருத்து இச் சமூகத்தின் ஒழுங்கமைவு காரணமாக - அதன் வரலாற்றுப் பாரம்பரியம் காரணமாக - இந்த நிலைமையேற்பட்டது. இதற்குள் சில பாதகமான அம்சங்களுமுண்டு. சாதகமானவையுமுண்டு. அவற்றைச் சாதகபாதகங்களாகவே பார்க்கின்ற மனப்பக்குவம் வேண்டும்.

இந்தச் சமூகத்தில் பெண்கள் சொத்துக்காரர்களாக மாத்திர மல்லாமல் சமூக முதன்மையுமுடையவர்களாகவே இருப்பதற்கான வாய்ப்பு இருந்து வந்துள்ளதென்பது தெரிய வருகிறது. யாழ்ப்பாணத்தினது கிராம அல்லது ஊர் வரலாறுகளை எடுத்துப் பார்க்கின்ற போது ஒவ்வொரு கிராமத்திலும் ஆளுமைப் பலமும் செல்வாக்கும் மிக்க பெண்கள் சில பொருளாதார முயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்தனரென்பது தெரியவரும்.

வல்வெட்டித்துறையின் வரலாற்றில் 19ஆம் நூற்றாண்டின் இறுதி 20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் சின்னத்தங்கம் என்பவர் தமிழகத்துடனான பாய்க்கப்பற் போக்குவரத்தில் ஈடுபட்டிருந்தார் என்பது வரலாறு. ஏறத்தாழ ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் மரபு ரீதியாக அரிசி வியாபாரம் போன்றவை பெண்களாலேயே நடத்தப் பெற்று வந்தது. அது அண்மையில்கூட நெல்லியடி போன்ற இடங்க ளிலுள்ள பெரிய மில் அரிசி விற்பனை நிலையத்தை பெண்களே நடத்தி வந்தனர்.

இச்சமூகத்தில் பெண்களுக்கிருந்து வந்துள்ள இந்த வலு நிறைந்த இடம் காரணமாக நவீன கல்வி பெண்களிலேயே பரவத் தொடங்கியபொழுது, அந்தக் கல்வி மூலமாக சட்டம், மருத்துவம் போன்ற துறைகளிலும், பெண்கள் மிளிர்த்தொடங்கினர்.

இக்கூற்று, இன்னொரு மிகமுக்கிய பிரச்சினையைக் கிளப்பு கிறது. பெண்ணுக்குச் சட்ட ரீதியானதும் சம்பிரதாய ரீதியானதுமான அதிகாரமிருப்பதற்கான சமூகச் சான்றுகளை நாம் ஆராய்வோம். இதனால் நவீனமயவாதலால் வந்த பலாரெர் எதுவும் ஏற்பட வில்லை. குறிப்பாகப் பெண்கல்வியின் வளர்ச்சியைப் பார்க்கும் போது இவ்வுண்மை புலனாகின்றது.

1980களில் யாழ்ப்பாணத்தின் பெரும்பாலான இளைஞர்கள் உயர்கல்வியில் ஈடுபடமுடியாத ஒரு நிலையில் பல்கலைக்கழக மட்டத்தில், பெண்கள் அதிக தொகையில் படித்தனரென்பது மாத்திர மல்லாது அவர்கள் மிக்க திறனுடன் பயின்றனரென்பதும் தெரிய வந்துள்ளது. யாழ்ப்பாணச் சமூகத்துப் பெண்கள் இலங்கை மட்டத்தில் ஆண்கள் வகிக்கும் எல்லாப் பதவிகளையும் இனிது வகித்து வருகின்றனரென்பது ஒரு முக்கியமான உண்மையாகும்.

அரசாங்க அதிபர், வைத்தியசாலைப் பணிப்பாளர், பல்கலைக் கழகப் பீடாதிபதிகள், துணைவேந்தர், ஆகிய பதவிகளையும் மிகுந்த சிறப்புடன் ஆற்றி வருகின்றனர்.

பெண்களின் சமூகத் தொழிற்பாட்டில், முக்கிய வெளிப் பாடாக இன்று கொள்ளப்படவேண்டுவது தமிழர் உரிமைப் போராட்ட இயக்கங்களில் பெண்கள் பெறுகின்ற இடமேயாகும். போராட்ட ஆரம்ப காலத்திலேயே பெண்கள் முக்கிய இடம் பெற்றனர் என்பது தெரியும்.

இந்தச் செல்நெறியின் நிறைவுநிலையாக மகளிர் படை யணிகள் விளங்குகின்றனவெனலாம். இடைக்காலத்தில் இளம் தமிழ்ப் பெண்கள் பாரம்பரியத் தமிழ்ப் பண்பாட்டுக்கியை தங்கள் நடைமுறைகளையும் ஆடைஅணிகளையும் அமைத்துக்கொள்ளல் வேண்டுமென்ற ஒரு குரல் சில இயக்கங்களினூடாகவே வந்த தெனச் சிலர் கூறுவர். ஆனால், இன்றோ குறிப்பாகத் தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் படையணிகள் சில மகளிர் படையணிகளாக, பெண் போராளிகளின் தலைமையிலேயே அவை இயங்குகின்றனவென்பதும் தெரிந்ததே.

இவ்வாறு சகல சமூக நடவடிக்கைகளிலும், முன்நிற்கும் பெண்கள் விவாகமென வரும்பொழுது குடும்பநிலையில் இரண்டாம் இடத்தைப் பெறுபவராகவே கொள்ளப்படுகின்றாள். இளம் பெண்கள் பெரிதும் படிக்காத நிலையில் சாதாரண உத்தியோ கத்தரான கணவரே மேல்நிலையிலுள்ளவராகக் கருதப்பட்டு, அவரது மனைவி எனும் காரணத்தினால் இப்பெண் இரண்டாவது இடத்தைப் பெறுவது உணர்வுச் சிக்கல்களை ஏற்படுத்துகிற ஒருவிடயமாயிற்று. ஆனால், படிப்படியாக இளம் பெண்களின் கல்வித் தேர்ச்சியிலேற்பட்ட வளர்ச்சி காரணமாக எல்லா இளம் பெண்ணுக்கும் அவர்களிலும் பார்க்க அதிகம் படித்த அல்லது உத்தியோகம் பார்க்கின்ற மாப்பிள்ளைகளைப் பார்ப்பது சிரமமாயிற்று.

இந்நிலையில், முதலில் சமநிலைப்பட்ட உத்தியோகத்தார்கள் கணவன் மனைவியாக இணைக்கப்படுவது பொருத்தமென்றே கருதப்பட்டது. (உதாரணம்: ஆசிரியர்கள், மருத்துவர்கள்).

ஆனால், கடந்த இரண்டு, மூன்று தசாப்தங்களாகப் பெண்ணி லும் பார்க்கக் குறைந்த கல்வித் தரமுடைய மாப்பிள்ளையையே விவாகம் பேசவேண்டிய தேவையேற்பட்டுள்ளது. இத்தகைய சூழல்களில் கணவன் மனைவி அந்தஸ்து பற்றிய பல பிரச்சினைகள் எழத்தொடங்கின.

சமநிலையிலுள்ள உத்தியோகத்தரென்றாலும், பெண்கள் சீதனம் கொடுக்க வேண்டும். அல்லது கொண்டு வர வேண்டுமென்ற நிலைப்பாடுள்ளது. இக்கட்டுரையில் சற்று மேலே குறிப்பிட்ட ஒரு வர்க்க நிலைப்பாட்டின் படிப்படியான வளர்ச்சி காரணமாக பெண் பகுதியிடமிருந்து பெறப்படும் கொடுப்பனவில் ஒரு வேறுபா டேற்பட்டது. இது மிக முக்கியமானது. சீதனமாகக் கொண்டு வருவன நகைகள், காணிகள் (சில வேளைகளில் குறிப்பிட்ட தொகைப் பணம்) தொடர்ந்தும் சீதனச் சொத்தாக இருந்து மனைவியுடனேயே இருக்கும். இதனால் சட்டப்படி சீதனமாக இல்லாமல், மாப்பிள்ளையின் குடும்பத்தினருக்குக் கொடுக்கப்படு கின்ற ஒரு விசேட தொகை (இனாம்) ஒன்று இடம்பெறத் தொடங் கிற்று. இத்தொகையினை இனாம் என்றும் தாய், தகப்பனுக்குக் கொடுப்பதென்றும் பலவகையாகக் குறிப்பிடுவர். இத்தொகையின் சமூக பொருளாதார முக்கியத்துவம் மிகப் பெரியதாகும். இந்தத் தொகையைக் கொடுப்பதன் மூலம், மாப்பிள்ளையின் குடும்பத்தினர் மாப்பிள்ளையின் உயர்வர்க்கத்துக்குச் செய்த செலவும் அதிலும் பார்க்க மேலாக அவர் அந்தக் குடும்பத்துக்குச் செய்ய இருப்பதாகக் கருதப்படுகின்ற கடமைகளுக்கான (தங்கைக்குக் கல்யாணம், தம்பிக்குப் படிப்பு) கொடுப்பனவாக இருக்கும்.

இந்தக் கொடுப்பனவுடன் அவர் முற்றிலும் மனைவி பக்கத் துக்குரியவராக - அதற்குமேல் அவரது வருமானம், தனது தாய் தகப்பன் சகோதரங்களுக்குப் போகாமலிருத்தல் வேண்டும் என்ற ஒரு மௌன ஒப்பந்தம் இதற்குளுண்டு. இதனாலேயே கிராம மட்டங்களில் பெருங்கொடுப்பனவு வாங்கிச் சென்ற மாப்பிள்ளைகள் பற்றிக் கூறும்பொழுது அவருடைய தாய் தகப்பன் 'அவரை விற்றுவிட்டார்கள்' என்று கூறுவது மரபு.

ஆனால், இப்பொழுதோ படிப்படியாக நிலைமை மாறுகிறது. ஒரு சீரான உத்தியோகத்திலுள்ள பெண் நிரந்தர மாதவருமானமற்ற ஒருவரை விவாகம் செய்யும்பொழுது தனது மாத வருமானத்தை கணவன் பகுதிக்கும் செலவிடவேண்டிய தேவையேற்படுகிறது. இதனால் பெரும் சிக்கல்கள் குடும்ப மட்டத்தில் ஏற்படுகின்றன. தனது தாய் தகப்பனையும் பார்க்க வேண்டிய தேவையும் மகளுக்குண்டு.

இவ்வாறு வரும் மாற்றங்கள் காரணமாக, யாழ்ப்பாணச் சமூக நிலையில், குடும்ப மட்டத்தில் சமூக வழக்காக மனைவியை

இரண்டாம் நிலையில் வைத்துப் பார்க்கும் வழக்கம் படிப்படியாக மாறி வருகிறதென்றே கூறலாம். இக்கட்டத்தில் அதிகாரப் படிநிலைச் சமூகங்களில் (சாதிச் சமூகங்களில்) விவாகம் என்பது ஒரு சாதியினருக்குள்ளேயே செய்யப்படல் வேண்டுமென்ற நியமம் உள்ளதென்பதை மறந்துவிடக்கூடாது.

நமது மரபில், ஆண் பெண் திருமணம் குறித்த ஆண் பெண் களால் தீர்மானிக்கப்படாமல் மூத்தோர்களால் தீர்மானிக்கப்படும் முறையே மரபு வழக்காகும். இம்மரபு தொல்காப்பியர் காலம் முதலிருந்து வருவதாகவே கொள்ளவேண்டியுள்ளது.

தொல். பொருளதிகாரம் கற்பியலில் கற்பு வாழ்க்கையைப் பற்றிய வரைவிலக்கணம் கூறும்பொழுது தொல்காப்பியர் கிழவன் கிழத்தியை "கொடைக்குறி மரபினோர்கொடுப்ப கொள்வதுவே" என்பர்.

ஆயினும், இன்றைய யாழ்ப்பாணத்துச் சமூகத்தில் ஒரு சாதியினரல்லாத வெவ்வேறு சாதிகளைச் சேர்ந்த இளம் ஆண்கள், பெண்கள் காதலித்துத் திருமணம் செய்வது மரபாகி விட்டது. இவ்வாறு சாதிகளை மீறிய திருமணங்கள் உண்டெனினும், நிஜ வாழ்க்கையின் யதார்த்தங்களுக்கு வருகின்ற பொழுது இத்தகைய தம்பதியர் மாப்பிள்ளை பகுதி அல்லது பெண்பகுதியில் யாதேனும் ஒன்றுடனேயே நெருங்கிய தொடர்பு வைத்திருப்பர். இவர் களுடைய பிள்ளைகள் அந்த நெருக்க நிலைக்குரிய சாதி மட்டத் துடனேயே செல்வர்.

இக்கட்டுரை திருமணங்கள் பற்றியது அல்லாமையால் புலம் பெயர் வாழ்க்கை காரணமாக திருமணங்களில் ஏற்பட்டுள்ள மாற்றங்கள் பற்றி இங்கு நான் குறிப்பிட விரும்பவில்லை.

ஆயினும் யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பினுள், குடும்பம் பற்றி ஏற்பட்டுவரும் படிப்படியான மாறுமுறைக் கருத்துக்கள் காரண மாகவும் புலம் பெயர் வாழ்க்கை வழிவரும் பல நிர்ப்பந்தங்கள் காரணமாகவும் விவாகரத்து இப்பொழுது படிப்படியாக இச்சமூ கத்தில் ஏற்றுக்கொள்ளப்படும் ஒரு நிகழ்ச்சியாக மாறியுள்ளது. இளம்பெண்களும் ஆண்களும் விவாகரத்துச் செய்வதும் பிறிதொரு வரை திருமணம் செய்வதும் வழக்கமாகிவிட்டது.

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண்களின் சமூக நிலைத்தளங்கள் மாற்றங்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும்போதுதான் இந்நூலில் மூன்றாவது பகுதியாக இடம்பெறும் "மங்களம்மாள் வாழ்க்கை வரலாறு"

முக்கியமாகிறது. ஏற்கெனவே கூறியபடி மங்களம்மாளின் முக்கியத்துவத்தை இலங்கை, தமிழக மட்டத்தில் இதுவரை உரியமுறையில் எடுத்துக்காட்டத் தவறியுள்ளமை எமது புலமைக் குறைபாட்டையே காட்டுகின்றது.

மங்களம்மாள் வரலாற்றை ஒரு வியக்கும் விசிறியாகுமென்று வள்ளிநாயகி எடுத்துக்கூறியுள்ளார். இக்கட்டுரையில் மங்களம்மாளின் முக்கியத்துவம் பற்றிய சில அம்சங்களை எடுத்துக் காட்டுவது அவசியமாகும்.

மங்களம்மாள் (1884 - 1971) பெண்களின் சமூகநிலை முன்னேற்றத்தைத் தனது முதன்மைப் பணியாகக்கொண்டு தொழிற்பட்டவர். தனது சமூக இலக்கை நிறைவேற்றுவதற்கு 'தமிழ்மகள்' என்ற சஞ்சிகையை நடத்தியவர். (ஈழத்தின் தமிழ் இதழியல் வரலாற்றில் தமிழ்மகளுக்குரிய இடம் யாது என்பது பற்றிய போதுமான அறிமுகம் கூட இதுவரை கிடையாது).

பெண்களின் சமூக முன்னேற்றமென்பது, நாட்டின் ஒட்டுமொத்தமான சமூக பொருளாதார அரசியல் முன்னேற்றத்தினின்றும் பிரிந்துநிற்கும் ஒன்றல்ல என்பது அவர் செயற்பாடுகள் மூலமாகப் புலப்படுகின்றன. பெண்கள் முன்னேற்றமென்பது பிறநாட்டு, பண உதவியுடன் மேற்கொள்ளப்பெறும், அரசசார்பற்ற நிறுவன (NGO) பணியெனக் கொள்ளப்படும் இக்காலச் சூழலிலிருந்து மங்களம்மாளையும் அவரது இயக்கத்தினையும் அதன் செயற்பாடுகளையும் நோக்கும்பொழுது உண்மையாகவே தங்கள் உடற்கூறுகள் பொருட்கூறுகளைச் சற்றும்கவனிக்காது தாம் ஏழ்மை நிலைக்குள் தள்ளப்பட்டநிலையிலும், செயல் நேர்மை சிறிதும் மாறுபடாது தொழிற்பட்டமை ஒரு வியப்பைத் தருகிறது.

மங்களம்மாள் அவர்கள் தமது இயக்கத்தை இந்திய சுதந்திர இயக்கப் பின்புலத்தில் கருக்கொண்டு, 1920களிலிருந்து முதன்மைப் படத்தொடங்கும், மகாத்மாகாந்தியினுடைய இயக்க நெறியிலேயே செல்கிறார். காந்திய நிலைப்பட்ட பெண்கள் விடுதலை இயக்கம் அரசியல் சார்ந்ததாகவும் சாதிமுறைமை போன்ற சமூகச் சீர்கேடுகளுக்கு எதிரானதாகவும் அதேவேளையில் நாட்டின் பாரம்பரியப் பண்பாட்டினின்றும் வேர்விட்டு நின்றதாகவும் விளங்கிற்று.

மங்களம்மாளின் செயற்பாடுகள், குடும்ப ஆசீர்வாதத் துடனேயே நிகழ்ந்தவென்பதும், அவரது கணவர் இவரது செயற்பாடுகளுக்கு உறுதுணையாக விளங்கினாரென்பதும் அக்கட்டுரையினை வாசிக்கும் போது தெரியவரும் உண்மையாகும்.

யாழ்ப்பாண - சமூகப் பண்பாட்டு வரலாற்றை ஆராயும் பொழுது, ஆறுமுகநாவலர் காலம் (1822 - 1879) முக்கியப்படுத்தப்படுவது ஒரு இயல்பு வழக்காகியுள்ளது. நாவலரைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணத்துப் பண்பாட்டு வரலாற்றைப் பேசமுனையும் பொழுது, நாவலர், முனைப்புறுத்திய பண்பாட்டு நியமங்களே யாழ்ப்பாணத்தில் மேலோங்கி நின்றனவென்று கொள்ளும் ஓர் எடுகோள் உண்டு.

இதுவிடயமாகவும், வரன்முறையான சமூக வரலாற்றாய்வு மேற்கொள்ளப்படாததால் நாவலருக்குப் பின்வரும் காலத்தில் யாழ்ப்பாணச் சமூகத்திலே தொழிற்படத் தொடங்கிய நவீன மயவாக்கப் போக்கின் இயல்புகள் பற்றிய தெளிவின்மைகளே மேலோங்கி நிற்கின்றன.

புரட்டஸ்தாந்து கிறிஸ்தவ மிஷனரிகளின் செயற்பாடுகள் நாவலர் காலத்தின் பின்னரும் தொடர்ந்து ஊக்கமுடன் மேற்கொள்ளப்படுவதை வள்ளிநாயகி அவர்கள், "பெண்கள் கல்வி வரலாறு" பற்றிய தமது ஆய்வில் துல்லியமாக எடுத்துக்காட்டியுள்ளார்.

புரட்டஸ்தாந்து, மிஷன்கள் மூலமேற்பட்ட சமூக மாற்றங்களை உற்றுநோக்கும்பொழுது மெதடிஸ்த, அங்கிலிக்கன் சபைகளிலும் பார்க்க அமெரிக்க மிஷன் முன்னின்று நடத்திய செயற்பாடுகள் இப்பிரதேசத்தின் பண்பாட்டோடு இயைந்து செல்வதையும் ஒருவகையில் இந்நாட்டுப் பண்பாட்டின் பாரம்பரியங்களை மீள்கண்டுபிடிப்புச் செய்தற்கும் உதவின எனலாம்.

இந்தத் தாக்கம் சைவசமய இயக்கச் செயற்பாடுகளைப் பாதிக்கத் தொடங்கியமை காரணமாகவே இந்தக் கல்லூரிகள் தொடக்குவதற்கான இயக்கம் (ஏறத்தாழ 1879 - 80 அல்லது 1889 - 90) நாவலரின் கல்வி முறைமையில் நின்று வித்தியாசமாக அமைகின்றமையைக் காணலாம்.

அமெரிக்க மிஷன்மாரின் செயற்பாடுகள் மூன்று முக்கியமானவை. ஒன்று பெண் கல்வி. இரண்டாவது வைத்திய சேவை. (ஸ்கூர், கிறீன் பாதிரியார் ஆகியோரின் சேவைகள்) மூன்றாவது, பாரம்பரிய அறிவுத் தேட்டங்கள் பற்றிய மீள் பரிச்சயம் (சைவ சித்தாந்தம், வானசாஸ்திரம் / சோதிடம்).

ஆங்கிலக் கல்வி வாய்ப்புக் காரணமாக காலனித்துவத்துடன் இணையும் சமூக சக்திகள் அடிநிலையில் தங்கள் பண்பாட்டுத் தனித்துவத்தைப் பேணிக்கொண்டு சமூக, பொருளாதார அசைவியக்கநிலையில், விரிவடையத் தொடங்கும் (இலங்கை மட்ட

காலனித்துவ ஆட்சியில்) இடம்பெறத் தொடங்குகின்றனர். இந்தச் செல்நெறியினைப் படிப்படியாக வளர்த்துவந்த போக்குவரத்துச் சாதன வளர்ச்சி பலப்படுத்துகின்றது.

இப்பண்பு ஒரு நிதர்சனமான சமூகச் செயற்பாடாகக் காணப் படத் தொடங்கும். 20ம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் தசாப்தத்துக்கு முன்னர், ஆங்கிலக் கல்வி காரணமாகக் கிடைக்கப்பெறும் சமூக மேல்நிலைப்பாட்டுக்கான அசைவுப் போக்கினைப் பயன்படுத்தி யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பலர் தென்னிந்தியாவில் உத்தியோகம் பெறத்தொடர்கின்றனர். இவர்களுள் சி. வை. தாமோதரம் பிள்ளை போன்ற சிறந்தவர்களும் அடங்குவர்.

சைவசமயத்தைச் சார்ந்தவர்களான பொன்னம்பலபிள்ளை போன்றோரும் வருவர். அத்தகையோருள் ஒருவரே மங்களம் மாளின் மூதாதையர். இவ்வுண்மையை வள்ளிநாயகியவர்கள் விளக்கமுறக் காட்டியுள்ளார்.

யாழ்ப்பாணத்து நியாய துரந்தர்கள்கூட, சென்னையில் வழக்குகள் பேசியதுண்டு. இந்தத் தொடர்புகள் காரணமாக இலங்கையின் மற்றைய பகுதிகளிலே இக்காலத்திற் காணப்படாத சமூக, அரசியல் தொழிற்பாடுகள் மேற்கொள்புகின்றன. 1920களில் காந்திய இயக்கம் இந்தியாவில் மேல்நிலை எய்தத் தொடங்க தமிழகத் தொடர்புகள் வழியாக அந்தக் கொள்கைகள் யாழ்ப்பாணத்திலும் எடுத்துப் பேசப்பெற்றன.

சற்று நுண்ணிதாக நோக்கும்போது 'யாழ்ப்பாண மாணவர் காங்கிரஸ்' அதன்வழியாக வரும் 'இளைஞர் காங்கிரஸ்' ஆகிய வற்றின் ரிஷிமூலம் நதிமூலம் இதுதான். ஒருபுறத்தில் பூரண சுயராட்சியக் கோரிக்கையும் இன்னொருபுறத்தில் தீண்டாமை ஒழிப்பு இயக்கமும் இவ்வாறே வருகின்றன. இந்த இரண்டு இயக்கங்களும் யாழ்ப்பாண நிலையிலே வேரூன்றுவதற்கு யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் செல்வாக்கு மிகமிகப் பெரியதாகும்.

காந்திய வழிவந்த மங்களம்மாள் அவர் கணவர் மாசிலாமணி இந்த இயக்கங்களோடு தொடர்புபடுகின்றமையை வள்ளிநாயகியின் கட்டுரை விபரிக்கின்றது. 1930 தேர்தல்களின்பொழுது, காங்கிரஸ் முன்வைத்த பகிஸ்கரிப்பு இயக்கத்திலும் மங்களம் மாளின் இயக்கத்திற்குப் பங்குண்டு.

மங்களம்மாள் தமிழகத்துடனான தமது உறவை நன்கு பேணி வந்தாரென அறிகிறோம். சுதந்திரத்தின் பின்னர், வினோபாவே

முன்னின்று நடத்திய 'பூதான்' இயக்கத்தினைக்கூட, நீர்வேலி வரை கொண்டுவருவதற்கு இவரெடுத்த முயற்சிகள் பற்றி வள்ளிநாயகி அவர்கள் விபரித்துள்ளார்கள்.

மங்களம்மாளின் வரலாறு யாழ்ப்பாணத்தின் நவீன கால வரலாற்றில் மிக முக்கியமான ஒரிடத்தைப் பெறுவதாகும். மங்களம்மாளின் குடும்பம் யாழ்ப்பாணச் சைவக் குடும்பங்களுள்ளே ஆங்கிலக் கல்விபெற்ற காரணத்தால் முந்திய குடும்பங்களுள் ஒன்று என்பது, பி. ஏ. தம்பி லேன் என்று அவர்களது வதிவிட வீதிப் பெயராலேயே நன்கு புலனாகின்றது. இக்குடும்பத்தினர், பெண்களின் சமூக முன்னேற்றத்தில் காட்டிய அக்கறையின் ஓர் பகுதியாக அவர்களது கலைப்பயில்வு சம்பந்தமாகவும் காட்டினார்.

மங்களம்மாளின் மகளான மகேஸ்வரி கர்நாடக இசையைப் பயின்றவர். அத்துடன் அதுபற்றிய ஆங்கில நூலொன்றை எழுதியவர். இவர், கலைப்புலவர் க. நவரத்தினம் அவர்களின் மனைவி யாவார்.

இத்தகவல் மிக முக்கியமானதாகும். நாவலர், தமது சமூக - பண்பாட்டுப் பேணுகையின் ஓர் அம்சமாக இசை நடனம் போன்றவை கோயில்களில் பயிலப்படுவதைக் கண்டித்திருந்தார். யாழ்ப்பாணத்துக் கோயிற் பண்பாட்டின் சமர்ந்தர அம்சமாக 'சின்ன மேள' ஆட்டமும் நிகழ்ந்து வந்தது. எனினும் யாழ்ப்பாணத்து உயர்குடிப் பெண்கள் இசை நடனம் போன்ற கலைகளில் ஈடுபடுவது தவிர்க்கப்பட்டேயிருந்தது. தமிழகத்திலோ, 1920களிலிருந்தே குறிப்பாக, 'கலாஷேத்திர' மூலமாக சுதந்திர இயக்கச் செல்நெறியின் ஓர் அம்சமாக இசை, நடனப் பயில்வும் அமைந்தது. தேவதாசிகளின் சதிராட்டம் கலாஷேத்திரத்தின் மூலமாக பரதநாட்டியமாகப் பரந்தது. இந்தப் பண்பினை மங்களம்மாள் குடும்பத்தினர், யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்புடைத்தான ஒரு சமூக நடைமுறையாகக் கொண்டு வருகின்றனர்.

ரவீந்திரநாத் தாகூரின் வருகைக்கும் இந்தக் குடும்பத்தினருக்கும் தொடர்பிருந்ததாகக் கலைப்புலவர் நவரத்தினம் அவர்களின் மாணவரான காலஞ்சென்ற கே. குமாரவேலு அவர்கள் இம் முன்னுரை ஆசிரியரிடம் கூறியுள்ளார்.

இக்காலகட்டத்திலேயே வட இலங்கைச் சங்கீத சபை தோற்றம் பெற்றது. 1920களின் பிற்கூற்றிலிருந்து 30கள் வரை யாழ்ப்பாணத்தில் காணப்பெற்ற தீண்டாமை எதிர்ப்பியக்கம், கலை

இலக்கிய வளர்ச்சி, இளைஞர் அரசியல் இயக்கத் தோற்றம் ஆகியன வற்றுடன் மங்களம்மாளுக்கும் அவரது குடும்பத்தினருக்கும் நிறைய ஈடுபாடிருந்தது.

இந்த வரலாற்றின் முக்கியத்துவத்தை நமக்கு இந்நூல் வழியாக எடுத்துக்காட்டியுள்ள திருமதி. இராமலிங்கம் வள்ளிநாயகி அவர்களுக்கு நன்றி பாராட்ட வேண்டுவது புலமைக்கடன்.

தான் செய்த ஆய்வின் மிகப் பெரும்பகுதியை அவர் இழந்துள்ளமை இத்துறைப் புலமையாளருக்கு ஏற்பட்ட பெரு நட்டமாகும். ஆயினும், தப்பிப் பிழைத்துள்ள இம்மூன்று கட்டுரைகளும் அவரது புலமைக்கும் சமூக ஆர்வத்துக்குமான சான்றாகும்.

கா. சீவத்தம்பி

தகைசார் ஓய்வுநிலைப் பேராசிரியர்

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

01.03.2006

FORWARD

Mrs. Ramalingam's book on women and education in Sri Lanka poses a number of important questions about the field - its complex history, its relation to religious movements and missionary activity, its specific role in cultural life its success and failure and responds to them in a manner that demonstrates a through familiarity with the subject, a willingness to undertake serious research, and a capacity to make judgments that are insightful and persuasive. The author preserves, for the most part, a tone of neutrality and objectivity, although there are moments of righteous indignation, particularly in the sections that deal with Arumuga Navalar's willful obstinacy and patriarchal bias.

It is a truism to claim that Sri Lankan Tamils, for a variety of reasons, have in the past few centuries stressed the importance of education. Predictably, this community has produced a large number of intellectuals whose contribution has been substantial. In this narrative, what is often not recognized is that women did not always have access to education, and when they did, they faced a number of social pressures. Education remained very much a male preserve, denied to women. The challenges faced by women, their commitment, and their eventual success become the underlying preoccupation of this book.

This study is clearly the culminating point of a long period of research. The study evolved under the guidance of major scholars, underwent several changes over the years, and has finally reached its present form. In the process of not rushing her work, the author has

given herself the space to think through many of her ideas, ensure coherence and continuity, and provide a holistic reading. As a contribution to scholarly literature about the field, Mrs. Ramalingam's work is nothing short of excellent. The book will serve as crucial resource material for students and researchers. For both the general and informed reader, this book is likely to be essential reading.

Chelva Kanaganayakam

Director/Centre for South Asian Studies
Professor/Department of English
University of Toronto.

முன்னுரை

உலகளாவிய பெண்களின் இன்றைய சமூகநிலையோடு யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் நிலையை ஒப்பிட்டுப் பார்க்கும் பொழுது அவர்களது உள்ளார்ந்த சமூகநிலை சமமாக அல்லது மேம்பாடானதாகவே காணப்படுகின்றது. ஆயுதமேந்திச் சமமாக நின்று போராடுவதில் அவர்களது கல்வி, அறிவு, வீரம் என்பன ஒடுக்கப்பட்டு, சிதறடிக்கப்பட்டு அழிக்கப்பட்ட நிலையிலும் வீறுகொண்டெழுந்து போராட வைக்கின்றன. பயந்தாங்கொள்ளிகளாக வீட்டுள் முடங்கிக் கல்லியறிவற்று உலக அனுபவமின்றி வாழ்ந்த இவர்கள் ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துள் எப்படி மாறினார்கள்? இவர்களின் விலங்கொடித்தவர் யார்? கல்வியூட்டியவர்கள் யாவர்? தன்னம்பிக்கையை வளர்த்தவர்கள் யார்? இவ்வினாக்களுள் முகிழ்த்ததே பெண்கல்வி ஆய்வுக்கு ஆதாரம் கண்டுபிடிக்கும் முயற்சி.

பெண்கல்வி வளர்ச்சி பற்றிய சிந்தனை எனது பதின்ம வயதுகளிலேயே துளிர்விடத் தொடங்கிவிட்டது. மகாத்மகாந்தியடிகளின் அறிவுரைகளும், சகவகுப்பு மாணவிகளின் வயதுக்கு வந்தவுடன் பாடசாலை விலகலும் காரணமாயின.

1972இல் 'பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் இலங்கையிற் பெண்கல்வி' எனும் தலைப்பில் பட்டப்பின் படிப்பாகிய கல்வி டிப்ளோமா பரீட்சைக்கு எழுதிய கட்டுரை, நிறைந்த புள்ளிகளையும் தந்து நல்ல வரவேற்பையும் பெற்றது. அத்தோடு பெண்ணியம் சார்ந்த எம் கொள்கைக்கு திருப்தியும் மகிழ்ச்சியும் தந்த ஒரு மைல் கல் அது.

ஏறக்குறைய 150 ஆண்டுகளை உள்ளடக்கிய ஒரு சுருக்கமான ஆய்வாகப்பட்டாலும், மேலும் விரிவாக ஆய்வு செய்யும் ஆவல் என்னுள் வளர்ந்தது. ஏனெனில் வடமாநிலப் பெண்களின் எழுத்தறிவு இலங்கையில் இரண்டாவது இடத்தையும், இந்தியத்

தமிழ் நாட்டுடன் ஒப்பிடும்போது முதலாம் இடத்தையும் வகித்திருந்தது. இந்திய மாநிலங்களில் நகரத்தோடு ஒட்டிய கிராமப்புறங்களில் சராசரியான வீழ்ச்சியை அடைந்திருந்தது. எமது வடமாநிலமோ பரவலாகவே எழுத்தறிவு பெற்றிருந்தது.

நாடகக் கல்வியின் பட்டப்பின் பயிற்சி நடந்தபோது, 'ஆடற்கலையின் அடியாகப் பிறந்த இலக்கிய வடிவங்கள் - குறவஞ்சி, பள்ளு ஓர் ஆய்வு' எனும் தலைப்பில் பேராசிரியர் கா.சிவத்தம்பி அவர்களின் மேற்பார்வையிலும் வழிநடத்தலிலும் தேடல்கள் செய்தபோது ஏற்பட்ட அனுபவங்கள் அதாவது நிறைய நூல்களை வாசித்தல், பேட்டிகள் எடுத்தல், கலைஞர்களைச் சந்தித்தல் எனப்பல செயற்பாடுகள் எம்மையே மாற்றியமைத்தன எனச் சொல்லலாம். அதன்பின் ஆக்க இலக்கியத்திலும் பார்க்க ஆய்வு முயற்சிகளே மிகவும் விருப்பமான ஈர்ப்பாயிருந்தன.

1981-82இல் முதுகல்விமாணிக்காக பெண்கல்வி பற்றிய ஆய்வு ஒன்றைச் செய்யவே முற்பட்டோம். முனைவர் இந்திரபாலா, பேராசிரியர் வ.ஆறுமுகம் இருவரினதும் அறிவுறுத்தலின் படி காலமும் இடமும் சுருக்கப்பட்டு விரிவான ஆராய்ச்சி செய்யப் படவேண்டியிருந்தது. எனவே 'யாழ்ப்பாணப் பாரம்பரியத்தில் பெண்கல்வி நிலை 1830 - 1880 வரையிலான ஓர் ஆய்வு' எனும் தலைப்பு அங்கீகாரம் பெற்றது. அதாவது நிச்சாட்மோர்க்கன் விதப்புகளையும் அதனைத் தொடர்ந்த சீர்திருத்தங்களும் வரை ஓர் ஆய்வு.

'பழங்கால ஆவணங்கள் தேடுதல் கடினமாக இருக்கும். நிறைய நேரம் செலவாகும். நிகழ்காலத்துக்கான ஆய்வு ஒன்றை மேற்கொள்ளின் நல்லது' என அறிவுரைகளைக் கேட்டும், எமது இலட்சியம், கொள்கை, சொந்த சக்தியிலிருந்த அபார நம்பிக்கை ஆதியன அவற்றைக் கவனத்துக்கு எடுக்கவிடவில்லை. ஆனால், சந்தர்ப்பம் சூழ்நிலைகளின் தாக்கமென ஒன்றும் இருக்கின்றது என்பது மறக்கப்பட்டு விட்டது.

நிகழ்கால இலக்கியங்கள், சமூக நிலைகளோடு மட்டும் பயின்றிருந்த நாம், ஆசிரியரானவுடன் தமிழை முறையாகக் கற்று பூரண அறிவு பெறவேண்டுமெனும் ஆவலில் இலக்கணம், சங்கத் தமிழ், இலக்கியம் முதலியன கற்க, பாலபண்டித வகுப்பில் சேர்ந்திருந்தோம். பள்ளிக்காலத்தில் நாவலரின் உயர்வுகளைப் படித்திருந்த எமக்கு, நான்காம் பாலபாடமும் வேறு கட்டுரைகளும் வாசித்தபோது எதிர்பாராத அதிர்ச்சியேற்பட்டது.

கிறிஸ்தவ குழுக்கள் தம் கல்வி நிலையங்களில் பெண்களைப் படிக்கவைத்து ஆசிரியர்களாகவும் வைத்திய தாதிகளாகவும் வளர்த்துக்கொண்டிருக்க, தமிழ்நாட்டிலும் சுதேச இயக்கங்கள் தோன்றி பெண்கல்வி, சேவையென முன்னேறிக் கொண்டிருக்க, அக்காலத்தில் வாழ்ந்த நாவலர் மட்டும் வள்ளலாரின் சமரச சன்மார்க்க நெறிக்குக் கண்டனங்கள் எழுதிக்கொண்டும், பெண்களையும் சாதிப்பிரச்சினைகளையும் தூக்கிப் பிடித்துக்கொண்டு படுபிற்போக்குத் தனமாக நடந்துகொள்வது ஏன்? அந்த இருபதுகளில் நிறையக் கேள்விகள்.

யாழ்ப்பாணச் சமூக அமைப்பு ஒரு அதிகாரப்படிமுறைச் சமுதாயமாகவிருந்து வந்ததும் சமூகத்தின் கட்டுக்கோப்பான இறுகிய கட்டமைப்புக்குள் அகப்பட்ட பெண்ணினம். அந்தந்தச் சாதிப்படிசிலும்கூட ஒடுக்கப்பட்டே வந்திருக்கிறார்கள் என்பதும் புலனாயிற்று. அந்நியர் ஆதிக்கத்தில் கற்புக்குப் பங்கம் வராமல் வீட்டுக்குள் அடைந்த பெண்களுக்கு நாளடைவில் அதே சம்பிரதாயமாகி, மரபாகி, பண்பாடு காத்தலாகிப் போய்விட்டது.

1950களில், பெண்களாகிய நாம் சமூக, அரசியல், பொருளாதார நிலைகளில் வெகுதூரம் முன்னேறிய சமுதாயத்தில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறோம் என்பதும் தெளிவாயிற்று. எனவே, இந்நிலை எவ்வாறு சாத்தியமாயிற்று? எத்தகைய பாதைகளினூடாக எவ்வாறு இந்நிலைக்கு வந்து சேர்ந்தது? இது இனி எங்கே இட்டுச்செல்லும்? சமத்துவத்துக்கா? விடுதலைக்கு இட்டுச்செல்லுமா? மேலாதிக் கத்தை உடைக்கும் சக்தியைப் பெண் பெற்று டுவாளா? ஏதும் சூழ்நிலை மாற்றத்தால் மீண்டும் ஆதிக்கத்துக்குட்பட்டு ஒடுங்கி விடுவாளா? அல்லது இம்மாற்றத்தால் ஏதேனும் இழப்புகள் நேர்ந்துள்ளனவா? போன்ற வினாக்களுக்கு ஓரளவு விடை காண்பதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். முதலிரு இயல்களையும் பார்வையிட்ட முனைவர் இந்திரபாலா அவர்கள் திருப்தியடைந்ததோடு, இந்த ரீதியில் போனால் கலாநிதிப் பட்டமே கிடைத்துவிடுமென்ப பாராட்டியமை ஒரு பேராசையை விளைவித்துவிட்டது. அதனால் தேடல்களில் அடுத்த காலப்பகுதிக்குமான விடயங்களும் வேறாகச் சேர்க்கப்பட்டன. அது டொனமூர் விதப்புகளோடு தொடர்பு பட்டது.

கட்டுரை எழுதுவதற்கான பூர்வாங்க ஆலோசனை வகுப்புகளை அமரர் கைலாசபதி நடத்தியபோது எதிலெல்லாம்

வினைகெட வேண்டாமென அழுத்தங் கொடுத்தாரோ அவை யெல்லாம் தான் செய்து கொண்டிருந்தோம்.

அதாவது 'மலையைக் கல்லி எலியைப் பிடித்து' என்றவாறு பழைய ஆவணங்களிலிருந்து இரு பிரிவுகளாகத் தகவல்களைத் திரட்டியும் எழுத்து கருத்தைக் கவர்ந்த புதிய விடயங்களை (கட்டுரை, கதை எழுதலாம் என்று) வேறாகவும் எழுதிக்கொண்டேன். குறிக்கப்பட்ட காலத்துள் ஆறு இயல்கள் அங்கீகாரம் பெற்று விட்டன. முனைவர் இந்திரபாலா வெளிநாட்டுக்குச் சென்று விட்டார். 1983இல் விரிவுரையாளராகப் பதவி உயர்வு பெற்று அனாத்ம ஆசிரிய கலாசாலை சென்று, பாரிய இன அழிப்புக்குள் அகப்பட்டு இன்னல்கள் தொடரவும், எனது வீட்டுக்கடமைகள் அதிகரித்து அழுத்தவும் எல்லாம் மூட்டை கட்டப்பட்டுவிட்டன.

1990இல் நங்கை எனும் சஞ்சிகைக்காக, திருமதி சரோஜா சிவச்சந்திரன் கட்டுரை கேட்டபோது, இக்கட்டுரைகளை காலம், இடம், இனம், பால் வகையான ஒப்பீட்டு அட்டவணைகள், அளவீடுகள் முதலியவற்றை நீக்கி மிகச் சுருக்கமாகக் கொடுத்திருந்தோம்.

மாற்றுடுப்போடு மட்டும் வீட்டை விட்டோடியதால் வாழ் நாள்பூரா தேடியவையும் கிடைத்தவையும் என்ன நிலையடைந்தனவோ தெரியாது. ஆயினும், அந்தக் கட்டுரைக்கான ஏக்கமும், ஓடிய ஓட்டங்களும் செலவழித்த நேரங்களும் மறக்க முடியாததாகி, ஏதேனும் செய்யவேண்டும் போன்ற உணர்வு. சமீபத்தில் சரோஜா அக்கட்டுரைகளின் நகல்களை அனுப்பி வைத்தார். மேலதிக தகவல்களையும் சேர்த்து ஒரு நூலாக வெளியிட முடிவு செய்தோம்.

'யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம் 1800-1900 வரையிலான ஓர் ஆய்வு' என, காலத்தைக்கூட்டி மேலும் சில தகவல்களைச் சேகரித்து இந்நூல் வெளியிட முடிவுசெய்யப் பட்டது. இதற்கு யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் பாடசாலை நூற்றாண்டு விழா மலர்கள், மேலதிக விடயங்களைத் தந்திருந்தன.

முதல் நான்கு இயல்களுள்ளும் ஏற்கெனவே அங்கீகாரம் பெறப்பட்ட ஆறு அத்தியாய விடயங்களும் அடங்கியுள்ளன. இவை காலரீதியாகப் பிரித்து எழுதப்பட்டன. அங்கே ஒவ்வொரு இயலிலும் முகவுரை, அரசாங்கப் பணி, அமெரிக்கன் திருச்சபை, மெதடிஸ்த திருச்சபை, கன்னியர்மடம், திருச்சபைக்குழு, முடிவுரை

எனும் ரீதியில் அத்தியாயங்கள் எழுதப்பட்டுள்ளன. ஐந்தாம் இயலில் அக்காலகட்டத்தில் பெண்கல்வி சமூகத்தில் ஏற்பட்ட தாக்கம் - அதாவது சமூக பொருளாதார அரசியற் சூழ்நிலையில் ஏற்பட்ட புரட்சிகரமான முன்னேற்றங்கள் பற்றியும் பெண்கல்வியில் சுதேச மக்களின் எழுச்சி பற்றியும் கூறப்பட்டுள்ளன.

ஆறாம் இயலில், பெண் பாடசாலையில் இக்காலகட்டத்துள் அதிபராக அல்லது முகாமையாளராக விளங்கிய மேல்நாட்டினர் சிலரின் சேவை அடையாளங்காணப்பட்டது. அத்துடன் மேற்படி பாடசாலைகளில் முதன்முதல் சுதேச அதிபர்களாகக் கடமையாற்றிய சில தமிழ்ப் பெண்கள் முன்னெடுக்கப்பட்டுள்ளனர். இவ்வகையுள் குறிப்பிட்ட காலஎல்லைக்கு மேலேதான் இவர்கள் வரவு நிகழ்ந்துள்ளது.

எழுத்து ஆய்வுக் கட்டுரைகள் சில எண்பதாம் ஆண்டுக்காலப் பகுதியில் வீரகேசரியில் வெளியாகியிருந்தன. அவை சில ஆய் வாளர்களால் உசாத்துணைக் கட்டுரைகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டு நூலுருவம் பெற்றிருக்கின்றன. எமக்குத் தெரிந்தவரை பெண்கள் பற்றிய வரலாற்று ரீதியான ஆய்வு ஒன்றை எமக்கு முதல் யாரும் செய்ததில்லையென்றே கருதுகிறேன். எனவே, முதலாம் என்பதற்கு வரலாற்று நூல்களும், அரசு, கிறிஸ்தவ வருடாந்த அறிக்கைகளும் நூற்றாண்டு விழா மலர்களும் ஆதாரமாக இருந்தனவேதவிர வேறொரு ஆய்வும் கிடைக்கவில்லை.

குறிக்கப்பட்ட கால எல்லைக்குள் நின்று நியமக்கல்வி மூலமான ஆய்வு ஓரளவு செய்யப்பட்டுள்ளது. அதற்கு முற்பட்ட காலப்பகுதி முன்னொரு கட்டுரையில் விரிவாக எழுதப்பட்டமையால், இங்கே அவை தொட்டுச் செல்லப்பட்டன.

எனினும், யாழ்ப்பாணத்தில் மரபுமுறைக் கல்வியாகத் தமிழும், சமஸ்கிருதமும் பயிற்றப்பட்டு வந்திருக்கின்றன. தமிழ்நாட்டுத் தொடர்பும் நீண்டகாலமாகவே இருந்தது.

மருத்துவம், சோதிடம், இலக்கணம், இலக்கியமென அனைத்தும் செய்யுள் வடிவில் ஏடுகளில் படைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால், இவை உயர்மட்டத்தினைச் சேர்ந்த ஒருசில புலமை யாளர்களிடம் மட்டுமே சிக்கியிருந்தன. சாதாரண மக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. இந்தநிலை கீழைத்தேயப் பண்பாட்டில் அனேக நாடுகளில் காணப்பட்டன.

நாவலர் கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்களின் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்றபின் ஏற்கெனவேயிருந்த மரபுமுறையான கல்வியின் ஏற்றத்தாழ்வுகளை நன்கு அறிந்துகொண்டார். சைவர்களுக்கான சமய விளக்கங்களும், நல்லொழுக்கம் முதலியனவும் கோவில் குருமார்களால் செய்யப்படவேண்டியவையெனவும், சைவக் கோவில் குருமார்களுக்கே இவை பற்றிய அறிவு போதாதெனவும், கோவில் அதிகாரிகள் ஆடம்பர செலவுகள் செய்கிறார்களெனவும் தவறுகளைச் சுட்டிக்காட்டிக் கண்டித்திருக்கிறார். ஆயினும், பெண்கள் பற்றியோ, சாதிகள் பற்றியோ எதுவும் சீர்திருத்தமாகச் சிந்திக்கவில்லையெனத் தெரிகிறது.

இங்கே மேல்நாட்டாரின் வருகையின்பின் நியமக்கல்வியான நிறுவனப்பட்ட பெண்கல்வி பற்றியே கூடிய ஆய்வு நடை பெற்றுள்ளது.

இது ஒரு பூரணமான ஆய்வெனக் கூறமுடியாது. இதற்குள் ஆய்வு செய்யப்படவேண்டிய பகுதிகளுண்டு. முக்கியமாக நல்லூர் பெண்கள் பாடசாலை பற்றிய தகவல்கள் எவ்வளவோ கஷ்டப் படும் கிடைக்கவில்லை. C.M.S. தலைமையகம் கொழும்பி லுண்டு. அவர்களின் சுவடிச்சாலை அறைக்குள் நுழைந்தும் சரியான உதவி கிடைக்காமையும், எந்தப் பக்கமெனத் தேடமுடியாமையும் பூட்டியிருந்த அறைக்குள் தூசும் வலையும் மூச்சைத் திணறடித்த தாலும் தேடி எடுக்க முடியாது போய்விட்டது. ஆனால் அவை எங்கோ உண்டு. எப்போதோ ஒரு நாள் மேல்கிளம்பி வரும். பெண்கல்வி பற்றி வரலாற்றாய்வு செய்ய முயல்வோருக்கு இந்நூல் ஒரு உசாத்துணை நூலாகப் பயன்படக்கூடும்.

நியமரீதியிலான பெண்கல்வியைப் பொறுத்தவரை கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்களுக்கு என்றென்றும் நன்றியுடையவராயிருத்தல் வேண்டும். மதம் பற்றி ஆராய்வது நோக்கமல்ல. நியமக்கல்விகூட எமக்குக் காலப்போக்கிலும் மாற்றங்களிலும் வந்திருக்கக்கூடும். ஆயினும் இவ்வளவு சுலபமாகக் குறுகிய காலத்துள் பெரிய மாற்றம் நிகழ்ந்தது சமயக் குழுக்களாலேதான். பிரத்தியேகமாக யாழ்ப்பாணத்துக்கும் கிராம மட்டத்துப் பெண்களுக்கும் அமெரிக்கன் சமயக்குழு செய்த தொண்டுகள் அளப்பரியவை. விஞ்ஞானத் துறையைப் புகுத்தி, விஞ்ஞான அறிவை வளர்த்து புதுமைக்கு வித்திட்டவர்கள் அவர்கள். இந்த ஆய்விலிருந்து மேலேமுகிழ்த்து வந்தது அமெரிக்கன் சமயக்குழுவின், பலனை எதிர்பாராத பன்முகச்

செயற்பாடுகளே. சொல்லாமல் விட்டமை அச்சியந்திரம், உதயதாரகை போன்றவை இன்னும் ஏராளம்.

மற்றைய இரு கட்டுரைகளுக்கும் ஆங்காங்கே முன்னுரை எழுதியுள்ளோம். புலம்பெயர் பெண்கள் பற்றிய இன்னொரு கட்டுரை வரையப்பட்டுக்கொண்டிருப்பதால் இக்கட்டுரையைக் குறிப்பிட்ட காலவரைக்குள் அடக்க முயற்சி எடுக்கப்பட்டது.

ஆய்வுக் கட்டுரை வரைவுக்கு ஆற்றுப்படுத்திய முனைவர் இந்திரபாலா, பேராசிரியர் ஆறுமுகம் அவர்களுக்கு நன்றி. முழு வதும் அழிந்து போகாமல் காப்பாற்றப்படுவதற்குக் காரணமாயிருந்த சரோஜா சிவச்சந்திரன் (நங்கை ஆசிரியர்) அவர்களுக்கு மனம் நிறைந்த நன்றி உரியதாகும். அறிஞர் பெருமக்களால் பெரிதும் கணிக்கப்படுபவரும் எமது மதிப்புக்குரியவருமான பேராசிரியர் திரு.கா.சிவத்தம்பி அவர்களிடம் ஒரு முன்னுரை பெற்று, விட்டது தொட்டது நிறைவு செய்யலாம் எனும் பெரு விருப்போடு அவருடன் தொடர்புகொண்டோம். உடல்நலமின்றி இருந்தபோதும் வழக்கமான தமது ஆய்வுக் கட்டுரைகள், அரசியல் கட்டுரைகள், மதிப்புரைகள், சொற்பொழிவுகள் ஆகிய பல இனிய தொல்லைகளுடே, மேற்படி நூற்பரப்பிலிருந்த அறிவாலும் ஆர்வத் தாலும் எம்மை நன்கு அறிந்திருந்தமையாலும் இத்தனை பக்கங்களில் ஒரு நிறைவுரை தந்துள்ளார். நீண்ட முகவுரை ஒன்று தந்து இந்த நூலுக்கு ஒரு பூரணத்துவத்தைத் தந்துள்ளார் பேராசிரியர். தேசவழமைச் சட்டம் பூரணமாக வாசித்த அனுபவம் எமக்கில்லை. பேராசிரியர் இங்கே விளக்கமாகத் தந்ததன் மூலம் அந்நூலைப் படிக்கப்போகின்ற எத்தனையோ பேருக்கு பெண்களின் சட்ட விபரம் முழுமையான எண்ணக்கருவாக்கத்தைத் தந்திருக்கும். எம்மால் தொட்டுச் செல்லப்பட்ட பொருளாதாரச் சமூகநிலைகளையும் மிக விரிவாகத் தந்த புலமைத்துவம் நூலை அணி செய்து, விட்டகுறை தொட்டகுறை நீக்கியுள்ளது. இந்த நூலாகிய சிலைக்கு கண்திறந்து விட்டதுபோல ஓர் உயிர்ப்பை நல்கி உரத்தைச் சேர்த்துள்ளது. எங்கள் சிந்தனை இன்னும் விரிவாக்கம் பெற்று மேலும் எழுதவேண்டுமெனும் உந்துதலையும் ஊக்கத்தினையும் தருகிறது. பேராசிரியருக்கு எமது இதயபூர்வமான நன்றியைப் பணிவோடு சமர்ப்பிக்கின்றோம்.

ரொறன்ரோவில் நம்மவர் பலர் பல்கலைக்கழகங்களில் விரிவுரையாளர்களாகக் கடமையாற்றுகிறார்கள். அவர்களுள்

ஆழ்ந்த புலமையுடைய பேராசிரியர் திரு.செல்வ.கனகநாயகம் அவர்கள் ஆங்கில விரிவுரையாளர். எமது பெருமதிப்புக்கு உரியவரான திரு.கனகநாயகம் அவர்கள் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத் தமிழ்ப் பேராசிரியர் திரு.செல்வநாயகத்தின் மகனுமாவார். அவர் இந்நூலைப் படித்து அருமையான மதிப்புரை ஒன்று தந்துள்ளார்கள். அவருக்கும் எமது உளங்கனிந்த நன்றி. பல்வேறு கிறிஸ்தவக் குழுக்களின் ஆசிரியர்களிடம் நூற்றாண்டு மலர்களைப் பெற்றுக்கொள்ளவும் தேவையான தகவல்களைத் தந்தும் உதவி செய்த வட்டுக்கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரி ஓய்வுபெற்ற அதிபர் திரு.ராஜன் கதிர்காமர் அவர்களுக்கு நன்றி சொல்லக் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

வினாக்கொத்துகளுக்குப் பதில் தந்த மகேஸ்வரி தியாகராசா, அமரர் இரத்தினா நவரத்தினம் ஆகியோருக்கும், நேர்காணலுக்கு உதவிய திருமதி.பாலாம்பிகை தனபாலசிங்கம், திருமதி.சிறிகாந்தா, திரு.பாஸ்கரன், அமரர் ச. அம்பிகைபாகன், திருமதி. பி.சச்சி தானந்தன், கனடாவில் நூல்கள் தந்துதவிய லீலா எமர்ஸன், ஜேஸி சின்னத்துரை, இன்பம் சின்னையா, திருமதி ஆனந்தராசா போன்ற பலருக்கும் எமது நன்றி.

ஆய்வினை எழுதி முடிப்பதற்கு சகல விடயங்களிலும் உதவி செய்த எமது மருமகன் நா.பாலச்சந்திரன் (கண்ணன்), மகள் வாணி அவர்களுக்கும் நன்றி.

எமது நூலைத் தமது நூலெனவே போற்றித் தமது வெளியீடாக முழுப்பொறுப்பையும் தாமே ஏற்றுக் கருணையுடன் வெளியிட்ட நண்பர் கணேசலிங்கம் அவர்களுக்கும் அவர்தம் செல்வக் குமாரன் குமரன் அவர்களுக்கும் நன்றிகள்.

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் (குறமகள்)

‘திருப்தி’

கல்லூரி வீதி

காங்கேசன்துறை

10.03.2006

Vallinayaki Ramalingam
20 Wade Avenue, Apt : 516
Toronto, Ontario
Canada M6 H4 H3

பொருளடக்கம்

முகவுரை	vii
Forward	xxxix
முன்னுரை	xli
1. யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம் : 18ம் நூற்றாண்டு முதல் 19ம் நூற்றாண்டு வரை	1
I : 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஓர் ஆய்வு (1800 - 1900)	1
II : பிரித்தானியர் ஆட்சியில் பெண் கல்வி (1810 வரை)	11
III : பெண் கல்வி 1830 - 1865	24
IV : பெண் கல்வி நிலை 1865 - 1900 வரை	40
V : 1800 - 1900 வரையிலான பெண்கல்வி ஏற்படுத்திய சமூகத் தாக்கம்	67
VI : பெண்கள் பாடசாலைகளின் அதிபர்கள் சிலர்	96

2. சைவமும் தமிழும் வளர்த்த தவச்செல்வி

பார்வதியம்மையார்	124
3. காந்திய வழி சமூக சேவையாளர் 'தமிழ் மகள்' மாசிலாமணி மங்களம்மாள்	133
4. ஆய்வு நிறைவுரை	155
பின்னிணைப்பு	159
i. மங்களம்மாளுடனான முதற்சந்திப்பும் தொடர்பும்	159
ii. புகையிரதப் பாதை	164
iii. டாக்டர் வண. பிற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியார்	165
நூற்பட்டியல்	168

1

யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம்

I. 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை ஓர் ஆய்வு [1800 – 1900]

I

வரலாற்றுச் சான்றுகளுக்கெட்டாத காலத்தின் கல்வியை நாம் வரையறை செய்ய முடியாதிருந்தாலும் பெண்கள் பற்றி சில ஊகங்கள், பிரயாணக் கட்டுரைகள், இலக்கியச் சான்றுகள் மூலம் ஓரளவு அவதானிக்க முடிகின்றது. இலங்கையின் வரலாற்றுப் போக்கில் போர்த்துக்கேயர் வருகையோடு ஆவண ரீதியான சான்றுகள் பெறப்படுகின்றன. அதற்கு முந்திய காலம் மன்னர்களின் ஆட்சி கொண்டு அறியப்படும் காலமாகும்.

இந்து மரபு

இலங்கையின் வட பகுதி தமிழ்ப் பிரதேசமாக அமைந்திருந்தது. மிக நீண்ட பாரம்பரியத்தைக்கொண்ட இந்து மரபினைத் தம் பிறப்புரிமையாகக் கொண்டவர்கள் இவர்கள். மிகப் பழைய நாகரிகங்களுள் ஒன்றாகக் கருதப்படும் இந்து நாகரிகத்திலிருந்து நிலைபெற்றது இந்து மரபு. இந்த இந்து மரபில் பெண்களுக்கு என்றுமே கல்வியுரிமை மறுக்கப்பட்டதொன்றல்ல. இந்தக் கல்வி மிக உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டு, ஆண்களின்

கல்விக்குச் சமமாக வைத்தெண்ணப்பட்டமைக்கு வேதகால நூல்கள், வரலாற்றுச் சான்றுகள் பகர்கின்றன.

இடைக்காலத்தில் அந்நியப்படை எடுப்புகளின் காரணத் தாலோ, 'வலியது வாழும்' எனும் தத்துவத்தாலோ பெண்களின் கல்வி மாத்திரமல்ல உரிமைகளும் தாழ்ந்து ஒதுக்கப்பட்டன. பர்தாமுறை, பால்ய விவாகம், உடன்கட்டை ஏறுதல் முதலிய சடங்குகளும் இந்து மரபில் புகுந்துகொண்டன.

யாழ்ப்பாணத்தைப் பொறுத்தவரை வடக்கே மலையாளச் செல்வாக்கும், தெற்கே சிங்களச் செல்வாக்கும் காணப்பட்டமை யாலோ அல்லது எதனாலும் தாக்கப்படாத எமது சொந்தக் கலாசாரத்தினாலோ அத்தகையநிலை காணப்படவில்லை; அல்லது மிக அருகியே காணப்பட்டது.

புராதன யாழ்ப்பாணம்

யாழ் மாவட்ட மக்களில் ஒரு சிலரைத் தவிர ஏனையோர் தொழில்முறைச் சமுதாயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். ஆணுக்கோ, பெண்ணுக்கோ நியமரீதியான கல்வி கிடையாது. ஆண் பெண் என்ற பேதம் பாராது தொழில் நுட்பதிட்பங்களையறிந்து பகிர்ந்து செய்தனர். தலைமுறை தலைமுறையாக வந்த மருத்துவம், சோதிடம், வேளாண்மை போன்ற கலைகளிலும் அவ்வக் குடும்பத்துப் பெண்கள் பங்கேற்றுத் தலைசிறந்து விளங்கினர்.

இலக்கண, இலக்கியம், சமயம் முதலிய கற்றறிந்த புலவர் பலர் ஆங்காங்கே காணப்பட்டனர். இவர்கள் திண்ணைப் பள்ளிகளிலோ அல்லது வீட்டிலோ குரு சிஷ்ய முறைப்படி பாடம் போதித்து வந்தனர். இவர்களின் வீடுகளில் வாழ்ந்த பெண்கள் சிறிது எழுத்தறிவைப் பெற்றிருக்கலாம். இத் திண்ணைப் பள்ளிக்குடங் களிலாயினும் பெண்கள் கற்றார்களோ என்பதற்கான சான்றுகள் எவையும் 1850-ம் ஆண்டுவரை கிடைத்திலது. ஆனால் அதற்கு முன்னரே மதகுருமாரின் பாடசாலைகள் தொடங்கிவிட்டன.

தமிழ்ப் பெண்கள்

தமிழ்ப்பெண்களுக்கு எழுத்தறிவு இல்லாவிட்டாலும் சமய இலக்கிய அறிவும், உலகியலறிவும் கேள்வி முறையில் அறிந் திருந்தனர் சிலர். புராணங்கள் இதிகாசங்களென்பன கோவில்களில்

புராணபடனமாகவும், பிரசங்கங்களாகவும் நிகழ்ந்தமையால் அவற்றை மனனம் செய்து பாடும் திறமையைப் பெற்றிருந்தனர்.

யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தில் பெண்கள் அரசிகளாகவும், காப்பரசிகளாகவும் இருந்தார்களெனவும் அவர்கள் நல்ல சமூகப் பழக்கவழக்கமுடையவராகி விருந்தோம்பி வாழ்ந்தார்களெனவும். செ. இராசநாயகம் முதலியார் அவர்களின் 'யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம்' எனும் நூல் கூறும். அப்படியாயின், அரச வம்சத்துப் பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்றிருக்கலாம். கல்வி என்பது உயர்ந்தோர் மாட்டே என்பதுபோல அரச குடும்பம், அரசசபையைச் சேர்ந்தோர் பஸ்துறை அறிவுபெற வாய்ப்பு, வசதி, நிர்ப்பந்தம் இருந்திருக்கலாம். பெரும் புலவர்களை வைத்து அரச குடும்பப் பெண்களுக்கு அறிவூட்டப் பட்டிருக்கிறது. இது போர்த்துக்கேயர் வருகையின்போது இரு அரசிகளை மதக்கல்வி பெற கோவாவுக்கு அனுப்பியமையாலும் புரிகிறது. ஆனால், மற்றைய மட்டங்களில் தொழில் சார்ந்த கல்வியை அனுபவரீதியாகவும் பரம்பரையாகவும் பெற்றிருக்க முடியும்.

II

போர்த்துக்கேயர் காலம்

ஐரோப்பியர் தொடர்பு கீழைத் தேயங்களில் பரவத் தொடங்கிய 16-ம் நூற்றாண்டுக் காலகட்டத்திலே, இருவேறு பண்பாடுகள் ஒன்றையொன்று சந்தித்து முட்டிமோதிய நிலையில் வல்லமைகூடிய குழுவொன்றால் மற்றையது அடக்கப்படுவதோ, ஈர்க்கப்படுவதோ வியப்பானதன்று. இதற்கு யாழ்ப்பாணமும் விதிவிலக்கானதல்ல. மாபெரும் சமுதாய மாற்றமொன்று நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கையில், பழமையைப் பேணுகிறோமெனக் கூறிக் கொண்டே புதுமையை அவாவுகின்ற நிலையில் யாழ்-சமுதாயமும் மாறத்தொடங்கியது.

மேலைத்தேசத்து அறிவியல் வளர்ச்சி மெல்லமெல்ல நம் தேசங்களின்மீது படியத்தொடங்கவே பெண் கல்விக்குப் புதிய பரிமாணம் கொடுக்கப்படலாயிற்று. அறிவியல் வளர்ச்சியின் காரணமாகச் சிந்தனைப் புரட்சியும் சிந்தனை விரிவும் கொண்ட கற்றோர் குழாம் ஒன்று தோன்றிப் பெண்களுக்கு எழுத்தறிவும் கல்வியும் அவசியமென உணரத்தொடங்கியது.

ஐரோப்பியர் வருகையின் முதலாவது கட்டம் போர்த்துக் கேயரின் வருகையோடு 1505-ம் ஆண்டில் தொடங்கியது. இது மரபு நிலைக்கும் நவீனத்துவத்திற்குமிடையே போராட்டங்கள் நடைபெறப்போவதையும் பெண்ணினம் கல்வியும், விடுதலையும், உரிமையும் பெறப்போகும் காலமொன்று வரப்போவதையும் சூசகமாக உணர்த்தி நின்றது.

கட்டாய மதமாற்றம்

இலங்கையின் கரையோரப் பகுதிகளை இராணுவ வலிமை யாற் பெற்றுக்கொண்ட போர்த்துக்கேய அரசு மதமாற்றத்துக்காகத் தருவிக்கப்பட்டிருந்த கத்தோலிக்கத் திருச்சபையினருக்கு அரசு ஆதரவை நல்கியது. இதற்காக பிறான்ஸிஸ்கன் (1562), ஜெசுயிட்ஸ் (1602), டொமினிக்கன் (1605), அகஸ்தீனியன் (1606) சபைகள் அழைக்கப்பட்டிருந்தன. இவற்றுள் பிறான்ஸிஸ்கன் சபையும் ஜெசுயிட்ஸ் சபையும் யாழ்ப்பாணப் பகுதிக்கு அனுப்பப்பட்டன.

கட்டாய மதமாற்றத்தைத் தொடர்ந்து, முற்றிலும் அந்நிய மான பழக்கவழக்கங்கள், நடையுடைபாவனை, மொழி போன்ற வற்றிற்கு மக்கள் அறிமுகமாகிக்கொண்டு வந்தனர். கி.பி. 1627 இல் சங்கானை, வட்டுக்கோட்டை, பண்டத்தரிப்பு, அச்சவேலி, தெல்லிப்பளை, மயிலிட்டி, பளை ஆகிய இடங்களிலும் 1641 இல் மல்லாகத்திலும் தேவாலயங்கள் அமைக்கப்பட்டு அருகே குருமார் வதியும் இடங்களும் பாடசாலைகளும் நாடக அரங்கங்களும் அமைக்கப்பட்டன.

போர்த்துக்கேயரின் கல்வி முறை

சபையினர் நல்ல கல்விக் கூடங்களையமைத்து முறையாகக் கல்வியூட்டி ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு என்பனவற்றைக் கடைப்பிடித்த தனால் பாடசாலைகள் நல்லமுறையிற் செயற்பட்டன. மக்களுக்குத் தேவநற்கருணையும் கிறிஸ்து வரலாறும், அறநெறிகளும் போதிக் கப்பட்டன. தேவாலயங்களில் மக்கள் குழுமியிருக்க உபதேசியார் பிரசங்கம் செய்வார். மக்களின் விசுவாசம் நிலைக்கவேண்டிப் பல யுக்திகள் கையாளப்பட்டன. காதாற் கேட்பதிலும் கண்ணாற் பார்ப் பது உள்ளத்தில்கூட அழுத்தம் பெறுமென்பதால் கிறிஸ்தவக் கதை களும் பிற சம்பவங்களும் அரங்கங்களில் நடித்துக் காட்டப்பட்டன.

1644 இல் சிறுவர்களும் பெண்களுமுட்பட யாழ்ப்பாணத்தில் 24336 கத்தோலிக்கர் இருந்தனர். பாடசாலைகளில் வாசிப்பு, எழுத்து, அறப்பண்புகள் போர்த்துக்கேய, இலத்தீன் மொழிகள் கற்பிக்கப்பட்டன. நம் புலவர் பலர் கிறிஸ்தவத்தில் சேர்ந்து விவிலிய வேதத்தைப் பாடங்கள், கதைகள், நாடகங்களாக்கினர். மக்கள் மத்தியிலே அக்காலத்தில் பிரபல்யம் பெற்றிருந்த குறவஞ்சி, பள்ளு போன்ற கலைவடிவங்களைத் தமதாக்கித் தம் மதத்தின் கருப் பொருளைப் புகுத்தி மக்கள் மனதைக் கவர்ந்தனர். இத்தகைய நூல்களில் தெல்லிப்பளை பேதுறுப் புலவர் இயற்றிய 'ஞானப்பள்ளு' சந்தியோகு மையூர் அம்மானை போன்றவை சிலவாகும். தமிழ் நாட்டில் கிறிஸ்தவ பள்ளு, குறவஞ்சி நாடகங்கள் தோன்ற முன்னரே 'ஞானப்பள்ளு' தோன்றியிருந்ததாக யாழ். பல்கலைக் கழக ஆராய்ச்சியாளரின் ஆய்வுகள் கூறுகின்றன.

பெண் கல்வி

வீட்டைவிட்டு வெளியே காலடி வைக்காத யாழ்-பெண்கள் முதலில் திருச்சபையினரின் அதிகாரபூர்வமான வற்புறுத்தலாலும் பின்னர் புதியன அறியும் ஆவலினாலும் சமூக சமய விழாக்களில் பங்குபற்றினர். தேவாலயங்களில் நடைபெறும் விழாக்கள் - சொருபங்களின் சுற்றுப்பிரகாரங்கள், படங்கள் உபதேசங்களோடு சுற்றுலாவரும் காட்சிகள், முற்றிலும் புதிய அலங்காரங்கள், மெழுகுவர்த்திகள், விளக்குகளோடு ஊர்வலம் வரும் காட்சிகள் முதலியவற்றில் பங்குகொண்டோ அல்லது கண்டுகளித்தோ இருக்கக்கூடிய வாய்ப்பும் நமது பெண்களுக்கேற்பட்டது. இதற்குச் சான்றாக வண.பெரேரா சுவாமிகள் 'ஜெசுயிட்ஸ் இன் சிலோன்' எனும் நூலில் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார்:

ஒரு பிரசங்கத்தின்பின் ஊர்வலமொன்று அமைக்கப்பட்டு முக்கிய வீதிகளில் உலாப்போகும்; ஆண்கள் முன்னே வரிசையாக நடக்கப் பெண்கள் பின்னே வரிசையாகச் செல்வார்கள்.

சிறுமிகளுக்குப் பாடசாலைகளில் ஆரம்பக் கல்வி அளிக்கப் பட்டது. எட்டு வயதின்மேல் பெண்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்பப் பெற்றோர் தயங்கியமையால், இரண்டாம் நிலைக்கல்வி நடைபெறவில்லை. காலையில் ஆண்களுக்கும் மாலையில் பெண் களுக்கும் தேவாலயங்களில் சமய வகுப்புக்கள் நடைபெற்றன.

ஆனால் பெண்களுக்கெனத் தனிப் பாடசாலைகள் நடைபெறவில்லை.

அரசு வம்சத்தினர் பெறுங்கல்வியை இளவரசர்களும், இளவரசிகளும் பெற்றனர். யாழ்ப்பாணக் கடைசி மன்னனெனக் குறிப்பிடப்படுகின்ற *பரராஜசேகரனின் புத்திரிமார் இருவர் இவ்வாறு மதமாற்றம் செய்யப்பட்டுக் கல்வி கற்பிக்கப்பட்டனர். டொனா மரியா, டொனா இசபெல்லா ஆகிய இருவரும் பின்னர் கோவாவுக்கு அனுப்பப்பட்டு அங்கே கத்தோலிக்க நிறுவனமான மகிக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்றனர்.

அகஸ்தினியன் சபையினரால் அமைக்கப்பட்ட 'புனித மொனிக்கா' மடத்தில் சேர்ந்து கன்னியாஸ்திரிகளாகி ஆண்டவனின் புனித சேவைக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்துக் கொண்டனர். இளையவரான டொனா இசபெல்லா 1638இல் சந்நியாசப் பெயராகிய இசபெல்லா டொஸ் ஏஞ்சல் எனும் பெயரைப் பெற்று இளம் பராயத்திலேயே 1645 இல் இறந்துவிட்டார்.

மூத்தவரான டொனா மரியா 1637 இல் நவசந்நியாசத்தை முடித்து மரியா - டா - விசிட்டஸ் எனும் பெயரோடு துறவியாகி 45 வருடகாலம் சந்நியாச வாழ்வை மேற்கொண்டு அந்தப் பிரபல மடத்தின் தலைவியாகவும் சேவைசெய்து 1682இல் பரபதம் அடைந்தார்.

இவர்களிருவருமே கல்வி மேற்கொண்டு வெளிநாடு சென்ற முதல் யாழ்ப்பாணப் பெண்களாகவிருக்கலாம், இவர்களே கன்னியாஸ்திரிகளாகிப் புதுமை செய்த முதலாவது இலங்கைப் பெண்களுமாவார். போர்த்துக்கேயக் கல்வி பெண்களைப் பொறுத்தவரை மிகச்சிறியளவில் நடைபெற்றாலும் பெரியதாரு சமுதாய மாற்றத்தையேற்படுத்தியுள்ளது. கீழைத்தேய நாகரீகத்தை ஊடறுத்துச் சிந்தையைத்தொட்டது.

வேத பாடங்களைக் கற்கவும், தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடவும் பயிற்சியளித்தது. மூடநம்பிக்கைகளைத் தகர்த்தெறிந்தது. மேலைநாட்டு நாகரீகங்களையும் வீட்டுத் தளபாடங்களையும்,

* (கட்டுரைத் தகவல்களுக்கு வரலாற்றுச் சான்றாதாரங்கண்டு. யாழ்ப்பாணக் கடைசி மன்னன் பரராஜசேகரனுக்குப் பெண்கள் இருவர் இருந்ததாகப் போர்த்துக்கேய ஆவணங்கள் கூறுகின்றன. மேற்படி தகவல்களை W.L.A. Don Peter, S.G. Perera, Rangit Ruberu, ஞானப்பிரகாசர் என்போர்களின் நூல்களிலிருந்து பெற்றுக்கொண்டோம்)

போர்த்துக்கேய மொழிச்சொற்களையும் தந்துநின்றது. பழைய கட்டுப்பெட்டித்தனம் நீங்கக்கூடிய அறிவைக் கொடுத்தது. பிற்காலம் ஏற்படப்போகும் பிரமாண்டமான மாற்றம் ஒன்றிற்குக் கால்கோள் வகுத்ததெனலாம்.

III

ஒல்லாந்தர் காலம்

போர்த்துக்கேயரின் பின்வந்த ஒல்லாந்தருக்கு வர்த்தக நோக்கமே பிரதானமாகவிருந்தது. எனினும் தமது 'சீர்திருத்திய' கிறிஸ்தவ சமயத்தைப் பரப்புகின்ற முயற்சியும் மேற்கொள்ளப்பட்டது. கத்தோலிக்கரையும் இந்துக்களையும் கிறிஸ்தவராக்கும் முயற்சிக்குப் போர்த்துக்கேயத் தேவாலயங்களையும் பாடசாலைகளையும் உபயோகித்ததோடு பல புதிய நிறுவனங்களையும் ஒல்லாந்தர் அமைத்தனர்.

போர்த்துக்கேயர் கல்வியின் பொறுப்பை சமயக் குழுக்களிடம் விட்டிருந்ததற்கு மாறாக, ஒல்லாந்த அரசாங்கம் கல்வித்துறையில் நேரடியாகவே ஈடுபட்டது. பாடசாலைச் சபை அமைக்கப்பட்டுப் பரீட்சைகள் வைக்கப்பட்டுப் பரிசுகள் வழங்கப்பட்டன. இவை பெண்பிள்ளைகளைப் பாடசாலைக்குச் செல்வதற்கான தூண்டுதல்களாகவோ அல்லது நிர்ப்பந்தமாகவோ அமைந்தன.

1690இல் நல்லூரில் ஒரு உயர்கல்வி நிலையம் அமைக்கப்பட்டது. இச்செமினறியில் டச்சு, தமிழ் மொழிகள் கற்பிக்கப்பட்டன. தமிழில் 'தீங்கு விளைவிக்காத' கொன்றை வேந்தன், ஆத்திசூடி, திவாகரம் முதலிய நூல்கள் கற்பிக்கப்பட்டன. பேரும் புகழும் பெற்ற குடும்பங்களிலிருந்து சேர்க்கப்பட்ட மாணவர் முழுமையறிவு பெற்ற குருமாராகவும், ஆசிரியராகவும் வெளியேறினர். அக்கால யாழ்ப்பாண சமுதாயத்தில் சாதிப்பாகு பாடு நன்றாகவே வேருன்றியிருந்த காரணத்தால் அதற்கு ஏற்பப் பள்ளி விடுதியிலேயே உணவும் தங்குமிடமும் வெவ்வேறாக அமைக்கப்பட்டன. ஆனால் பெண்கள் இங்கே கல்வி பெறவில்லை.

பெண் கல்வியைப் பொறுத்தவரை பெண்களை வீட்டை விட்டுக் கிளப்புவதே கஷ்டமாகவிருந்தது. தமிழ் மொழியில் பாண்டித்தியம் பெற்ற முதலாவது மதகுருவான போல்டியஸ் சுவாமிகள் (Baldeus) தமது இலங்கை வர்ணனை என்னும் நூலில்

(Description of Ceylon) யாழ்ப்பாண மக்கள் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது பெண்கள் பற்றிய கூற்றில்,

மேல்சாதியினர் கீழ்சாதியினரை வெகு மேட்டிமையோடு அடக்கி நடத்தி வருகின்றார்கள். இப்படியே ஆண்களெல்லாம் பெண்களை மிகத் தாழ்வாக மதித்து நடத்துகிறார்கள். பெண்கள் ஆண்களோடு இருந்து உணவு உண்பதற்குக்கூட அனுமதிக்கப்படார். வீட்டின் பின்புறத்தேதான் அவர்கள் வதிவார்கள். தாம் உண்ட எச்சிற் கலத்திலேயோ இலையிலோதான் தனியேயிருந்து உணவருந்த விடப்படுவார்கள்

எனக் கூறியுள்ளார். இன்றும் கணவன் அருந்திய இலையில் மனைவி உண்ணும் வழக்கம் சில இடங்களில் காணப்படுகிறது. பெண்களின் சமூகநிலை இவ்வாறிருந்தமை பிற்காலத்தில் வேறு சமயக் குருமார்களாலும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது.

கட்டாயக் கல்வி முறையை ஒல்லாந்தர் புகுத்தியிருந்த போதும் சமுதாயம் 'பெண் கல்விக்கு அவ்வளவு ஒத்துழைப்புக் கொடுத்ததில்லை. இதனை வண. ஜான்ஸ் பாதிரியார் தமது இளமைக் காலத்திலிருந்தே அவதானித்து வந்துள்ளார்.

வண.ஜான்ஸ் பாதிரியார் தமது 1757ஆம் ஆண்டுக்குரிய யாழ்ப்பாணப் பாடசாலை அறிக்கையில் :

தலைமைப் பதவிகளை வகிக்கின்ற பெயர்பெற்று விளங்குகின்ற சுதேசிகளது பெண்பிள்ளைகள் பாடசாலைகளுக்கோ, பரீட்சை களுக்கோ சமூகமளிப்பது கிடையாது. அது மாத்திரமல்ல தேவாலயங்களில் நடைபெறுகின்ற ஞானஸ்நானம் திருமணம், போன்றவற்றிற்குக்கூட சமூகமளிப்பதில்லை. பதிலாக அவர்களது அடிமைச்சிறுமிகள் அவர்களது பெயரில் அனுப்பிவைக்கப்பட்டுப் பங்கு கொள்ளச் செய்யப்படுவார்கள்

எனக் கூறியுள்ளார். (இங்கே அடிமைச் சிறுமிகளெனக் கூறப்பட்டது குறைந்த சாதியினரையாகும். தங்கள் குடிமையென விளக்கப் பட்டவர்கள். ஒல்லாந்தரால் (slaves) அடிமைகளென்றே அழைக்கப்பட்டனர்).

மேலும் டாக்டர் மெல்ஹோ இதனைக் கண்டும் காணாதவர் போல நடந்து கொண்டாரெனவும் ஆசிரியர்களுக்குக் கைலஞ்சம் கொடுக்க முடிவெர் எனவும் கூறினார்.

கட்டாயக் கல்வி புகுத்தப்பட்டதினால் எட்டு வயதுவரை மாத்திரம் பெண்கள் பாடசாலைக்கு அனுப்பப்பட்டார்கள். ஆனால்

10 வயதுவரை கல்வி அளிக்கப்பட வேண்டுமெனப் பெற்றோர் கேட்டுக்கொள்ளப்பட்டனர். 'சிறுவர்களதும் மற்றவர்களதும் சிறுமைத்தனமான நடத்தைகளினால் மாணவிகள் சீரழிந்து விடாமல் இருப்பதில்' அதிக கவனம் செலுத்தப்பட்டுப் பாதுகாக்கப்பட வேண்டுமெனப் பாடசாலைச் சபைக்கு அரசினால் திட்டவட்டமான அறிவித்தல் கொடுக்கப்பட்டிருந்தது. அரசாங்கமும் பெண்களுக்கு வரக்கூடிய ஆபத்துகளைக்கண்டு அவர்களின் உயர்கல்வி பற்றி நடவடிக்கை எடுக்க விரும்பவில்லை. பெற்றோரும் உயர்கல்வியை ஆதரிக்கவில்லை.

ஒரு கிறிஸ்தவன் விவாகம் செய்யப்போகும் ஒரு பெண்ணுக்கு ஞானஸ்நானத்தோடு குறித்தளவு தோத்திரப் பாடல்களைப் பாடவும் வினா விடைகளை விளக்கவும் சமயப் பிரமாணங்களை அறியவும் வேண்டுமென்பதற்கான கல்வி வீட்டிலோ தேவாலயங்களிலோ வழங்கப்பட்டது.

சைவப் பெண்களை மணக்கும் கிறிஸ்தவ ஆடவருக்கு மரண தண்டனை வழங்கும் வழக்கம் ஆரம்பகாலத்தில் காணப்பட்டது. பிற்காலத்தில் சமய இறுக்கம் தளர்ந்து சகிப்புத்தன்மை காணப்பட்டது. இதற்குச் சான்றாக யாழ்ப்பாணம், பெருமாள் கோயில் கட்டப்பட்டபோது கிறிஸ்தவக் குருமார் பலமுறை முறைப்பாடு செய்தும் அரசு வாளாவிருந்தது. வண்ணார்பண்ணை வைத்தீஸ்வரன் கோயிலைக் கட்டிய செட்டியார் 1782இல் கம்மாந்தோரின் உத்தரவு பெற்றே கட்டினார். இது 1791இல் கும்பாபிஷேகம் செய்யப்பட்டது. இவை ஒல்லாந்தர் ஆட்சியின் பிற்பகுதியில் காணப்பட்ட சமய நெகிழ்ச்சிக்கு உதாரணமாக அமையும்.

ஒல்லாந்தப் போர்வீரர் சுதேசப் பெண்களைக் கிறிஸ்தவராக்கி விவாகம் செய்தனர். உயர்குடி வேளாளருக்கு உத்தியோகங்கள் வழங்கப்பட்டன. யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம் மயில்வாகனப் புலவரால் எழுதுவிக்கப்பட்டது. இங்ஙனம் சமூக ரீதியாகவும் சேவைகள் நடைபெற்றது.

கோவில்பற்று பாடசாலைகளைத் தவிர அனாதைப் பாடசாலைகளும் தனியார் பாடசாலைகளும் காணப்பட்டன. தனியார் பாடசாலைகளில் போர்த்துக்கேய, ஒல்லாந்த சிறுவர், சிறுமியர் அதிகமாகச் சேர்க்கப்பட்டிருந்தனர். அனாதைப் பாடசாலைகளில் போரில் உயிரிழந்த போர்த்துக்கேயரின் சிறுவர், சிறுமியரும் சுதேசப் பெண்களும் காணப்பட்டனர். இங்கே வாசிப்பு, எழுத்து, எண் என்பன கற்பிக்கப்பட்டன. சமயம் பிரதானமானது.

இவற்றை விடப் பிரத்தியேகமாகச் சிறுவருக்கு ஒரு தொழிலும் சிறுமியருக்குத் தையல், பின்னல், கைப்பணி போன்றவையும் கற்பிக்கப்பட்டன.

அனாதைப் பாடசாலைகளில் கல்வி பயில்வோர் தமது 18 வயதில் பள்ளியை விட்டு நீங்கவேண்டும். அப்போது ஆண்களுக்கு அவர்கள் கற்ற தொழிலுக்கேற்ப தொழில்வாய்ப்பும் பெண்களுக்கு விவாகம் செய்யும் காலத்தில் 60 நிக்ஸ் டொலரும் அன்பளிப்பாக அரசாங்கத்தால் வழங்கப்பட்டது. 1699இல் யாழ். மாவட்டத்திற்குப் பொறுப்பாயிருந்த அட்ரியன் டி மேஜ் எனும் பாதிரியார், வீகாமர் (Weekamar) எனப்படும், இத்தகைய பாடசாலை ஒன்றில் வசித்த ஒயேட்டா எனும் பெண் ஒருத்தியை விவாகம் செய்தனர். இது அனாதைப் பெண்களின் வாழ்விற்கு வழிகாட்டியமை போலாகும். இவ்வகை அனாதைப் பாடசாலைகளில் யாழ்ப்பாணத்தில் 1734 இல் 47 ஆண்களும் 21 பெண்களுமாக 68 பேர் இருந்தனர். 1739இல் 52 ஆண்களும் 47 பெண்களுமாக 99 பேர் இருந்தனர். இங்குள்ள குடியுரிமைபெற்ற போர்த்துக்கேயர்களின் போர்த்துக்கேயச் சிறுவர்களும் அடங்குவர்.

தனியார் பாடசாலைகளில் 1734இல் 33 ஆண்களும் 27 பெண்களுமாக 60 பேரும், 1739இல் 31 ஆண்களும் 34 பெண்களுமாக 65பேரும் கல்வி கற்றனர். கோவில்பற்று பாடசாலைகளின் ஆண் பெண் விபரம் பெறமுடியாது போய்விடினும் 34 பாடசாலைகளிலும் ஏறக்குறைய 20000 மாணவர் கல்வி கற்ற விபரம் கிடைக்கின்றது. 1778இல் யாழ் மாவட்டத்தில் 46 ஒல்லாந்தப் பாடசாலைகள் இருந்தன. பாடசாலையில் கல்வி கற்பிக்கும் ஆசிரியர்களுக்கு வாசிப்பும் எழுத்தும் கற்பிக்கும்முறை சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டது. பெண்களும் அவ்வாறான கல்வி பெறவேண்டுமெனக் கூறப்பட்டது.

ஒல்லாந்தர் பெண் கல்விக்கெனச் சிறப்பாக எதையும் செய்யாதுவிடினும் மதமாற்றம் மூலமும் வீட்டிலடைந்து கிடந்த பெண்ணை வெளியே கொண்டுவந்து சமூகப் பழக்கங்களுட்டி முன்னேற்றமடையச் செய்தனர். கிறிஸ்தவப் பெண்களுள் நடுத்தர வகுப்பினர் கணிசமான நியமக்கல்வியைப் பெற்றிருக்க வேண்டும். பிற்காலத்தில் வந்த பாதிரிமார் இதனை மறுத்தாலும் ஆரம்பக் கல்வியைச் சிறிதளவாயினும் பெற்றிருக்க முடியுமென்பது ஒல்லாந்தக் குருமாரின் அறிக்கைகளிலிருந்து பெறக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

II. பிரித்தானியர் ஆட்சியில் பெண் கல்வி

[1810 வரை]

பிரித்தானியர் ஆட்சிக் காலத்தில் கல்வியின் நோக்கம் பரவலாக்கப்பட்டது. பிரித்தானியாவிலேற்பட்ட கைத்தொழிற் புரட்சியும் சமய மறுமலர்ச்சியும், அறிவியல் விருத்தியும் புதியபுதிய நாடுகளைக் கண்டுபிடிக்கவும் அவற்றைக் குடியேற்ற நாடுகளாக்கித் தன்னாட்சி செய்யவும் உதவிபுரிந்தன.

பிரித்தானியக் கிழக்கிந்தியக் கொம்பனியுடனான இரட்டை யாட்சிக் காலத்தில், ஏற்கெனவே ஒழுங்காக அமைக்கப்பட்டிருந்த பாடசாலைகள் கவனிப்பாரற்று சீர்கேடடையத் தொடங்கின. பாடசாலை ஒழுங்கீனத்துக்காக அறவிடப்பட்ட குற்றப்பணமும் நிறுத்தப்பட்டது. ஆசிரியர் வேதனமும் நிறுத்தப்பட்டது. கல்விக்கும் தமக்கும் எதுவித தொடர்புமில்லாததுபோல அரசு நடந்துகொண்டது. தாய் நாடான இங்கிலாந்திலேயே பொது மக்களுக்குக் கல்வி பயிற்றுதல் தேசத்தின் பொறுப்பென்பதை உணராத காலமது.

போர்த்துக்கேய ஒல்லாந்த காலத்துச் சமயக் குழுக்கள் அடிகோலிவைத்த கல்வியுடான மதப்பரம்பலும் சீரழியத் தொடங்கி விட்டதாக சுவிஷேச இயக்கத்தினர் குற்றஞ்சாட்டவே கிறிஸ்தவத்தைப் புனரமைப்புச் செய்யவும் பரப்பவும், மேலைத்தேயக் கல்விமுறையைப் புகுத்தவும் அரசாங்கம் உத்தரவு வழங்கியது.

இலண்டன் சமயத் தூதுக்குழு (1804), பாப்திசச் சமயத் தூதுக்குழு (1812), வெஸ்லியன் மெதடிஸ்தர் சமயத் தூதுக்குழு (1814), திருச்சபைச் சமயத் தூதுக்குழுச் சங்கம் (1818), அமெரிக்கன் சமயத் தூதுக்குழு (1813) இலங்கை வந்து சேர்ந்தன. இவை மக்களை மதமாற்றஞ்செய்யும் கருவிகளாகக் கல்விக் கூடங்களைப் பயன்படுத்தின.

மகிழ்ச்சி வரி (Joy - Tax): ஒல்லாந்தப் பாடசாலைகளில் ஆரம்பக் கல்விகற்ற பெண்கள் ஓரளவு காணப்பட்டபோதும் இக்கால கட்டத்தில் ஒரு தனிப்பெண்ணாயினும் ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வரவு தந்ததில்லை. தேசாதிபதி நோர்த்தினால் 1800 ஆம் ஆண்டில் விதிக்கப்பட்ட 'மகிழ்ச்சி வரி' யே வீழ்ச்சியின் முக்கியகாரணியெனக்கொள்ளலாம். மகிழ்ச்சிவரி என்பது மக்கள் அணிகின்ற நகைகள், அணிகள், ஆடம்பர உடைகள் முதலியவற்றுக்காக அரசாங்கத்துக்குச் செலுத்தப்படும் வரியாகும். இது தனியாருக்கு வருடமொன்றுக்கு ஒரு நிக்ஸ் டொலரும் குடும்பமொன்றுக்கு 4 நிக்ஸும் அறவிடப்படும். இதனைக் கட்டத் தவறின் 10 நிக்ஸ் டொலர் தண்டமாக அறவிடப்படும்.

பிரித்தானிய அரசாங்கம் மதவிடயங்களில் மிதமான உணர்வைக்கொண்டிருந்ததால் ஆண் - பெண் அனைவருக்கும் பேதமின்றிக் கல்வி வழங்கப்பட்டது. பாரம்பரிய - சமூக அந்தஸ்தைப் பேணுவதற்காகவும் ஆடம்பர ஆடை - அணிகள் அணியும் கீழைத்தேசக் கலாசாரத்தைக் காப்பதற்காகவும் மட்டுமல்ல வரியைக்கட்டும் சக்தியில்லாமையாலும் சுதேசிகள் தம் பெண்களைப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பாதிருந்தனரெனக் 'குடியேற்ற இலங்கையில் கல்வி' எனும் நூலில் ரஞ்சித் துபேறு கூறுகின்றார். (ப.83)

பரிசோதனைக்காகப் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லும் வண. ஜேம்ஸ் கோர்டினர், இப்பரிதாபகரமான நிலையைக்கண்டு மகிழ்ச்சி வரியை நீக்குமாறு தேசாதிபதிக்குப் பல மனுக்களையும் கடிதங்களையும் முறைப்பாடுகளையும் சமர்ப்பித்தார். மன்னாரில் மட்டும் 3000 மக்கள் திரண்டு நின்று இவ்வரியை எதிர்த்து மனுக்களைக் கொடுத்தனர்.

அவர்கள் மிக மன்றாட்டமான மனுக்களை என்னிடம் தந்து பாடசாலைக்குப் போகும்போது தமது தோடுகளைத் தானும் அணிந்து செல்வதற்கு உத்தரவு தரும்படி வேண்டிக் கொண்டனர்

எனக் கோர்டினர், தேசாதிபதி நோர்த்துக்குக் கடிதம் வரைந்தார். தேசாதிபதி நோர்த் இலங்கையின் பொருளாதார இலாபத்தைக் கணக்கிட்டாரே தவிரப் பெண்கல்வி பற்றி அக்கறை கொண்டவராகக் காணப்படவில்லை. அவரால் அமைக்கப்பட்ட அக்கடமியிலும் ஆயத்தப் பாடசாலைகளிலும் பெண்களைச் சேர்த்துக் கொண்டதாகத் தெரியவில்லை.

1808இல் தேசாதிபதி மெயிர்லான்ட் சிங்களப் பகுதிகளில் வரி வசூலிப்பதிலேற்பட்ட தடைகளையும் பிரயாண வசதியீனங்களையும், கஷ்டங்கள் சிரமங்களையும் கண்டு அப்பகுதிகளில் 'மகிழ்ச்சிவரி' யை நீக்கிவிட்டார். (கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா). ஆனால் இச்சம்பவத்தைச் சாதாரணமாகவே எல்லா வரலாறுகளையும் திரித்துக்கூறும் இயல்புடைய பெரும்பான்மைச் சமூகத்தைச் சேர்ந்த கல்வியியலாளர் ஒருவர், இலங்கையின் மேற்குப்பகுதியிலிருந்த பெண்களின் கல்வியார்வத்தைக் கண்ட தேசாதிபதி அவர்கள், மேற்படி வரியை நீக்கினாரெனவும் இது இலங்கையின் தென்பகுதியில் பெண் கல்வி முன்னேறியிருந்தமைக்கு அறிகுறியெனவும், பெண்குலத்துக்கும் பெண் கல்விக்கும் தேசாதிபதி செய்த சேவையாக இதனைக் கருதலாமெனவும், இதன்பின் பாடசாலைகளிற் காணப்பட்ட வரவுயர்வு இதனைப் பிரத்தியட்சமாகக் காட்டுகின்றதெனவும்' கூறியிருக்கின்றார்.

இவ்ஆய்வுப்படி இது பாரபட்சமான கூற்றெனவே கொள்ள வேண்டியுள்ளது. ஏனெனில், மகிழ்ச்சி வரியினால் அதிகம் பாதிக்கப்பட்டதும், அதிக வசூலைக் கொடுத்ததும் வடமாகாணமே. ஏனெனில் 1800 - 1805ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் 10000 நிக்ஸ் டொலர் இங்கே வசூலிக்க முடிந்தது. இதர பகுதிகளின் மகிழ்ச்சி வரிகளை ஒன்றாகக் கூட்டியுங்கூட இவ்வசூல் மேலோங்கி நின்றது. அத்துடன் தமிழ்ப் பகுதிகளில் நேரடியாகவும் சிக்கலில்லாமலும் வரிவசூல் செய்ய முடிந்தது. ஏனைய பகுதிகளில் பல உயிராபத்துக்கள்கூட நேர்ந்திருந்தன. எனவே 1808ஆம் ஆண்டிலேயே இதரபகுதிகளில் மகிழ்ச்சி வரியினை நீக்கியபோதும் வடமாகாணம் நல்ல கறவைப் பசுவாகவிருந்தமையால் இங்கே அவ்வரி நீக்கப்படவில்லை. காலிலிருந்து தலைவரை நகை அணியும் தமிழ்ப் பெண்களா இதைவிடப் போகிறார்கள்.

இதனை எதிர்த்துப் பல கிளர்ச்சிகள் நடந்தன. மன்னார் மக்கள் 3000 பேர் வரிவசூல் செய்வோரைக் கொலை செய்வோமென்ப பயமுறுத்திக் கிளர்ச்சிகள் செய்தபோது கேணல் பார்பட் என்பார் கிளர்ச்சிக்காரர்மீது துப்பாக்கிப் பிரயோகம் செய்து ஒருவனைக் கொன்றும் 10 பேரைச் சிறைப்பிடித்தும் கிளர்ச்சியை அடக்கினாரென 'பிரித்தானியர் ஆட்சியின் கீழ் இலங்கை' எனும் நூலில் கொல்வின் ஆர்.டி.சில்வா கூறுகிறார். தமிழ்ப் பகுதிகள் இவ்வாறு அல்லற்பட்டும் போராட்டங்கள் செய்தும், இதன் பலன் சிங்களப்

பகுதிகளுக்கே கிடைத்துவந்தவென்பதொன்றும் அதிசயமான தல்ல. 1869இல் புகையிரதப்பாதை அமைத்தபோதும் இவ் வண்ணமே நடந்தது.* இன்றுவரை அப்படியே நடந்து வருவதும் குறிப்பிடத்தக்கது.

இதன்பின் 1825இல் தலைவரி முறை புகுத்தப்பட்டதோடு இவ்வரி குறைக்கப்பட்டு 1865ஆம் ஆண்டு நவம்பர் 24ஆம் திகதி 10 ஆம் இலக்கச் சட்டப்படி யாழ்ப்பாணம், மன்னார், வன்னி, திருமலை ஆகியவிடங்களிலும் நீக்கப்பட்டது.

தேசாதிபதி பிறவுன்றிக் பெண் கல்வி வளர்ச்சிக்காகக் காலியிலும் மொறட்டுவையிலும் பெண் பாடசாலைகளை நிறுவினார். பெரும்பான்மையான சமயக்குழுக்களை இங்கே தருவித்தார். ஆனால் தெரிந்தோ தெரியாமலோ யாழ்ப்பாணத்துக்கும் ஒருபெரும் சேவையைச் செய்தார். அதாவது அரசாங்கம் பெண் கல்விக்கேதும் செய்யாதுவிட்டாலும் பிரபலமான சமயக் குழுக்களோடு அமெரிக்கன் சமயக்குழுவையும் பிரத்தியேகமாக யாழ்ப்பாணத் துக்கு அனுப்பியமையேயாகும்.

சமயக் குழுக்களின் வருகையும், நிலைபெறுகையும்

அமெரிக்கன் சமயக்குழு

பிரித்தானியாவை விடப் பரந்த மனப்பான்மையும் தாராள சிந்தையுங்கொண்ட அமெரிக்க தேசத்துச் சமயக்குழுவொன்றை யாழ்ப்பாணத்து மக்களுக்குச் சேவை செய்யும்படி அனுப்பி வைத்தமையே தேசாதிபதி பிறவுன்றிக் செய்த நற்சேவையாகும். அமெரிக்கன் சமயக்குழுவின் முதன்முதலாக வந்த ஐரோப்பிய ரல்லாத சமயக்குழுவின்ராதலால், மற்றைய சமயக்குழுத் தலைவர்கள் மறைமுகமான எதிர்ப்பைக் காட்டினர். 1813ஆம் ஆண்டு செப்டெம்பர் மாதம் 7ஆம் திகதி யாழ்ப்பாணம் வந்த வண. நியூவெல் பாதிரியார் தெல்லிப்பளையில் 'பாம்' போதகர் எனும் ஒல்லாந்த குரு வசித்துப் பின் அழிந்துபோயிருந்த சபை வளவிற குடியேறினார்.

இந்தியாவுக்கென வருகை தந்த அமெரிக்கன் சமயக்குழு 6 மாதம் பயணம் செய்து வந்தபோது அங்கே தரையிறங்க அனுமதி

மறுக்கப்பட்டது. கிழக்கிந்தியக் கம்பனியுடனான இரட்டையாட்சி நிலவிய காலமது. எனவே, குழுவின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க தேசாதிபதி பிறவுன்றிக் அனுமதி கொடுத்தார். அவர்களுக்கு இரண்டு நிபந்தனைகள் விதிக்கப்பட்டன. அமெரிக்காவின் உள்நாட்டுப் போரினால் மனங் கசந்திருந்த பிரித்தானிய அரசு, ஏதோ ஒரு மூலைக்குள் தள்ளி விடுவதுபோல அவர்கள் யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் மட்டும்-சேவை செய்யலாமெனவும் யாழ்ப்பாணம் பருத்தித்துறை தவிர்ந்த ஏனைய பிரதேசங்களில், அதுவும் புதிய நிலையம் ஒன்றும் அமைக்காது பழைய ஒல்லாந்தக் குருமார்களால் அமைக்கப்பட்ட தேவாலயங்களிலேயே குடியேறவேண்டு மெனவும் கூறப்பட்டது. அப்படி முதன்முதலாக 1813ம் ஆண்டு தெல்லிப்பளையில் இடிந்து அழிந்த சிதிலமாய்க் கிடந்த ஒல்லாந்தக் குழுவின் இடத்தில் வண. நியூவெல் பாதிரியார் குடியேறி சமயவேலைகளைத் தொடங்கினார்.

மக்களின் உற்சாகத்தையும் விவேகத்தையும் கல்வித் தாகத்தையும் கண்டுணர்ந்த குருவானவர்கள் கிராமப்புறத்தில் கல்வியையும் சுத்தத்தையும் உணர்த்தியே பணிகளைத் தொடர முடியுமென அமெரிக்கத் தலைமையகத்தக்கு அறிவிக்கவே 1816 இல் ஒரு குழு அனுப்பப்பட்டு பாடசாலைகளை மேற்படி கிராமங்களில் உருவாக்கத் தொடங்கினர்.

வட்டுக்கோட்டை, மானிப்பாய், பண்டத்தரிப்பு, உடுவில் ஆகிய இடங்களின் ஒல்லாந்த கோயிற்பற்றுத் தேவாலயங்களும் அமெரிக்கன் சபையினருக்காக ஒதுக்கிவிடப்பட்டன. அமெரிக்கன் சபையின் இரண்டாவது குழு 1816ம் ஆண்டு செப்டம்பர் மாதத்தில் வருகை தந்தது. இது பல கிராமங்களிலும் கிராமப் பாடசாலை களையும், தெல்லிப்பளை, வட்டுக்கோட்டை ஆகிய இடங்களில் ஆங்கில தர்ம பாடசாலைகளையும் ஆரம்பித்தது.

வெஸ்லியன் மெதடிஸ்ற் சமயந்தூதுச் சங்கம்

1814ம் ஆண்டு ஆவணிமாதம் 10ம் திகதி இந்தக்குழு யாழ்ப்பாணம் வந்தது. ஐரோப்பாவிலேயே மிகப் புகழ்பெற்ற சமயக் குழுவாக விளங்கியது. அத்தோடு இது இலங்கையின் தேசாதிபதி, ஐரோப்பிய உயர் அலுவலர்களின் ஆதரவையும் அரவணைப்பையும் பெற்ற சமயக்குழுவாகும். வண. லின்ஞ், வண. ஸ்குவான்ஸ் ஆகிய இரு போதகர்களையும் யாழ்ப்பாண சப்கலக்டராக விளங்கிய வண.

* புகையிரதப்பாதை பற்றிய விபரம் பிறசேர்க்கையில் தரப்பட்டுள்ளது.

யேம்ஸ் முயாட் வரவேற்று அக்காலத்தில் செல்வாக்கோடும் பெயரோடும் விளங்கிய யாழ்ப்பாணம், பருத்தித்துறை ஆகிய நகரப் பகுதிகளை இவர்களின் சமயப்பரம்பலுக்குக் கையளித்தார்.

யாழ்ப்பாணத்தில் ஒல்லாந்தர் காலத்தில் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த லூதர் தேவாலயக் கட்டடத்தையும் (தற்போதய மத்திய கல்லூரி), பழைய அனாதை இல்லத்தையும் இக்குழுவின் வாங்கிய தோடு 1816ம் ஆண்டு ஆவணி மாதம் முதலாந் திகதி வண்ணார் பண்ணையில் தம் முதலாவது பாடசாலையை ஆரம்பித்தனர்.

திருச்சபைச் சமயத்துாதுக்குழு

இதன் முதலாவது தொண்டர் வண. யோசப் நைற். இவர் 1818 இல் யாழ்ப்பாணம் வந்து நல்லுரைத் தமது வசிப்பிடமாகவும் சபைக்குரிய இடமாகவும் தேர்ந்தெடுத்துக்கொண்டார். இக்காலத்தில் அவரது சபைக்குரிய பிரதேசத்தில் 270 மாணவர் கல்வி கற்றனரெனத் தெரியவருகிறது. இதில் ஆண் பெண் விபரங்கள் தெரியவில்லை. அப்படியிருப்பினும் மேல்நாட்டு வம்சாவழியினர் படித்திருக்கக்கூடும்.

உரோமன் கத்தோலிக்கக் குழு

இது கொச்சின் மேற்றிராசனத்தின்கீழ் இயங்கி வந்தது. போர்த்துக்கேய வம்சாவழியினரும், அவர்கள் காலத்தில் மதம் மாறியோரும், - ஒல்லாந்த கெடுபிடிகளுக்குள் அகப்பட்டாலும் - நலிந்த நிலையில் செயற்பட்டு வந்தது. இதுவும்கூடத் தமிழ்ப் பெண்களை அடையாளப்படுத்தவில்லை. ஆயினும் சில தமிழ்ப் பெண்கள் புனிதபீற்றர் சபைத் தொண்டராகச் சேவையாற்றி வந்தனர்.

1836இல் இலங்கைக்குத் தனி மேற்றிராசனம் கொடுக்கப் பட்டது. 1843இல் யாழ்ப்பாணத்துக்கும் தனிமேற்றிராசனம் கொடுக்கப்பட்டது. அதன் காரணமாக 1830 வரை இவர்களின் நிருவாகத்தின்கீழ் யாழ்ப்பாணத்தில் இவர்களுக்கு 23 பாடசாலைகள் இருந்தன. அதில் தமிழ்ப் பெண்கள் கற்றதற்கான சான்றுகளில்லை; கிடைக்கவில்லை. ஆனால் தேவாலயங்களில் சமய போதனைகள் (தமிழில்) நிகழ்ந்திருக்கலாம்.

அக்காலத்தைய பெண்களின் கல்வி நிலை

அன்று யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய பெண் கல்வி நிலை பற்றி மேல்நாட்டார் கருத்தையறிவது அவசியமாகும். 1816ம் ஆண்டு வந்து சேர்ந்த அமெரிக்கன் சமயக் குழுவின் பாதிரியார் வண. மெயிக் (Rev. Meig) தமது குறிப்புகளில் :

கோவில்களில் பாட்டுக்கள் பாடி நாட்டியம் ஆடுகின்ற நாட்டியப் பெண்களைத் தவிர மற்றையோரில் தமிழை எழுத வாசிக்கத் தெரிந்த இரு பெண்களை மாத்திரம் யாழ்ப்பாணத்தில் காணக்கூடியதாக இருக்கின்றது. இவர்களுள் ஒருத்தி அளவெட்டியிலும் மற்றவள் உடுப்பிட்டியிலும் இருக்கிறாள். வேறும் ஒருத்தி இருப்பதாகக் கேள்விப்படுகிறேன். இன்னமும் அவளைச் சந்திக்கவில்லை.....

என எழுதியுள்ளார். அத்துடன் 'பெண்கள் படிப்பது மரபு அன்று தகாத காரியம்' எனவும் பொதுமக்கள் கூறியதாகத் தெரிவித்துள்ளார்.

'இலங்கையில் கிறிஸ்தவம்' எனும் நூலை எழுதிய ரெனன்ட் (Tennent) என்பாரும் தமிழ்ப் பகுதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது:

இங்கே பெண் கல்வி பற்றிப் பெருந்துவேஷம் காணப்படுகிறது. பெண்கள் படித்தால் ஆண்களுக்கு அடங்கி அமைதியாக நடக்கின்ற இயல்பு கெட்டுப்போய் விடும்

எனும் கருத்து நிலவுவதாகவும் கூறி, 'தமிழ் நெடுங்கணக்கிலுள்ள எந்த எழுத்தையாவது அறிந்த ஒரு பெண்ணை அவள் எந்த மட்டத்தைச் சேர்ந்தவளாயினும் சரி யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் கண்டு பிடிக்க முடியுமா என்பது சந்தேகத்துக்கிடமானது' எனக் கூறுகிறார். ஆனால் ஒரு விடயத்தில் மட்டும் அவர் தம் வியப்பைத் தெரிவிக்கின்றார். 'இப்படிப் பெண்கள் கல்வியறிவிலும் சமூக அந்தஸ்திலும் குறைந்தவர்களாகவிருந்தாலும் சீதனமெனும் வழக்கத்தால் சொத்துரிமையில் கூடிய பங்கினை வகிக்கிறார்கள்' என்பதே அவர் வியப்பாகும். சிந்தனைக்குரியதென்னவெனில் போர்த்துக்கேய ஒல்லாந்த காலக் கல்வி மரபில் எழுத்தறிவு பெற்ற பெண்களின் நிலை என்னவாயிற்று?

கட்டாயத்தின் பேரில் கிறிஸ்தவத்தை தழுவிய இந்துக்கள் பொய்க்கும் மாரீசத்துக்கும் ஏதுவாய் பாம்புக்குத் தலையும் மீனுக்கு வாலும் காட்டும் விலங்கு போலவிளங்கியமையால் அவர்கள்தமது விக்ஷாசத்தைத் துறந்து மீண்டும் சைவர்களாகிவிட்டனரெனவும், தாம் யாழ்ப் பாணம் வந்தபோது ஒரு உண்மைக் கிறிஸ்தவன் தானும் இல்லை?

எனவும் அமெரிக்கன் சமயக்குழுவினர் கூறுகின்றனர். ((இ.ஈ. வேலுப்பிள்ளை).

அப்படியேயாயினும் கற்றுப் பெற்ற அறிவும் அழிந்து போய் விடுமாவென எண்ணத் தோன்றுகிறது. ஒரு முப்பது வருடங்களில் ஒல்லாந்தப் பாடசாலையில் ஆரம்பப் பள்ளிகளில் கட்டாயக் கல்வி மூலம் தாம் கற்ற எழுத்தை மறந்துவிட்டனரா? சில சமயங்களில் மதமாற்றத்துக்குப் பயந்தோ அல்லது தமிழ்ப் பெண்களுக்கே இயல்பாகவுள்ள 'அடக்கம்' காரணமாகவோ தமது எழுத்தறிவை வெளிக்காட்டாதிருந்திருக்கலாமென ஊதிக்கவும் தோன்றுகிறது. ஆயினும் வேறொரு கருத்தும் இடறுகிறது.

சேர். பொன். இராமநாதன் வரலாறு எழுதிய வைத்திலிங்கம் அவர்கள் இராமநாதனுடைய பாட்டியாரின் வித்துவத்தையும் புராண இதிகாசமனனங்கள் பற்றியும் கூறியிருந்ததோடு, இவற்றைக் கேள்வியறிவாலேயே பெற்றாரெனவும் அவருக்கு எழுத்தறிவு இல்லையெனவும் கூறியுள்ளமையும் சிந்தனைக்குரியது. 'பெண் கல்வி' பற்றிப் பின்னர் வரப்போகும் பகுதிகளில் எமது பெரியார்களின் கருத்துக்களைக் காணும்போது பாதிரிமார்களின் கூற்று சரியாக இருப்பதை உணர்ந்துகொள்ள முடியும்.

பெண்கள் உத்தியோகம், பெண்விடுதலை பற்றித் தற்காலத் திற்கூட அனுபவமற்ற ஆண்கள் சிலர் பதகளித்துப் பதறுவதைக் கண் கூடாகக் காண்கிறோம். எனவே, 200 ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் பெண் கல்விக்கு எதிர்ப்பிருந்தமை ஒன்றும் ஆச்சரியத்துக்குரியதன்று.

பிறநாட்டுச் சமயக் குழுக்களின் பணிகள்

அமெரிக்கன் சமயக்குழு

1813இல் வருகை தந்த அமெரிக்கன் சமயக்குழு பற்றி ஏற்கெனவே கண்டோம். இவர்கள் தெல்லிப்பளையை மையமாக வைத்துத் தமது சமயப்பணியை ஆரம்பித்தனர். பாடசாலைகளையும் ஸ்தாபித்தனர்.

சமயக்குழுக் குருமாரின் மனைவியர் கிறிஸ்தவ போதனைக் காக வீடுவீடாகச் செல்வது வழக்கம். அப்போது பெண்பிள்ளைகளைப் படிக்க அனுப்பும்படி துண்டுவதுமுண்டு.

- பெண்கள் படித்தல் இத்தேசத்தவரின் வழக்கமல்ல. அவர்கள் படித்தால் விவாகம் செய்ய ஒருவரும் முன்வரமாட்டார்கள்

என வீடுகளிலுள்ள பெண்கள் டானியர் பூர் அம்மையாருக்குக் கூறியதாக 1817-ம் ஆண்டு ஒக்டோபர் மாத நாளாகமத்தில் பூர் பாதிரியார் எழுதியுள்ளார். (இ. ஈ. வேலுப்பிள்ளை பக்கம் 25)

ஆறு பெண்களையும் ஒரு பையனையும் பெற்றெடுத்த மாகையப்பிட்டியைச் சேர்ந்த ஒருவர் தமது ஒரே மைந்தனுக்கு நன்றாகக் கல்வி கற்பிக்கவேண்டுமெனப் பூர் பாதிரியாரைக் கேட்ட போது, அதற்குச் சம்மதந்தந்து, அப்பையனோடு பெண்பிள்ளைகள் இருவரையும் அனுப்பவேண்டுமென நிபந்தனை விதித்தார். பல நாட்களாகக் குடும்பம் ஆலோசனை செய்தபின் சம்மதம் தெரிவிக்கவே 1818 இல் இந்த இரு பெண்களும் பாடசாலைக்கு வரத் தொடங்கினர். இவர்கள் பற்றிய குறிப்பில்:

சமயக்குழுவினரின் வளவில் பூர் அம்மையாருடன் தங்கிச் சாப்பிட்டு, தையல், வீட்டுப்பணி ஆகியவற்றைக் கற்பதோடு தெல்லிப்பளை நாளாந்தப் பாடசாலையிலும் வந்து கல்வி கற்றுச் செல்கின்றனர். அதனால் இப்போ அதிக தைரியம் பெறுகிறோம்

எனப் பூர் பாதிரியார் நாளாகமத்தில் எழுதியுள்ளார்.

விதானையார் ஒருவர் இந்தப் பெண்களிடம் உறுதிக்குக் கைநாட்டு வாங்க வந்தபோது கைநாட்டுக்குப் பதிலாகக் கையெழுத்துப்போட்டமையைக்கண்டு வியப்படைந்து தம் பெண்களையும் கல்வி கற்க அனுப்பிவைத்தார்.

இப்படியாகத் தொடங்கிய பெண்கல்வி 1818இல் வார நாட்களில் 8 பெண்களும், ஓய்வு நாட்களில் 12 பேருமாகக் கல்வி கற்றதாக பூர் பாதிரியாரின் அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. 1819 வரை அமெரிக்கன் சமயக் குழுவினரின் 15 பாடசாலைகள் 633 சிறுவர்களையும் 10 சிறுமிகளையும் கொண்டவையாக இருந்தன.

1821இல் அமெரிக்கன் குழுவைச் சேர்ந்த அம்மையார்கள் வட்டுக்கோட்டையில் வின்சிலோ அம்மையாரின் தலைமையில் ஒரு மாதர் சங்கம் கூடினர். அதன் நோக்கம் மதமாற்றம் பற்றியும் பெண்கல்வி பற்றியுமாகும். அதன் பயனாக 1821ஆம் ஆண்டு கிறிஸ்மஸ் தினத்தன்று பூர் அம்மையாருடன் தெல்லிப்பளையில் வசித்த இரு பெண்களும் அமெரிக்கன் சமயக்குழுச் சபையில் சேர்க்கப்பட்டனர். 'மிராண்டா செல்லாத்தை சல்வோட்' எனவும் 'மேரி பூர்' எனவும் பெயரிடப்பட்டனர். உடுவிலில் வின்சிலோ அம்மையார் வதிய வந்ததன்பின் சில பிள்ளைகள் வந்து எட்டிப் பார்ப்பதும் விளையாடுவதுமாகச் சென்றனர். இருபிள்ளைகள்

இவர்களுள் முக்கியமானவர்கள். இவர்கள் தனக்குதவியாக இருந்தால்தான் பாடங்கள் சொல்லிக் கொடுப்பேனென அத்தந்தையைக் கேட்டபோது, அவர் என்ன வேதனம் கொடுப்பீர்களெனக் கேட்டார். உடுப்பும் படிப்பும் கொடுத்து தையல் பின்னலும் பழக்கி உணவுங்கொடுப்பேனென அம்மையார் கூறினார். அதற்குத் தந்தை 'உங்களோடு அவர்கள் உண்ணமாட்டார்கள் பசித்தால் பழங்கள் ஏதாவது கொடுங்கள்; ஆனால் மாலையில் வீட்டுக்கு அனுப்ப வேண்டும்' எனக் கூறி இருவரையும் காலையில் அனுப்பிவிடுவார்.

ஒருநாள் இடிமின்னல் பெருங்காற்றுடன் அடைமழை. இப்பெண்களால் வீடுசெல்ல முடியவில்லை. அம்மையாருடன் தங்கி மறுநாள் வீடு சென்றனர். அவர்களைக் கிராமமே சாதிப் பிரஷ்டம் செய்துவிட்டது. 1822ம் ஆண்டு ஜூன் 29ம் திகதி அம்மையாரிடம் வந்த இவர்கள், அந்தப் புயலின்பின் அவருடனேயே தங்கிவிட்டனர். வைரவி வள்ளியம்மை, வைரவி சின்னாச்சி என்போரே அவர்களாவர்.

விடுதிப்பாடசாலை தொடங்கியபோது இவர்கள் பெற்சி, பொமரோய் எனப் பெயர் மாற்றம்பெற்று சபையில் சேர்ந்து விடுதிப் பாடசாலையிலும் முதற்றொகுதியில் சேர்ந்து கொண்டனர். இவர்களே பின்னே வரும் ஆயிரக்கணக்கான தமிழ்ப்பெண்களுக்கு முன்னோடிகளாகவும் வழிகாட்டிகளாகவும் அமைந்தனர். ஆனால் இச்சபையினரின் ஐந்து வருடக் கடுழியத்தின் பின்பும் சபையிற் சேர்ந்த சுதேசிகள் 11 ஆண்களும் 3 பெண்களுமேயாவார். ஆரம் பத்தில் அவர்கள் கட்டாய மதமாற்றத்தைக் கைக்கொள்ளவில்லை.

1823இல் இவர்களது 5 விடுதிப் பாடசாலைகளிலும் 105 ஆண்களும் 28 பெண்களும் கல்வி கற்றனர். 1824இல் உடுவிலில் ஒரு பெண் விடுதிப் பாடசாலையமைத்து இந்த மாணவிகளுள் 22 பேர் தெரிவுசெய்யப்பட்டு அங்கே கற்பிக்கப்பட்டனர். இவர்களுள் மல்லாகத்தைச் சேர்ந்த வைரவியின் 6 பெண் பிள்ளைகளுள் வேறு இரு சகோதரிகளும் சேர்ந்தனர். வள்ளியம்மை, வைரவியும் (ஹரியற், நியூவெல்) ஒருவராவர்.

முதலாவது பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை

உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை அகில இலங்கையிலும் மாத்திரமல்ல, ஆசியாக்கண்டத்திலேயே முதன்முதல் நிறுவப்பட்ட பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையாகும். இப்பாட

சாலையை ஸ்தாபித்தவர் ஹரியற் வின்சுலோ அம்மையாராவார். இவர் வணக்கத்துக்குரிய மைறோன் வின்சுலோ பாதிரியாரின் மனைவியாவார். யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்கல்வியை ஊக்குவிப்பதற்கு இந்த அம்மையாரின் சுயநலமற்ற சேவை புறக்காரணியாக அமைந்தது.

முதன்முதலாகச் சபையில் சேர்ந்த பெண்ணாகிய மிராண்டா செல்லாத்தைக்குக் குலம், கோத்திரம், சீதனம் எதையுமே எதிர்பாராமல் குணத்தையும் கல்வியையும் மட்டுமே எதிர்பார்த்து நல்லமுறையில் விவாகம் ஒன்று நடைபெற்றது. வட்டுக்கோட்டை செமினரி என்றழைக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியில் உயர் வகுப்பில் பயின்ற உண்மைக் கிறிஸ்தவராக மாறிய உயர்சாதிப் பையன் ஒருவரே மணமகனானார். கல்வியால் விவாகம் தடைப்பட்டுவிடுமென ஐயுற்று வந்த மக்களுக்கு முற்றிலும் புதுமை வாய்ந்த இந்த விவாகம் தெளிவைத் தந்து, பெண்கல்வியை ஊக்குவிக்கும் அக்காரணியாக அமைந்தது.

மிராண்டா வீட்டு அயலவரான உயர்குலத்துப் பெண்கள் சிலர் உடனடியாகவே உடுவில் பாடசாலையில் சேர அனுமதி கோரினர். 1825ம் ஆண்டு தொடக்கம் விடுதிப் பாடசாலை பெண்களுக்கு உணவு, உடை, கல்வி முதலியவை இலவசமாக வழங்கியதோடு அவர்களின் விவாக காலத்தில் 75 ரூபா (4 பவுண் 10 சி) அல்லது அதற்குரிய பொருள்கள் அவர்களுக்குச் சீதனமாகவும் வழங்கியது.

உடுவில் பாடசாலையில் ஆங்கிலம், தமிழ் வேதபாடங்கள், தையல், வீட்டுப்பணி என்பவற்றோடு விவேகத்திற்கும் அறிவுக்கு முரிய பாடங்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. ஒவ்வொரு மாணவிக்கும் வருடமொன்றுக்கு 20 டொலர் (4 பவுண் 3 சி 6 பெ) வீதம் செலவு செய்யப்பட்டது.

செலவுகளெல்லாம் அமெரிக்காவின் செல்வந்தப் பெண்களினால் நன்கொடையாக வழங்கப்பட்டு வந்தது. ஞானஸ்நானம் பெற்ற பெண்களுக்கு அந்தந்தப் பரோபகாரிகளின் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன. இத்தகைய சம்பவங்கள் மக்கள் உள்ளத்தில் கல்வியாசையைத் தூண்டுவனவாக அமைந்தன.

வெஸ்லியன் மெதடிஸ்த் சமயக்குழு

1817இல் ஒல்லாந்த தளபதியின் கிராம வாசஸ்தலமாக விளங்கிய, வேம்படி மிஷன் இல்லத்தை J.N. மூயாட் வாங்கி

யிருந்தார். அதனைப் பொது ஏலத்தில் 1824ம் ஆண்டு மெதடிஸ்ற் குழுவினர் பெற்று, தேவாலய வளவில் இயங்கிவந்த யாழ். ஆண்கள் பாடசாலையை இந்த இல்லத்துக்குக்கொண்டு வந்தனர். இது ஆண்கள் பாடசாலையெனப் பெயர் பெற்றாலும் 1825ம் ஆண்டுக் கணக்கெடுப்பில் 40 பெண்களும் படித்ததாக அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. ஆனால் இவர்கள் அனைவருமே பறங்கிய ஒல்லாந்த சந்ததிகளாவார். இவர்களைக் கற்பித்தவர் சமூகத்தால் மிக மதிக்கப்பட்டவராகிய திருமதி செறாடர் (Mrs. Schrader) ஆவார்.

சமயக்குழுக்கள் எல்லாம் ஒரே நோக்கத்துடன் வந்திருந்தாலும் 1830 வரை எந்தக் குழுக்களும் பிரமாதமாக ஏதும் செய்துவிடவில்லை. வெஸ்லியன் மெதடிஸ்ற் சமயக்குழுவுக்கு யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலையும் 4 சுயமொழிப் பாடசாலைகளுமிருந்தன. பருத்தித்துறையில் 321 மாணவரைக்கொண்ட 7 பாடசாலைகளிருந்தன. இவர்களது அறிக்கைகளையும் சமூக அமைப்பையுங்கொண்டு பார்க்கும்போது யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் ஒரு தமிழ் மாணவி தன்னிலும் பாடசாலைக்குச் செல்லவில்லை என்பது தெரியவருகிறது.

சமயக் குழுக்களின் வருகையோடு பொதுவாக யாழ்ப்பாண மக்களுக்கும் சிறப்பாகப் பெண்களுக்கும் பிரமாண்டமான மாற்றம் ஒன்று நிகழப்போவதை அக்குழுக்களின் ஆரம்ப செயற்பாடுகளிற்கண்டோம். இதர சமயக் குழுக்கள் இலங்கையின் தென்பகுதியில் தமது முழுக்கவனத்தையும் செலுத்தி நிற்க 'யாழ்ப்பாணத்துக்கு மட்டும்' என அனுப்பிவைக்கப்பட்ட அமெரிக்கன் சமயக் குழு கிராம மட்டத்திலும் மக்களோடு நன்கு பழகி, மனமாற்றத்தோடு சேர்ந்த மதமாற்றத்திற்கும் அடிகோலித் தமது முழுக்கவனத்தையும் இப்பிரதேசத்துக்கே நல்கியது. அதனால் பிற்காலத்தில் சிறந்த கல்விமான்களையும் சிந்தனையாளரையும் உத்தியோகத்தரையும் உருவாக்கி தலைநகரில் மட்டுமல்ல; பிறநாடுகளிலும் செல்வாக்குப் பெற ஏதுவாகவிருந்தது. அடுத்தடுத்த காலகட்டங்களில் குழுக்களின் செயற்பாடுகள் பற்றி விரிவாக ஆராயப்படும்.

சுதேச பாரம்பரியம்

சைவப் பாரம்பரியத்தில் பெண்கள் எழுத்தறிவுடையவராக விளங்கினரென்பதற்குப் பாதிரியாரால் குறிப்பிடப்பட்ட இரு பெண்களையும் தவிர, வேறு ஆவணங்களில்லை. 1850ம் ஆண்டின்

பின்னரே வீட்டில் அண்ணன்மாருடன் சேர்ந்து கல்வி கற்ற ஒரு பெண்ணைப் பற்றிக் கேள்விப்படுகிறோம். இராமநாதன் குடும்பத்திலும் குறிப்பிட்ட காலவரையில் படித்த பெண்கள் யாருமில்லை.

மன்னர் பரம்பரையெனக் கூறப்படும் சட்டசபையின் முதலாவது அங்கத்தவரான திரு. குமாரசாமி முதலியார் அவர்கள் சேர். பொன். இராமநாதனின் பேரனாவார். இவரது மனைவியார் 1897ம் ஆண்டுவரை வாழ்ந்தவர். செவிவழிக் கேள்வியால் புராணங்கள் இராமாயணம் முதலியவற்றைப் பாடவும் விளக்கஞ் சொல்லவும் வல்லவர். இவரே இராமநாதன் சோதரர்களை வளர்த்தெடுத்தவர். கொழும்பு வாசம், வர்த்தக நிர்வகிப்பென நல்லறிவு பெற்றவர். ஆனால் அவருக்கே எழுத்தறிவில்லையெனக் கூறப்படுகிறது. இராமநாதனின் வரலாறு எழுதப்புகுந்த திரு. வைத்திலிங்கம் அவர்களே அக்கால சமூக நிலையைத் துல்லியமாகக் காட்டுமிடத்தில் எழுத்தறிவென்பது பெண்களுக்கு வழக்கத்தில் இல்லையென்பதைத் தெரிவிக்கிறார்.

வைதீக இந்து சமயப் பெண்கள் கிறிஸ்தவ பாடசாலைகளுக்கு அனுப்பப்படுவதில்லை. மதமாற்றம் பற்றிய பயம் ஒருபுறம். சமூக ஒழுக்கக்கோவை மீறப்பட்டுவிடுமென்பது மற்றது. பெண்கள் பிற ஆடவர்கண்களில் படக்கூடாதென்பது இன்னொன்று. அது ஏதாவது ஆபத்துக்களைக் கொண்டுவந்துவிடுமென்பதும்.

எனவே ஒரு குடும்பத்தை நடாத்தக்கூடிய சமையல் கைப்பணி, தையல், அலங்காரம் போன்றவற்றைச் செய்முறைக் கல்வியாகத் தம் தாயாரிடமோ அல்லது பிறபெண்களிடமோ கற்றுக் கொள்ளலும், தமது சமய அறிவை சைவாசாரியார்கள் அல்லது பிரசங்கிமாரிடம் கேட்டு அறிதலுமே ஒரு பெண்ணுக்குப் போதுமானதெனவும் கருதப்பட்டது.

வீட்டிலிருந்து படித்து வந்த ஓரிரு பெண்கள் பற்றிய விபரம் கிடைத்துள்ளது. அவர்களில் ஒருவர் புலோலியைச் சேர்ந்த பார்வதியம்மையார் எனப்படுவார். இவர் ஒரு சிறந்த ஆசிரியையாகப் பலருக்கும் பாடம் சொல்லியிருந்தார். இவரது விபரம் பின்னிணைப்பில் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் 1913ம் ஆண்டுவரை நிறுவனரீதியாக சைவப்பெண்கள் எவருமே கல்வி பெறவில்லை. ஆனால் மதம் மாறிப்போய் கல்விகற்றோர் பலர் இருக்கிறார்கள்.

III. பெண் கல்வி 1830 - 1865

அரசாங்கப் பணிகள்

1829இல் கோல்புறாக் குழுவின் இலங்கையின் பல்வேறு நிருவாகங்களையும் ஆராய்வதற்குப் பிரித்தானியாவிலிருந்து அனுப்பி வைக்கப்பட்டனர். இதுவரைகாலமும் கல்வி சிவிசேஷத்தைப் பரப்பும் நோக்கத்தையே கொண்டிருந்தது. கல்வியின் நிலையும் திருப்திகரமானதாகவில்லை. அதிலும் பெண் கல்விநிலை இலங்கை முழுவதிலும் தாழ்ந்த நிலையிலேயே இருந்தது.

திவு முழுவதிலுமே 1554 பெண்கள் மட்டுமே பாடசாலை சென்றுகொண்டிருந்தனர். யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் 150 மாணவிகள் மட்டில் இருந்திருக்கிறார்கள். 'கோல்புறாக்' இனது கல்விக்கொள்கை 'அரசாங்க ஊழியத்துக்கு அலுவலர்களைத் தயார் செய்து சுதேசிகளை ஐரோப்பியரின் கல்வித் தகைமைகளை அடையச் செய்தலே' எனக் கூறப்பட்டது.

இவரது விதப்புகளின் பெண்கல்வி பற்றிய எதுவித முயற்சிகளும் காணப்படவில்லை. இக்கால கட்டத்தில் பிரித்தானியாவிலும் அரசியல் நிறுவனங்களில் பெண்கள் கல்விக்கு முக்கியத்துவமளிக்கப்படவில்லை. அரசியல் நிறுவனங்களல்லாத பாடசாலைகளில் ஆரம்பக்கல்வி மட்டும் ஆண்களுடைய கல்விக்குச் சமமாக அளிக்கப்பட்டு வந்தது. இடைநிலைக் கல்வியில் பெண்களுக்கான ஆர்வம் காட்டப்படவில்லை. பல்கலைக்கழகங்களும் பெண்களுக்குத் திறந்துவிடப்படவில்லை. கேம்பிரிட்ஜ் கல்லூரியில் மட்டும் குருமாருடைய புத்திரிகளுக்குச் செலவு குறைந்த கல்வி கற்பிக்க முயற்சியெடுக்கப்பட்டது.

பிரித்தானியாவில் உயர் வகுப்பாரும், மத்திய வகுப்பாரும் கல்விக்கூடங்களுக்குச் செல்வதில்லை. இவர்களுக்குப் பிரத்தியேக ஆசிரியர்களை வைத்துச் சிலகலைகளைக் கற்பித்தார்கள். அதாவது சமூக விழாக்களில் அவர்கள் நடந்துகொள்ளும்முறை, விருந்தி

னரை உபசரிக்க, உணவூட்ட, நடனமாடவெனச் சமூகப் பழக்க வழக்கங்களும்; சில ஐரோப்பிய மொழிகள், அலங்காரக் கலைகள் என்பனவும் கற்பித்தார்கள். பொதுவாகச் சமூக அந்தஸ்தைப் பெற்ற கணவன் ஒருவனுக்கேற்ற மனைவியாக இருப்பதற்கேற்ற தகுதிகளைக் கற்றறிந்தார்கள். இத்தகைய சமுதாயத்திலிருந்து வந்த கோல்புறாக் குழுவின் மிகத்தாழ்ந்த நாகரிகத்திலிருந்த இலங்கைப் பெண்களின் ஆரம்பக்கல்வி பற்றித்தானும் அக்கறை எடுக்காதது வியப்பான காரியமல்ல.

சமயப் பரப்புகண்டு பாதிரிமாருடாக அரசுக்கு அதிக செலவில் லாமல் கல்வி புகட்டப்படுவதை கோல்புறாக் விதப்புகை செய்தனர். யாழ்ப்பாணத்தில் அமெரிக்கன் சமயக் குழுவின் கல்வி முறையும், திறமையும் இவரது நன்மதிப்பைப் பெற்றன.

கோல்புறாக் விதப்புகைகளின்மேல் செய்யப்பட்ட சீர்திருத்தங்களில் யாழ்ப்பாணத்தில் அதிக செலவோடும் திருப்தியற்ற முறையிலும் இயங்கிக்கொண்டிருந்த அரசாங்கப் பாடசாலைகளை மூடவோ அல்லது கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களுக்குக் கையளிக்கவோ வேண்டிய தேவையேற்பட்டது. இதன்படி 1842இல் ஒரு ஆங்கில பாடசாலையும் 4 சுயமொழிப் பாடசாலையும் மூடப்பட்டன.

யாழ்ப்பாணம். மாவட்டத்தின் கல்விப் பணியைக் கிறிஸ்தவ குழுக்களுக்குக் கையளித்து இதுவரை தனியார் பாடசாலைகளுக்கு மட்டும் அளிக்கப்பட்டு வந்த உதவிநன்கொடைப் பணத்தை கி.ச. குழுக்களுக்கும் கொடுக்க மத்திய பாடசாலை ஆணைக்குழு முடிவு செய்தது. உதவிநன்கொடையைக் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களுக்கு விஸ்தரித்தபோது சில நிபந்தனைகளையும் வைத்தது - அதாவது உலகியலறிவு சம்பந்தப்பட்ட அறிவை விருத்தியெய்யும் கல்வியே போதிக்கப்பட வேண்டுமெனவும், பரிசோதகர்கள் நினைத்த நேரத்தில் பாடசாலைகளுக்குப் பரிசோதனைக்காக வருவதைத் தடைசெய்யக்கூடாதெனவும் கூறப்பட்டது. 1848இல் அரசிடமிருந்து உதவிநன்கொடை பெறும் பாடசாலைகள் 28 யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தன. இருபத்தெட்டுப் பாடசாலைகளும் தனியார் கல்வி நிறுவனங்களாகவும் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களின் நிறுவனங்களாகவுமிருந்தன.

வண. பொன்ஜின் குருவானவரின் அயரா உழைப்பினாலும் அன்றைய மத்திய ஆணைக்குழுத்தலைவரும் பிற்காலத்தில் தேசாதிபதியாக வந்தவருமான சேர் சார்ள்ஸ் மக்காதி அவர்களின்

சாமர்த்தியத்தாலும் 1851ஆம் ஆண்டு தொடக்கம் றோமன் கத்தோலிக்க பாடசாலைகளும் உதவிநன்கொடை பெறத் தொடங்கின.

இதனைக் கண்ட 'யாழ்ப்பாணத் தேசிய கல்விச் சங்கம்' தமக்கும் உதவிநன்கொடை வழங்குமாறு விண்ணப்பங்களை அனுப்பியது. இச்சங்கத்தின் தலைவரான ஆறுமுகநாவலர் பல மனுக்களை அனுப்பியபோதும், அரசு கிறிஸ்தவ மதம் பரப்புதலை ஆதரித்ததால் தமது பாடசாலைகளைத் தவிர ஏனைய பௌத்த, இந்து, முஸ்லிம் பாடசாலைகளுக்கு எதுவித நன்கொடையும் வழங்க முடியாதென அறிவித்தது. அதன்பின் அடுத்த 20 ஆண்டு களுக்கு இத்தகைய கோரிக்கைகள் எவையும் கவனிக்கப்பட வில்லை.

1847ஆம் ஆண்டளவில் பொருளாதார நெருக்கடி காரணமாகப் பாடசாலைகளில் கட்டணம் அறவிடப்படும்முறை தொடங்கியது. மேற்கு, தெற்குப் பகுதிகளிலிருந்த அரசு பாடசாலைகள் தளர்வுறத் தொடங்கின. பல பிரித்தானிய ஆசிரியர்கள் திரும்பிச் செல்ல வேண்டியேற்பட்டது. யாழ்ப்பாணப் பாடசாலைகள் இதர பகுதிகளிலும் மேம்பாடாக நடந்தமைக்குக் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களே காரணமாயின. அக்கால கட்டத்தில் தீவின் ஆண் பாடசாலைகள் ஐந்து பிரிவாகவும், பெண் பாடசாலைகள் மூன்று பிரிவாகவும் பிரிக்கப்பட்டிருந்தன. அவற்றுள் குறிப்பிட்ட சில பிரிவுகளே கட்டணம் கொடுக்க நேர்ந்தது.

அ. ஒல்லாந்த குருச்சபையைச் சேர்ந்த பெண் பாடசாலையும் பெண்கள் செமினரியும்

ஆ. பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்

இ. பெண்கள் சுயமொழிப் பாடசாலைகள்

இவற்றுள் 'அ' பிரிவைச் சேர்ந்த பாடசாலைகளிலே கட்டணம் வசூலிக்கப்பட்டது.

இரட்டை ஆட்சிக்காலம் தொடக்கம் பறங்கிய ஒல்லாந்தப் பெண்களின் கல்வி மெல்லமெல்ல இயங்கிப் பின் தமக்கு விருப்பமில்லாத சமயக்குழுப் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லவேண்டியேற்பட்டது. 1856இல் தேசாதிபதி ஹென்றி உவாட் யாழ்ப்பாண விஜயமொன்றை மேற்கொண்டபோது சமயக் குழுக்களின் பாடசாலைக்குப் போக விருப்பமில்லாதோருக்கு அரசாங்கம் ஆங்கிலப் பாடசாலைகளை நிறுவித்தர வேண்டுமெனக் கருணை

மனுக்கள் சமர்ப்பிக்கப்பட்டன. எனவே, 1860 ஆம் ஆண்டு 'பெண்கள் மேனிலைப் பாடசாலை' ஒன்றும் அரசாங்கத்தால் அமைக்கப்பட்டது. 1861 இல் இங்கே 50 மாணவிகள் கல்வி கற்றனர். இவருள் 48 பேர் ஐரோப்பிய பரம்பரையைச் சேர்ந்தவர்கள். இருவர் ஆங்கிலேயர்; இலங்கையர் ஒருவருமில். செல்வி. ஜீ. ரீலிங்ஸ் அதிபராகவும் திருமதி. யு. மார்ட்டிசென்ஸ் உதவியாசிரியராகவும் கடமையாற்றினர். இவர்களுக்கு வருடமொன்றுக்கு முறையே 200 பவுணும் 24 பவுணும் வழங்கப்பட்டது. இப்பாடசாலை பின்னர் பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலையென அழைக்கப்பட்டது.

கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்களின் பணிகள்

அமெரிக்கன் சபைக்குழுவினால் ஏற்கெனவே அமைக்கப் பெற்ற உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையைத்தவிர 1834இல் வரணியில், அப்பிரதேசத்துக்குப் பொறுப்பாயிருந்த வண. அப்தோப் குருவானவரின் மனைவியார் மேற்பார்வையில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையொன்று ஆரம்பிக்கப்பட்டது. இது பின்னர் அப்தோப் அம்மையாரின் மரணத்திற்குப் பின்னர் தகுந்த மேற்பார்வை இன்மையால் 1845ஆம் ஆண்டு மூடப்பட்டது.

வடமாகாணத்து மெதடிஸ்தர் சபைக்குப் பொறுப்பாயிருந்த வண. பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியாரும் அவருடைய அம்மையாரும் 1834ஆம் ஆண்டில் வருகை தந்து, யாழ் நகரப் பகுதியில் தமது மிஷன் இல்லத்தில் 5 பெண்களுக்குக் கல்வியறிவூட்டினர். அவர்களுள் ஒருவர் மட்டும் தமிழராவர். அடுத்த வருடமே பாடசாலைகள் அமைக்கும் முயற்சிகள் ஆரம்பமாகின.

* பேர்சிவல் பாதிரியார் பெண் கல்வியில் ஊக்கமுடையவராய் மிகப் பிரயாசைப்பட்டு செயற்பட்டார். மேலும் வண்ணார்பண்ணை ஆண் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் 4 பெண்களும், நெசவாளர் தெருவில் ஆண் பாடசாலையில் 19 மாணவிகளும், ஆரியக்குளத்து ஆண் பாடசாலையில் 6 பெண்களும் கல்வி பயின்றதாகத் தகவல்கள் காட்டுகின்றன.

1834இல் 5 பெண்கள், மிஷன் இல்லத்தில் கல்வி பயிலச் சென்று வந்தவர்களுள் ஒருவர் மட்டுமே தமிழராவர். ஆனால் 1838

* பேர்சிவல் பாதிரியார் பற்றி பிற்சேர்க்கையில் காண்க.

இல் 6 மாணவிகளுடன் ஒரு பாதுகாப்பாளரும் சேர்ந்து பெண்கள் விடுதிச்சாலை ஆரம்பமாகியது.

எனவே 1838இல் மிஷன் இல்லத்தில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை தொடங்கியது. இதில் 6 பெண்களுக்கும் கிறிஸ்தவ சமயப்படிப்புகள் பாடல்கள் எல்லாவகையான தையல் பின்னல் முதலியன கற்பிக்கப்பட்டன. இவர்களில் மூவர் நூலறிவிலும் தையலிலும் மேம்பட்டு மேற்பார்வையாளராகவும் குழுவுக்கு இன்றியமையாத செயல்களைச் செய்பவராகவும் திறமை பெற்றனர்.

பாடசாலை வகைகள்

1828இல் வேம்படி வளவில் நான்கு வகையான பாடசாலைகள் இயங்கின.

1. மேனிலை ஆங்கிலப் பெண்கள் பாடசாலை

இதில் இலத்தீன், இலக்கணம், சட்டம், கேத்திரகணிதம் போன்றனவும், அலங்காரத் தையல்களும் கற்பிக்கப்பட்டன. இதில் 24 பெண்கள் கற்றனர். வருடமொன்றுக்கு 40 பவுண் செலவு செய்யப்பட்டது.

2. கீழ்நிலை ஆங்கிலப் பெண்கள் பாடசாலை

இதில் பறங்கியரும் தமிழருமாக 38 மாணவியர் படித்தனர். சாதாரண பாடங்கள் பயிற்றப்பட்டன.

3. மேனிலைப் பெண்கள் தமிழ்ப் பாடசாலை

நல்ல மதிப்புக்குரிய தமிழ்ச் சமூகத்திலிருந்து வந்தவர்கள். இவர்கள் மிகுந்த எதிர்பார்ப்புகளோடு பிரகாசமாகக் கல்வி கற்றனர்.

4. கீழ்நிலைப் பெண்கள் தமிழ்ப் பாடசாலை

ஒழுங்காகப் பாடசாலைக்கு வந்து தமிழும் ஆங்கிலமும் கற்றார்கள் (மேலும் தட்டாதெரு பெண்கள் தமிழ்ப் பாடசாலை 25 மாணவியர். தச்சன்தெரு பெண்கள் தமிழ்ப் பாடசாலை 16 மாணவியர்).

இந்த நான்கு பாடசாலையிலும் 200 பெண்கள் படித்தார்கள். அறநெறிசார் பயிற்சிகள், சமூக உயர்வுக்கான செயல்கள். பண்பாடு களெல்லாம் கற்றுக் கொடுக்கப்பட்டன. இந்துக்களிடம் நிறைந்திருந்த சாதீயம், வெள்ளைக்காரருடன் சேர்ந்து பழகாத தன்மையென்பன விடுபடத்தொடங்கிவிட்டன.

1838ஆம் ஆண்டு அறிக்கையின்படி, மேனிலை ஆங்கிலப் பெண்கள் பாடசாலையில் ஆண்கள் பாடசாலையைப்போலவே பாடங்கள் பாடத்திட்டங்கள் கைக்கொள்ளப்பட்டன. ஆங்கிலத் தோடு தமிழ், லத்தீன், சட்டநெறிக் கோட்பாடுகள், கேத்திரகணிதம், அரசியலும் பொருளாதாரமும் கற்பிக்கப்பட்டன. அந்த வருடம் நடைபெற்ற அரசாங்கப் பரீட்சையில் எல்லா மாணவிகளும் திறமைச்சித்திகள் பெற்றதோடு மேலே குறிப்பிட்ட தமிழ் மாணவி மிகவும் திறமையாகச் சித்திகள் பெற்று பரிசுகளையும் பெற்றுக் கொண்டாள். இந்த ஆங்கிலப் பாடசாலையே பிற்காலத்தில் 'வேம்படிப் பாடசாலை' எனப் புகழ்பெற்றது. இதனோடு பேர்சிவல் பாதிரியாரால் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் அப்போது 150 மாணவர்களிருந்தனர். இது மத்திய கல்லூரி என அழைக்கப்பட்டது.

பெண் கல்வியை ஊக்கும் வகையாக பேர்சிவல் பாதிரியார், எல்லா இடமும் சென்று மாணவிகளைச் சேர்த்துக்கொண்டு பாடசாலைக்கு வருதற்கு ஒரு பஸ்வண்டியை ஒழுங்கு பண்ணிய தோடு, மதியபோசனத்துக்கு வீடு செல்லும் மாணவிகள் அப்படியே நின்றுவிடுவார்களென மதிய உணவும் வழங்கி வந்தார்.

இன்றும் பல பெண்களால் பேர்சிவல் பாதிரியார் நினைவு கூருமளவுக்கு நேரடியாகவே பெண் கல்வியை முன்னெடுத்துச் சென்றவர். கல்வி பயிலவேண்டியமுறை, கல்வியைப் பயிற்றுவிக்க வேண்டியமுறை எல்லாமே அவரால் கவனமெடுக்கப்பட்டது.

பாடல்களை ஒதுதல் இசையுடன் பாடுதல் தத்துவ விளக்கங்களையளித்தல் மூலமாகவும் சமூகப்பழக்கம் விருத்தியடைந்தது. இந்தச் சமுதாயத்தில் வேரோடிக்கிடந்த சாதிப்பகுப்புமுறை, ஐரோப்பியரை ஒதுக்கி அவர்களோடு பழகாமலிருக்க விரும்பும் குணம் ஆதியன மெல்லமெல்ல மறையலாயிற்று.

கத்தோலிக்க மதத் தலைமைப் பீடம் 1845ஆம் ஆண்டில் ஆண்களுக்கு 'ஆண்கள் செமினரி' எனவும், பெண்களுக்குப் 'பெண்கள் செமினரி' எனவும் இருபாடசாலைகளை யாழ்ப்பாணம்

பாணத்தில் நிறுவியது. பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலையை திருமதி. மேரி ஆன் ஓ பிளானேகன் என்னும் ஐரிசு விதவை பொறுப்பேற்று நடத்திவந்தார்.

திருச்சபைச் சமயக்குழுவினரும் 1842இல் நல்லூரில் ஒரே பெண்கள் விடுதித் தமிழ்ப் பாடசாலையை நிறுவினர். 1846இல் வண. ஜேம்ஸ் ஓ நீல் பாதிரியாரின் மனைவியார் பொறுப்பேற்று நடத்தி வந்தார். அவர் இரு வருடத்தில் இறந்துபோக திருமதி லோங் என்பவர் நடத்திவந்தார்.

அமெரிக்கன் சமயக் குழு

உதவிநன்கொடை ஆரம்பிக்கப்பட்ட காலத்தில் அமெரிக்கன் சமயக்குழுவினரின் திறமைநோக்கி அவர்களுக்கு 200 பவுணும், மற்றைய சமயக்குழுவினருக்கு 150 பவுணும் வருடமொன்றுக்கு வழங்கப்பட்டது. இந்த ஊக்கலின் காரணமாக, யாழ். மாவட்டத்தில் மேலும் பல பாடசாலைகள் தோற்றுவிக்கப்பட்டன.

பெண்கள் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்பித்த ஆசிரியர் பற்றி நாம் சிந்திக்கவேண்டியுள்ளது. ஆரம்பகாலத்தில் தகுந்த ஆசிரியரைப் பெறுவதில் மிக்கக்ஷடம் எதிர்நோக்கப்பட்டது. ஆசிரியைகள் மேல் நாடுகளிலிருந்தே தருவிக்கப்பட்டனர். அதனால் பெருஞ்செலவேற்பட்டது. பெண்ணாசிரியைகளின் பற்றாக்குறை யால் பெண்களின் கல்வி பாதிக்கக்கூடாதென ஆண் ஆசிரியர்களுக்கும் சிற்சில பாடசாலைகளில் அனுமதியளிக்கப்பட்டது.

ஆசியாவின் முதற்பெண்விடுதிப் பாடசாலையெனப் புகழ் பெற்ற உடுவில் பெண்கள் பாடசாலை முதலில் வின்சிலோ அம்மையாராலும், பின்னர் ஸ்போல்டிங் அம்மையாராலும் நடாத்தப்பட்டபோது, வட்டுக்கோட்டை செமினரியில் படித்த தமிழரான நதானியேல் நைல்ஸ், றுபஸ் பெய்லியோநாதன் ஹோமர் முதலியோர் 1837 தொடக்கம் ஆசிரியராக நியமிக்கப்பட்டனர். 1840ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவிலிருந்து இப்பாடசாலையிற் கற்பிக்கவென மூன்று அம்மையார்கள் வந்திருந்தனர். செல்விகள் லைலா அக்நியூ, சேராபிறவுண், சேனலாதிரேப் எனும் இவர்கள் ஆங்கில அறிவை வளர்த்து வந்தனர். இவர்களுள் செல்வி லைலா அக்நியூ மட்டும் யாழ்ப்பாண மக்களுடன் தன்னை ஒன்றித்து, தன்னலமற்ற சேவையால் மக்கள் உள்ளங்கவர்ந்து 43 ஆண்டுகள் இறைபணியும் ஆசிரியப் பணியும் செய்து இறைவனடி சேர்ந்தார்.

மெதடிஸ்ற் சமயக்குழு

மெதடிஸ்ற் சபையைச் சேர்ந்த பேர்சிவல் பாதிரியார் 23.03.1837 இல் எழுதிய நாட்குறிப்பில் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:

இப்போது எமது கவனத்தை பெண் கல்வியில் திருப்பியுள்ளோம் தவிர்க்கமுடியாத கஷ்டங்கள் எம்முன் வந்தாலும் சிறிது வெற்றியும் பெற்றுள்ளோம். தங்கள் பெண்களின் கல்வி விடயத்தில் ஆண்கள் மாத்திரமல்ல வயதுவந்த பெண்களே முழு எதிர்ப்பையும் காட்டுகின்றனர்.

இவர் தகுந்த ஆசிரியர்களை இங்கிலாந்திலிருந்து தருவிக்க எடுத்த முயற்சிகள் பயனற்றுப்போகவே, 'கிழக்கு நாடுகளிலும் சீனாவிலும் செயல்பட்டு வந்த பெண்கல்வி வளர்ச்சிக்கான சமய சார்பற்ற மகளிர் சங்கம்' எனும் மன்றத்திற்கு மனுப்பண்ணினார். அச்சங்கத்திலிருந்து, பெண்கள் விடுதிச்சாலையை நன்முறையி லமைத்து செயற்படுத்த செல்வி ருவிட்டி (Twiddy) அனுப்பப் பட்டான். இது பற்றி உதயதாரகை எனும் பத்திரிகை 18.03.1841ஆம் நாளேட்டில் 'பெண் கல்வி முன்னேற்றத்திற்குப் பேர்சிவல் பாதிரியாருக்கு உதவி செய்ய 05.03.1841ல் செல்வி ருவிட்டி வருகை தந்தார்' எனப் போடப்பட்டிருந்தது.

இவளுக்கு வசிப்பிடமாக சபையினரின் வளவுக்குளிருந்த வீட்டோடு இரண்டு அறைகள் சேர்த்துக் கட்டப்பட 18 பவு. 15 கி. செலவேற்பட்டதென வரவு செலவு அறிக்கை கூறுகிறது.

இவரே வேம்படிப் பாடசாலையின் முதலாவது அதிபர் ஆவர். குறுகிய காலத்துள் அவர் நிறைய வேலைகளைச் செய்து முடித்தார். எனினும் அவரது விவாகம் காரணமாக மூன்று வருட முடிவில் பாடசாலையை விட்டுச் செல்ல நேர்ந்தது.

இங்கிலாந்திலிருந்து ஆசிரியர்களைத் தருவிப்பது சிரமமாக இருந்தது. அதனால் உள்ளூரிலேயே திருமதி பேர்சிவலின் உதவி யோடு ஆசிரியர்களைத் தெரிவுசெய்ய வேண்டுமெனத் தீர்மானம் செய்யப்பட்டது.

திரு. வேலுப்பிள்ளை என்பவரின் மகளான திருமதி மத்தியூஸ் 1842இல் நியமிக்கப்பட்டார். 1844இல் தமிழ் பெண்கள் விடுதிச் சாலையிலிருந்து படித்த இளம் பெண்களில் இருவர் (ஒருவர் திரு. பிலிப்ஸ் என்பவரின் மகள்) ஆங்கில, தமிழ் பாடசாலைகளில் கற்பிக்க உதவி செய்தார்கள். இப்படியாக தமிழ்ப் போதகர்மாரின்

பிள்ளைகளை ஆசிரியராகக் கொண்டு மிகுந்த வேகமாகப் பாடசாலை (அடுத்த) 20 ஆண்டுகளாக வளர்ந்து வந்தது.

பேர்சிவல் பாதிரியார் கல்வியில் அதுவும் பெண் கல்வியில் அதிகம் அதிகமான அக்கறை காட்டினாரெனவும், அந்தளவுக்கு மதப்பரம்பலில் வேகங் காட்டவில்லையென மற்றைய மிஷனரி மாரின் அதிருப்திக்கு ஆளானதால், தாமாகவே 1851இல் தன் சேவையை முடித்துக்கொண்டு தாயகம் திரும்பிவிட்டார்.

1861இல் சமயக்குழு வேலைகளுக்காக முதலாவது பெண் மிஷனரியாக செல்வி இயாகொட் அனுப்பப்பட்டார். அவர் வேம்படி மிஷன் இல்லத்தில் வசித்ததோடு பாடசாலைகளிலும் உதவி புரிந்தார். வண.கில்னர், திருமதி கில்னர் (Kilner) தலைமையில் இவ்வளவு காலமும் ஆண்களுக்கு நிகழ்த்தப்பட்ட ஆசிரியப் பயிற்சி, 1864இல் இளம்பெண்களுக்கும் தொடங்கப்பட்டது. வகுப்பறைகளும் விசாலமாகக் கட்டப்பட்டன.

அரசாங்கமும் மேற்படி பெண் சங்கத்துக்கு மனுப்பண்ணித் தமது பெண் பாடசாலைகளுக்கு ஆசிரியைகளைத் தேடிக் கொண்டது. மாத்தளை, கண்டி, காலி, யாழ்ப்பாணம் போன்ற இடங்களில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட பெண் பாடசாலைகளுக்கும் அங்கே யிருந்து அதிபர்கள் வந்தனர்.

றோ.க. சமயம்

றோமன் கத்தோலிக்க சமயக் குழுவினரால் நடாத்தப்பட்ட பெண் பாடசாலைக்கும் பெண் ஆசிரியர்கள் தேவையாக இருந்தது. பிரான்ஸ் தேசத்திலே 1820ஆம் ஆண்டு கன்னிப் பெண்கள் தமது லௌகீக வாழ்வைத் துறந்து இறைபணியில் ஈடுபடவேண்டு மெனும் குறிக்கோளோடு தனித்துவமான ஒரு நிறுவனம் அமைக்கப் பட்டிருந்தது. இச்சங்கம் 1861ஆம் ஆண்டளவில் திருக்குடும்பத்தைச் சார்ந்த 224 மடங்களிலே 2000 கன்னியாஸ்திரிகளை உடையதாகி வறியவர்களுக்கும் நோயாளிகளுக்கும் சேவையாற்றிக் கொண்டிருந்தது.

'திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடம்' எனப் பெயரிடப்பட்ட இச்சபைக்கு வண.பெற்றாக்கினி குருவானவர் வேண்டுகோள் விடுத்ததன்மேல் வெளிநாட்டுச் சேவைக்காக முதன்முதலில் தெரிந்தெடுக்கப்பட்ட நாடு இலங்கையாகும். 1862ஆம் ஆண்டில் இத்தகைய கன்னியாஸ்திரிகள் அறுவர் முதன்முதலாக இலங்கை

வந்தனர். அவர்களை யாழ்ப்பாணக் குருமுதல்வர் சமேரியாவால் இங்கே அழைத்து வரப்பட்டனர். மந்தநிலையில் இயங்கிக் கொண்டிருந்த பெண்கள் பாடசாலையையும் அநாதையில்லத் தையும் பொறுப்பேற்றுப் பல சீர்திருத்தங்கள் செய்தனர். இத்திருக் குடும்பக் கன்னியர் சபையில் ஏற்கெனவே ஆசிரியையாகவிருந்த மேரி ஓ பிளனேகனின் மகள் கத்தரின் சேர்ந்து பயிற்சிபெற்று முதலாவது கன்னியாஸ்திரியாக 1867ஆம் ஆண்டில் வெளியேறினார்.

இவ்வாறு பாடசாலைகளுக்கான ஆசிரியர்களை சகல குழுக்களும் மிக்கக்ஷடத்தோடு மேல்நாடுகளிலிருந்து தருவித்து ஆங்கிலக் கல்வியறிவு மேலைத்தேய நாகரிகம், பழக்கவழக்கம் முதலியவற்றைச் சுதேசப் பெண்களுக்குக் கற்பித்து வந்தனர்.

அமெரிக்கன் சமயக்குழுவின் கல்விக்கொள்கை மாற்றம்

அமெரிக்கன் சமயக் குழுவினரின் 1846ஆம் ஆண்டு அறிக்கையில், அதுவரை உடுவில் பெண் பாடசாலையில் படித்து வெளியேறிய பெண்களுள் 70 பேர், 70 கிறிஸ்தவர்களை மணம் செய்து, 70 கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களை அமைத்துக் கொடுத்து கிறிஸ்துவுக்கு மகிமை கொடுக்கும் 70 தலைமுறைகளாக விளங்கினரெனவும், ஒரு சிலரே தமது வீட்டுச் சூழலுக்குப் போனதும், அவ்விட நிர்ப்பந்தத்தை எதிர்க்கும் சக்தியின்றி விசுவாசத்தை விட்டு விட்டனரெனவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. 1850ஆம் ஆண்டில் இச்சமயக் குழுவின் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்ற 4000 மாணவருள்ளார் 1000 பேர் பெண்களாவார்.

1846இல் செல்வி அக்நியூ அதிபராக வந்தபின் உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை மிக உயர்ந்த தரத்துக்கு வந்து கொண்டிருந்தது. இந்தக் காலகட்டத்தில் அமெரிக்காவில் சுகாதாரமும் உடற் கூற்றியல்களும் பற்றிய ஒரு விழிப்புணர்ச்சியும் அதனைப் பாடமாக்கி மக்களுக்கு அறிவூட்டும் சிரத்தையும் ஏற்பட்டது. அதனைத் தொடர்ந்து உடுவிலிலும் அது கையாளப் பட்டது. வானசாஸ்திரம், பூமிசாஸ்திரம், சரித்திரம் என்பவற்றோடு சுகாதாரமும், உடற் கூற்றியலும் பாடமாக்கப்பட்டன. இதற்கு டாக்டர் சாமுவேல் கிறீனால் எழுதப்பட்ட 'உடற் தொழிலியலும் உடற் கூற்றியலும்' (Anatomy and Physiology) எனும் நூல் பாடப்புத்தகமாக்கப்பட்டது. (அயலில் பெரிய காணி வாங்கி உடற் பயிற்சிகள் விளையாட்டுகளுக்காக உபயோகப்படுத்தப்பட்டது).

இலங்கை அமெரிக்கன் சமயக்குழுவினரின் மாவட்ட உதவி நிர்வாகச் செயற்குழு 1845-1853வரை இவர்களுடைய கலைத் திட்டம் பற்றி அடிக்கடி தலையிட்டு இடர்விளைவித்து வந்தது. மாணவிகளது உள்ளத்தைப் பண்படுத்துவதே தலையாய நோக்கம் எனவும் தேவைக்கதிகமான ஆங்கில அறிவு கொடுக்கப்படுவது அநாவசிய மெனக் கூறிய செயற்குழு தனது அதிருப்தியைத் தெரிவித்தது. அதன் விளைவாக டாக்டர் கிறீனின் நூல்கள் மொழி பெயர்க்கப்பட்டன.

அதிபராயிருந்த செல்வி அக்நியூ மிகத் திறமையான நிர்வாகியும், கற்பித்தல் திறமையும் பெற்றவர். வேதாகமங்களை (Bible) போதிப்பதில் நிகரற்றவர். எனினும் இந்த மாவட்ட உதவி நிர்வாகக் குழுவிலிருந்த அனைவரும் ஆண்களானபடியால் ஒரு பெண்ணின் தலைமைத்துவத்தில் நம்பிக்கை வைக்கவில்லை. அதனால் அவருக்குத் தமிழ் அறிவு இல்லையெனக் குறைகூறி அவருக்குப் பதிலாக ஸ்போல்டிங் பாதிரியாரை அதிபராக நியமித்தது.

பெண்கள் பாடசாலைக்கான உதவிநன்கொடையைச் சமயக் குழு பெற்றாலும் அதில் எவ்வளவை உடுவிலுக்கு உபயோகித்தது எனத் தெரியாது. ஆனால் பொருளாதார நெருக்கடிகளைச் சமாளிப்பதற்காக ஒவ்வொரு பாடசாலையும் தன்னிறைவு காண்பதற்கான செயல்களை மேற்கொள்ளவேண்டுமென்ப பணித்தது. அதன் காரணமாக:

1. முதலாவதாகப் பெண்களின் விவாகச் செலவுக்குக் கொடுக்கப்படும் 10 ரிக்ஸ் டொலரையும் நிறுத்தியது.
2. பெண்களுக்குக் கொடுக்கப்படும் சீதனப்பணம், விவாகமாக ஒருவருடத்துள் அவள் இறந்துவிட்டால் அது திருப்பிக்கொடுபடவேண்டும். இந்துக்களான அவளது உறவினர் அதனை உபயோகிக்கக்கூடாது.
3. 1847இன் பின் பாடசாலையில் சேருவோருக்கு சீதனப் பணம் கொடுக்கப்படமாட்டாது.
4. முன்பு கல்வி கற்று முடிந்தாலும் வீடு சென்றால் தம் கிறிஸ்தவ விசுவாசத்தைக் கைவிட்டுவிடுவார்களென அஞ்சி, விவாகமாகும்வரை விடுதியிலேயே தங்க வைக்கப்பட்ட பெண்கள், தற்போது கடைசி வகுப்பு முடிந்தவுடன் வீட்டுக்கு அனுப்பப்பட வேண்டுமெனப்பட்டது.

5. புதிதாகச் சேரவிரும்புவோருக்கு தகுதிக்கேற்ற கட்டணம் அறவிடப்படும், இலவச அனுமதிப்பு ஓரிருவருக்கு மட்டுமே எனப்பட்டது.

இவை பெண் கல்விக்கு சிறுமுட்டுக்கட்டை போட்டது போலிருந்தாலும் கல்வித் தாகம் பெண்கள் மத்தியில் நின்றவிடவில்லை. இத்தனை கெடுபிடியிலும் 1855இல் கூட 1000க்குமேல் பெண்கள் இப்பாடசாலைகளில் படித்தனர். மேலும் படித்த கிறிஸ்தவப் பெண்கள் படித்த கிறிஸ்தவ ஆண்களை விடவும் எண்ணிக்கையில் அதிகமாகவே காணப்பட்டனர்.

அமெரிக்க நன்கொடை, அரசாங்க உதவிநன்கொடை, திறமையான ஆசிரியர்கள், ஆற்றல் மிகுந்த நிருவாகம் முதலியவற்றால் நன்றாக இயங்கிக்கொண்டிருந்த இப்பாடசாலைகள் 1855ஆம் ஆண்டில் வேறொரு நெருக்கடியை எதிர்கொண்டன. அரசாங்கத்தின் கெடுபிடிகள் ஒருபுறம், படித்து வெளியேறிய இந்து இளைஞரின் விசுவாசமற்ற போக்கு மறுபுறம். 'சமயரீதியாகத் தாம்பெற்ற பலம் அழிக்கப்படுவதாகவும் சூழ்நிலையின் சக்தியும் தாக்கமும் தமது சக்திக்கு மீறியதாகவும் இந்து இளைஞரின் சுயநலத்துக்காகவே பாடசாலைகள் நடைபெற்று வருவதாகவும்' அமெரிக்க தாய்ச் சங்கம் உணர்ந்தது.

அற்ப செலவுங்கொடாது மிஷனரிமாரிடம் ஆங்கில உயர்தரக் கல்வியைக் கற்று கிறிஸ்தவ மதம் தழுவிய பலர், அரங்கேறி அரசாங்க உத்தியோகம் பெற்று, பணவரவு வந்ததும் யேசுவைக் கைவிட்டு, மிஷனரிமார் செய்த பேருபகாரங்களையும் மறந்ததோடல்லாமல் நன்றிகெட்ட பிராணிகளாய் இடர்விளைவிக்கத் தொடங்கினர்.'

(C.D. வேலுப்பிள்ளை)

ஆங்கில மொழியைக் கற்பித்துத் தேர்ச்சி பெறத் தாம் செய்த முயற்சிகள் எல்லாம் கிறிஸ்து மார்க்க விருத்திக்கு அனுகூலமாய் இருக்கவில்லை என நிதர்சனமாகக் கண்டு கொண்டனர்.

1950களில் அமெரிக்க பொருளாதார நிலையில் ஒரு மந்தம். உள்நாட்டுப் போர், பழமை பேணவாதிகள், மனித உரிமைகள் அடிமைகள் பற்றிய அபிப்பிராய வேறுபாடுகளெல்லாம், சமயப் பரப்பாளர்களையும் தாக்கியது. அமெரிக்கன் தாய்ச் சங்கம் சமயத்தைப் பரப்ப வந்ததே தவிர கல்விக்காக இத்தனை பெரிய செலவைப் பொறுக்கத் தயாராகவில்லையென உணர்ந்தது.

எனவே, அமெரிக்காவிலிருந்து ஒரு தூதுக்குழு இவற்றை ஆராய்வதற்கு இலங்கை வந்தது. இவ்விட நிர்வாகிகளுடனும் பேசி சில தீர்வுகளை முன்வைத்தது.

இதன் தாக்கம் 700 மாணவர் கற்று வந்த யாழ்ப்பாண செமினாரியை (வட்டுக்கோட்டை) மூடி, உண்மையான கிறிஸ்தவர் களுக்கு மாத்திரம் தமிழ்க் கல்வி கற்பிக்குமாறும் அதை உடனடியாகவே செயற்படுத்த வேண்டுமெனவும் கூறப்பட்டது.

அத்தோடு உடுவில் பெண் பாடசாலையையும் அவர்கள் விட்டுவைக்கவில்லை. ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கற்றுக் கொண்டிருந்த 75 மாணவிகளில் கிறிஸ்தவச் செல்வாக்குக்குட்பட்ட 35 மாணவிகளை மாத்திரம் நிறுத்தி வைத்துத் தமிழ்க் கல்வி ஊட்டுவதோடு 6 வருடக் கல்வியின் மேல் அங்கே தங்கக்கூடாது எனவும் கூறப்பட்டது. அதாவது,

1. கிறிஸ்தவக் குடும்பங்களிலிருந்து வரும் கிறிஸ்தவப் பிள்ளைகளுக்கே கல்வி.
2. ஒரு பாடசாலையில் 35 மாணவிகள் மட்டுமே இருத்தல்.
3. பாடசாலைக்கு சேரும் விண்ணப்பம் 12 வயதுக்கு மேற்பட்டவருக்கே.
4. பாடசாலைக் கல்வி 5 வருடம் மட்டுமே.
5. கல்வித் திட்டத்தில் ஆங்கிலம் தவிர்க்கப்படல்.
6. கட்டணங்களை வசூலிக்காது முன்புபோல விடுதி, உணவு, உடை இலவசம்.
7. சீதன ஒழுங்கு மீண்டும் கொண்டுவரக்கூடாது.

தமிழ்ப் பெண்களுக்கு ஆங்கிலமெனும் அலங்காரம் தேவையில்லை. கிராமப் பாடசாலைகளுக்கு மேலான கல்வியும் அவர்களுக்குத் தேவையில்லை. சமயம் பரப்பும் பெண்களுக்கும் மிஷனரி மாரின் மனைவியருக்கும், சமயப் பரப்பாளரான பெண்களுக்குமே மேற்கல்வி தேவை. இவை அவர்களது பரிந்துரையாகும். அமெரிக்க சமயக்குழுவின் பாடசாலைகளில் 1855ஆம் ஆண்டு 1000 பெண்கள் இருந்தனர். இது 1858இல் 260 ஆகக் குறைந்துவிட்டது; உடுவில் பாடசாலையில் 1856இல் 63ஆகக் குறைக்கப்பட்டது.

1857இல் 53ஆகவும், 1858இல் 46ஆகவும் குறைக்கப்பட்டது. அதன் மேல் சராசரியாக 60 ஆகவும் வந்து கொண்டிருந்தது.

கிராமப்புறம் எனினும் ஒரு பெரிய நகரத்துப் பாடசாலை போல அத்தனை வசதிகளோடும் உயர்ச்சியுடனும் வாழ்ந்த இப்பாடசாலை மிக வேதனை தரக்கூடிய நிலைக்குட்பட்டது கவலைக்குரியதே. ஆயினும், முகாமையாளர்கள் சோர்ந்துவிடவில்லை. எப்படியோ வழமை நிலையையெய்த முயன்று கொண்டேயிருந்தனர்.

நகர்ப்புறப் பெண் பாடசாலையாக வேம்படிப் பாடசாலை விளங்கியதால், அது ஏற்கெனவே கல்வி கற்றுயர்ந்த அரசாங்க சேவையாளர், கிறிஸ்தவ சமயக்குழுவைச் சேர்ந்தவர், சமயப் பரப்பாளர் என்போரது பிள்ளைகளான மேல்நாட்டினரதும் மிகச் சிறுபகுதியினரான தமிழினதும் கல்விக்கூடமாகவிருந்தது.

வெறும் குக்கிராமங்களை அடக்கிய உடுவில் பெண் பாடசாலை கிராமப் பெண் பிள்ளைகளுக்கு சமயம், சுகாதாரம், பழக்கவழங்கங்கள் கற்பிக்கும் கடினமான வேலையையும் கல்வி புகட்டுதலுமாகிய சேவைகளைச் செய்து கொண்டிருந்தது. இங்கே 99% பெண்களும் தமிழர்களே.

மேதடிஸ்த சபைக்கு அரசாங்கமும் பிரித்தானியாவிலிருந்த தாய்ச் சங்கமும் வாரிவழங்கி உதவி செய்தன. இவர்களுக்கு அமெரிக்காவிலிருந்து தாய்ச் சங்கமும் பெண்கள் அமைப்பும் தாராளமாகவே அனுப்பிக்கொண்டிருந்தும் கடைசிக் காலத்தில் கெடுபிடிகள் அதிகமாக்கப்பட்டு உதவிகள் குறைந்தன.

1824ஆம் ஆண்டில் உடுவில் பெண் பாடசாலையில் சேர்ந்த முதன் மாணவர்கள் கற்று முடித்து சமூகத்துக்குப் பயன்படத் தொடங்கினர். 12 வயதில் சேர்ந்து 5 வகுப்புக்களையும் முடித்து வெளியேறிய பெண்ணாகிய (வைரவியின் மகள் வள்ளியம்மை) ஹரியட் நியூவெல் அம்புறோஸ் என்பவர் 1828ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணத்தில் ஒரு பெண்கள் பாடசாலையை நிறுவிப் படிப்பித்துக் கொண்டிருந்தார். இவர் பேர்சிவல் பாதிரியார் பெண்கள் மேனிலைப் பாடசாலை தொடங்கியபோது 1844இல் அப்பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும் தையல் கற்பிப்பவராகவும் இணைந்து கொண்டார். அவரோடு தெல்லிப்பளையில் சேர்ந்த மிராண்டாவின் 6 சகோதரிகளுள் இருவரான ஹரியட் லிவிஸ் சைமன், கத்தரின் டிம்மிக்கிசாரா என்போரும் மேற்படி பாடசாலையில் ஆசிரியராகச்

சேர்ந்திருந்தனர். மேலும் பலர், கிறிஸ்தவ பரப்பாளர்களை விவாகம் செய்து வெளிநாடுகளுக்குச் சமயப் பரம்பலுக்குச் சென்றிருந்தார்கள். பெற்சிபொமறேய் வைரவி, உடுவில் விடுதிப் பாடசாலை மேற்பார்வையாளராக நீண்டகாலம் கடமையாற்றினார்.

நல்லூர் பெண்கள் பாடசாலையிலும் மேல்நாட்டு வம்சாவழியினரே கல்வி கற்றனர். உடுவில் பெண்கள் பாடசாலையில் கல்வி கற்ற சில பெண்கள் சமயப் பரப்பாளர்களை விவாகம் செய்து இப்பாடசாலையில் ஆசிரியராக இருந்திருக்கின்றனர். வண. அட்லியின் முகாமைகளில் கதோலின் செய்ரட், அல்மைறா ஹைஸ் பிறாற், ஆன் மரியா, ஸ்பொன்ஸ் என்போரே 1842இன் பின் கற்பித்து வந்த ஆசிரியர்களாவார்.

முடிவுரை

மக்களிடையே சமுதாய மாற்றத்துக்கான மாபெரும் நிகழ்வுகளும் சிந்தனைகளும் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அஞ்ஞானிகள் கட்டுப் பெட்டிகள், பிற்போக்கானவர், எழுத்தறிவற்றவர்கள் என வர்ணிக்கப்பட்ட யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் நியமரீதியான கல்வியறிவைப் பெறுவதற்கு முண்டியடித்துக் கொண்டு முன்னேறுவதை பிற்காலச் சரித்திரம் கூறும்.

கிறிஸ்தவ சமயப்பரப்பாளர்களான அம்மையார்கள் வீடுவீடாகச் சென்று கல்விப் பிரச்சாரம் செய்தபோது அறிவு வளர்ந்தால் தமது சமய உண்மைகளைப் புரிந்துகொள்வார்களெனவும், பூர்வீக வழிபாட்டு முறைகளை வெறுப்பார்களெனவும் எண்ணியிருக்கலாம். தமது பரோபகாரமான சிந்தையாலும், ஆன்மநேயத்தாலும் பேச்சுவன்மையாலும் மக்கள் உள்ளத்தைக் கவர்ந்து மதமாற்றம் செய்தனர். பண்பாடு பழக்கவழக்கங்களுக்கு மதிப்புத் தந்து சுதேசிகளுடைய உடைகளையே சிறிது மோடிப்படுத்திப் பாடசாலைகளில் உபயோகித்தனர். யாழ். நெசவாளர்களின் துணிகளையே உபயோகிக்கச் செய்தனர். சுதேச மொழிகளைத் தமிழ்ப் பண்டிதர்களிடம் தாமுங்கற்று நமது பெண்களுக்கும் கற்பித்தனர். அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் எளிதில் உருகிவிடக்கூடிய மனிதவுள்ளங்கள் சில, மனிதனாக அவதரித்த யேசுபிரானைக் கடவுளாக ஏற்றதில் வியப்பொன்றுமில்லை.

எனினும் திடசித்தம் படைத்தோரிற் சிலர் இத்தகைய சோதனைகள், சூழ்நிலைகள் வந்தபோதும் அதற்கு எதிர்நீச்சல்

போட்டு சமுதாயத்தில் கீழ்ப்படியிலேயே நின்றனர். வேறுசிலர் அறிவுப் பசியைத் தீர்ப்பதே நோக்கமாகக்கொண்டு கணநேரத்தில் கிறிஸ்தவர்களாகிப் பெயர்களையும் சூடிப், பின் தம்நோக்கம் நிறைவேறியதும் வெளியேறித் தம் மார்க்கத்தைச் சார்ந்தனர். இன்னும் சிலர் கிறிஸ்தவ குடும்பப் பெயர்களைத் தாங்கி இன்றும் தாம் ஏதோ உயர்ந்தவர்களெனும் அகந்தையில் திரிகின்றனர்.

ஆரம்பத்தில் கிறிஸ்தவ சமயக்குழுவினரும் சமயம் பரப்புதலை தமது தலையாய கடமையாகக்கொண்டு வந்தமையால் யாழ்ப்பாணத்தில் நிலவிய சாதி அமைப்புக்குள் தாமும் சிக்கிக் கொண்டனர். முற்போக்குச் சமுதாயம் ஒன்றிலிருந்து வந்தாலும் உயர்சாதியினர் மற்றவர்களுடன் கலக்க எதிர்ப்புத் தெரிவித்தமையால் பாடசாலைகளில் வெவ்வேறிடங்களிலிருத்தி வெவ்வேறு பாத்திரங்களில் உணவு வழங்கப்பட்டது. தேவாலயங்களிலும் வெவ்வேறிடங்கள் வகுக்கப்பட்டன. இப்படி ஆரம்பத்தில் வளைந்து கொடுத்துத்தான் பின்னர் சாதிவேறுபாட்டை ஒழிக்கப் பாடுபட்டனர். அக்காலத்தின் மதமாற்றம் பெற்று உயர் உத்தியோகங்கள் வகித்த உயர் சாதியினர் தாம் இன்றும் கிறிஸ்தவ குடும்பப் பெயர்களைத் தாங்கிக் கொண்டு சமுதாயத்தின் உயர்மட்டத்தினராய் தம்மை இனங்காட்டிக் கொள்ளும் நிலைமை உருவாகியது.

புராதன யாழ்ப்பாணம் நவீன உலகத்தில் காலடியெடுத்து வைக்கத் தொடங்கியதும் பெண்கள் நிலை பற்றிய மனப்பாங்கும் மாறத்தொடங்கியது. 1865ஆம் ஆண்டளவில், பெண்கள் கல்வி கற்பதால் ஆபத்தொன்றுமில்லை எனுமளவுக்கு மனப்பக்குவம் அடைகின்ற தன்மையை அவதானிக்க முடிகிறது.

IV. பெண் கல்விநிலை 1865 – 1900 வரை

கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களின் வேகமான வளர்ச்சி - தமக்குள் ஏற்பட்ட போட்டி மனப்பான்மையோடு - இடம்பெற்றுக்கொண்டிருந்தது. அரசாங்கத்தின் செல்லப்பிள்ளையாக ஒரு சிலவும்; வேண்டாத பிள்ளைகளாக வேறு சிலவும் செயற்பட்டுக்கொண்டிருந்தன. தங்கள்தங்கள் தாய் நாடுகளின் உதவிகளோடு அரசாங்க உதவிகள் பெற்றும், தம்முள்தாமே வருவாய் தரக்கூடியதான கைவேலைகளைச் செய்தும் பொருட்காட்சி வைத்து விற்பனை செய்தும் கல்வியையும் கிறிஸ்தவத்தையும் வளர்த்து வந்தன.

கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளிலே கல்வி கற்று வெளியேறும் சுதேசிகளின் சிந்தனையுள் தமது தமிழ்மொழியும், தமிழ்ப் பண்பாடு கலாசாரங்களும், சைவமதமும் அழிந்துகொண்டே போகின்றன எனும் உணர்வு தைக்கலாயிற்று. அதேநேரத்தில் படித்த ஆண்கள் தெற்கிலும், பிறநாடுகளிலும் பிரித்தானிய சாம்ராஜ்யத்தால் வேலை வாய்ப்புக் கொடுக்கப்பட்டு வீட்டுக்கு வீடு பணப்புழக்கமும் ஏற்படலாயிற்று.

மெதடிஸ்தர் சமயக்குழுவின் பள்ளியில் படித்து வெளியேறிய ஆறுமுகநாவலர், அங்கே தனது 20வது வயதிலிருந்து ஆசிரியராகவும் பணிபுரிந்து விவிலிய நூலை மொழிபெயர்த்து சேவைகள் புரிந்தாலும் அவர் உள்ளத்தில் தேசியம் கொழுந்து விட்டெரிந்தது. அதனால் 1846இல் அவற்றை விட்டு நீங்கி சைவப் பாடசாலைகளை அமைத்தும், அச்சியந்திரசாலையைக் கொண்டு வந்தும், புராணபடனங்கள் செய்தும், வினாவிடைக் கற்பித்தல் முறையைக் கையாண்டும் ஆரம்ப சைவசமய அறிவை மக்களிடம் புகுத்தியும் பிரம்மச்சாரியாகவிருந்து தொண்டுகள் செய்தார். அவரைப் பின்பற்றியோரும் மக்களிடையே இப்படியான தொண்டுகளில் ஈடுபட்டனர்.

காலம் மாறினாலும் உயர்சாதியினர், சுதேசப் பெண்கள் பற்றிய சமூக உணர்வுகளில் - சாதியம் பற்றிய நிலைப்பாடுகளில் - எதுவித மாற்றமும் நிகழ்த்தவில்லை. கிறிஸ்தவ அம்மையார்கள் வீடுவீடாகச் சென்று பெண்களோடு உறவாடுவதைக் கண்ட ஆறுமுகநாவலர் அவர்களும், முன்பு இருந்ததைவிட மோசமான நிலையில் பெண்களுக்கான விதிமுறைகளைக் கவனத்திற்கு எடுத்தார். குடும்பத்துக்கான பொறுப்புகளை மாத்திரமல்ல அவளது உணர்வுகளைச் சிதறடிக்கும் வகையில் கட்டுப்பாடுகளையும் எழுதிவைத்தார். சாதியத்தைவிடக் கடும்போக்காகப் பெண்களை ஒடுக்கும் வகைகளை எடுத்தியம்பினார். இது அவர் தானாக நினைத்து எழுதியதல்ல. ஏற்கெனவே சமூகத்தில் அதுவும் இந்திய சமுதாயத்திலிருந்த - கடுமையாக அனுசரிக்கப்பட்ட - விதிமுறைகளையே எழுதி வைத்தார். ஆனபடியால் அவரது கோட்பாடுகளை அனுசரித்து வந்த யாழ்ப்பாண சமூகமும், பெண் கல்வி பற்றிய சார்பான உணர்வுகளை வெளிப்படுத்தவில்லை.

காலம் பாசி படர்ந்த - உபயோகத்திலில்லாத - கிணறு போலத் தரித்துநின்று விடுவதில்லை. அது மாற்றம் நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஆறுபோல ஓடிக்கொண்டிருப்பது. ஆனால் பெண் கல்வி பற்றிய இந்துக்களின் செயற்பாடுகள் 20ம் நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் இருந்துதான் புலனாகி வெளிவரத் தொடங்கின.

1865ஆம் ஆண்டு வரை பெண்கள் கல்விநிலை பற்றி ஆராய்ந்தோம். தொடர்ந்து 1900ஆம் ஆண்டு வரை அது எப்படி வளர்ந்தது. 20ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் எப்படிச் கனிந்தது என்பதை ஆராய்வோம்.

1865ஆம் ஆண்டுத் தொடக்கத்தில் பெண்களுக்கான விடுதிப் பாடசாலைகள்: அமெரிக்கன் மிஷன் சமயக்குழுவின் உடுவில் பெண்கள் பாடசாலை, மெதடிஸ்த குழுவின் யாழ்ப்பாணம் வேம்படி பெண்கள் பாடசாலை, கத்தோலிக்க யாழ்ப்பாணம் செமினரி பெண்கள் பாடசாலை, திருச்சபைக் குழுவின் நல்லூர் பெண்கள் பாடசாலை என நான்கு கிறிஸ்தவப் பெண்கள் பாடசாலைகளோடு அரசினர் பெண்கள் பாடசாலை ஒன்றும் நடந்துகொண்டிருந்தன. மற்றும் சுயமொழிப் பாடசாலைகளில் சிறுமியர் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றுக் கொண்டிருந்தனர்.

அரசாங்கப் பணி

றிச்சார்ட் மோர்கன் கல்விக் குழு

1869ஆம் ஆண்டு மோர்கன் கல்விக் குழு இலங்கை வந்து கல்வி சம்பந்தமான பல விடயங்களையும் ஆராய்ந்தது. இக்கல்விக் குழுவின் விதப்புரைகள், பெண் கல்வியின் உச்சத்தை நோக்கி விரைவாகச் செயற்பட்டு வரும் சில கிறிஸ்தவக் குழுக்களுக்குப் பெரும் முட்டுக்கட்டை போடுவது போன்றிருந்தது.

பாடசாலைகள் பற்றிய விதப்புரையில் சுயமொழிப் பாடசாலைகள் பற்றிய 1870 - 1900 ஆண்டுச் சீர்திருத்தச் சட்டத்தில் பெற்றார் பெண்களை தங்கள் பெண் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவதற்கு, தூரம் காரணமாகத் தயங்குகின்றார்களெனவும்; பெண் ஆசிரியர்களைப் பெறுவது கஷ்டமாக இருக்கின்றதெனவும்; வெளிநாடுகளிலிருந்து பெறுதல் அதிக செலவாக இருப்பதால் ஆண் ஆசிரியர்களை நியமிக்க வேண்டியிருக்கின்றதெனவும்; அப்போது நல்ல பெறுபேறுகள் கிடைத்தாலும் ஆண் பாடசாலைகளோடு ஒப்பிடும்போது எட்டில் ஒரு பங்கு பெண்களே வருகை தருகின்றார்களெனவும் கூறியதோடு பெண் கல்வி பற்றிய தப்பெண்ணங்கள் சமூகத்தில் தற்போது குறைந்து வருகின்றதெனவும்; சமயக் குழுக்கள் மீது மக்கள் கூடிய நம்பிக்கையைக் காட்டுகின்றார்களெனவும்; ஆசிரியர்களைத் தேடுவது அவர்களுக்குச் சுலபமாக இருக்கின்றதெனவும் கூறி, பெண் கல்வியிலே அக்கறை காட்டிய முன்னோடிகளான அவர்களிடமே இப்பொறுப்பினைக் கையளிக் கின்றோம்' எனவும் கூறிக் கைகழுவிக்கொண்டதோடு, தமது பெண் பாடசாலையையும் மூடிவிட்டது.

உதவி நன்கொடை அளித்தல்

ஆறாம் வகுப்புவரை பாடசாலைகள் நடந்துகொண்டிருந்தன. இருந்துவந்த தமது உதவிநன்கொடை முறையை மாற்றி, பரீட்சை வைத்து அதன் பெறுபேறுகளின் அடிப்படையிலே உதவி நன்கொடை நடைபெறுமென மோர்கன் குழு விதப்புரை செய்தது. அரசாங்கமே பரீட்சை நடாத்துவதெனவும் கூறியதோடு பாட விதானங்களையும் வகுத்துக்கொடுத்தது.

1. முதல் மூன்று வகுப்புகளிலும் எண், எழுத்து, வாசிப்பு ஆகிய பாடங்களில் விசேட சித்திகள் பெறுதல்.
2. அடுத்த மூன்று வகுப்புகளிலும் மேற்படி பாடங்களோடு வரலாறு, இலங்கைப் பூமிசாஸ்திரம் போன்ற பாடங்களிலும் சித்தியடைதல்.

இப்பரீட்சைகளின் அடிப்படையில் உதவிநன்கொடை எனும் முறை செயற்படத் தொடங்கியவுடன் அநேகமான பாடசாலைகள் அதில் சேர்ந்துகொண்டன. வேம்படிப் பெண்கள் பாடசாலைக்கு அவ்வருடமே 25 பவுண் கிடைத்தது; விடுதிக் கட்டடம் பெருப்பிக்க அது உதவியது. உடுவில் பாடசாலை உதவிநன்கொடைக்கு விண்ணப்பிக்கவில்லை. மற்றைய பாடசாலைகளும் ஓரளவு நன்மையடைந்தன.

1880ஆம் ஆண்டுக் கல்விச் சீர்திருத்தம்

கல்விச் சீர்திருத்தச் சபையால் ஆலோசிக்கப்பட்டு சீர்துக்கி முடிவெடுக்கப்பட்டுச் சில திருத்தங்கள் கொண்டு வரப்பட்டு அமுல்படுத்தப்பட்டன.

1. வகுப்புகள் ஆறாக இருந்த பாடசாலைகளை சிறிது உயர்நிலைக்கு எழுப்பி எட்டு வகுப்புகளாக்கப்பட்டன. அதோடு இரண்டரை வருட ஆசிரியப் பயிற்சியும் விதப்புரை செய்யப்பட்டது.
2. ஒரே வகுப்பில் மாணவர் திரும்பியும் படித்தாலும் முதலாம் வகுப்பில் 12வயதுக்கு மேற்பட்டோர் இருந்தாலும் 8ம் வகுப்பில் அதாவது இறுதி வகுப்பில் 19 வயதுக்கு மேற்பட்டோர் இருந்தாலும் உ.ந.கொடை வழங்கப்பட மாட்டாது.
3. மூன்று வருடத்திற்கான, பாடத்திட்டங்கள் வரையப் பட்டுக் கொடுப்பது.
4. மாணவ ஆசிரியப் பயிற்சி: இரண்டரை வருடங்கள்; அதில் சில மாதங்கள் புகுமுகக் கல்விப் பயிற்சி; பின்னர் பிரவேசப் பரீட்சை; அதன்பின் இருவருடப் பயிற்சி.

5. இப் பயிற்சியின் பாடங்களாகத் தமிழ்மொழி (ஒளவையார், திருவள்ளுவர், இலக்கணம், நன்னூல், இலக்கியம் உட்பட), உலக பூமிசாஸ்திரம், இங்கிலாந்தும் பிரித் தானிய சாம்ராஜ்யம் பற்றிய வரலாறு, சுகாதாரம் உடற் பயிற்சி, தையல், கைவேலை, பாடசாலை நிருவாகம், கற்பித்தல் முறைகள் என்பவற்றோடு கற்பித்தல் பயிற்சி யும் இடம்பெறவேண்டும்.
6. சுயமொழிக் கல்வி நான்காம் வகுப்புவரை; அதன் பின்னரே ஆங்கிலம் கற்பிக்க வேண்டும் - இதுவரை ஆங்கிலமும் தமிழும் சமமாகக் கற்பிக்கப்பட்ட பெரிய பாடசாலைகள் சில இன்னல்களை எதிர்கொண்டன. 'சமயக் குழுக்கள் நான்காம் வகுப்புகளுக்குள்ளாக ஆங்கி லம் கற்பித்தால் அதில் அரசாங்கம் தலையிடாது அக் குழுக்களே அப்பாடத்துக்குப் பரீட்சை வைத்தல் வேண்டும்'.
7. ஆசிரியர்களாகப் பணிபுரிபவர்கள் ஏதாவது ஒரு தகைமைச் சான்றிதழ் வைத்திருக்கவேண்டும். பாடசாலை வரவும் உயர்ந்திருக்க வேண்டும். ஆசிரியர்களுக்கு மாதம் 10 ரூபா வும் அதிபருக்கு 30 ரூபாவும் தகைமைச் சான்றிதழ் இல்லா தோருக்கு உணவும் மாதம் அரை ரூபா தொடக்கம் 3 ரூபா வரையும் கொடுக்கப்படும். ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு 50 ரூபா தொடக்கம் 100 ரூபா வரை உதவி நன்கொடை வழங்கப்படும்.

மோர்கன் கல்விக் குழுவினது விதப்புரைகளும் (1869) சீர்திருத்தக் குழுவின் சட்டங்களும் (1880) பெண் கல்வியோடு தொடர்புடையன மட்டுமே இங்கே எடுத்தாளப்படுகின்றன. இதனால் பெண் பாடசாலைகள் எத்தகைய ஏற்றம் இறக்கங்களைப் பெற்றுக் கொண்டன என்பதைப் பார்க்கலாம்.

அன்றைய காலகட்டத்தில் அமெரிக்கன் மிஷன் சமயக் குழுவின் உடுவில் பெண்கள் பாடசாலையும், மெதடிஸ்தர் குழுவின் வேம்படிப் பெண்கள் பாடசாலையும் முக்கிய பங்கினை வகித்த படியால் அவற்றின் தரவுகளைப் பிரதானமாகக்கொண்டு ஏனையவையும் ஆராயப்படும்.

பெண் கல்வியால் சமுதாய முன்னேற்றம் ஏற்பட்டுக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ட பெற்றோர் தமது பிள்ளைகள் கிறிஸ்தவர்களாக மாறினாலும் பரவாயில்லை; படித்தாற் காணும் பிற்பாடு பார்க்கலா மெனும் மனப்பான்மையோடு பிள்ளைகளை விடுத்திப் பாடசாலை யிற் சேர்க்க முயன்று கொண்டிருந்தனர். ஆனால் அமெரிக்கன் மிஷன் சமயக் குழுவின் 'கிறிஸ்தவப் பெற்றோரின் பிள்ளைகளே அனுமதிக்கப்படுவர்' எனும் நிபந்தனை பொதுமக்களை மற்றைய குழுக்களை நோக்கிப்போக வழிவகுத்தது.

ஆசிரியப் பயிற்சி வகுப்புகள்

அரசாங்கப் பரீட்சை வைத்தல் பற்றிய மோர்கன் குழு தீர்மானப் படி 7ம், 8ம் வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்க பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்கள் தேவை. இதுவரை காலமும் கல்வி பற்றிய சிறந்த அறிவுடைய போதகர்மாரே தேவையான ஆசிரியர்களுக்குப் பயிற்சி கொடுத்து வந்தனர். அக்காலத்தில் டாலர்ன் திட்டம், போன்ற செயல்திட்டம் வந்து சேரவில்லை. ஆண்கள் பாடசாலையில் பயிற்சி கொடுத்த பேர்சிவல் பாதிரியாரும்; உவின்சிலோ பாதிரி யாரும், அவர்களின் அம்மையாரும் முறையே வேம்படியிலும் உடுவிலிலும் பயிற்றி வந்தனர். எனினும் பணவரவும், மாணவர் வருகையும், தேவையும் அதிகரிக்கவே ஆசிரியர் பற்றாக்குறை ஏற்பட்டது.

மெதடிஸ்தர் குழுவைச் சேர்ந்த மற்றைய பாடசாலைகள் 'சரியான முறையில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர்களே தமக்கு அவசியமும் அவசரமுமான தேவையென்றும்; அதனை மத்திய பெண்கள் பாடசாலையே பொறுப்பேற்க வேண்டும்' எனவும் கோரிக்கைகள் விட்டன. மத்திய பெண் பாடசாலையும் 127 மாணவிகளைக் கொண்டிருந்தது (மத்திய பெண் பாடசாலை என்பது வேம்படியாகும்).

அமெரிக்கன் மிஷன் சமயக்குழுப் பாடசாலையில் சமயக் குழுவின் கெடுபிடிகளால் வரவில் வீழ்ச்சியும் ஏற்பட்டு, பணவரவு குறைந்தும் போயிருந்தது. இதனால் அவர்களும் அரசு கட்டுத் திட்டங்களை அனுசரித்து மீண்டும் உதவிநன்கொடைக்கு விண்ணப் பித்தனர். மாணவரைக் குறைத்தும், ஆங்கிலத்தைத் தடைசெய்தும் தமக்கு ஏற்கெனவேயிருந்த மதிப்பையும் மரியாதையையும் குறைத்துவிட்டதாகவே அவர்கள் உணர்ந்து இதனைச் செய்தனர்.

அமெரிக்காவிலிருந்து உதவி செய்து வந்த 'பெண்கள் சமயக்குழு'வும் உடுவிலின் 50ஆம் வருட ஜூபிலி கொண்டாட்டம் முடியவும், பாடசாலை பொருளாதாரத்தில் தன்னிறைவு காண வேண்டும்மெனவும் தமது உதவிகள் குறைக்கப்படுமெனவும் அறிவித்தது.

கிராம மட்டத்திலான பாடசாலைகளில் வட்டு. செமினறியில் பயிற்சிபெற்ற ஆண் ஆசிரியர்களே கற்பித்து வந்தனர். பெண்கள் அப்பாடசாலைகளில் படிப்பிக்கச் சமூகநிலை நோக்கு அனுமதிக் காது. ஆனால் இக்காலகட்டத்தில் சமூகமாற்றமும் சமூக அசைவும் இசைவுதரவே பெண்களும் தமது ஊர்ப்பாடசாலைகளில் கற்பிக்க விடப்படலாமெனும் உணர்வேற்பட்டது. 7ம், 8ம் வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்ட உடனே இத்தேவை விசுவரூபம் எடுத்தது.

இரு சமயக்குழுக்களுக்கும் உதவிநன்கொடை கிடைக்கத் தொடங்கவே, உடுவில் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையில் 1881இல் 7ம் வகுப்பும் 1882இல் 8ம் வகுப்பும் படித்து முடித்தவர்களுக்கு 1885ஆம் ஆண்டு ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்பு தொடங்கப்பட்டது. அதேபோல வேம்படிப் பாடசாலையிலும் 7ம், 8ம் வகுப்புகளின் பின் 1886ஆம் ஆண்டு ஆ.ப. வகுப்பு தொடங்கப்பட்டது.

பயிற்சி வகுப்புகள் இரண்டரை ஆண்டுகள் நடைபெற்றன. புகுமுக வகுப்பில் சில மாதங்கள் பிரவேசப் பரீட்சை வைத்து பின்னர் முதலாம் வருடம், இரண்டாம் வருடம் முடிய அரசு பரீட்சையும் இரண்டாந்தரத் தகைமைச் சான்றிதழும் வழங்கப்பட்டு வந்தன. ஐந்து வருட சேவையின்பின் முதலாந்தரத்துக்கு உயர்த்தப்பட்டு வந்தன.

அரசு தாராளமாக நன்கொடை வழங்கியது; அதாவது ஒரு ஆசிரிய மாணவிக்கு 50 ரூபா தொடக்கம் 100 ரூபா வரை கிடைத்தது. ஒரு தொகுதியில் 10 மாணவிகளுக்குமேலிருக்கக்கூடாது. வேம்படியில் இரு மாணவிகள் பரீட்சை எழுதினர். 1889ஆம் ஆண்டு இருவரும் சித்தியெய்தி வெளியேறினர். இவர்களுள் ஒருவருக்கு மிகத் திறமையான பெறுபேறு காரணமாக 100 ரூபா பெறுமதியான 'இராணி புலமைப்பரிசில்' கிடைத்தது. உடுவில் மாணவியருள் இருவர் 1887இல் சித்தியெய்தி (சாறா டானியல், ஹெஸ்ரர்யோன் என்போர்) தங்கள் பாடசாலையிலேயே ஆசிரியராயினர். பின் வந்தோர் இச்சமயக்குழுவின் வேறொரு பெண்பாடசாலையான உடுப்பிட்டிப் பாடசாலைக்கும் ஆசிரியர்களாக அனுப்பப்பட்டனர்.

பயிற்சித் தலைவர்களுக்குரிய பாடத்திட்டங்களாக அரசு அறிவித்த பாடங்கள்: தமிழ்மொழி (கட்டுரை வரைதல், இலக்கணம், ஓளவையார், திருவள்ளுவர் உட்பட்ட இலக்கியங்கள்), உலக பூமிசாஸ்திரம், இங்கிலாந்து சரித்திரம், பிரித்தானிய சாம்ராஜ்ய வரலாறு, சுகாதாரமும் தேகப்பயிற்சியும், தையல் (உடைவெட்டித்தைத்தல் உட்பட), பாடசாலை முகாமைத்துவம், பாடசாலை நிருவாகம், தத்துவம், கற்பித்தற் பயிற்சி முதலியன. (அக்காலத்தில் டோல்ரன் திட்டம், செயல்திட்டம் முதலியன வந்து சேரவில்லை) உடுவில் பெண்கள் பாடசாலையில் வாரத்துக்கு மூன்றுமணிநேர ஆங்கிலமும், சமயபாடமும் சமயக் குழுவினரால் சேர்க்கப்பட்டது. இப்பயிற்சி வகுப்புகளில் பெரும்பாலும் ஆண் ஆசிரியர்களே விரிவுரையாளர்களாகச் செயற்பட்டனர். (உடுவில் பெண் பாடசாலைப் பயிற்சி வகுப்புக்கு, வட்டு. செமினறியில் கற்றுப் பட்டதாரியாகிய திரு. C.S. லைமன் அநேகமான பாடங்களின் விரிவுரையாளராகித் தன் சிறந்த சேவையைச் செய்து தான் ஓர் இன்றியமையாத ஆசிரியரென நிரூபித்தார்).

வேம்படிப் பெண்கள் பாடசாலை ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்புக்கு அங்கே தலைமையாசிரியராக இருந்த திரு. P. தம்பர், திரு. T.H. ஸ்ரோக்டன், திரு. A.V. சார்ன்ஸ் ஆகியோர் கற்பித்தார்கள். 1890ஆம் ஆண்டுவரை நான்கு ஆசிரியர் பயிற்றப்பட்டிருந்தனர்.

உடுவில் பெண்கள் பாடசாலை அவர்களது 75வது ஆண்டு விழாக்கொண்டாடப்பட்ட (1899) காலத்தில் பயிற்சி வகுப்பி லிருந்து வெளியேறிய 16 ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

ஆரம்பத்தில் பெண் மாணவருள் அதிவிவேகிகளே ஆசிரியர் பயிற்சிக்குச் சென்றனர். ஆசிரியத் தொழிலைவிட வேறெதுவும் பெண்களுக்குத் திறக்கப்படவில்லை. சமயப் பரப்பாளராக அல்லது அவர்களின் மனைவியராக மட்டும் செல்லவேண்டிய நிர்ப்பந்தம் அவர்களுக்கு. ஆயினும் கல்விநிலைகள் பெருகிக்கொண்டேபோக ஆண்களெல்லாம் பட்டதாரிகளாக வெளிப்பட்டுவரும் அக்கால கட்டத்தில் ஆங்கிலக் கல்வியின் அவசியமும், அதன் விரிவும் ஆங்கிலங் கற்கும் மோகத்தை பெண்களிடம் விதைத்துவிட, அதனைத் தூண்டுவதுபோல சில ஆசிரியர்களும் நடந்து கொண்டனர். கி.ச.குழுக்களிலிருந்த விவேகிகள் அல்லது புத்திஜீவிக ளெனப்படும் பெண்கள் எட்டாம் வகுப்பின்மேல் ஆங்கிலங் கற்க

விரும்பினர். அதனால் சராசரி அறிவுடைய பெண்களே ஆசிரியர் பயிற்சிக்குச் செல்லும் நிலையேற்பட்டது.

அதுமாத்திரமல்ல, ஆசிரிய பயிற்சிப் பரீட்சைகள் கூடப் பாடோபமாகவும் வெகுநுணுக்கமாகவும் அமைந்திருந்தன. புதிய கல்விமுறைகள் எதுவுமில்லாமல் மாணவருக்கு சவால் விடுவது போன்றிருந்தன. உதாரணமாக உலகப்படத்தில் கடலோடிகளுக்கு மட்டுமே தெரிந்த சில கேள்விப்படாத (கேள்வியில் கேட்கப்படக் கூடாத) இடங்களைக் குறிப்பது போன்றவை தவிர, புவியியலுக்கும் சரித்திரத்துக்குமுரிய உறவு என்ன? இயற்கைத் தத்துவத்தின் பயன்கள்போன்ற தேவையானவை கேட்கப்படுவதில்லை. கணிதத்திலும்கூட தீர்க்கமுடியாத பிரச்சினைக் கணக்குகளும் சந்தேகத்துக் கிடமான நீண்ட படிமுறைகளை அடக்கிய பயிற்சிகளும் பரீட்சார்த்தியின் மூளைகளைக் கசக்குவது போலிருக்கும். இப்பரீட்சைகள் காலத்துக்குக்காலம் எதிர்ப்புகள் காட்டப்பட்டு பின்னரே ஒழுங்குக்கு வந்துசேர்ந்தன. இதுவும் பலரைப் பயிற்சியின் போதே விட்டுவிடக்கூட தூண்டியது. அதேநேரம் ஆண்கள் மற்றிகுலேசன், பட்டதாரிப் பயிற்சிகளுக்குப்போக ஆண் ஆசிரியர்களின் பயிற்சி வகுப்புகளில் ஆசிரிய மாணவர் தொகை குறைந்துகொண்டே வர, பாலர்பிரிவு, கீழ்ப்பிரிவு சிறுவர்களுக்குப் பெண் ஆசிரியர்களே நல்ல பெறுபேறுகளைத் தரும் கற்பித்தலை நடத்துகிறார்களெனும் மதிப்பீடும் காணப்பட்டது.

ஆசிரியர் பயிற்சி பெறும் மாணவருக்காக கி.ச.குழுக்கள் அரசாங்கத்திடம் பெறும் உதவிநன்கொடை விரிவுரையாளர்களின் வேதனத்துக்குப் போதுமானதாயிருந்தது. அத்தோடு ஏனைய வகுப்புகளில் கட்டணம் அறவிடப்பட்டபோதும்; ஆசிரிய மாணவிகளிடம் கட்டணம் அறவிடப்படவில்லை. எனினும் தொடக்கத்தில் 1000 ரூபாவாகவிருந்த அரசநன்கொடை 1900த்தில் 2230 ரூபாவாக உயர்ந்தது.

சமயக்குழுக்களுக்கான பணவரவு

வகுப்புகள் கூடியதால் தேவைகள் அதிகரிக்கத் தொடங்கின. ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலான கட்டடங்கள் சிதையும் நிலையிலும், புதிய கட்டடங்கள் அதிகமாகத் தேவையான நிலையிலும் இருபெண்கள் விடுதிப் பாடசாலைகளுமே பணவரவை எதிர்நோக்கி நின்றன.

அ.மி.பெ. பாடசாலை மேலதிக வகுப்பறைகள் கட்ட வேண்டிப் பணம் போதாமையால் வழக்கமாகக் காசு அனுப்பும் 'பொஸ்டன் அமெரிக்க சமயக்குழுவின்' அனுசரணையாளர்களான 'உடுவிலுக்கான பெண்கள் சபை' யிடம் கோரிக்கை விட்டனர்.

இனிமேல் கல்வி சம்பந்தமான செலவுகளுக்குத் தம்மை எதிர்பார்க்காது தன்னிறைவு காணச் செயற்பட வேண்டுமெனவும், சமயம் பரப்பும் பெண்களுக்கும் கிறிஸ்தவம் போதிக்கும் பெண்களுக்கும் மட்டுமேதாம் செலவுகளை அனுப்புவதாகத் தெரிவித்தது.

(உடுவில் நூற்றாண்டு விழா மலர் பக் - 79)

1874ஆம் ஆண்டு பாடசாலை தனது பொன்விழாவைக் கொண்டாடியபோது பழைய மாணவிகள் - அவர்களின் இந்து சமயப் பெற்றோர்கள், தமது மகிழ்ச்சியைக் காட்டுவதற்காகத் தமது நகைகளைக் கொடுத்துக் கௌரவித்தனர். அந்நகைகளை விற்றுச் சேர்த்த பணமும் மாணவரிடம் நிறுத்தப்பட்டிருந்த கட்டணத்தை மீண்டும் அறவிட்டு, கிடைத்த பணமும் இருந்தன.

பிரபுக்கள் வம்சத்தைச் சேர்ந்த செல்வி அக்நியூ கடல் கடந்து சேவைசெய்ய விரும்பியும் மிஷனரால் விவாகமாகாமல் போகக் கூடாதெனத் தடுத்தும், மிகமுயன்று உடுவிலுக்கு வந்து 40 வருடங்கள் அரிய சேவை செய்து அதன்பின் இயலாத காலத்தும் விவிலிய வேதத்தைக் கற்பிப்போராக இருந்து 1886ல் இம்மண்ணிலேயே உயிர்நீத்த அந்த அம்மையாரும், இலங்கைக்கு வந்த காலந்தொட்டு 54 வருடங்களில் ஒரேயொரு தடவை மட்டும் அமெரிக்கா சென்று வந்தும், அ.மிஷனுக்காக தம் முழு சேவையையும் அர்ப்பணித்து 1873ல் இவ்விடத்திலேயே மரணமான வண. ஸ்போல்டிங் பாதிரியாரும் சேர்ந்து கல்விக்காக வழங்கிய 1600 ரூபா புலமைப்பரிசிலில் கிடைத்த பணமும், மேலும் அதிபர் திருமதி. ஹவ்லன்ட் அம்மையாரால் 'சிலோன் ஒப்சேர்வரில்' அரசாங்க அதிபர் துவைனம் துரையின் உற்சாகமான அனுமதியோடு, 125 ரூபாவும் 250 ரூபாவுக்குமான புலமைப்பரிசில் பற்றி விளம்பரப் படுத்தியபோது, எதிர்பார்த்ததைவிட மேலதிகமாகவே பிரதிபலித்ததால் கிடைத்த பணமும் சேர்ந்தன. நீண்ட காலமாக அரசாங்க உதவி பெறாமலிருந்து 1870இன் பின் விண்ணப்பித்து அந்த உதவி நன்கொடையும் வரத்தொடங்கியிருந்தது.

புதிய காணிகள் வாங்கப்பட்டு புதிய வகுப்பறைகளும் படுக்கை அறைகளும் எழுப்பப்பட்டு, மேசைகதிரைகள், வகுப்

பறை உபகரணங்களெனப் பலவிதத்தாலும் நவீனமயப்படுத்தப் பட்ட விடுதிப்பாடசாலை ஒன்றொழுந்தது. ஏறக்குறைய 7500 பவுண் அதாவது 22500 ரூபா செலவாகியதோடு 1883ஆம் ஆண்டு இவை பூர்த்தியானநிலையோடு 'உடுவிலுக்கான பொஸ்ரன் அமெரிக்கப் பெண்கள் சங்கமும்' இதனைப் பாராட்டி இப்போதுதான் கல்விக் கான பெறுபேறுகண்டு, தன்னிறைவு பெற்றுள்ளதென மகிழ்ச்சி யைத் தெரிவித்தது. அது மாத்திரமல்ல 1884இல் வந்த பெரும் சூறாவளியிலும் எதுவித சேதமுமின்றி அங்கே வசித்த எவரும் அச்சப்படாமல் இருக்கக்கூடிய நல்ல கட்டடங்களாக அக்காலத்தில் நவீனமயப்படுத்தியதாக உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை விளங்கியது.

வெஸ்லியன் மெதடிஸ்தர் விடுதிப்பாடசாலையிலும் இதே போன்ற ஒரு நெருக்கடி நிலைதோன்றியது. இதுவரைகாலமும் எதுவித தடையுமின்றி அரசாங்கப் பணமும், சமயக்குழுவின் பணமும் இங்கிலாந்து சுவிசேஷசபையின் உதவியும் கிடைத்துக் கொண்டேயிருந்தன. ஆயினும் 1884ஆம் ஆண்டு இச்சபையும் பணக் கஷ்டத்துக்கு ஆளாயின. ஓறியன்ரன் வங்கி தன் கொடுப்பனவுகளை நிறுத்தி வைத்ததால் சமயக்குழுவிடமிருந்து வரும் பணமும் மட்டுப் படுத்தப்பட்டது. இதற்குச் சிகரம் வைத்தாற்போல யாழ்ப்பா ணத்தில் வீசிய கடும் சூறாவளியினால் சமயக்குழுவுக்குப் பெரிய இழப்புகள் நேர்ந்தன. இவர்களின் உடைமைகள் பல சேதமாயின. எனவே, இவர்களும் பிரத்தியேக பணச்சேர்ப்பினை விரும்பினர்.

திரு. P. தம்பர் தலைமையாசிரியராகவிருந்தபோது (1882) நடந்த ஒரு சம்பவம் இரண்டு புலமைப்பரிசில்களைத் தந்தது. ஷ.ஆ. தம்பு என்பவர் ஒரு செல்வந்தரும் சமயப்பற்றாளருமாவார். இவரது இரு பெண்கள் 1884ஆம் ஆண்டு விடுதியிலிருந்த படித்து வந்தனர். இவர்கள் இருவருமே முறையே எட்டாம் வகுப்பிலும் ஆறாம் வகுப்பிலும் மிகவும் சூட்டிகையான கெட்டிக்காரரெனும் பெயர் தாங்கிப் படித்து வந்தனர். இவர்களுக்கு ஒரு கடுங்காய்ச்சல் வந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக இறந்துவிட்டனர்.

திரு. தம்பு கவலையுற்று, தமது பெண்களின் பெயர் மறையக் கூடாது என்பதற்காக 'எலன் முத்தம்மா புலமைப்பரிசில்' என 500 ரூபாவும், 'கத்தரின் அன்னம்மா புலமைப் பரிசில்' என 250 ரூபாவும் வைப்பிலிட்டார். மாவட்டரீதியில் 8ம் வகுப்பில் எல்லாப் பாடங் களிலும் திறமைச் சித்திபெறும் பெண்ணுக்கு முதலாவதும், 6ம்

வகுப்பில் முதல் தரப்புள்ளிகள் எடுத்த பெண்ணுக்கு இரண்டாம் புலமைப்பரிசிலும் வழங்கப்படுதல் வேண்டுமெனவும் கோரிக்கை விடப்பட்டது. இதனை ஏற்றுக்கொண்டு அனுதாபம் தெரிவித்து ஒரு கடிதம் 20-06-1884இல் மேற்படி சமயக்குழுவின் வடஇலங்கை மாவட்ட நிருவாகக் குழுவின் தலைவர் அனுப்பியிருந்தார். அந்தப் பிள்ளைகளின் விவேகம், சுறுசுறுப்பு, ஆற்றல் என்பவற்றைப் புகழ்ந்தும், இறைவனின் ஆசியைவேண்டி மன்றாடுவதாகவும் தமக்குமே அது பெரும் இழப்பெனவும் கடித வாசகங்கள் காணப் பட்டன.

சிறிது காலத்தின் பின்னர் 1888இல் இங்கிலாந்தைச் சேர்ந்த இரு சகோதரிகள் செல்விகள் நியூட்டன் 750 பவுண் (2250 ரூபா) புலமைப்பரிசிலாக அனுப்பியிருந்தார்கள். மேலும் 1889இல் சின்னத் தம்பியாபிள்ளை புலமைப்பரிசிலும் கிடைத்தது. இப்படியாக இவர்களுக்கும் நிதியுதவிகள் வரத்தொடங்கின. அரச உதவி நன்கொடைகள் தாராளமாகவே கிடைத்துவந்தன.

பெரிய காற்றோட்டமான நல்ல பாதுகாப்பான படுக்கை மண்டபம் கட்டப்பட்டது. பிள்ளைகள் வீட்டு வாழ்க்கை முறையையே இங்கும் வாழ்ந்து பழகவேண்டுமெனவும், வீடு சென்றவுடன் சொகுசு வாழ்க்கை தேடக்கூடாதென்பதற்காகவும் பாங்களிலேயே படுக்க வைக்கப்பட்டனர். எல்லோரும் பார்த்துப் பெருமையடையக்கூடியதாக, அழகான வெள்ளைத் தூண்களை முன்புறமாகக்கொண்ட வெஸ்லியன் தேவாலயம் ஒன்று அங்கே கட்டப்பட்டது. தூண்கள் ஒவ்வொன்றும் 'மாபிள்' ஆல் செய்யப் பட்டதுபோல் மினுக்கி வைக்கப்பட்டிருந்தன. 1889இல் திரும்பவும் திட்டந்தீட்டி 1892இல் தொடங்கி புதிய படுக்கை மண்டபம் உணவு எடுக்கும் மண்டபம், கட்டப்பட்டு, பழைய படுக்கையறைகள் வகுப்பறைகளாக மாற்றம்பெற்றன. 1895இல் இக்கட்டடங்கள் பூர்த்தியாகின.

ஆசிரியர்களும் அவர் தகைமைகளும்

பெண் பாடசாலைகளுக்குப் பொறுப்பாயிருந்தவர்கள் அந்தந்தப் பிரதேசத்துக்குரிய பாதிரிமார்களே. அவர்களது அம்மை யார்கள் (மனைவி), கல்வி கற்பித்தல், விடுதியின் பொறுப்பு, சமூகப் பழக்கங்களெனப் பல்துறை அறிவும் கொடுப்பவர்களாக இருந்

தார்கள். தமக்கு உதவியாகத் தமிழ்ப் பெண்களை (Governess) விடுதிக்கு உதவி செய்யவென வைத்திருந்தார்கள். அவர்களும் மாணவிகள் உள்ளத்தில் இடம்பிடித்தவர்களாவர். தையல் கைவேலை முதலியவற்றையும் அவர்களே பழக்குவர். மாணவிகள் தொகை விடுதிப்பாடசாலைகளில் அதிகரிக்கவே, அம்மையார் களுக்கு நல்ல உதவிக்கரம் ஒன்று தேவைப்பட்டது. 'தென்கிழக்கு நாடுகளுக்கான பெண்கள் சங்கம்' மிகவும் கஷ்டப்பட்டு அனுப்பி வைத்த பெண் ஆசிரியர்களும் குறுகிய காலத்திலேயே இங்குள்ள மிஷனரிமாணவிகளை மணந்துகொண்டு, இடத்துக்கிடம் மாற்றப்பட்டுக் கொண்டிருந்தனர். அடிக்கடி ஆசிரியர்கள் வந்துகொண்டிருந்தது சரியான செலவைக் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தது. எனவே ஆண்கள் பாடசாலைகளிலும் செமினரிகளிலும் கற்பித்துக் கொண்டிருந்த ஆண் ஆசிரியர்கள் இங்கேயும் கடமையாற்ற வரவழைக்கப் பட்டனர். அத்தோடு தத்தம் பாடசாலைகளில் 6ம் வகுப்போடு படித்துமுடித்து தகைமைச் சான்றிதழ் பெற்றோரை முதலிலும் பின்னர் 8ம் வகுப்புவரை உயர்ந்ததும் அந்தப் பட்டதாரிகள், என்போரும் காலத்துக்குக்காலம் சிறுவகுப்புகளுக்குத் தொண்ட ராசிரியராக அல்லது சிறுதொகை பெறுபவர்களாகக் கற்பித்து வந்தனர். 1888இன் பின் இரண்டரை வருடப் பயிற்சிபெற்ற ஆசிரியைகளும் கற்பிக்கத் தொடங்கினார்கள். பெண் கல்வி பற்றிய விழிப்புணர்ச்சி ஏற்படவும் இந்தப் பயிற்சி முடிந்த ஆசிரியைகள் கிராமத்துப் பாடசாலைகளிலும் கல்வி கற்பிக்க அனுப்பப்பட்டனர்.

6ம் வகுப்போடு கல்வி கற்பித்தலில் உதவி செய்த 'எலன் முத்தம்மா' போன்றவர்களை மெதடிஸ்ற் பாடசாலை இனம் காட்ட ஹரியற் நியூவெல் போன்றோரை உடுவில் பாடசாலை இனம் காட்டியது. வேம்படிப் பாடசாலைக்கு அதிபராக வந்த ருவிட்டி 3 வருடங்களின்பின் பாதிரியார் ஒருவரை விவாகம்செய்து போய் விடவே 1842இல் மிஷனரி அம்மையார் திருமதி மத்தியூஸ் வேலுப் பிள்ளை எனும், போதகர் ஒருவரின் மகளை பாடம் படிப்பிக்கச் சேர்த்துக் கொண்டார். 1844இல் பெண்கள் தமிழ் விடுதிப் பாட சாலையை பிலிப்பு எனும் தமிழ் போதகரின் மகள் பொறுப் பெடுத்தார். இவர்கள் இருவரும்தான் இவரது சமயக்குழுவின் முதலாவது தமிழ்ப்பெண் ஆசிரியராவர்.

உடுவிலுக்கு முதன்முதல் அதிபராய் வந்த செல்வி எலிசா அக்நியூ சிறிதுகாலம் அதிபராயிருந்து தமிழ் தெரியாதவரெனக்

காரணங்காட்டிப் பெண்கள் நிருவாகம் செய்ய அருகதையற்றவர் எனும் தப்பிப்பிராயம் காரணமாக சாதாரண ஆசிரியை ஆக்கப் பட்டவர். ஆயினும் இவர் விவாகம் செய்யாமலே உடுவிலுக்காக தன்னை அர்ப்பணித்தவர். அல்லும் பகலும் கடுமையான உழைப்பின் மூலம் உடுவில் பெண் பாடசாலையை உயர்த்தி வைத்த உத்தமியாவார். 40 வருடகாலம் சேவைசெய்து இயலாமற்போன காலத்தும் கடற்கரையோர வாசஸ்தலத்தில் இருந்துகொண்டு பழைய மாணவிகளைச் சந்தித்தும் கிராமவாசிகளுக்கு ஆலோசனை கள் வழங்கிக் கொண்டுமிருந்து மரித்தவர். அமெரிக்காவின் பிரபுக்கள் வம்சப் பெண்ணான இவர் தமது மேலான பதவிகளையும் வசதியான மேல்தட்டு வாழ்க்கையையும் துறந்து கிறிஸ்தவம் பரப்புதலும் மானிடசேவை செய்தலுமே தலையாய கடனென இலங்கை வந்தவராவார்.

ஸ்போல்டிங் பாதிரியார் உடுவிலின் பொறுப்பையேற்று வந்தார். செல்வி அக்நியூவும் இவரும் செய்த சேவைகள் அளப் பரியன.

மெதடிஸ்த விடுதிப் பாடசாலைகளுக்கு இங்கிலாந்திலிருந்து ஒருவர் பின் ஒருவராக அதிபர்கள் ஆசிரியர்கள் வந்து கொண்டே யிருந்தனர்.

1884இல் செல்வி மெரிக்கன், திருமதி நிக், வண ஸ்ரொக்டன். ஏ. சிற்றம்பலம், செல்வி கொச், திருமதி ஸ்ரொக்டன், செல்வி மாகலயன், தலைமையாசிரியர் P. தம்பர், திரு. சார்ன்ஸ் (40 வருடம்), அனி ஸ்ரீவன்சன் என்போர் ஆசிரியர்களாக இவர்களைத் தொடர்ந்து திருமதி நிம்மர் அதிபராக, வண. நிம்மர் முகாமையாளரானார். திருமதி நிம்மர் 30 வருடங்களாகக் கடமையாற்றியவர். 1889 இலிருந்து 1900ஆம் ஆண்டு வரையிலே இந்த அதிபர் பாடசாலைக்கு பலதுறைகளிலும் முன்னேற்றத்தையும் வளர்ச்சியையும் ஏற்படுத்தி யவர். விடுதிக்குப் பொறுப்பாளராகவும் தையல்கைவேலை கற்றுத் தந்தவருமான திருமதி E.R. பிறெட்நிக் நீண்டகாலம் 'பொன்னு அக்காசி' என மாணவிகளால் அன்புடன் அழைக்கப்பட்ட இன்றிய மையாத நபரானவர்.

அமெரிக்க சமயக்குழுவுக்கும் 6ம், 7ம், 8ம் வகுப்புகளின் அரசின் புதிய பாடத்திட்டம் கையாளப்பட்டபோது ஆசிரியர் தேவைப்பட்டனர். இலங்கைச் சரித்திரம், இலங்கைப் பூமி சாஸ்திரம், இந்திய சரித்திரம், இங்கிலாந்து சரித்திரம், ரியூட்

காலமென்பன. ஆயின் சமயக்குழு இவற்றிலும் பார்க்க மாணவரின் அன்றைய காலகட்டத்துக்குத் தேவையான சரித்திரமாக விவிலிய வேதநூல், புதிய ஏற்பாடு, ஹிபுறாக் கதைகளே உகந்தவையென அவற்றையும் கற்பித்தன. அமெரிக்கன் சமயக்குழுவின்ரால் 19ம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் மக்களின் மூடநம்பிக்கைகளைத் தகர்த்துவிடல் வேண்டி *வானசாஸ்திரம் ஒரு பாடமாகக் கற்பிக்கப் பட்டது. ஆனால் அரச தலையீட்டினால் இவை மாற்றம் பெற்றன. எனினும் 1880ஆம் ஆண்டுப் பகுதியில் வண. ஹவ்லண்ட் போதகர் திரும்பவும் வானசாஸ்திரத்தை 7ம், 8ம் வகுப்புகளுக்குக் கற்பிக்கத் தொடங்கினார். அழகிய மாலை வேளைகளில் மாணவரை அழைத்துச் சென்று வானவீதியில் கிரகங்கள் நட்சத்திரங்களைக் சுட்டிக் காட்டிக் கற்பித்ததோடு விவிலிய வேதம் முதலிய சமய சம்பந்தமான சரித்திரங்களையும் எடுத்துரைப்பார்.

மேலும் திருமதி ஹவ்லண்ட் அதிபராகவிருந்த காலப் பகுதியில் செல்வி சூசன் ஹவ்லண்ட், சார்ள்ஸ் சின்னத்தம்பி. சார்ள்ஸ் ரட்னேசர், மேரிமாகறட் செல்வி மயேர்ஸ், G.H. லோறன்ஸ், C. S. லைமன், கத்தரின் ஆசீர்வாதம், திரு.ஜெஸிபேஸ், செல்வி பேஸ் முதலியோர் கல்வி கற்பித்தனர். தமிழ், நன்னூல், நிகண்டு, திருவாக்குப் புராணம் என்பவை கற்பிக்கப்பட்டன. ஆசிரியர் பயிற்சி வகுப்புகளிலும் இவர்களே கடமையாற்றினர். பெற்சி பொமறோய் (சின்னாச்சி வைரவி) விடுதிச்சாலை மேற் பார்வையாளராகக் கடமையாற்றினார். அதன்பின் 1879இலிருந்து கத்தரின் ஆசீர்வாதம் அதனைப் பொறுப்பேற்று நடத்தினார்.

* வானசாஸ்திரம் வண. டானியேல்பூர் காலத்தில் வட்டு. செமினறி கணித்த வானிலை அறிக்கைக்கும் வட்டுக்கோட்டையில் ஒன்பது தலைமுறை களாகப் பஞ்சாங்கம் கணித்து வந்த சந்ததியிற் பிறந்த விசுவநாத சாத்திரிகள் கணித்த பஞ்சாங்கத்துக்குமிடையே சந்திர கிரகணம் பற்றிய வித்தியாசங் காணப்பட்டது. இருவரும் அலசி ஆராய்ந்து கிரகணம் நிகழ்வதற்காகப் பொறுத்திருந்தார்கள். அதன்பின் டானியேல்பூர் கணித்தது தான் சரியென நிரூபிக்கப்பட்டது. இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் மதிக்கவும் கணித்தலைச் சரிபார்க்கவும் செய்து வானசாஸ்திரம் மூலம் சோதிடம் சொல்லும் கலையைக் கூறும் நூல்களையும் அவர்களுக்குக் கற்பிக்கவும் உதவியாய் இருந்தனர் சாத்திரிகள். அதனால் செமினறியார் மூலம் அரசாங்க சோதிடர் எனும் பட்டமும் அவருக்குக் கிடைத்தது.

அமெரிக்கன் மிஷன் உடுப்பிட்டிப் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை 1867இலும், மெதடிஸ்த குழுப் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை 1875இலும் தொடங்கி நடத்தப்பட்டாலும், இதே கோலங்களிலேயே அவையும் நடத்தப்பட்டன. 1896இல் தொடங்கப்பட்ட திருச்சபைச் சமயத்தூதுக்குழுவின் சுண்டிக்குளிப் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையும் சிறிது காலமே எமது காலப்பரப்புக்குள் அடங்கியிருக்கின்றது. நல்லூர்ப் பெண்கள் பாடசாலை சுண்டிக்குளியுடன் இணைந்ததாகத் தோற்றம் பெறினும், அதன் பழைய விபரங்கள் கிடைத்தல்.

பெண்கள் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள்

அரச நிபந்தனைப்படி கல்விக்கூடங்கள் சுயமொழிப் பாடசாலைகளாகவும், ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலைகளாகவும் விளங்கி வந்தன. மக்கள் மத்தியில் ஆங்கிலங் கற்கும் ஆவல் கூடிக் கொண்டே வந்தது. செமினறிகளைப் பொறுத்தவரை ஆண்களுக்கு ஆங்கிலப்பாடசாலைகளிருந்தன. வட்டு-செமினறியிலும் 1870ஆம் ஆண்டுகளில் திரும்பவும் ஆங்கிலப் பாடசாலை தொடங்கப் பட்டது. ஆயினும் பெண்களுக்கு உன்னதமான கல்வி சுயமொழியே எனவும் அவர்கள் மிஷனறிமாரின் மனைவியராகத் தகுந்த கல்வியே போதுமெனவும் அரசு எண்ணியது. ஆயின் பயிற்சிக் கலாசாலை வைத்ததோடு ஆசிரியத் தொழில் அவர்களுக்குத் திறந்து விடப் பட்டது.

உடுவில் பெ.வி. பாடசாலை தனது பொன்விழாவைக் கொண்டாடி இருபது வருடங்களாகிவிட்டன. பெற்றோரும் ஆங்கிலம் கற்பிக்க அதிக செலவை எதிர்நோக்க வேண்டியிருந்தது.

வேம்படிப் பாடசாலையில் பலபெண்களுக்கு ஆசிரிய பயிற்சிபெற விருப்பமில்லை. அதிக விவேகியானவர்கள் 8ம் வகுப்பு முடிந்ததும் வீட்டில் நின்று பிரத்திகேமாக ஆங்கிலங் கற்கத் தொடங்கிவிட்டனர்.

ஆங்கிலத்தின் பயனை உணர்ந்த பெண்களின் ஆவலும் அதிகரிக்க, சமயக்குழுக்களும் அதனைத் தடைசெய்ய முடியாத நிலை வந்து சேர்ந்தது. ஆங்கிலத்தில் வரும் அருமையான நூல்கள் எல்லாவற்றையும் மொழிபெயர்க்க முடியாதுமிருந்தது. தொழில் கிடைக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை, பரந்த அறிவைப் பெற

லாமே, உயர் உத்தியோகத்தரை மணக்கலாமே எனும் ஆர்வமும் தொடர்ந்தது, டாக்டர் கிறீன் அவரது மகள் என்போரின் வைத்திய சாலை முயற்சிகள் வைத்திய தாதிகளுக்கான ஒரு தேவையும் வந்து கொண்டிருந்தது.

1893இல் உடுவிலில் செல்வி சூசன் ஹவ்லன்ட் விடுமுறைக்கு இங்கிலாந்து சென்றபோது செல்வி மேயேர்ஸ் ஒரு ஆங்கில வகுப்பை வைத்து பிரத்தியேகமாகப் பயிற்றி வந்தார். அதிபர் சூசன் ஹவ்லன்ட் திரும்பி வந்ததும் இந்த வகுப்பின் உயர்தராதரத்தைக் கண்டு மகிழ்ந்து அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து 1897இல் ஆங்கிலப் பாடசாலையைத் திறந்து வைத்தார். அரசாங்கத்தின் சட்டங்களுக்கு அமைய இவை நடாத்தப்பட்டன.

ஒரு ஆங்கிலப் பாடசாலையானது தனது பாடங்கள் எல்லாவற்றையும் முதலிலிருந்து ஆங்கில மொழிமூலமே கற்பிக்க வேண்டும். ஒருநாளில் ஒருமணி நேரம் மட்டுமே சுயமொழி கற்பிக்கப்பட வேண்டும்.

செல்வி மேயேர்ஸ் அப்படியே நடாத்தி வந்து 1897இல் சம்பிரதாயபூர்வமாகத் திறந்து வைக்கப்பட்டது.

வேம்படி பாடசாலையில் 1894இல் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக் கழகத்தால் நடாத்தப்பட்ட கீழ்ப்பிரிவு வகுப்புக்கான பாடங்கள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்தன. அதாவது பல்கலைக்கழகப் புகுமுக வகுப்புப் போன்றது. ஆங்கில வகுப்பு 'ஐ' என்ற பெயரில் 8ம் வகுப்பு ஆங்கில சுயமொழிப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தோர் இதிலே வந்து இணையத்தொடங்கினர். முன்பு பள்ளிப்படிப்பு முடித்து வீட்டில் நின்றோரும் வந்து சேர்த்தொடங்கினர். அக்கால கட்டத்தில் வேறெங்கும் பெண்களுக்கு ஆங்கிலப் பாடசாலை தொடங்கப்படவில்லை.

எனவே 1897ஆம் ஆண்டு தனி ஒரு பாடசாலையாக அதாவது பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலை எனும் பெயரோடு வெற்றிநடை போடத் தொடங்கியது.

செல்வி அல்பிறெக்ட் தான் பிரத்தியேகமாகக் கற்பித்த சில பிள்ளைகளோடும் வந்து அதன் ஆசிரியராகச் சேர்ந்துகொண்டார். தொடக்கமே 27 மாணவியருடன் நடைபெற்றது. அது ஒருவருடதுள் 100 மாணவிகளைக் கண்டது. திரு. H.M. செல்லப்பாசிரிதுகாலம் தலைமையாசிரியரானார். செல்வி வான்சில் உதவியாளரானார். திருமதி றிம்மர் பௌதீகவியலும், திரு. சுப்பிரமணியம் தமிழும்

கற்பித்தனர். வேறு பாடசாலைகளிலிருந்தும் பலர் ஆங்கில பாடசாலைக்கு வந்து சேர்ந்தனர்.

செல்வி ஐரிசன் முதலாவது அதிபராக வந்து சேர்ந்தார். அத்துடன் அட்சரகணிதம், கேத்திரகணிதம் என்பனவற்றையும் அவரே கற்பித்தார். உயர்சாதியினரின் சைவப்பெண்களும் மத மாற்றம் பெறாமலே இங்கே கல்வி கற்க வந்தனர். கேம்பிரிஜ் ஜூனியர், சீனியர், கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சைகளுக்கான வகுப்பில் 1899இல் பலர் பயின்றனர். ஆங்கிலமொழி (கவிதை, கட்டுரை, இலக்கணம் உட்பட), எண்கணிதம், ஆங்கில இலக்கியம், கணிதம், வரலாறு, சமயம் ஆதியன அங்கே கற்பிக்கப் பட்டன. 1900த்தில் அரசாங்கத்தால் ஆங்கிலப் பாடசாலை பரிசோதனைக்குட்படுத்தப்பட்டு நல்ல பெறுபேறுகளை அதாவது 80% சித்திகளைப்பெற்று உதவிநன்கொடை பெறும் வாய்ப்பை அளித்தது.

1889இல் முதன்முதலாக கேம்பிரிஜ் ஜூனியர் பரீட்சையும் கல்கத்தா பிரவேசப் பரீட்சையும் மூன்று மாணவிகள் எடுத்தனர். இதில் நல்லம்மா தம்பு (எலன் முத்தம்மா புலமைப்பரிசில்) சித்தியடைந்தார். கல்கத்தா பரீட்சைக்குத் தோன்றிய மூவருள் நல்லம்மா வில்லியம்ஸ் முருகேசு 'கேஷப் சந்திரா சென்' புலமைப்பரிசில் 140 ரூபாவை இந்தியா, இலங்கை முதலிய நாடுகளிலும் முதல் மாணவராக வந்து பெற்றுக்கொண்டார். மேலும் மேரி போல் இரண்டாம் இடத்தையும், பூரணம் இளையதம்பி சாதாரண சித்தியும் பெற்றனர்.

உடுவில் பாடசாலையில் நல்ல அதிபர் ஒருவரைத் தேடும் முயற்சி நடந்துகொண்டிருந்தது. 1897இல் செல்வி ஹெஸ்டர் யோன், ஆசிரிய பயிற்சி முடிந்து, அங்கே கல்வி கற்பித்துக் கொண்டு செல்வி மேயேர்ஸ் இடம் ஆங்கில மொழி படித்துக் கொண்டிருந்தவர். அவர் ஆங்கில பாடசாலைக்கு மாற்றம் பெற்றார். அவருடன் யாழ்ப்பாணக் கல்லூரிப் பட்டதாரி திரு. J.J. அப்பச்சிப் பிள்ளை, கல்கத்தாப் பல்கலைக்கழகப் பட்டதாரி திரு. பைசல் இவர்களோடு, 1900ஆம் ஆண்டில் திரு. சாமுவேல் யோன் தலைமை யாசிரியராக வந்தார். இவர் செல்வி ஹெஸ்டரின் தமையனாவார். இவர்கள் இருவருமே மீத்திறன் மிக்க அர்ப்பணிப்பான கிறிஸ்தவ தமிழ்க் குடும்பங்களைச் சேர்ந்தவர்கள்.

விடுதி சுயமொழிப் பாடசாலைக்குக் கல்விக்கட்டணமாக வருடத்துக்கு ரூபா 36 வசூலிக்கப்பட்டு வந்தது. விடுதி மாணவர்

ஆங்கிலப் பாடசாலையிற் கற்பின் ரூபா 50 அறவிடப்பட்டது. முன்பு, நாள்மாணவர் சேர்க்கப்படுவதில்லை. ஆனால் ஆங்கிலப் பாடசாலைக்கு மட்டும் நாள்மாணவர் (day scholars) சேர்க்கப்பட்டு ரூபா 18 கட்டணமாக அறவிடப்பட்டது. சங்கீதத்துக்கு ரூபா 10 அறவிடப்பட்டு சங்கீத ஆசிரியை திருமதி மேரி செல்லப்பாவுக்குக் கொடுக்கப்பட்டது.

ஆங்கிலப் பாடசாலை 5 வகுப்புகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு, 1-5 வரை சகல பாடங்களும் ஆங்கிலத்தில் படித்து, அடுத்த உயர்தர வகுப்புகளில் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சைக்குத் தயார்செய்யப்பட்டது. வகுப்புகளிலே வயது வேறுபாடு காணப் பட்டது. எட்டாம் வகுப்பு முடித்தவர்கள் 14 வயதிலும்; ஆசிரிய பயிற்சி முடித்தவர்கள் 18 வயதிலும்; சிறுவயதினர் 10 வயதிலும் சேர்ந்து பாடத்தைப் படித்தனர். எல்லாப் பாடங்களோடும் திரி கோணக் கணிதமும் கற்பிக்கப்பட்டது. 1899இல் இரு மாணவிகள், ஆசிரியராக இருந்த செல்வி ஹெயிஸ்டர் யோன், (தானுமே படித்து) செல்வி யூனிஸ்மான் இருவரும் கல்கத்தா பிரவேசப் பரீட்சை எழுதி 1899 பங்குனியில் சித்தியெய்தினர். யூனிஸ்மான் ஒருவருடம் அங்கேயே வேதனம் பெறாது கற்பித்து பின்னர் விவாகமாகி திருமதி டேவிட் அங்கெற்றல் எனப் பெயரும் பெற்றார்.

1900இல் செல்வி ஹெலன் ஐ றுட் ஆசிரியராக வர அந்த வகுப்பிலேயிருந்த நான்கு பேரும் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சையில் மிகத்திறமையாகச் சித்தியடைந்து உடுவிலுக்குப் பெருமை சேர்த்தனர்.

1900ஆம் ஆண்டின் முடிவில் பெண்களின் உயர்கல்வி நிலைக்கு உத்தரவாதத்தைச் சமயக்குழுக்கள் கொடுத்தன.

திருச்சபைச் சமயக்குழு

இது 1818இலேயே இங்கே வந்து நல்லூரைத் தமது வாசல் தலமாகவும் பிரதான நிலையமாகவும் அமைத்துக்கொண்டதையும் அங்கே பெண்கள் பாடசாலை ஒன்றையும் அமைத்துக்கொண்ட விபரத்தையும் முன்பு கண்டுகொண்டோம். அப்பெண்பாடசாலை பற்றிய விபரங்கள் எவ்வளவு முயன்றும் எடுத்துக்கொள்ள முடிய வில்லை. ஆயினும் உடுவில் பெண்பாடசாலையில் கல்வி முடித்த இருவர் இங்கே ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய செய்தி உடுவில் தகவல்களிலிருந்து பெறப்பட்டது.

வெஸ்லியன் மெதடிஸ்தர் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை நன்றாக இயங்கிக்கொண்டிருந்தமையால் இவர்களது மாணவிகள் அங்கே சென்று கல்வி கற்றிருக்க முடியும். யாழ்.நகரைச் சேர்ந்த திரு ஹென்ஸ்மன் என்பார் தன் நான்கு பெண்பிள்ளைகளான எமிலி, எலிஸா, கிறேஸ், மேரி என்போருக்கு நல்ல அழகான ஆழமான ஆங்கிலக் கல்வியை ஊட்டவேண்டுமென ஆசைப்பட்டார். முதலில் குடும்பத்தை சென்னைக்கனுப்பிக் கற்பித்தார். ஆனால் அதில் அவருக்குத் திருப்தி ஏற்படவில்லை. அத்தோடு செலவுங் கட்டுப்படியாகாததனால் கைவிடப்பட்டது.

1895ஆம் ஆண்டு பரியோவான் கல்லூரி (St.Johns) யில் வண. காட்டர் அதிபராயும் முகாமையாளருமாக இருந்தார். அவர்களது வீட்டில் திருமதி காட்டர் அம்மையார் சிலபெண்களுக்குப் பாடம் கற்பித்துக் கொண்டிருந்தார். திரு. ஹென்ஸ்மன் 4 பிள்ளைகளையும் அவரிடம் விட்டு, வீட்டிலேயே வைத்துக் கற்பியுங்களென்று ஒரு பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையின் அவசியத்தையும் உணர்த்திச் சென்றார். இந்தப் பெண்களின் உறவினரான பொன்னம்மா நாகமுத்து, லில்லி சின்னப்பா என்போரும் வாழ்ந்தனர். தனது வீட்டில் ஒரு பகுதியில் இவர்களைத் தங்கவைத்து ஆரம்ப வேலைகளைச் செய்யத் தொடங்கினார் அம்மையார்.

1896ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 14ந் திகதி 'பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை' சம்பிரதாயபூர்வமாய் 9 மாணவிகளோடு ஆரம்பிக்கப் பட்டு 1897இல் 60 பேராகியது. நல்லூர் பெண்கள் பாடசாலை யிலிருந்தும் சிலர் இங்கே சேர்க்கப்பட்டனர். 1900ஆம் ஆண்டிலே ஏறக்குறைய 100 மாணவிகளும் 1904இல் 140 பேரும் படித்தனர். 1900ஆம் ஆண்டில் இவர்களுக்கு உதவிநன்கொடை கிடைக்கத் தொடங்கியது. மேரி காட்டர் பொறுப்பாளராகவும் வண. ஜேம்ஸ் காட்டர், திருமதி காட்டர், செல்வி லிஸ்ஸி ஹென்ஸ்மன், செல்வி முத்துக்கிருஷ்ணா ஆகியோரும் பரியோவான் கல்லூரியிலிருந்து திரு.லூர்த்தர், திரு.சார்ள்ஸ் ஹன்டி ஆகியோரும் ஆசிரியர்களாகக் கடமையாற்றினர்.

1897இல் செல்வி அலிஸ் வேதவனம் தனி ஒருவராக கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சை எடுத்தார். அதுதான் ஆங்கில பாடசாலைகளுக்கான மற்றிக்குலேசன் பரீட்சையுமாகும். இந்தக் காலகட்டத்தில் விக்டோறியா மகாராணியின் வைரவிழாவும் விமரிசையாகக் கொண்டாடப்பட்டது. 1899இல் திருமதி மேரி

காட்டர் தமது 30வது வயதில் மூன்றாவது பிரசவத்தில் காலமாகி விட்டார். செல்வி ஏமி குட்சைல்ட் அதிபரானார்.

1882ஆம் ஆண்டிலே அமெரிக்க சமயக்குழுப் பாடசாலைகளில் 9073 பிள்ளைகள் படித்தார்கள். இவர்களுள் 2050 பேர் பெண்கள் ஆவர். 1905இல் இப்பிள்ளைகள் தொகை 3500ஆக உயர்ந்தது. 1899இல் செல்வி யூனிஸ்மான் (திருமதி டேவிட் அங்கெற்றல்) 2ம் ஹெஸ்டர் யோனும் கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் பிரவேசப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தனர். 1900இல் 4 பேர் சித்தியடையவும் FA வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டன. மேற்படி பரீட்சையில் யூனிஸ் ஜோன் என்பவர் 1901இல் முதலாம் பிரிவில் சித்தியடைந்து 'கேசப் சந்திரா சென்' புலமைப்பரிசிலைப் பெற்றார். (பெண் கல்வி பற்றி இன்னும் பிரகாசமான எதிர்காலம் நோக்கி 20ம் நூற்றாண்டு தொடங்குகிறது. பெண்கள் தமிழ்க் கல்வியில் மாத்திரமல்ல ஆங்கிலக் கல்வியிலும் மேன்மையுற்றுத் தமது சேவைகளைச் சமூகத்துக்கு அளிக்கத் தொடங்கிவிட்டனர். வெளிநாடுகள் சென்று கல்வி பயிலும் காலமும் வருகின்றது).

றோமன் கத்தோலிக்க சமயக்குழு

போத்துக்கேயர் காலத்தில் அமைக்கப்பட்ட தேவாலயங்களும் பாடசாலைகளும் ஒல்லாந்தரால் அரசரிமையாக்கப்பட்டும் அழிக்கப்பட்டும் செல்வாக்கிழந்து அழிந்துபோயின. ஆங்கிலேயர் காலத்தில் கிடைத்த மத சுதந்திரத்தைப் பயன்படுத்திக்கொண்டு பழைய இடங்களைத் தேடிப் புனரமைப்புச் செய்தும், தம் சமய மக்கள் வாழ்ந்த இடங்களில் புதிதாகக் கிராமம் தோறும் தேவாலயங்களைக் கட்டி மீண்டும் உயிர்ப்பித்தல் நடந்தது.

மறை மாவட்டங்கள் பிரிக்கப்பட்டு கோவில் பற்றுக்கள் வகுக்கப்பட்டன. மதம் மாற்றுதல் பிரதான நோக்கமாக இருந்தாலும் மக்களை ஊக்கிச்செயற்படுத்தக் கல்வியறிவு தேவையாக இருந்தது. தேவாலயங்களுக்கு அருகே பாடசாலைகளும் எழுந்தன. 1800 - 1900 காலப் பகுதியில் எடுக்கப்பட்ட கணக்கின்படி 1895ஆம் ஆண்டு ஏறக்குறைய 27000 கத்தோலிக்கரும் 91 தேவாலயங்களும் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்திலிருந்தன (XXV - பக். 11). 1917ஆம் ஆண்டு 40000 கத்தோலிக்கரும் 124 தேவாலயங்களும் இருந்ததாகக் கணக்கிடப்பட்டது (XXV பக். 13).

ஆண்களுக்கான செமினரி பின்னர் 1850இல் சென்ற பற்றிக்ஸ் பாடசாலையாகக் கட்டப்பட்டது. திருக்குடும்பக் கன்னியாஸ்திரிகள் மேரி பிளாகனன் நடத்திய ஆங்கிலப் பாடசாலையைப் பொறுப் பேற்றதோடு யாழ். கன்னியர் மடப் பாடசாலை எனும் பெயரோடு 1862ஆம் ஆண்டு பூரண கலாசாலையாகப் பூர்த்திசெய்யப்பட்டது. அரச பிரதிநிதி டாக்டர் ஜோலான் சிறுபிள்ளைகளுக்கான மண்டபம் கட்டி உபகரணங்களும் வாங்க 7500 ரூபாவும், பாடசாலைக்கு இரு வகுப்பறைகள் கட்ட 6000 ரூபாவும் தமிழ்ப் பாடசாலைக்கு 2700 ரூபாவும் கொடுத்துதவினார்.

திருக்குடும்பக் கன்னியாஸ்திரிகள் அருட்சோதரிகள் எனவும் அருட்தாயார் எனவும் அழைக்கப்பட்டனர். இந்த அருட்சோதரிகள் ஒழுக்கசீலரும், சுத்தமான ஆங்கில அறிவைக் கொண்ட கல்விப் புலமையாளரும் அன்பே உருவான பண்புள்ளவரும், மடாலயங்களுக்குச் சமாந்தரமான ஒழுக்கம்பேணி மிஷன் கலாசாரத்தைக் காத்துவாழும் தகைமையுடையவருமான புனித சந்நியாசினிகளாவர். புதிய சுதேசிகளைப் பயிற்றியதன் மூலம் 1900 ஆண்டளவில் கிட்டத்தட்ட 60 பேர் சந்நியாசினிகளாகிப் பாடசாலைகளில் கற்பிக்கத் தொடங்கினர்.

புதிய அருட்சோதரிகளின் கல்வித்தரம் போதாதென 'அரசாங்கப் பாடசாலைக்குழு' அபிப்பிராயப்பட்டதால் அவர்களுக்கு கல்வியுயர்ச்சியும் கற்பித்தல் முறைகளும் பயிற்றப்பட்டன. யாழ். மாவட்டத்தில் மேலும் பல மடங்கள் தோன்றத் தொடங்கின. இதில் பிரதானமாக அமைந்தது இளவாலைப் பெரிய கோவிலின் அருகேயுள்ள திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடமே. இதில் 1875ஆம் ஆண்டளவில் யாழ்ப்பாணத் தேவைகளைப் பூர்த்தியாக்கும் ஒரு தாய்ச் சங்கம்போல ஒரு தலைமைக் காரியாலயம் அமைந்தது.

மேற்படி மடத்தில் அருட்சோதரிகள் சந்நியாச வாழ்வுக்குத் தம்மை அர்ப்பணித்து இருவருட்ப் பயிற்சி பெறுமிடமும் விடுதியும் கல்விக் கூடங்களில் பொதுக்கல்வியைப் பெற்றுக்கொண்டே சந்நியாச வாழ்வுக்குரிய அடிப்படைத் தன்னடக்கத்தைப் பயிலுமிடமாக நீல உடையணிந்த மாணவிகள் விடுதியும் - ஏழை மாணவருக்கும் அநாதை மாணவருக்குமான விடுதியும் - தமிழ்ப் பாடசாலையும் உயர்மட்டத்தினருக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலையும் விடுதியும் - தையல், கைவேலை, நெசவுப் பயிற்சிக் கூடங்களும் அமைந்த ஓரளவு தமது தேவையை நிறைவேற்றிக்கொள்ளக்கூடிய

மாடு, கோழி வளர்ப்புக்களுக்குமான இடங்களும் கொண்டு ஒரு சிறு நகரம் போல வீதிகளும், விளையாட்டு மைதானங்களும், சிறு கடையும் கொண்டதொரு மடமாக விளங்கியது. இது 1896இல் ஆசிரியப் பயிற்சிப் பகுதியையும் சேர்த்துக்கொண்டது.

இதனைத் தொடர்ந்து பல்வேறு கிராமங்களிலும் திருக்குடும்ப கன்னியர் மடப்பாடசாலை தோன்றின. இவை அருட்சகோதரிகளுக்கான ஒரு வீடும் தமிழ் அல்லது ஆங்கிலப் பாடசாலைகளைக் கொண்டவையாகவும் அமைந்தன. மாதகலில் 1894இலும் சில்லாலை - 1896, பருத்தித்துறை - 1897, ஊர்காவற்றுறை - 1898, நாரந்தனை - 1909, கரம்பன் - 1916 இலும் பெண் பாடசாலைகள் அமைந்தன (XXV - பக்.).

அறநெறி, பண்பாடு, ஒழுக்கம், கருணை, கட்டுப்பாடு, அன்போடு பயிற்றுதல், கல்விமுறை, உயர் பரீட்சைப் பெறுபேறுகள் முதலியவற்றைக் கண்ட கத்தோலிக்கரல்லாதவர்களும் மேற்படி பாடசாலைகளில் விரும்பிச் சேர்ந்தனர். மேல்நாட்டு அருட்சகோதரிகளே, பெரும்பாலும் ஆசிரியர்களாகவும், அதிபர்களாகவும் வண. அருட்தாயர்களாகவும் விளங்கினர்.

அரச நிருவாகத்தில் இச்சபையினர் பல இன்னல்களை அனுபவிக்கவும் போராடவும் செய்தனர். கிறிஸ்தவ மத அதிகாரிகளைக் கொண்டிருந்த அரசாங்கமும் பாடசாலைக் குழுவும் மற்றையோர்களைப் பற்றிச் சிந்திக்காது கலைத்திட்டங்களை வகுத்து பாடப் புத்தகங்களையும் நிர்ணயித்தது. இப்பாடப் புத்தகங்கள் கத்தோலிக்கருக்கு ஏற்றதாயில்லை. அத்துடன் உதவி நன்கொடை பெறுவதற்கும் நீண்டகாலம் போராட வேண்டிநேபட்டது. ஈற்றில் இவர்களுக்குக் கிடைத்த உதவிநன்கொடை இந்துக்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை.

யாழ் திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடப்பாடசாலை

யாழ்ப்பாணத் திருக்குடும்ப மடத்துப் பாடசாலைக்கு அதிபராக வந்தவர் அருட்தாயார் மேரி ஹெலன் வினார் (1862 - 1891). அடுத்ததாக வந்தவர் அருட்தாயார் கார்மேல் (1891 - 1916) அவர்கள். பாடசாலையிற் கற்பிக்கப்பட்ட பாடங்களாவன: அரசாங்கம் விதப்புரை செய்த அனைத்துக் கல்வியும், சாஸ்திரங்களும் அத்தோடு மனையியல், தையல், உடற்பயிற்சி, கைவேலை, சித்திரம், சங்கீதம், ஆடல்பாடல் என்பனவுமாம். அரசாங்கக் கல்விப் பரிசோதகர்கள்

அடிக்கடி வந்து பார்வையிட்டு தமது அதிஉற்சாகமான மகிழ்ச்சியைத் தெரிவித்துச் சென்றனர்.

'ஒழுங்கு, கட்டுப்பாடு முதலியவற்றை ஏனைய பாடசாலைகளையும் விட வெகு திறமையாகவும் அமைதியாகவும் சுலபமாகவும் கையாளுகின்றனர்' எனப் பாராட்டி அறிக்கைகளிலும் எழுதினர். இன்னும் சித்திரத்திலும் வர்ணப் பூச்சுகளிலும் (Painting) எல்லாப் பாடசாலைகளையும்விட விஞ்சி நிற்கின்றதென எல்லாருமே பாராட்டினர்.

அயர்லாந்து அருட் சகோதரிகளின் ஆங்கிலமும் அதைக் கற்பிக்கும் முறையும் அதனால் பெறும் பாராட்டுகளும் மற்றைய கிறிஸ்தவ சமயத்தினரையும் மடப் பாடசாலைக்கு இழுத்து வந்தது. 'சென்ஸ் ஜோன்ஸ் அம்புலன்ஸ்' எனும் முதலுதவிப் பயிற்சியும் யாழ். தி. க. மடப் பாடசாலையிலேயே முதன்முதல் தொடங்கப் பட்டதாகும். ஆரம்ப காலத்தில் இங்கே கல்வி கற்ற பெண்களே பின்னர் பயிற்சிபெற்று ஆசிரியர்களாகிப் பல மடப்பாடசாலைகளிலும் நாட்பாடசாலைகளிலும் கற்பித்தனர். இடைக்காலத் தகவல் கிடைக்காதுவிடினும் 1922இலேயே முதன்முதல் இருவர் மற்றிகுலேசன் பரீட்சை சித்தியெய்தியிருக்கிறார்கள். அத்துடன் கேம்பிரிட்ஜ் ஜூனியர், சீனியர் பரீட்சைகளும் எடுப்பதற்கான ஆயத்தங்கள் 1900ஆம் ஆண்டு மட்டில் நடைபெற்றன. பின்னர் றினிற்றிக் கல்லூரி (இந்தியா) இசைப் பரீட்சையும் மாணவிகளால் எடுக்கப்பட்டது.

சுதேசிகளின் விழிப்புணர்ச்சி

ஆறுமுகநாவலரே தமிழர் தேசியத்தின் தந்தையென பீற்றர் கெனமன் கூடக் கூறியுள்ளார். இவரது காலத்தே வாழ்ந்து மதம் மாறி உயர்கல்வி பெற்றுப் பட்டதாரிகளான பலர், மீளவும் தமிழ்த் தேசியம் தொழிற்பட தமது சமயத்துக்கும், மொழிக்கும் விசுவாசிகளாக மாறத் தொடங்கினர். எத்தகைய முயற்சிகளை மேற்கொண்ட போதும் பெண்களுக்கு எதுவித விமோசனமும் அற்றநிலை. நாவலரை ஒட்டி எழுந்த சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகள் எதிலும் பெண்கள் படித்ததற்கான சான்றுகளில்லை. மிஷனரிமாரின் நாளாந்தப் பாடசாலைகளில் ஞானஸ்நானம் பெறாமலும் சில சைவப்பெண்கள் படித்திருக்கிறார்கள். நாவலர் 1848இல் யாழ். சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையையும் 1864இல் சிதம்பரத்திலும்

பாடசாலைகளைக் கட்டுவித்தவர். இவர் இறக்கும் போது வயது 57. 1879இல் மறைந்துள்ளார். எனவே நமது பெண்கள் எவ்வளவு வேகமாக மதம்மாறிக் கல்வி கற்கிறார்களென்பதை அவர் நன்கு அறிவார். 1865இல் நான்காம் பாலபாடம் எனும் நூலை எழுதியுள்ளார். அப்போது உடுவில், யாழ்ப்பாணம், நல்லூர், உடுப்பிட்டி, பருத்தித்துறை ஆகிய இடங்களில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலைகளே நடந்துகொண்டிருக்கின்றன. பொன்விழாவையும் கொண்டாடும் நிலையிலிருக்கின்றன.

தமிழைப் பற்றியும் சைவத்தைப் பற்றியும் புதிய நுணுக்கங்களை மிஷனரிமாரின் உத்திகளைப் பயன்படுத்தித் தமது நூல்களில் நுழைத்து மெருகூட்டியவர். ஏன் பெண்கள் கல்வியைப் பற்றி சிந்திக்காதிருந்தார்? நான்காம் பாலபாடத்தில் நல்லொழுக்கம், கற்பு போன்ற பகுதிகளை வாசிக்கும்போது இவரென்ன தீர்க்கதரிசனம் தந்தார்? இந்தியப் பிராமணப் பெண்களின் சட்ட திட்டங்களை எமக்குள் புகுத்தப் பார்க்கும் பத்தாம் பசலித் தன்மையே காணப்படுகிறது. விதவைகள் மொட்டையடித்தல் எம்நாட்டு வழக்கமேயன்று. தமிழர் பற்றிய குணாதிசயங்கள் உடைநடை பாவனை அனைத்தையும் அக்குவேறு ஆணிவேறாக அலசி எழுதிய மிஷனரிமார்கூட இவற்றைக் காணவுமில்லை; எழுதவுமில்லை. நாடு போகிறபோக்கை அவரால் இனங்கண்டு கொள்ள முடியவில்லையா? ஒருவேளை இவர் பிரம்மச்சாரியாக இருந்த காரணத்தால் பெண்கள் மனதைப் புரியாதவராக இருக்கலாம்.

பொதுமக்கள் மனது பொங்கிக்கொண்டிருந்தது. கிராமிய மட்டத்தில் அமெரிக்க மிஷனரியின் செல்வாக்கைக் கண்டு, பெண்களுக்குக் கல்வித் தாகம் அமோகமாகப் பெருகிக் கொண்டு போவதைத் தெரிந்து 1880களின் பின் சைவப்பெண்பாடசாலை பற்றிய ஒரு கருத்தைப் பலரும் சேர்ந்து ஆலோசிக்கத் தொடங்கி விட்டனர்.

யாழ்ப்பாணம் உடுவில் பகுதியைச் சேர்ந்த சிறிய பாடசாலைகள், உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையின் உச்சநிலையையும் அதன் உயர்ஆங்கிலக்கல்வியையும் கிராமங்கள் எல்லாவற்றையும் விழுங்கும் - பயங்கரமான வேகத்தையும் கண்டு பயந்தன. உடுவில் முருகமூர்த்தி வித்தியாசாலை அதிபர் திரு. சபாபதிப்பிள்ளை தான் முதலில் காலடியெடுத்து வைத்தார். இவருடன் இணுவில் கந்தசாமி

கோவிலைச் சேர்ந்த துணிச்சல் மிக்க சிறிசங்கரசப்பையர், முதலித் தம்பி சின்னையா என்போரும் சேர்ந்து ஒரு மகஜர் எழுதி சேர். பொன் இராமநாதனிடம் கையளித்து அவர் குறிப்பிட்ட நாளில் சென்று சந்தித்து, அவரின் சேவைமனப்பான்மையைத் தூண்டி ஒரு பெண் பாடசாலைக்கான ஒப்புதல் பெற்று வந்து சேர்ந்தனர்.

மொத்தத்தில் 1850 - 1900 வரை நாவலர் கல்வி மரபெனும் சொல் முகிழ்த்தமைக்கான அறிகுறிகள் காணப்படுகின்றன. அவரின் மறைவின் பின்னரே அந்த வேகம் சைவமக்கள் மத்தியில் பரவலாயிற்று. ஆயினும் இவற்றின் பலபலன்கள் நிறுவன ரீதியாக 1900ஆம் ஆண்டுகளின் பின்பே குறிப்பிட்ட அளவுக்குத் தோற்றங் கொள்ளலாயிற்று.

காலமாற்றத்துக்கேற்ற மாற்றங்களை உள்வாங்கிக் கொள்ளும்போதுதான் மரபு செழிப்பும். 'ஆறு ஆண்களை மதம் மாற்றுவதிலும் பார்க்க ஒரு பெண்ணை மதம் மாற்றுவது தான் மிக முக்கியமானதும் பிரயோசனமானதுமாகும்' என 1820களில் மிஷனரிமாருக்குத் தெரிந்த உண்மை சைவசமயப் புத்திஜீவிகளுக்கு ஏன் தெரியாமல் போயிற்று. நடப்பதை நேரில் கண்டும், பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்தும், பெண்கள் பற்றிய தங்கள் கொள்கைகளை விட்டுக்கொடுக்கக்கூடாதெனும் ஆணவமா அல்லது பெண் தமது உடைமைதானேயென வேரூன்றிவிட்ட ஆதிக்கமா? அல்லது அவர்கள் சிந்தனைக்கு மாறாக ஒரு ஆணைத் திருத்தினாலே குடும்பமே திருந்துமெனும் எண்ணமா? அல்லது சைவத்தையும், தமிழையும் பழைய பழக்கவழக்கங்களையும் காப்பாற்றுவதுதான் தனது தலையாய கடமையெனும் எண்ணமா? ஏதோ அறியோம். ஆனால் 19ம் நூற்றாண்டின் இறுதிக்காலங்களில் தான் பெண் கல்வியின் முக்கியத்துவம் சுதேசிகளால் உணரப்பட்டது.

முடிவுரை

ஒரு விடயத்தைத் தொடங்கும்போதுதான் பல இன்னல்களும் தடைகளும் வந்துசேரும். பெண்கல்வியின் முன்னோடிகளான கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்கள் தொடங்கிய காலத்தில் எத்தனை கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள். காலநிலை கொள்ளை நோய், வாந்திபேதி முதலிய தொற்றுவருத்தங்கள், சமூகஎதிர்ப்புகள், பலவற்றாலும் மேல்நாட்டு இறைவிசுவாசிகள் குடும்பம் குடும்பமாக அழிந்தார்கள்.

நவீன உலகில் காலடி வைக்க நியமரீதியான கல்வியைப் பெருந்தொகைப் பணச் செலவில் ஆண்களுக்கும் பெண்களுக்கும். சரிசமமாகவே ஊட்டினார்கள். தாமே தம்நாட்டில் அடைய முடியாத சில உரிமைகளைப் பெண்களுக்குப் பெற்றுத் தந்தார்கள். தம்மால் சரியான முறையில் கல்வியைக் கற்பிக்க முடியாத அரசாங்கம் அவர்களுக்குச் சில நிபந்தனைகளை வைத்துச் சிறியளவில் பணக்கொடுப்பனவுகள் செய்தும் யாழ்ப்பாணக் கல்வி நிலையை உயரவைத்தார்கள். அடுத்த அத்தியாயத்தில் இக்காலப்பகுதியின் செயற்பாடுகள் எத்தகைய தாக்கங்களை விளைவித்தன எனப் பார்ப்போம்.

V. 1800 – 1900 வரையிலான பெண்கல்வி ஏற்படுத்திய சமூகத் தாக்கம்

கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்களின் செயற்பாடுகள் எவ்வளவு துரிதகதியில், காலங்காலமாகக் கட்டிக்காத்து வந்த மரபு, கலாசாரம், மதம், மொழி, மூடப்பழக்கவழக்கங்கள் என்பவற்றை முட்டிமோதி உடைத்துத்தள்ளி தமக்கென ஒரு இடம்பிடித்து வந்தனவோ அதே அளவு பெண்கல்வியிலும் துணிவுடன் செயலாற்றி முடங்கிக் கிடந்த பெண்களை அரங்குக்குக் கொண்டு வந்தன.

யாரும் தமக்கென ஒரு நன்மை பெறாமல் எந்த உதவியும் செய்ய மாட்டார்கள். பிரித்தானிய அரசாங்கம், தமது பிரதிநிதிகளாக இருந்து ஆட்சி செய்ய தேசாதிபதிகளை நியமித்தனர். அவர்களின் நிருவாகத்துக்கு உதவி செய்ய அனுப்பப்பட்ட அரசாங்க உத்தியோகத்தார்களோ, தண்டனை மாற்றம்போல தமது தேசத்தில் ஏதாவது ஒரு வகையில் தண்டிக்கப்பட்டவர்கள். அல்லது அதிகம் புத்திசாதுரியமில்லாத அறிவிற் குறைந்தவர்களாக இருப்பர். இவர்களால் இடைக்கிடை சுதேசிகளோடு முரண்பாடு வருவதுண்டு. அத்தகைய இக்கட்டான ஒரு சம்பவத்தின்போது கல்வியதிகாரி திரு. சென்டால் அவர்கள் குடியேற்ற நாட்டுக் காரியாலயச் செயலாளருக்கு எழுதிய ஒரு கடிதத்தில்

ஆள்கின்றவர்களைவிட ஆளப்படுபவர்கள் புத்திஜீவிகளாக இருக்கின்றபடியால் தோன்றிய பிரச்சினையே இது'

எனச் சுட்டிக்காட்டியுள்ளார். இது எங்கள் அறிவின் திறத்தை அவர்கள் குறைத்து மதிப்பிடவில்லைன்பதைக் காட்டுகின்றது.

அரசாங்கம் நாட்டைத் திருத்தி பெரிய வீதிகளை அமைத்துத் தம் பொருளாதாரத்தை விருத்தி செய்ததுபோல தமக்குக் கீழே பணிபுரியக்கூடிய நிருவாக உத்தியோகத்தார்களைத் தயார் செய்யவே அதற்குரிய கல்வியையும் கொடுத்தது. அத்தகைய சிறிய உத்தி

யோகத்தருக்குரிய மனைவியரை உருவாக்குவதற்கு ஒரு அளவான கல்வியை மட்டும் கொடுப்பதற்கே அரசு உதவியது. அவர்களின் உயர்கல்வி பற்றி அரசு கவலைப்படவேயில்லை.

கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களும் தமது தலையாய கடமையான 'கிறிஸ்தவம் பரப்புதலு'க்குப் பெண்கல்வியின் அவசியத்தை உணர்ந்தன. முன்பே குறிப்பிட்டதுபோல 'ஒரு பெண்ணைத் தயார் செய்தாலே போதும். அவளுடைய குடும்பம்-பரம்பரை எல்லாமே கிறிஸ்தவக் குடும்பமாக மாறிவிடும்' எனும் உளவியலை உள்ளத்தில் பதித்து அதன்படி பெண்கல்வியை ஆதரித்தனர்; உதவி புரிந்தனர். அவர்கள் யேசுபிரானின் கட்டளைகளைச் சிரமேற் கொண்டு நடப்பவர்கள். ஆகையால் அவர்களது இனிமையான பேச்சு, பிறருக்கு உதவும் குணம், நோயாளருக்கும் முதியவர் களுக்கும் ஆதரவு கொடுத்தல், அன்பான நடத்தைகள், ஊக்கமுடன் கல்விகற்பித்தல் ஆகியவை கண்டு பெண்களின் கல்வித்தாகம் மென்மேலும் வளரலாயிற்று. இதுவரை ஆண்பிள்ளைகள் எடுத்து வந்த கேம்பிறிஜ் ஜூனியர், சீனியர் பரீட்சைகளும், கல்கத்தா பல்கலைக்கழகப் புகுமுகப் பரீட்சைகளும் அவர்களைச் சண்டி யிழுத்தன.

இந்த அங்கலாய்ப்பை நிறைவேற்றும் பொறுப்பு கிறிஸ்தவ சமயக்குருமாருக்கே உரியதாயிற்று. நாம் ஆய்வுக்கு எடுக்கப்பட்ட காலகட்டத்துள் விதைக்கப்பட்ட விதைகள் 20ம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் சாதி சம்பந்தமாக, சமூகம் சம்பந்தமாக, கல்வி சம்பந்தமாக எத்தகைய மாற்றங்களை நிகழ்த்தின என்பது அறியற் பாலது.

சாதி பற்றிய உணர்வுகள்

சமயக்குழுக்கள் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது உயர்குலத்தினரே மேலாண்மையுடையோராய் ஆட்சி செலுத்துவோராய் காட்சி யளித்தனர். அவர்களை மீறி எதையும் செய்யக் கீழ்மட்டத்தினர்கூட ஒத்துழைப்பதாக இல்லை. போத்துக்கேய ஒல்லாந்தர் காலத்தில் இந்த நிலைக்கே அவர்களும் தள்ளப்பட்டனர். இரு முக்கியமான சமயக்குழுக்களும் நிலைமையை நன்கு புரிந்துகொண்டனர். கல்வியறிவற்ற கீழ்மட்டத்தினர் மத்தியில் சமயம் பரப்புவது இலகுவாயிருந்தது. ஏனெனில் அவர்களுக்கு சைவக்கோவில் பூசைகளில் கலந்துகொள்ள அனுமதியில்லை. அவர்களுடைய

சிறுதெய்வங்களால் திருப்தியும் அடைந்ததில்லை. மேல்மட்டத்தில் இருந்தோரும் தமது மேலாண்மையைக் கைவிட விருப்பமின்றி பதவிகள் பெறுவதற்காக மதம் மாறினர்.

ஆரம்பத்தில் இத்தகையோரும், ஏழைகளும் மதம்மாறினர். ஆயினும் சமூகத்தின்போக்கு பணவருவாய் என்பன பிரச்சினைக்கு உரியனவாயின. சமயத்தையும் கல்வியையும் எந்த மட்டத்தில் எடுப்பதென சமயக்குழுக்கள் மயங்கின. நகர்ப்புறத்துப் பாடசாலை களான வெஸ்லி, மெதடிஸ்ற் அவ்வளவான எதிர்ப்பைச் சம்பாதிக்க வில்லை. ஏனெனில் அங்கே அரசாங்கத்திலும் மிஷனரிகளிலும் உயர்பதவி வகித்தோரின் பிள்ளைகளே படித்தனர். பணவருவாயும் ஓரளவு இருந்தது. உயர்பதவி வகித்தோரும் அநேகமாக உயர் குலத்தவரெனக் கருதப்பட்டோரேயாவர். பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரி யாரின் கீழ் இயங்கி வந்த பருத்தித்துறை சுயமொழிப் பாடசாலை யிலும் பெண்களோ அல்லது வேறு சாதியினரோ படித்ததற்கான விபரம் பெறப்படவில்லை. 1875இல் பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலைனும் பெண்களுக்கான தனிவிடுதிப் பாடசாலை தொடங்கப்பட்டது. எனினும் சரியான அறிக்கைகள் அங்கேயும் கிடைக்கவில்லை.

1874இல் வண. ஈ.றிக்ஸ் வடஇலங்கை மாவட்டத்தின் தலைவராக இருந்தபோது, அவருடைய மனைவியார் வேம்படிப் பாடசாலையில் ஆசிரியராகவும் விடுதி மேற்பார்வையாளராகவும் இருந்தார். அக்கால கட்டத்தில் விடுதி மாணவர் 3 வகையினராகப் பிரிக்கப்பட்டிருந்தனர். முதல் தரத்தில் உயர் குலத்தவர், அடுத்ததில் நடுத்தரவர்க்கத்தினர், மூன்றாவதில் கீழ்வர்க்கத்தினர். இந்தப் பிரிப்பில் பணத்தின் அடிப்படையும் கலந்திருந்தது. 3ம் வகை யினருள் சாதியிற் குறைந்தவர்கள் இருந்ததாகத் தெரியவில்லை. ஆயினும் முதலாம் வகையில் உயர்சாதியினர் இருந்தது தெளிவாகத் தெரிகிறது. அவர்களுக்கு ஏற்றதாக விடுதியில் பணிகள் வழங்கப் பட்டிருந்தன. (இன்னமும்) சிலருக்கு உணவு பெற்றோரால் வீட்டிலிருந்தே கொண்டுவரப்பட்டது. விடுதியின் உணவு தரமற்றது போன்ற குற்றச்சாட்டுகள். ஆனால் திருமதி. றிக்ஸ் வந்ததும் இவற்றை அனுமதிக்கவேயில்லை.

மூவகைத் தரங்களும் அழிக்கப்பட்டன. சோம்பலும் மேலாண்மையும் மாணவரிடையே வேருன்றக்கூடாதென்பதில் இவர் கடுமையாகச் செயற்பட்டார். கூட்டுதல், தூசிதட்டுதல், துப்பரவு செய்தல், காய்கறி வெட்டல், சமைத்தலில் உதவிசெய்தல்,

கிணற்றடி கழுவுதல் போன்ற வேலையெல்லாம் எல்லாருக்கும் பகிர்ந்து கொடுக்கப்பட்டது. எல்லோரும் ஒரே உணவை உண்ண வேண்டும் ஆதியன விடுதியிலிருந்த வேறுபாடுகளைக் களைய உதவின.

உடுவில் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலை கிராம மட்டத்தில் தொடங்கப்பட்டபடியால் பலவகையான துன்பங்களையும் எதிர்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

தொடக்க காலத்தில் 'சொத்துடைமையோடு கூடிய நல்ல குடும்பத்துப் பெண்கள்' சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டனர். இவர்களுள் வேளாள சமூகமும் கோவிய சமூகமும் கரையார் சமூகமும் சேர்த்துக் கொள்ளப்பட்டதாக அறிக்கைகள் கூறுகின்றன. மற்றைய சமூகங்கள் தாம் சேர்வதற்கான விண்ணப்பங்களை அனுப்புவதில்லை.

தாம் கல்வி கற்கக்கூடாதெனும் சமூக ஒடுக்கத்தினால் அவர்கள் படிக்க ஆசைப்படுவதில்லை; நினைப்பதில்லை. அவர்களுக்கெனக் கட்டிவைத்த பாடசாலைகளில் படித்தாலும் தமது தகைமைகள் குறைவானவையென நினைத்துப் பெரிய பாடசாலைகளுக்கு விண்ணப்பிப்பதில்லை.

1897இல் பாஸ்டர் இளையதம்பி உடுவில் தேவாலயத்துக்குப் பொறுப்பாளராக வந்து ஞாயிறு பிரசங்கங்கள் செய்வார். அவரது தூண்டுதலினால் நளவ சமூகத்தைச் சேர்ந்த ஒரு மாணவி உடுவில் பெண்பாடசாலைக்கு விண்ணப்பித்து பிரவேசப் பரீட்சையிலும் மிக நன்றாகச் சித்தியடைந்து பணத்தையும் கட்டிவிட்டார். மிஷன் செயற்குழுவினர் ஏகமனதாக அங்கீகரிக்கவே, அவர் பாடசாலையிற் சேர்ந்தார். இது ஏனைய பெற்றோரிடமும் மாணவரிடமும் அங்கே தொழில் செய்து கொண்டிருந்த அனைவரிடமும் பெரும் பதகளிப் பைத் தோற்றுவித்தது. இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் சாதி என்பது உணவையும் நீரையும் சுற்றியே அமைந்திருக்கிறதென மிஷனரிமார் நம் சமூகநிலையை ஆராய்ந்து கூறியிருப்பதோடு வேளாளருடைய மனப்பான்மை 'ஷைலொக்' கை ஒத்திருக்கிறது எனவும் சொல்லி,

'உன்னுடன் பேசுவேன் உன்னோடு நடப்பேன்

உன்னிடம் வாங்குவேன் உனக்கு விற்பேன்; ஆனால்

உன்னோடிருந்து உண்ணமாட்டேன்;

குடிக்கமாட்டேன் சேர்ந்திருந்து கடவுளை

வணங்க மாட்டேன்'

என்பதுதான் கொள்கை என்றனர்.

அந்த மாணவி தமது அடுப்படியில் தமக்கெனச் சமைத்த உணவை உண்பதா அவளுடைய கோப்பையை தாம் நீரள்ளும் கிணற்றடியில் கழுவுவதா நினைத்துப் பார்க்கவே அவர்களால் முடியவில்லை. பல பெற்றார் பிள்ளைகளை வீட்டில் மறித்தும் சிலர் யாழ். வேம்படிப் பாடசாலைக்கு அனுப்பியும் ஒரு வருடமாகத் தொல்லை கொடுத்தார்கள். இந்தப் பெண் அங்கே படிப்பதானால் அவளுடைய உடைகளைத் தராதவிட்டாலும்கூட தம்மால் வேலை செய்ய முடியாதென 6, 7 சலவைத் தொழிலாளர்கள் அகன்று விட்டார்கள். பாஸ்டர் இளையதம்பியும் வேறு கிறிஸ்தவப் பெற்றாரும் அயற்கிராமங்களின் சலவைத் தொழிலாளரைப் பணிவாகக் கேட்கவே அவர்களும், தமது மதிப்புக்குரிய ஊர்ப் பெரியவர் களுக்கும் தமது உறவினர்களான மற்றைய சலவைத் தொழிலாளி களுக்கும் தெரியாமல் உடைகளைத் தமக்குத் தரமுடியுமாயின், செய்வோமென உறுதியளித்தனர். அதன்படி டாக்டர் ஸ்கொட்டின் உதவியோடு இரவு நேரத்தில் இரகசியமாக உடைகளைச் சுமந்து சென்று கொடுத்துவிட்டுப் பின்னர் இரவு நேரத்திலேயே போய் எடுத்து வரும்நிலை எட்டுமாத காலம் நடைபெற்றது.

இன்னொரு வகையாகவும் எதிரிகள் தண்டித்தார்கள்; இருதடவைகள் பாடசாலை வேலிகளைக் கொழுத்திவிட்டார்கள்; கிராமம் விழித்தெழுந்து நெருப்பை அணைத்து உதவியது. ஆசிரியர்களைப் பொறுத்தவரை அவர்களுக்கு இம்மாணவியைச் சேர்த்தமை பிடிக்காது விட்டாலும் பாடசாலைக்கு விசுவாசமாக நடந்து கொண்டார்கள். ஆனால் இந்தப் பெண்ணோ தன் நன்னடத்தைகளாலும், யாருடனும் அன்பாகப் பழகியதனாலும் உதவிகள் செய்வதனாலும் சீக்கிரமே யாவரதும் கவனத்துக்கும் அன்புக்கும் பாத்திரமானாள். இதற்கிடையில் திரு. எடி என்பார் கிறிஸ்தவ மாணவிகளுக்கு சாதிபற்றிய நீண்ட சொற்பொழிவுகளை ஆற்றி அவர்கள் மனதை மாறச் செய்தார். அதன்பின் அவர்கள் அப்பெண்ணைத் தம்முடனே மேசையில் அமர்ந்து உணவருந்தவும் அழைத்தனர். விட்டுச்சென்ற மாணவிகள் சிலரும் வந்து சேர்ந்தனர். ஆயினும் 25 மாணவிகள் திரும்பவில்லை.

பாடசாலை மட்டத்தில் வேற்றுமையுணர்வு தணியத் தொடங்கிவிட்டது. 1900இலிருந்து சகல சமூகத்தினரதும் பெண்களை உடுவில் ஏற்றுக்கொண்டது. கல்வியிலோ அல்லது உள்ளக விடயங்களிலோ எதுவித சாதிப்பாகுபாடும் காட்டப்பட

வில்லை. எல்லாரும் சமமான கல்வியையே பெற்றனர்; சமமாகவே நடத்தப்பட்டனர். எனவே சாதிப்பாகுபாடு பொது இடங்களில் மெல்ல மெல்ல மறைவதாகிய மாற்றத்தை இக்காலப்பகுதியின் ஈற்றில் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. கல்விக்கென ஒரு சிறப்பான அந்தஸ்தும் கிடைக்கத் தொடங்கியது. ஒருசாதிக்குள் இருக்கும் சிறுசாதிகள், சாதி சம்பந்தமான துவேஷங்கள் மெல்ல மெல்ல மறையலாயிற்று. சினேகபூர்வமான ஏற்புத் தொடங்கவும், காலங் காலமாக மரபில் உறைந்துவிட்ட சாதிப்பிரக்ஞை மெல்லமெல்லக் கரைவதைக் காண்கிறோம். இது காந்தியப் பரம்பலில் பெரியவர்கள் மத்தியிலும் மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்தது. ஆயினும் நூறு ஆண்டுகளின் பின்பும் சமுதாய ரீதியில் ஓரளவு குறைந்தாலும், குடும்ப ரீதியில் தொடர்ந்தும் பேணப்பட்டு வருகிறது.

சமூகத்துடனான ஊடாட்டம்

வீட்டை விட்டு வெளியே சென்று பழக்கமில்லாத தமிழ்ப் பெண்கள், தாய்வீட்டைத் தவிர வேறொரு வீட்டில் இரவில் தங்கக்கூடாதென அறிவுறுத்தப்பட்டிருந்த காலம்போய், இவர்கள் விடுதியில் தங்கவும் பல சமூகப் பெண்களுடனும் ஆசிரியர் களுடனும் பழகும் வாய்ப்பும் அம்மையார்களுடன் சிறுசிறு இடங்களுக்குச் சென்று வரவுமான சுதந்திரம் கிடைத்தது. அத்தோடு கி. சமய வேலைகளுக்காக அவர்கள் இம்மாணவிகளைச் சில இடங்களுக்கு அதாவது மானிப்பாய், சாவகச்சேரி ஆகிய இடங்களுக்கு உடுவிலாரும்; வண்ணார்பண்ணை, புத்தூர் ஆகிய இடங்களுக்கு வேம்படியாரும் அழைத்துச் சென்றனர்.

1835இல் டாக்டர் ஸ்கடர் முன்னிலையில் 'மானிப்பாய் சமயப் புத்தூர்க் மன்றத்தில்' உடுவில் மாணவிகள் மிகவும் ஆணித்தரமாகவும் தூண்டு சக்தியுடனும் பேசியதைக் கண்ட ஸ்கடர் அவர்களை சாவகச்சேரிக்கு வரும்படி அழைத்தார். 12 மாணவிகளும் ஆசிரியர்களும் நாகேந்திரன் என்பவரின் வழிகாட்டலுடன் காலை 5 மணிக்கு உணவுங்கொண்டு புறப்பட்டு மக்களெல்லாம் நின்று வரவேற்கவும் வேடிக்கை பார்க்கவும், மகிழ்ச்சி ஆரவாரம் செய்யவும் 11 மணிக்கு அவ்விடம் சென்றடைந்தனர். மாலையில் அங்கே கூடிய பெண்கள் அனைவருக்கும் உற்சாமளிக்கக்கூடிய பல விடயங்களைப் பேசினர். மூன்று நாட்கள் அங்கே தங்கி சமயப் பிரச்சாரங்கள், பிரசங்கங்கள் செய்து திரும்பினர். ஆனால் கன்னிப்

பெண்கள் தெருவில் நடந்து செல்லக்கூடாது எனும் சமூக மரபினால் சில பிரச்சினைகளும் தோன்றத்தான் செய்தன.

1890இல் இன்னொரு சுற்றுப்பிரயாணம் நடந்தது. இந்தப் பகுதியிலுள்ள பிள்ளைகள், சில மைல் தூரத்திலிருந்தும் கடலைக் கூடக் கண்டதில்லை. யாழ்ப்பாண நகரம் எப்படியிருக்குமெனவும் தெரியாது. எனவே யாழ்ப்பாணப் பிரயாணம் ஒன்று 150 பேருடன் ஆரம்பமாகியது. மாட்டுவண்டியைத்தவிர வேறு பிரயாண வசதிகள் இல்லை. எனவே 23 மாட்டு வண்டிகளில் புறப்பட்டு, யாழ்ப்பாணம், புகையிரத நிலையம், கடல், கப்பல், அழகான கத்தோலிக்க தேவாலயம், நீதிமன்றம், பழைய ஒல்லாந்தர் கோட்டை, சிறைச் சாலை, பெண்கள் பாடசாலைகளான நல்லூர், வேம்படி, கன்னியர் மடம் முதலியவற்றைப் பார்த்து அதில் பெறக்கூடிய புவியியல், வரலாறு, அரசியல் போன்ற பல அனுபவ அறிவுகளையும் பெற்று வந்தனர். இது அவர்களுக்கு சொல்லொணா ஆனந்தமும் அனுபவமுமாகும்.

வெஸ்லியன், மெதடிஸ்தர், வேம்படிப் பாடசாலைகளும் தனது சுற்றுப்பிரயாணங்களை மேற்கொண்டது. சமயப் பரப்புக் கொள்கைக்காக இந்துக்களின் கோட்டையாகிய வண்ணார்பண்ணைக்கு பாடற்குழுவாக 12 பிள்ளைகள் அழைத்துச் செல்லப்பட்டு தமது வழிபாட்டுமுறைக்கு ஒரு கனதி சேர்க்கப் பட்டது. வண்ணார்பண்ணைப் பாடசாலையில் இந்துப் பெண்களுட்படப் பலரையும் சந்தித்து அளவளாவித் தங்கள் பண்பு, அறிவு, மேன்மை, சாதாரியம் ஆகியவற்றால் அவர்களைக் கவர்ந்தனர். மேலும் புத்தூர், அச்செழு ஆகிய தங்கள் சபைகளுக்கு வந்து மதத்தை நிலைவுறுத்துவதற்காக குழுக்குழுவாகப் பிரிந்து வீடுவீடாகச் சென்று பிரச்சாரம் செய்து தம் நன்நடத்தைகளாலும் முன்னேற்றமான கல்வியாலும் மக்கள் மத்தியில் ஆச்சரியத்தையும் ஆனந்தத்தையும் அளித்தனர்.

உல்லாசப் பிரயாணமாகப் பருத்தித்துறை மெதடிஸ்த பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலைக்குச் சிறுதொகையினர் மாட்டு வண்டியில் பிரயாணம் செய்தனர். தமது இடத்திலிருந்து புறப்பட்டு ஆவரங்காலில் மாடு அவிழ்த்துக்கட்டி தாமும் சிரமபரிகாரம் செய்துகொண்டு வேறு மாடு மாற்றிச் செல்லவேண்டும். காலை இருட்டோடு 5 மணிக்குப் புறப்பட்டால் மாலை 8 மணிக்குள் போய்ச் சேர்ந்துவிடலாம்.

1895இல் இதுபோலவே மண்டைதீவுக்கு ஒரு பிரயாணம் ஒழுங்குபடுத்தியபோது, சமூகத்தில் நிலவிய 'பெண்கள் கடல் கடந்து போகக்கூடாது' எனும் ஒழுக்கத்தின்படி (நாவலரின் 4ம் பாலபாடம் பக். 113) கிறிஸ்தவ பெற்றார்கூடப் பெண்களை அனுப்ப மறுத்துவிட்டனர். அந்தப் பிரயாணம் நடைபெற்றதா வெனன அறிய முடியவில்லை (வேம்பு 47).

1900ஆம் ஆண்டுக்குள் இவ்வகையான சிறு யாத்திரைகளும் உல்லாசப் பிரயாணங்களும் நடைபெற்றுவந்தன. 1868இல் தோன்றிய உடுப்பிட்டி மகளிர், 1875இல் தோன்றிய பருத்தித்துறை பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலை என்பன தத்தமது சமயக்குழுக்களின் திட்டப்பிரகாரமே நடைமுறையில் வந்ததால் அவை உடுவிலையும் வேம்படியையும் பின்பற்றியே நடைபெற்றன. ஆசிரியர் பரிமாற்றங்களும் அப்படியே நடந்தன.

பெண்கள் முன்வாசலுக்கு வருவதைக்கூடத் தடைசெய்த சமூகம் இக்காலகட்டத்தில் அவர்கள் வெளியே வந்தது மாத்திரமல்ல, மற்றைய இடங்களையும் ஊர்களையும் கண்டுகளித்து அனுபவ அறிவைப்பெற்று முன்னோடிகளாக விளங்குவதையும் பார்த்து, பெண்கள் பற்றிய தம் குறுகிய வட்டத்திலிருந்து நெகிழ்ச்சியடைந்து வட்டத்தைச் சிறிது விசாலிப்பதைக் காண்கிறோம்.

சமூகப் பழக்கங்கள்

தமிழர் சமுதாயத்தில் பல்வேறு மட்டங்களிலிருந்தன. பெண்களைத் தங்கள் உடைமைகளாகக் கருதும் உயர்தர வர்க்கம் அல்லது உயர்குலத்தவரெனவும் சொல்லாமல் வர்க்கமா சாதியா எனப் பிரித்துக் காணமுடியாதிருக்கிறது. இந்தப் பெண்களின் வாழ்க்கை ஒருவகையான அந்தப்புர வாழ்க்கைதான். முதலாம் கட்டு, 2ம் கட்டு, 3ம் கட்டு என அமைந்த வீடுகளில் பெண்கள் 3ம் கட்டில் தமது குடிமைப் பெண்களுடன் மனம்விட்டுப் பேசி அவர்கள் மூலமாக அண்டை அயல் வீடுகளின் புதினங்களையறிந்து இயல்பாகப் பழகுவர். தம்மவரான கணவருடனோ சுற்றத்த வருடனோ அளவாகப் பேசி, அளவாகச் சிரித்து மென்மையும் பெண்மையுமாகப் பழகுவர். உறவினர், விருந்தினர் வந்தால் நல்ல சேவையுடுத்து உச்சந்தலையிலிருந்து கெண்டைக்கால்வரை ஆபரணங்களைப் பூண்டு கணவன் இருவென இருந்து எழுவென எழுவர். கண்ணாடிக் கூண்டிலிருக்கும் காட்சிப்பொருளான

பதுமையாகக் காட்சியளிப்பர்; சுதந்திரத்தை அடியோடு இழந்த பெண் இவள்தான்.

அடுத்தபடியில் பெண்கள் விவசாயக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்த நடுத்தர வர்க்கத்தினர் உயர்குலத்தைச் சேர்ந்தவராயினும் பணம்காசு சம்பந்தமாக அடுத்தபடியில் நிறுத்திவைக்கப்பட்டவர். இப்பெண்கள் ஓரளவு தம் தொழில்களில் பங்கேற்பவராக, கொஞ்சம் விசாலமான மனமுடையவராக, வீட்டுக்காரியங்களை நிருவகிப்பவராக-இவர்களைப் போன்ற அடுத்தடுத்த சமூகத்தவரையும் மதிப்பவராக - இயலுமானால் நட்பும் பாராட்டி வாழ்பவராக இருந்தனர். இவர்களுக்கு தம்வயல், தம்தொழில் நடக்கும். இடங்களுக்குப் போகவர உரிமையுண்டு.

மேலும் மூன்றாம் வகைப்பெண்கள் சர்வசுதந்திரம் அனுபவிப்பவராக, முன்னிரு பகுதியினருடனும் ஊடாட்டம் கொள்பவராகச் சில பிரச்சினைகளுக்கு வழிகாட்டுபவராக, மற்றப் பெண்களின் இரகசியங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டு வெளிவிடாதவராக எசமான விசுவாசம் காட்டுபவராக விளங்குவர். ஏழைகளாயிருந்தாலும் தாம் சென்றுவரும். வீடுகளிலிருந்து ஊதியமாகக் கிடைக்கும் பொருள்களைக் கொண்டும் தமது கூலிகளைக் கொண்டும் தமது குடித்தனத்தை நடாத்துவர்.

இம்மூவகை மக்களிடத்திலும் ஒருவிடயத்தில் ஒரேவகையான ஒழுங்கு காணப்பட்டது. ஏழு, எட்டு வயதானதும் சிறுமியரைக் கவனமாகப் பார்த்துக்கொள்வர்; தனிவழி அனுப்பமாட்டார்கள்; மெலிதான ஒரு கண்காணிப்பு இருந்து கொண்டேயிருக்கும். பூப்பெய்தி விட்டாலோ கண்ணை இமைகாப்பது போலத்தான் மிக்க கவனமாகக் காப்பார்கள்.

போல்டேய சுவாமிகள் எம் ஆண்கள் பற்றிய கருத்துரையொன்றில் பெண்களும் அடிமைகளும் எவ்வாறு நடத்தப்படுகிறார்களென்பதை முன்பு ஓரிடத்தில் கவனித்தோம். மேலும் இந்த ஆண்களின் குணம்சங்கள் பற்றி அவதானித்ததைச் சொல்கிறார்:

யாழ்ப்பாணக் குடிசனங்கள் விவேகிகளும் நல்ல ஞாபக சக்தியுள்ளவர்களும் உண்ணல் குடித்தலிலே மிகவும் சுத்தமானவர்களும் சண்டை சள்ளுகள் இல்லாதவர்களும் என்று சொல்லலாம். ஆயின் தங்கள் நாக்கையோசரியாய் அடக்கியானுவோரல்ல. அவர்களுடைய பிரதான துர்ப்பழக்கம் காமாதூரமும் குருட்படுப்பக்தியுமேயாகும்'

[Description of Ceylon - Beldeus]

இதுவுமொரு காரணமாக இருக்கலாம்.

இத்தகையதொரு சமுதாயத்திலிருந்து பெண்கள் கல்வியை நாடிச்செல்வதும் ஆண்களும் பெண்களும் நல்ல சமூகப் பழக்கங்களைக் கைக்கொள்வதும் மேல்நாட்டு மக்களின் ஊடாட்டத்தினாலும் மதரீதியான பண்பாட்டு அணுகுமுறைகளாலும்தான் எனவுங்கொள்ளலாம்.

தமிழருக்கு சிறுவயதிலிருந்தே வெற்றிலை, பாக்கு சப்பும் வழக்கமிருந்திருக்கிறது. தாம்பூலந்தரித்தல் நல்லதொரு பழக்கமாயினும் எந்நேரமும் வாய்க்குள் வெற்றிலை, பாக்கு மென்று கொண்டேயிருத்தல் பளிச்சென்று துப்புதல் கிராம மட்டத்தில் வரவேற்கப்படுவதாயிருக்கலாம். அது ஒரு கலையாகவே சுவை சேர சுண்ணாம்பும் தடவி மென்றுகொண்டேயிருப்பர். ஆனால் விடுதிப் பாடசாலையில் இதுபெரும் தலையிடியை அம்மையார்களுக்குக் கொடுத்தது. எத்தனையோ பழக்கவழக்கங்களைத் தமக் கேற்றவாறு நாகரீகமாக இருக்கக் கற்றுக்கொடுத்தும் தாம்பூலம் தரிப்பதை ஒழிக்கவே முடியவில்லை. 10 வயதிலிருந்து விவாகமாகும்வரை அங்கே வாழ்ந்த பிள்ளைகள் எப்படியோ வெற்றிலை வரவழைத்து மென்றுகொண்டிருந்தனர். தண்டனைகள் கொடுத்தும் திருந்துகிறபாடாயில்லை.

தாம்பூலம் தரித்தல் என்பது தமிழர்களைப் பொறுத்தவரை பெண்களுக்கு அழகைத்தரும். ஊக்கமாகச் செயற்படவைக்கும்; உணவைச் செரிக்க வைக்கும்; வாய்மணக்காது என்பதான காரணங்கள் காட்டப்பட்டன.

1845ஆம் ஆண்டு அமெரிக்கச் சமயக்குழுவின் நிருவாகக் குழுவினரும் அம்மையார்களும் சேர்ந்து, இனித்தண்டனை வழங்குவதெனத் தீர்மானித்தனர்;

தாம்பூலம் தரிப்பதைக் கண்டுபிடித்தால் ஒரு டொலர்தண்டம் எனவும், இரண்டாந்தரம் பிடிபடி இரண்டு டொலர் தண்டம் எனவும், மூன்றாம் தரம் பிடிபடி பாடசாலையை விட்டு வீட்டுக்கு அனுப்பப்படுவார்கள்

எனவும் அறிவுறுத்தப்பட்டது.

எத்தனையோ தடவைகள் கூட்டங்கூடி அறிவுரைகள் கொடுத்தும் இந்தப் பழக்கத்தை ஒழிக்க முடியவில்லை. அதன்பின் சுயமொழி ஆசிரியர்கள் 'தம் வகுப்புகளில் வெற்றிலை மெல்லுவதை நிறுத்த வேண்டுமெ'னக் கோரி மிஷன் நிர்வாகக் குழுவுக்குக் கொடுத்ததான ஒரு கடிதம் அதிபர் மூலமாக மாணவிகளுக்குத்

தெரியப்படுத்தி எச்சரிக்கை செய்யப்பட்டனர். அப்படியிருந்தும் அவை மீறப்பட்டன.

பின்னர் தண்டனைகளைக் கடுமையாகக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியேற்பட்டது. அதாவது 'வெற்றிலை மெல்லும் ஒவ்வொரு தடவையும் குற்றப்பணம் விதித்து அதனை மாணவர் பாடசாலை விட்டு நீங்கும்போது அவர்களுக்குக் கொடுக்கப்படும், சீதனப் பணத்திலிருந்து கழிக்கப்படும்' எனும் அந்த உத்தி முறையே ஓரளவுக்கு தாம்பூலம் தரிக்கும் பழக்கத்தை நிறுத்தியதெனச் சொல்லப்படுகின்றது. மற்றும் படி,

பிள்ளைகள் நல்ல ஒழுக்கமுடையவர்களாகவும் மகிழ்ச்சி உடையவராகவும் விளையாட்டுத்தனமுடையவராகவும் இருப்பதால் எம்மால் அவர்களை நன்கு கையாளமுடிகிறது

என 1846ஆம் ஆண்டுச்சபை அறிக்கை கூறுகிறது.

இந்தக் காலங்களிற்கூட பிள்ளைகள் சத்தம் போட்டுப் பேசுவது, கத்திச்சிரித்து, துள்ளி மகிழ்ச்சியைக் கொண்டாடுவது, முழுவாயையும் திறந்து, முகத்தில் அதிசயங்காட்டிக் கதைப்பது கைகளை வீசிக் கோணங்கித்தனமாய் நடப்பது முதலியன 'பட்டிக் காட்டார்' எனும் பட்டப்பெயரைத் தந்து நிற்கிறது. அதேபோல ஒரு நாகரீகமான உலகத்திலிருந்து வந்தவர்கள் இந்தப் பழக்கவழக்கங்களை நிறுத்த முயன்றனர். நம் உயர்குலத்துப் பெண்கள்கூட மென்மையாகவே வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். எங்கள் அன்னையர் 'அதிர நடக்காதே, இரைந்து பேசாதே, பெலத்து சிரிக்காதே, பாய்ஞ்ச நடக்காதே' என இக்காலத்திலும் அறிவுறுத்துவது போலத்தான்.

இந்த வெளிப்படுத்தல் 'வஞ்சகமின்றி வாள் வாளென்று கதைத்தல்' அம்மையார்களுக்குச் சங்கடத்தைக் கொடுத்த பழக்கங்கள். எனவே ஒரு உயர்பண்பாட்டுப் பெண்ணாக (Lady) வளர்க்கும் பணியும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. 1880இல் கூட மெதடிஸ்த சபையைச் சேர்ந்த நிக்ஸ் அம்மையார் பேய் பிசாசு முதலிய மூடநம்பிக்கைகளை ஒட்டுவதற்கு தன்னடக்கப் பயிற்சிகள் கொடுத்தும் தண்டனை விதித்ததுமான விடயங்களைக் கூறியுள்ளார். (மூன்றுமுறை அறிவுரை கூறியும் கேட்காது பேய் எனக் கத்தினால் ஆமணக்கெண்ணெய் அல்லது பேதியுப்பு பருக்கிவிடுதல்).

காலக்கட்டுப்பாட்டுக்கு அமைதல், ஒழுங்கான வழிபாட்டு முறைகள், விளையாட்டு, தொழில்மகத்துவம் பேண பலவேலைகளையும் செய்து பழகுதல், அதனால் ஒற்றுமை, ஒருமைப்பாடு,

சுயநலமறுத்தல் முதலிய நற்பழக்கங்கள் முதலியனவும் அக்காலத்தில் தையல் இயந்திரங்கள் இல்லாத காரணத்தால் தமது உடைகளைத் தாமே வெட்டித் தைக்கும் ஆற்றல், நேந்தை பின்னல், நுட்பமான அலங்காரத் தையல் வேலைகள், நாடகம் நடித்தலெனப் பல பழக்கவழக்கங்களையும் செயற்பாடுகளையும் கற்றுக் கொண்டனர். பெண்கள் கைமுட்டக் கால்முட்ட உடையணியும் வழக்கம் உலகப் பொதுநாகரீகமாக இருந்து வந்தது. அதே உடையணிகள் எல்லாப் பாடசாலைகளிலும் பேணப்பட்டு வந்தன. மேல்நாட்டு ஆசிரியைகளும் அவ்வாறே அணிந்து கொண்டனர். 20ம் நூற்றாண்டின் தொடக்க காலத்தில்தான் சீருடை எனப்படும் சட்டை போட்டுக்கொள்ளும் வழக்கமும் வந்தது.

பாடசாலை மாணவி ஒருத்தி நகைகள் போடக்கூடாது. துவாரம் துளைத்து நகை போடுதல் தடைசெய்யப்பட்டது. முதலிலேயே போட்டிருந்தால் அதனைக் கழற்றி வைத்திட வேண்டுமென விதிகள் வரைந்ததன் மூலம், ஆபரணங்களை அதிகம் அதிகமாக அணிந்து பெருமை காட்டும் இழிநிலை தவிர்க்கப்பட்டது. பெண்கள் ஆபரணங்களிலும் பார்க்கக் கல்விக்கு முதலிடம் அளிக்கும் மனப்பாங்கு வளர்ந்தது.

நாட்குறிப்பு எழுதுதல், வீட்டுக்கணக்கு வைத்தல், தையல் பின்னல் செய்து வருவாய் தேடுதல், விருந்தினரை வரவேற்று உபசரித்தல் ஆகியனவும் சில நல்ல பழக்கவழக்கங்களாகப் பயிற்றப்பட்டனர்.

பொருளாதார நிலையிலும் மேம்பாடு ஏற்பட்டது. முன்பு காகப்புழக்கம் சமூகத்தில் குறைவாகவேயிருந்தது. பண்டமாற்று முறை அதிகமாக நடைபெற்று வந்தது. இக்கால கட்டங்களில் கற்றறிந்த ஆடவர் பாடசாலைகளிற் கற்பித்தும், வெளிநாடு களுக்குச் சென்று உழைத்தும், யாழ்ப்பாணத்தை இதர பிரதேசங்களைவிட அதிகமான வருவாயைப் பெறவைத்தது.

பெண்களைப் பொறுத்தவரை பள்ளிப்படிப்பு அநேகமாக இலவசமாகவே நடைபெற்றது. தேவையான உடைகளைத் தைத்த பணம் இவர்களுக்கானது; சீதனமும் கிடைத்தது. ஆசிரியரானபோது வேதனமும் நிலைத்தது. பெண்கள் தாமே உழைத்துப் பணம் தேடியபோது, அவர்களுக்குச் சிறிது சுதந்திரம் கிடைத்தது. கற்ற பன்முறைக்கல்வி வீட்டிலிருந்தபடியே பணத்தைத் தேட முடிந்தது. மக்களிடம் இவர்கள் பற்றிய மதிப்பும் உயர்ந்தது.

தமது குடும்பத்துக்கு வேண்டிய உடைகளைத் தைப்பதன் மூலம் வீட்டுச் செலவு குறைந்தது. பலருக்கும் தைத்துக் கொடுப்பதால் கிடைக்கும் ஊதியம் பிள்ளைகளைக் கற்பிக்க உதவியது. படித்த ஆண்களை விவாகம் செய்யும் தகைமை பெற்றதால் குடும்ப பொருளாதாரத்தை உயர்த்த முடிந்தது. சமூக அசைவு ஏற்பட்டு மகிழ்ச்சியும் வசதியுமான வாழ்க்கை அமைந்தது.

திருமணங்கள்

மேல்நாட்டினர் என்ன நோக்கங்களோடு இங்கே வந்தார்கள்னோ அவற்றை நிறைவேற்ற தமிழ் மக்களின் மொழியையும் கற்று பண்பாடு கலாசாரத்திலும் இயலுமானவரை சிலதைக் கைக் கொண்டு சைவமக்களை மகிழ்ச்சிப்படுத்துவதிலும் ஈடுபட்டனர். கீழைத்தேயப் பண்பாட்டில் திருமணம் என்பது ஒருபெரும் கொண்டாட்டமான நிகழ்ச்சியென்பதை அறிந்து கொண்டனர்.

1830இல் உடுவில் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையில் படித்த முதலாவது மாணவர் குழுவில் ஒருவரான மேரி ஸ்வீற்சர் என்பவளுக்கும், செமினறியில் மதம் மாறிக் கற்று போதகர் நிலையை (Catholic) எய்திய மாணவன் ஒருவனுக்கும் மிஷனரி மாரின் மேற்பார்வையில் திருமணம் நிகழ்ந்தது. இத்தம்பதியினரின் உறவினர்கள் எல்லோரும் சைவசமயத்தவர். எனவே வின்சிலோ பாதிரியாரால் ஆங்கிலத் தேவாலய முறைப்படி விவாகம் செய்து வைக்கப்பட்டது. அதன்பின் நடந்தவற்றை வின்சிலோ அம்மையார் எழுதிய அறிக்கையின்படி 'அரிசிமாவில் பலகாரம் செய்து எண்ணெயில் பொரிக்கப்பட்டது. பலவிதமான பழங்கள் குவிந்தன. உறவினரும் நண்பர்களும் வரவழைக்கப்பட்டனர். தோழிகளால் அலங்கரிக்கப்பட்ட பெண் திருமண மண்டபத்தில் வேறாக அமர்த்தப்பட்டார். தோழர்களால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மணமகன் வேறொரு இடத்தில் அமர்த்தப்பட்டார். இருவருக்கும் திருமணம் நடைபெற்ற பின்னர் வேறுவேறாகவே வேறொரு மண்டபத்துக்கு அழைத்துச் செல்லப்பட்டனர். அங்கே உணவு, பானங்கள் வழங்கப்பட்டன. சிறிது நேரத்தில் மணமகன் தனது நண்பர்களுடன் வந்து ஒரு தாலியைப் பெண் கழுத்தில் கட்டினார். பின்னர் ஒரு நல்ல சேலையை அவளின் தோளில் போர்த்து விட்டார். அதன்பின் இருவரும் கேக் பகிர்ந்துண்டனர். இது, இருவரும் சேர்ந்து புகைத்தல் எனும் வழக்கத்துக்கு மாறாக நடைபெற்றது. பழங்கள்

வழங்கப்பட்டன, ஈற்றில் வெற்றிலை, பாக்கு கொடுக்கப்பட்டது. இதற்காகவே மிஷனுக்குக் கூடிய செலவு ஏற்படுகின்றது' என எழுதியிருந்தார்.

'இருவரும் புகைத்தல்' எனும் ஒரு வழக்கம் இருந்ததா எனப் பலரிடம் விசாரித்தும் அறிய முடியவில்லை. வின்சிலோ அம்மையாரின் 1830ஆம் ஆண்டு எழுதப்பட்ட இக்கூற்றும் ஆய்வுக்குரியதாகிறது. 'சோறுகொடுப்பித்தல்' மட்டுமே கேள்விப்பட்டிருக்கிறோம். இது ஒருவேளை நடுவினில் புகைஓமம் வளர்த்து புகை கிளம்புவதும் தாலிகட்டுவதையும் குறிப்பிட்டனர் போலும்.

இளம் பெண்களைத் திருமண வீடுகளுக்கு அக்காலத்தில் அழைத்துச் செல்வதில்லை. தமது வீட்டில் நடந்தாலுங்கூட கதவுகளை ஒருக்களித்தோ, தட்டிகளின் நீக்கல்களாலேதான் பார்ப்பார்கள். திருமண ஊர்வலங்கள் போயினும் தம்மைக் காட்டிக் கொள்ளாமல் வேலிகளுடாகப் பார்த்துக் கொள்வார்கள். பெண்ணின் அழகு விவாகத்தின்முன் பிறர் கண்ணில் பட்டால் அனர்த்தம் வீடுதேடி வருமென்பது அவர்கள் அறிந்ததே.

விடுதிப் பாடசாலைகளிற்கூட மாணவிகளைத் திருமணங்களுக்கு அழைத்துச் செல்வதில்லை. மக்கள் பகையைத் தேடக்கூடா தல்லவா. நகரப் பாடசாலைகளில் பாட்டுப்பாடும் பெண்கள் மட்டும் அழைத்துச் செல்லப்படுவார்கள். இதுகூட உடுவிலில் நடைபெறுவதில்லை. 1899இல் மிகவும் அன்புக்குப் பாத்திரமான அவர்களது ஆசிரியை எலிசபெத் ஹெய்ஸிங்டன் என்பவர் அவர்களது பாதிரியாரின் மகளுமாவாள். அவளது திருமணத்தை நேரில் பார்க்கும் பாக்கியங்கூட அவர்களுக்குக் கிடைக்கவில்லை. ஆயினும் அந்த ஆரவாரங்களில் பங்குகொள்ளும் பலன் கிடைத்தது. மாணவிகளும் ஆசிரியர்களும் சேர்ந்தே கேக் பலகாரம் முதலியவற்றைச் செய்தார்கள். அலங்கார சோடனைகளைச் செய்து அனுப்பினார்கள். தேவாலயத்துக்குப் போகும் ஊர்வலத்தை பாடசாலையின் முன்புறத்தில் வந்து நின்று பார்த்துக் களித்தார்கள். தங்கள் தேவாலயத்திலிருந்து காற்றோடு வந்த திருமணப்பாடல்கள் சங்கீதங்கள் வாத்திய ஒலிகள் எல்லாவற்றையும் கேட்டு மகிழ்ந்தார்கள். அங்கிருந்து அனுப்பப்பட்ட கேக், சிற்றுண்டி வகைகள், வெற்றிலை, பாக்கு முதலியவற்றைத் தின்றும் மென்றும் மகிழ்ந்தார்கள். மொத்தத்தில் ஒரு திருமணச் சூழலிலிருந்து அனுபவித்த மகிழ்ச்சி முதன்முதலாக அவர்களுக்குக் கிடைத்தது.

ஆனால் இன்றைய நிலையில் இளம்பெண்கள் ஆடிஓடித் திரியாத திருமணமும் ஒரு திருமணமாய் எனும் விருத்தி ஏற்பட்டு விட்டது.

கரடுமுரடான ஒரு கல்லைப் பட்டைதீட்டி அழகாக்குவது போல நற்பழக்கவழக்கங்கள், காலக்கட்டுப்பாட்டுக்கமைதல், தேவையற்ற ஆரவாரங்களைக் களைதலென எத்தனையோ விடயங்களைத் தமது நோக்கில் பண்படுத்திப் பெண்களைத் தத்தம் காலில் நிற்கக்கூடிய வலிமையை இக் கல்விமுறை அளித்தது.

பெண்கல்வியில் சுதேச பரம்பரையின் எழுச்சி

மாற்றங்கள் வலு துடிப்போடு நிகழ்ந்து கொண்டிருக்கும் காலத்தில் அதாவது இலங்கை மக்களே புதியபுதிய செயற்பாடுகளைப் பல்புறங்களிலும் மிகமிக வேகமாகப் பின்பற்றிக்கொண்டு நவீன நாகரீகம் பண்பாடுகளுக்கு அறிமுகமாகிக் கொண்டிருந்த போது சுதேச சைவப்பாரம்பரியம் தகுந்ததொரு தலைவனையோ அல்லது நிறுவனங்களையோ கொண்டிருக்கவில்லை.

ஆறுமுகநாவலர் சைவம் நலிவுற்றுப் போவதையும் மிஷனரி மார் தம்மிடமே பயின்று, பிழையறத் தமிழ் மொழியைக் கற்று, அம்மொழியையே வாகனமாக்கிப் பிறசமயங்களைத் தம் மக்களுக்கே புகுத்துவதையும் கண்டு மனங்கொதித்தவர். அங்கே கல்வி பயிலச் சென்ற தமிழ் மாணவர் பலரும் ஆங்கில மொழியை நன்கு கற்றதன் விளைவாகத் தம் தமிழ் மொழியை நன்கு வளர்க்க வேண்டுமென அபிமானம் கொண்டு செயற்பட அவாவி நின்றனர்.

உடுவிலில் கல்வி கற்ற மேரி லெயிற்றன் எனும் பெண்ணுக்கும் செமினரியில் கல்விகற்ற கிங்ஸ்பெரி என்பவருக்கும் சிறுப் பிட்டியில் 1832ஆம் ஆண்டு பிறந்தவர் தான் சி.வை. தாமோதரம் பிள்ளை. இவர் வட்டு. செமினரியில் ஆங்கிலப் புலமை பெற்றும், முத்துக்குமாரக் கவிராயரிடம் தமிழைத் துறைபோகக் கற்றும், 1852இல் கோப்பாய் ஆசிரியப் பயிற்சிக் கல்லூரியில் கற்பித்தும் பின் இந்தியாவில் சென்னைப் பல்கலைக்கழகம் முதன் முதலாகத் திறக்கப்பட்டபொழுது 1857ல் அதில் சேர்ந்தும் B.A. பட்டம் பெற்றவர். கிறிஸ்தவராகப் பிறந்த சி.வை.தா. இந்தியாவில் சங்கத் தமிழ் நூல்களை ஆராய்ச்சி செய்து அச்சில் பதிப்பித்துக்கொண்டிருந்த காலத்தில் மீண்டும் சைவராயினார். இது இருவகையான பார்வைகளைத் தந்தது. இந்து சமயம் பற்றிய தத்துவங்களும்

விளக்கங்களும் சரிவரப் புரிந்துகொள்ளாத நிலைமை யாழ்ப்பாணத்திலிருந்ததென்பதும், அதனால் இந்தியாவுக்கு வந்து துறை போகக் கற்றதனால் முழுத்தத்துவங்களையும் அறிந்து திரும்பி சைவத்துக்கு வந்தாரெனவும் இந்துக்கள் கூறிவர, சைவாசாரியர்களான கற்றோரிடமே தமிழ் ஏடுகள் சிக்கியிருந்தனவெனவும் கிறிஸ்தவராக இருந்து கொண்டே அவர்களை அணுகி நூல்களைப் பெறமுடியாதிருந்த காரணத்தால், சைவராகி அவ்வேடுகளைப் பெற்றுச் சரி பார்த்துப் பதிப்பித்தாரென கிறிஸ்தவர்களும் கூறுகின்றனர். இவருடைய மைந்தனான பிரான்ஸிஸ் கிங்ஸ்பெரி தமிழில் சில நூல்களை எழுதியுள்ளார். மனோன்மனீயத்தைத் தழுவி 'மனோன்மணி நாடகம்' என எழுதப்பட்ட நூலொன்று துணைப்பாடப் புத்தகமாகப் பாடசாலைகளில் பாவிக்கப்பட்டிருந்தது. செயற்கரிய செயலாகிய நூல் பதிப்பித்தலைச் செய்த இவரும் ஒரு கிறிஸ்தவ குடும்பத்தில் பிறந்தவரே. இவருடைய தாயார் உடுவிலில் கல்வி கற்ற மேரிலேயிற்றன் (Leighton) என்பாரென முன்கண்டோம்.

ஆறுமுகநாவலர் 1848ஆம் ஆண்டில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை எனும் பாடசாலையை உருவாக்கியமையை யாம் அறிவோம். பாடசாலைகளைக் கட்டும்படி பணவசதியுடையோரைக் கேட்டுக்கொண்டார் நாவலர். அதன் காரணத்தால் ஆங்காங்கே சில பாடசாலைகள் தோன்றின. நாவலரின் மறைவின் பின் அவரது மாணாக்கரால் உண்டாக்கப்பட்ட சைவபரிபாலனசபை ஆங்காங்கே பாடசாலைகள் தோன்றக்காரணமாயிற்று. 1885இல் 4 பாடசாலைகளும் 5000 மாணவரும் இருந்தனரென அறியக் கிடக்கிறது. இதில் எந்த ஒரு பாடசாலையிலும் சைவப்பெண்கள் படித்ததற்கான ஏதுவித சான்றுமில்லை. ஆயினும் கி. சமயக் குழுக்களின் கிராமப் பாடசாலைகளில் ஆரம்ப வகுப்புகளில் பெண்கள் கற்றதற்கான சான்று பருத்தித்துறை சுயமொழிப்பாடசாலையின் விழா மலரிலும் காணப்படுகின்றது.

1890ஆம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் இந்துக்கல்லூரி ஆண்களுக்காகத் தொடங்கப்பட்டது. இந்துக்களுக்கான ஆங்கிலப் பாடசாலை யாக இது மிளிர்ந்தது. அதுபோல பிற்காலங்களில் சில இந்துக் கல்லூரிகள் தோன்றின. ஆயினும், பெண்கள் இப்பாடசாலைகளிற் சேர முயற்சிக்கவில்லை.

ஆசிரியப் பயிற்சிக் கலாசாலையும் 20ஆம் நூற்றாண்டிலேயே தொடங்கப்பட்டது. அருணாசலம் உபாத்தியாயர் பல பாடசாலை

களை உருவாக்கினார். காரைநகரில் சைவ ஆசிரிய கலாசாலை ஒன்றை 1910இல் நிறுவினார். ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு உணவு, உடை, உறையுள் கொடுத்து நடத்தியும் அரச அங்கீகாரம் கிடைக்கவில்லை. தொடர்ந்து 1914இல் கீரிமலை மடத்தில் 2 ஆண்டுகள் நடாத்தியும் பின்னர் வண்ணார்பண்ணை சைவப்பிரகாசவித்தியாசாலைக்கு மாற்றியும் அரச உத்தரவுகள் கிடைக்கவில்லை. பல முயற்சிகளின் பின்னர் இந்துபோட் இராசரத்தினம் அவர்களால் 1928இல் தான் திருநெல்வேலி சைவாசிரிய கலாசாலை எனும் பெயரில் 22 மாணவருடன் நிறுவப்பட்டது. சிறிது காலத்தின் பின் பெண்களுக்கும் ஆண்களுக்குமாகவும் இருபயிற்சிக் கலாசாலைகள் நடைபெற்றனவென அறிகிறோம்.

1900வரை எந்த ஒரு தனிப்பெண்பாடசாலையும் சைவமாணவிகளுக்காக அமைக்கப்படவில்லை. வைதிக குடும்பத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் வரன் முறையான கல்வி பெறுவதைத் தவிர்த்துக் கொண்டிருந்தனர். 1880இன் பின் ஆங்கிலப் பாடசாலைகள் சமயக் குழுவினரால் அமைக்கப்பட்டபொழுது, மதமாற்றம் செய்யப் படாமலே சைவப்பெண்கள் அவர்களின் பாடசாலைகளில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். இவ்வாறு அனுமதிக்கப்பட்ட சில சைவப்பெண்களால் அந்தக் கலாசாலைகளுக்குப் பெருமை சேர்ப்பித்தனர். சமூகத்தில் உயர்கல்வி உயர் மதிப்பையும் பெறமுடிந்ததும் இந்த ஆர்வத்தை மூடிமறைக்க முடியாத ஒரு பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலை ஒன்றை அமைக்க வேண்டியதன் அவசியத்தை சேர். பொன். இராமநாதனின் கவனத்துக்குக் கொண்டுவந்தமை சென்ற இயலில் காணப்பட்டது.

இளம் சிங்கமாகத் திகழ்ந்து ஈழத்தின் கேசரி ஈழகேசரி என அழைக்கப்பட்ட சேர். பொன். இராமநாதன் அரசியலில் மிக மும்முரமாகவிருந்த காலம். தேசியநன்மை நோக்கி, இன மத மொழி பேதமின்றி பிரித்தானிய அரசாங்கத்துடன் இலங்கை மக்களது பல பிரச்சினைகளை வெற்றி காணும் வகையில் தீர்த்துக் கொண்டிருந்தவர்.

கிறிஸ்தவ சமயத்துக்குமுக்கள் தங்கள் மதத்தை வெகுவிரைவாகப் பரப்பும் நோக்கத்துடன் முதற்படியாக பாடசாலைகளை அமைத்து வந்தனர். கல்லூரிகள், பாடசாலைகள், தேவாலயங்கள் கட்டப்பட்டு இலவசக்கல்வியும், தொழில் வாய்ப்புக்களும் கொடுக்கப்பட்டு சபையில் சேர்பவர்களுக்கு உற்சாகத்தை ஊட்டினர். லெளகீக

நன்மைகளை அடைவதற்காக மேற்படி நிலையங்களில் மக்கள் குவிந்தனர். அதனால் இந்துக்கள் தொகை சிதைந்து போகத் தொடங்கியது.' (இராமநாதம்)

இந்த அபிப்பிராயம் உடுவிலைச் சூழ்ந்த மக்களிடையேயும் பிரதிபலிக்கத் தொடங்கியதும், இதில் நியாயம் இருப்பதாக உணர்ந்த இராமநாதன், கூடிய அக்கறை எடுக்கத் தொடங்கினார். யாழ்ப்பாணக் குடாநாட்டில் பல இடங்களையும் ஆலோசித்து ஒரு மத்திய இடமாகக் கருதக்கூடிய மருதனாமடத்தைத் தேர்ந்தெடுத்தனர். ஐம்பது ஏக்கர் நிலத்தில் நன்றாகத் திட்டமிட்டு கட்டியெழுப்பி இராமநாதன் கல்லூரியை 1913ஆம் ஆண்டில் திறந்து வைத்தார்.

அங்கே உயர்நிலை ஆங்கில அறிவு புகட்டப்பட்டது. அதற்கான ஆசிரியர்களை அவர் இங்கிலாந்திலிருந்து தருவித்தார். திருமதி புளொறன்ஸ் எமேரி (1913) இலிருந்து, செல்வி வீரா புளோரா கால்ரன் (1936) வரை ஆங்கிலநாட்டின் ஆசிரியர்களே பாடசாலையின் அதிபர்களாக விளங்கினர். இவர்கள் மாணவரை லண்டன் பரீட்சைகளுக்காகத் தயார் செய்தனர். 1928இல் ஒரு ஆசிரிய பயிற்சிக் கலாசாலையும் அதற்குத் துணையாக அதாவது கற்பித்தற் பயிற்சிக்கும் பரீட்சைக்கும் உதவுமுகமாக ஒரு ஆரம்பப் பாடசாலையும் தொடக்கி வைக்கப்பட்டன.

நான்கு புறமும் நான்கு படுக்கை மண்டபங்களைக் கொண்டு நடுவே முற்றம் அமைய விடுதியும் மாணவிகள் வழிபடவும் தியானிக்கவும் மேல்மாடியில் நடராஜர் சிவகாமி விக்கிரகங்களை அமைத்து ஒரு பூசை மண்டபமும், சுயம்புலிங்கத்தை ஸ்தாபித்து, சைவாசாரியரான குருக்கள் பூசை செய்யுமிடமாக ஒரு கோவிலும், கர்நாடக இசை, பண்ணிசை, வாத்தியங்கள் பழக ஒரு அறையும், சுயதொழிற் பயிற்சிக்கான (நெசவு, பின்னல், தையல், கைவேலை, பனைஓலைப் பொருட்கள், கோலம் போடுதல், மாலைகட்டுதல், தோரணங்கள்) ஒரு நெசவாலையும், அறைகளும், நிலத்தில் தடுக்கிலிருந்து உண்ணுவதற்கான சாப்பாட்டறை ஒன்றும், குசினி போன்றவையும் கட்டடத் திட்டத்துள் அமைந்தன.

பாடசாலைச் சீருடை என்பது கால்முட்டப் பாவாடை, கைமுட்டச்சட்டை, அரைத்தாவணி, பின்னல் பின்னிக் குஞ்சம் கட்டி தலைக்குப்பூ வைத்து விபூதியும் பொட்டும் அணிதலாகும்.

கல்வியோடு கீழைத்தேசக் கலாசாரம் பேணப்பட்டது. சைவம் என்பது என்ன என்பதிலிருந்து தத்துவ விளக்கங்களும் செயற்பாடுகளும் கற்பிக்கப்பட்டு சைவசமயத்தின் உள்ளார்ந்த பொருள் விளக்கப்பட்டது.

கல்லூரியின் முகாமையாளராகத் திருமதி. லீலாவதி இராமநாதன் பொறுப்போடு அனைத்தையும் நிருவகித்தார். இவர் ஆங்கிலேயப் பெண்மணி. அவுஸ்திரேலியாவில் வாழ்ந்த ஆராய்ச்சியாளர். மதங்கள் சம்பந்தமான ஆய்வுகளைச் செய்து கொண்டிருந்த கல்வியாளரான செல்வி ஆர். எல். எஸ். ஹரிசன். இந்துமத ஆராய்ச்சி மேற்கொண்ட காலையில் இராமநாதன் அவர்கள் அமெரிக்காவில் சுற்றுப்பயணம் செய்து பண்பாடு சம்பந்தமான சொற்பொழிவுகளை ஆற்றியபோது அவரது செயலாளராக இருந்து, இந்துப் பண்பாட்டில் இணைந்து வாழ்ந்து பின்னர் திரு. இராமநாதனை விவாகம் செய்தவர். தமது கணவரது செயல்திட்டங்களை நிறைவேற்றுவதில் ஒத்துழைப்புடனும் ஈடுபாட்டுடனும் நடந்தவர். இனத்தால் மதத்தால் மொழியால் நிறத்தால் வேறுபட்ட லீலாவதி அம்மையார் இராமநாதன் இறந்த பின்பும் 84 வயதுவரை கல்லூரியின் பொறுப்பை தமிழ்ப் பண்பாடு காத்து நிர்வகித்திருந்தார் என்பது போற்றற்குரியதே.

இருபதாம் நூற்றாண்டு முற்பகுதியில் யாழ்ப்பாணத்தில் துரிதமான அரசியல், பொருளாதார, சமூகவளர்ச்சி ஏற்பட்டதன் முதற்காரணியே பிரித்தானியர் அனுசரணையோடு ஏற்பட்ட கல்வி வளர்ச்சி தான். கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்கள் உற்சாகத்தோடு உடனடியாகச் செயற்பட்டு கல்வி நிலையங்களைத் தோற்றுவித்தமையே நன்கு உணர்ந்தவர் இராமநாதன். சமூகசீர்திருத்தவாதியான இவர் சிக்கல்களை ஆய்வுக்கண்கொண்டு பார்த்தவர். மூலகாரணங்களைக் கண்டறிந்து எதிர்கொண்டு திட்டமிட்டு செயலாற்றுவவர். அதற்கான பண்பலமும் மனோபலமும் அவரிடமிருந்தது. அதேநேரம் அவர் சார்ந்த துறைகள் பன்முகப்பட்டவை. உலக நாடுகளுக்கு தமிழின் மேன்மையையும் சைவசித்தாந்த உண்மைகளையும் புலப்படுத்த நூல்கள் எழுதியும் பிரயாணங்கள் செய்தும் வந்தார். அரசியல், சமூகம் அவரது பணித்துறைகளாயின.

வருமானத்தில் குறியாயிருந்த அரசாங்கத்துக்கு புகைவண்டி வசதி செய்வதற்காக நடட்டை லாபமாக்கும் வழிவகைகளைக் காட்டும் திட்டவரைவைக் கையளித்து வாதிட்டு வெற்றிகண்டார்.

மூடப்பட்டிருந்த துறைமுகங்களைத் திறக்கச் செய்ய வாதாடினார். அரிசி இறக்குமதியைத் தடைசெய்து நாடு தன்னிறைவு காணக் குளங்களைத் திருத்தும் திட்டத்தை முன்வைத்தார். ஏழைகளின் நன்மைக்காகப் பல சட்டங்களை நீக்கச்செய்தார்.

தமிழரின் மொழி, கலை, பண்பாடு, மதம் என்பன ஆங்கில மோகத்தால் சிறிது சிறிதாக அழிவதை அதன் பின்னர்தான் உணர்ந்தார். மிக அழகாக தென்னிந்தியப் பாணியில் இருக்கல்லூரி களைக் கட்டும் திட்டம் போடப்பட்டு முதலில் பெண்களின் விடுதிப் பாடசாலையை 300 பெண்கள் தங்கிப் படிக்கக்கூடிய வசதிகளோடு கட்டி முடித்தார்.

பாடசாலை மாணவிகளும் உடை, நடை, பாவனைகளில் பண்பாடு காத்தும் சைவப் பாரம்பரியத்துக்குரிய சரியை கிரியை களைக் கற்றும், சைவப் பழக்கவழக்கங்களைக் கடைப்பிடித்தும் நல்ல குடும்பப் பெண்மணிகளாகவும், சிறந்த ஆசிரியைகளாகவும் விளங்கினர்.

பெண் கல்வியில் இராமநாதன் செய்த சேவையை சைவ உலகம் மறவாது. ஒதுக்கப்பட்ட ஒரு பகுதிப் பெண்களுக்கு கல்வித் தானம் செய்து வைத்து அதுவும் ஒரு தனிமனிதராக நின்று செயலாற்றியமையை இவ்விடத்தில் யாம் மறக்கக்கூடாது. கி. சமயக்குழுவினர் செய்த சேவையைப் பாராட்டினாலும் இது பெண்களின் பாரம்பரியத்தில் வந்த மதம் பண்பாடு என்பவற்றைப் பின்பற்றியமையால் பக்கச் சார்பின்றிப் போற்ற முடிகிறது.

ஆனால் 1911இல் முழுமையான தகுதிபெற்ற வைத்திய கலாநிதி திருமதி. நல்லம்மா சத்தியவாகீஸ்வரையர் இணுவிலில் கடமையாற்ற வந்த பின்னரே சைவப்பெண்களுக்கென்றொரு பாடசாலை 1913ல் திறக்கப்பட்டமை கண்டு கி. சமயக்குழுவினரின் சேவையையும் நாம் பாராட்டாமல் இருக்கமுடியாது. அவை பற்றி அடுத்து வரும் பக்கங்களில் நாம் காணமுடியும்.

இந்து மகளிர் கல்லூரி யாழ்ப்பாணம்

இன்று பிரபலமாக விளங்கும் 'யாழ்ப்பாணம் இந்து மகளிர் கல்லூரி' பற்றி ஒரு சிறிதாயினும் நாம் தொட்டுக் காட்டாவிடின் நன்றாக இருக்காது.

ஆறுமுகநாவலரின் அடிதழுவிப் பிறந்த சைவபரிபாலனச் சபை, யாழ்ப்பாணம் இந்துக் கல்லூரியை நிருவகித்து வந்தது. 1902ல்

இந்த நிருவாக சபைக்கு அரச அங்கீகாரம் கிடைத்தது. தொடர்ந்து வெவ்வேறு இடங்களில் 13 இந்துக் கல்லூரிகள் எழுந்தன.

யாழ். இந்துக் கல்லூரி அதிபரான திரு. ஏ. குமாரசாமி பெண் களுக்கான கல்வி பற்றிச் சிந்திக்கத் தொடங்கினார். நிருவாக சபையில் அவரும் ஓர் அங்கத்தவரானபடியால் 1935ல் இந்தக் கல்லூரியிலேயே ஐந்தாம் வகுப்புவரை பெண் பிள்ளைகளைச் சேர்த்துப் படிக்கவைப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டது. அதுவரை பெண்கள், பாடசாலை சென்று கற்பதை சுதேச சமூகமே விரும்ப வில்லை. கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்களின் சிறு பாடசாலைகளில் ஓரூவார் சேர்ந்து படித்திருப்பர். பின்னர் தமிழ்ப் பாடசாலைகளிலும் ஒருசிலர் சிறிய வகுப்புகளில் பையன்களுடன் சேர்ந்து படித்தார்கள்.

அயலிலுள்ள பெண்கள் ஒரு மகளிர் கல்லூரி திறக்க வேண்டுமெனும் ஆர்வம் காட்டினர். நீராவியடியைச் சேர்ந்த ஆர். சிவகுருநாதனின் மனைவி விசாலாட்சியம்மா அரசடியில் தமது 24 பரப்புக் காணியை அன்பளிப்புச் செய்துவிட்டார். 1943ஆம் ஆண்டு செப்ரம்பர் மாதம் இந்து மகளிர் கல்லூரி ஆரம்பிக்கப்பட்டது. முதலில் திரு. ஏ. குமாரசாமியே அதிபராக இருந்து பின்னர் தற்காலிக அதிபராக காயத்ரி பொன்னுத்துரை கடமையாற்றினார். ஆரம்பத்தில் 110 மாணவருடனும் 8 ஆசிரியர்களுடனும் ஆரம்பிக்கப்பட்ட கல்லூரி 4-8 வரையிலான வகுப்புகளுடன் 1944ல் நிரந்தர அதிபரோடு அரச உதவியும் பெற்று தனித்து இயங்கத் தொடங்கியது.

1800 - 1900 வரை உயர்கல்வி கற்ற பெண்கள் நிலை

20ஆம் நூற்றாண்டின் முதற் காலாண்டு வரை

கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்களின் பாடசாலைகளிற் கல்விகற்ற பெண்கள் முதலில் 12 வயதில் சேர்ந்து 6 வகுப்புகள் படித்து முடித்ததும், மேல்நாட்டு ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினால் அந்தந்த முகாமையாளர்களான பாதிரிமாரால் வழிநடத்தப்பட்டு சிறுவகுப்பு களுக்கு ஆசிரியர்களாக அமர்த்தப்பட்டனர்.

அத்தோடு ஞாயிறு பாடசாலைகளுக்கு வரும் சிறுவர் சிறுமி யருக்கும் பாலர்வகுப்புகள் வைக்கவும் இவர்கள் உதவிசெய்தனர். வகுப்புகள் எட்டாம் வகுப்புவரை உயர்த்தப்பட்டவுடன் அவர்களிற் சிலரும் ஆசிரியர்களாகச் சென்றனர். ஆசிரிய பயிற்சி வகுப்புகள் தொடங்கப்பட்டவுடன் அதில் சேர்ந்து முழுமையான ஆசிரியத் தொழிலைப் பெற்றனர்.

மேல் வகுப்புகளாக ஆங்கிலப்பாடசாலை தொடங்கப்பட்டு கேம்பிறிஜ் ஜூனியர் பரீட்சை, கேம்பிறிஜ் சீனியர் பரீட்சை, கல்கத்தா புகுமுகப் பரீட்சைகள் வந்து சேர்ந்ததும் இவர்களின் துறைகள் பரந்துபடத் தொடங்கின. அப்படிப்பட்ட சில முன்னோடிகளைப் பற்றி அறிவது வியப்பையும் சுவையையும் தந்து ஊக்கப் படுத்தும் உந்துசக்திகளாகவும் விளங்குகின்றன.

முதன்முதலாக மெதடிஸ்த கல்லூரியில் படித்த-தனது சகோதரி ஒருவரின் புலமைப்பீரிசிலைப் பெற்ற நல்லம்மா தம்பு என்பவர் எமது கவனத்துக்குள்ளாகிறார். திரு.ரி.எம். தம்புவின் முதல் பிள்ளைகள் இருவரும் காய்ச்சலால் இறந்தபோது கடைசி மகளான இவருக்கு வயது ஒன்று. படிக்கும் காலத்தில் வலு சூட்டிகையான பெண்ணாக விளங்கினார். இவர் எட்டாம் வகுப்பு முடிந்ததும் கேம்பிறிஜ் ஜூனியர் பரீட்சைக்குப் படித்து 1899ல் பரீட்சையில் சித்தி எய்தினார். தொடர்ந்து படித்து கேம்பிறிஜ் சீனியர் பரீட்சையிலும் சித்தியெய்தினார். ஆங்கிலம் தரம் - IV இல் விசேட சித்தி பெற்று மேனிலை மாவட்டப் புலமைப்பரிசைப் பெற்றவர். இந்த கிறைத்தர் பரிசாக 60 ரூபாவைப் பெற்றதன் முன்போ பின்போ வேம்படியில் யாரும் இப்பரிசைப் பெறவில்லை. ஆங்கில மொழி, எண்கணிதம், இலக்கியம், சரித்திரம், அட்சர, கேத்திரகணிதங்கள், சமய அறிவு ஆகியன அவரது பாடங்களாகும்.

இவர் கல்கத்தா புகுமுகப்பரீட்சையை மார்ச் மாதம் 1901இலும் கேம்பிறிஜ் சீனியர் பரீட்சையை டிசம்பர் 1901இலும் சித்தியடைந்தார். 1902இலிருந்து வேம்படியில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி 1904இல் விவாகம் செய்தமையால் வெளியேறினார். பின்னர் 1910ம் ஆண்டு கற்பிக்க வந்து 1914ம் ஆண்டுவரை அங்கே படிப்பித்தார். அவரது கடுமையான தொழிற்பாடுகள் மக்கள் சீர்திருத்தச் சங்கத்தில் வெளிப்பட்டன. வேம்படி பழைய மாணவர் சங்கத்தின் தலைவராக நீண்டகாலம் கடமையாற்றினார்.

முதன்முதலாக கல்கத்தா புகுமுகப் பரீட்சைக்குத் தோற்றிய 3 பெண்களுள் புலமைப்பரிசில் எடுக்குமளவுக்குத் திறமையான பெறுபேற்றைப் பெற்றவர். மேரிபோல் இவர் 2ம் பிரிவில் சித்தியடைந்தார். 3ம் ஆளான பூரணம் இளையதம்பி சாதாரண பிரிவில் சித்தியெய்தியவர்.

கல்கத்தா பரீட்சையில் சித்தியடைந்த மேரிபோல் அப் பரீட்சையில் 1899 இல் இரண்டாம் பிரிவில் சித்தியெய்தியவர். இவர்

வேம்படிப் பாடசாலையிலேயே ஆங்கிலப் பகுதி ஆசிரியராகக் கடமையாற்றியவர். இவர் யாழ்ப்பாண வைத்தியசாலையில் கடமையாற்றிய டாக்டர் போல் (Paul) அவர்களின் மகளாவார். 1902ஆம் ஆண்டு வரை அங்கே கற்பித்து அப்புக்காத்து குருசாமி தம்புவை விவாகம் செய்தவர். அவரின் மறைவு இவரை மீண்டும் ஆசிரியராக வேம்படிக்கு அனுப்பியது. 1917இலிருந்து ஐந்து வருடங்கள் கடமையாற்றினார். கிறிஸ்தவ சமயக்குழுக்கள் அனைத்துமே விவாகமாகிய பெண்களை ஆசிரியர்களாக எடுப்பதில்லை. ஆனால் ஆசிரியர் பற்றாக்குறையினால் இவர்களும் அழைக்கப்படுவதுண்டு. மேரிபோல் நல்லதொரு கிறிஸ்தவ ராகவும் பழைய மாணவர் சங்கச் செயலாளராகவும் விளங்கியதோடு பாடசாலைக்கு அருகிலேயே வசித்தமையால் பலவகையாலும் வேம்படி முன்னேற்றத்துக்கு உழைத்து வந்தார்.

அடுத்ததாக வருபவர் பூரணம் இளையதம்பி. அமெரிக்கன் சமயக்குழுவைச் சேர்ந்த பாஸ்டர் இளையதம்பி. உடுவில்லில் ஆங்கிலப் பாடசாலை அமைக்க நாளொடுத்தமையால் தமது இருபுதல்வியரையும் வேம்படிப் பாடசாலையில் சேர்த்துவிட்டார். பூரணம் 1900ஆம் ஆண்டு கல்கத்தா புகுமுகப் பரீட்சையில் சித்தியடைந்தார். வேம்படியில் ஆங்கில சுயமொழிப்பாடசாலையில் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றி பின்னர் அங்கேயே அதிபராகவும் ஆனார். அத்தோடு ஆங்கில பாடசாலையிலும் வேண்டியபோது கற்பித்து வந்தார். ஆறு வருடங்களின் பின் திரு.எஸ். ராஜ் என்பவரை விவாகம் செய்தார். அதன்பின் உடுப்பிட்டி அமெரிக்கன் சமயக்குழுவினரின் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலையில், அந்தப் பாடசாலைக்கு அதிபராகவும் பொறுப்பாளராகவும் விளங்கிய டாக்டர் மில்லர் அவர்கள் சென்ற பின் பெண்கள் விடுதிக்கு பொறுப்பாளராகக் கடமையாற்றியதோடு அண்டை அயலிலுள்ள கிராமவாசிகளோடு ஊடாடி அவர்களோடு சேர்ந்து ஆலோசித்து பாடசாலையின் உயர்வுக்குத் திட்டங்கள் வகுத்து சேவைகளும் செய்தார்.

இவர்கள் எல்லாரையும்விட மிக உச்சத்துக்குச் சென்றுவிட்ட இன்னொருவர் பற்றி ருசிகரமான சில தகவல்கள் பெறப்பட்டுள்ளன. நல்லம்மா வில்லியம் முருகேசு மிகவும் நுண்மதியும் நுண்ணறிவும் உள்ளவரும் மீத்திறன் மாணவியுமான இவர் 1890ஆம் ஆண்டு ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலையில் சேர்ந்தவர். நான்கே நான்கு வருடத்தில் எட்டாம் வகுப்பை முடித்தவர். அப்போது

அவருக்கு வயது 12. உடனடியாக ஆசிரியப்பயிற்சி வகுப்பில் சேர்ந்து முதந்தர மாணவியாகப் பயிற்சியை முடித்தவர். அதனால் 1897 இல் ராணி புலமைப்பரிசில் பெற்ற முதலாவது மாணவியாக விளங்கியவர். அதே ஆண்டில் தொடங்கிய ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்ந்து 1899இல் கல்கத்தா புகுமுகப்பரீட்சை எடுத்தவர். அதில் முதலாம் பிரிவில் முதலாமாளாகச் சித்தியடைந்து இந்தியாவுக்கும் இலங்கைக்குமென வழங்கப்பட்ட 'கேஷப் சந்திரா சென்' (Keshub Chandra Sen) புலமைப்பரிசிலைத் (140 ரூபா) தட்டிச் சென்றவர்.

1900ஆம் ஆண்டிலே வேம்படியில் கற்பித்து விட்டு, சென்னை மருத்துவக் கல்லூரியில் படிப்பதற்காகச் சென்றுவிட்டார். தொடர்ந்து ஸ்கொட்லாந்தின் எடின்பரோ சென்று மேலும் பலதுறையிலும் வித்துவத்துவம் பெற்றார். அவரது தகைமைகள் எல்.ஆர்.சி.பி.எஸ்., எல்.எம்.எஸ். (L.R.C.P.S & L.M.S.).

டாக்டருக்குரிய முழுத்தகைமைகளோடும் இலங்கை முழுவதிலும் இத்தகைய பட்டம் பெற்ற முதலாவது பெண் எனும் பெருமையோடும் 1911இல் வந்திறங்கியபோது அவளது தாய்க் கல்லூரி பெருமிதமுற்று சமூகத்தவர்களையும், பெற்றோரையும் அழைத்து ஒருசெங்கம்பள வரவேற்பு நிகழ்த்தியது. அணிவகுப்பு மரியாதை, பட்டயம் வழங்கல் வரவேற்புபுசாரம் போன்ற நிகழ்ச்சிகளும் நடைபெற்றன.

தொடர்ந்து இணுவில் மக்லியோட் மருத்துவமனையில் 5 வருடங்கள் வைத்தியராக (Medical Officer) கடமையாற்றினார். அவரது தகைமைக்கு மேலும் ஒரு தகைமை வாய்ந்த இடத்தை நாடி கொழும்பு சென்று பிரத்தியேக வைத்தியசாலை ஒன்றை நவீன வசதிகளோடும் அமைத்துத் தொழில்செய்யத் தொடங்கினார். பெண்களுக்கும் குழந்தைகளுக்கும் திறமையான டாக்டர் எனப் பெயரும் பெற்றார்.

டாக்டர் நல்லம்மா அவர்கள் 1921ஆம் ஆண்டு சத்தியவாகீஸ்வர ஐயர் என்பவரை விவாகம் செய்தார். தொடர்ந்தும் தொழிலைச் செய்து வந்தார். அத்தோடு மாத்திரமல்ல தனது கிறிஸ்தவ மதத்தை மறந்தாரல்லர். கிறிஸ்தவ சேவைகள் எவற்றிலும் அதி ஆர்வத்துடன் பங்கு பற்றினார். YWCA எனப்படும் இளம்பெண்கள் கிறிஸ்தவ சங்க நிருவாகத்தில் எப்போதும் ஏதாவது ஒரு பதவியை வகித்து வந்தார். அதனால் நீர்கொழும்பில் இயங்கி வந்த முகாம்களுக்கு அளப்பரிய உதவி செய்தார்.

டொனமூர் ஆணைக்குழு வருகை தந்தபோது பெண்கள் பற்றிய எதுவித முயற்சியும் எடுக்கப்படாமலிருந்தது. அக்காலத்தில் ஈழப்பெண்மணியான மங்களம்மாள் என்பவர் இந்தியாவில் வசித்து அவ்விடத்து அரசியற் போராட்டத்தில் இணைந்து நடந்தவர். அவர் பெண்கள் தம் வாக்குரிமைக்காகப் போராட முன்னிற்கவில்லையென இலங்கையின் ஆங்கிலப் பத்திரிகைகளில் கோஷம் எழுப்பினார். இது YWCA யின் கவனத்துக்குக் கொண்டு வரப்பட்டது. லேடி மொலமுரேயின் தலைமையில் பெண்கள் குழுவொன்று சேர்ந்து உடனடியாகத் தீர்மானமெடுத்து, விசாரணைக்கமிஷன் முன் சாட்சியமளிக்க உத்தரவு கோரி நின்றது. வாக்குரிமையே கிடைக்காத இலங்கைப் பெண்களுக்கு ஆண்களைப் போலவே சொத்துடமையும், கல்வித்தரமும் கண்டு வாக்குரிமை வழங்க வேண்டுமென்பதே அவர்கள் கோரிக்கை. ஆனால் எதற்குமே அவசியமில்லாமல் சர்வஜன வாக்குரிமை தரப்பட்டது. டொனமூரின் பரிந்துரைகள் தமிழரின் உரிமைகளைப் பறிப்பதாகவேயிருந்தது. சட்டவல்லுநரும் அரசியல்வாதியும் இலங்கைக்கே ஒரு தனித் தலைவனாக விளங்கியவருமான சேர்.பொன். இராமநாதன் 'டொனமூர் எனின் தமிழருக்கு அழிவு' என்றார்.

பெண்கள் குழுவின் விசாரணை முடிந்ததும் கிடைத்ததோ பன்மடங்கு மேலான சர்வஜன வாக்குரிமை. நினைவுகூரும்போது, எத்தனையோ வாக்குவாதங்களின் மத்தியில் 1927இல் பிரித்தானியாவுக்குக் கிடைத்த சர்வஜன வாக்குரிமை, அரசியலே என்னவென்று புரியாத பாமர மக்களுக்கும் 1930இலேயே கிடைத்துவிட்டது. அதன் பலன் அடுத்தடுத்த தேர்தல்கள் காட்டி நின்றன.

20ஆம் நூற்றாண்டு முதற்காலாண்டில் வேலூருக்கு சென்று மருத்துவம் படித்து டாக்டராகிய பாக்கியம் சொலமன், சென்னை ராணி மேரிக்கல்லூரியிலும், கிறிஸ்தவப் பெண்கள் கல்லூரியிலும் பட்டம் பெற்ற இரத்தினம் செல்லையா (ரத்னா நவரத்தினம்), செல்வி காசிப்பிள்ளை போன்ற பலர் அவர்களின் பிற்பாடு வந்த மனையியல், இசை, விஞ்ஞானம், விளையாட்டு போன்ற பல் துறைப் பட்டதாரிகளும், பெண்களின் வாழ்க்கையை வளப்படுத்தினர். இவர்களுள் ரத்னா நவரத்தினம், இராமநாதன் கல்லூரி அதிபராகவும், நாகம்மா காசிப்பிள்ளை கொழும்பு சைவ மங்கையர் கழக அதிபராகவும் வரக்கூடிய தகுதியையும் மிகுதியையும் இக் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுவினரின் பாடசாலைகளிலே தான் பெற்றனர்.

இவர்களைவிட முதன்முதலாக அரசியலில் புகுந்து கொண்ட திருமதி. நேசம் சரவணமுத்து பற்றியும் பெண்கள் பெருமையுடன் அறிந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகிறது. இலங்கையில் பெண்கள் இன்றுவரை அரசியலில் ஈடுபடுவதோ, அபேட்சகராக நிற்பதோ பாராளுமன்ற அங்கத்தவராவதோ மந்திரிகளாவதோ மிகக்குறைவு. அதிலும் தமிழ்ப் பெண்களை 2000ஆம் ஆண்டுக்குள் சட்டசபை, பாராளுமன்றம், செனட்சபை எனப் பார்த்தாலும் விரல் விட்டெண்ணி மூவரையே நாம் குறிப்பிடலாம். மாநகரசபை, நகரசபை, பட்டினசபை, கிராமசபை எனப் பார்த்தாலும் இன்னொரு மூவரைத்தவிர பிறிதொருவருமில்லை.

இற்றைக்கு 70 வருடங்களின் முன்னே வேம்படி மாணவி நேசம் என்பவர் 1915இல் கேம்பிரிட்ஜ் ஜூனியர் பரீட்சையில் சித்தி எய்தினார். உடனேயே சரவணமுத்து என்பவருடன் விவாகம் நடைபெற்றுவிட்டது. திரு.சரவணமுத்து தம் தொழிலின் நிமித்தம் கொழும்பில் வாழ்ந்து வந்தார். அவர் அரசியலில் மிகுந்த அக்கறையும் ஈடுபாடும் கொண்டவர். கொழும்பு மாநகரசபையின் மேயராக இருந்தவர். அவரும் சட்டசபைக்கு தேர்தலில் நின்றவர். அத்தருணத்தில் 1932ஆம் ஆண்டு நடந்த கொழும்பு வடக்கு இடைத் தேர்தலில் திருமதி நேசம் போட்டியிட்டார். மிகப்பெரும்பான்மையான வாக்குகளைப் பெற்று சட்டசபை அங்கத்தவரானார். ஆயினும் ஏதோசில நுட்பமான சட்டவிதிகளைக் காட்டி அத்தேர்தல் செல்லுபடியாகாதெனத் தீர்க்கப்பட்டது. வைகாசி மாதத்திலிருந்து செப்டம்பர் மாதம் வரை அங்கத்தவராக இருந்தும் சபை கலைக் கப்பட்ட பின்னர் அடுத்த மாதமே நடைபெற்ற தேர்தலில் நின்றும் வெற்றியீட்டினார். சட்டசபையின் இருதுறைகளான சட்டநிருபண சபை, சட்டநிர்வாக சபைகளில் இவர் சட்டநிருபண சபையில் கல்விப் பகுதியின் முழுநேரப் பொறுப்பாளராகக் கடமை யாற்றினார்.

1936ஆம் ஆண்டு நடந்த அடுத்த தேர்தலிலும் வேட்பாளராக நின்று மீண்டும் வெற்றி பெற்றார். அப்போது சட்டநிருபண சபையின் சுகாதாரப் பிரிவில் கடமையாற்றினார். பெண்கல்வி முற்றுமுழுதாகப் பரவாத அக்காலத்திலேயே அரசியல் ரீதியிலான உயர்நிறுவனத்தில் அங்கத்துவம்பெற்ற முதலாவது பெண்மணி நேசம் சரவணமுத்து தான். இலங்கையிலேயே இத்தகையதொரு பொறுப்பு வாய்ந்த வேலையைச் செய்த முதலாவது பெண்மணியும்

இவர்தான். அரசாங்க பொதுச்சேவை ஆணைக்குழுவில் ஆண்களுக்குரிய அத்தனை உரிமைகளும் பெண்களுக்கும் இருக்கிறதென்பதைச் சாதனையால் காட்டிய முதலாவது பெண்ணும் இவர் தான்.

குடும்ப வட்டத்துள்ளும் பெண்களின் முதலாவது கடமை வீட்டைச் சரியாக நிருவகித்தல் என்பதோடு, நாடானது சம நிலையில் நிதானமான போக்கைக் கடைப்பிடித்தால், அவளுடைய பலன்களின் தாக்கம் அகன்ற வட்டத்துள் பிரகாசித்துப் பிரயோசனப்படும் என்பதை நிரூபித்துக் காட்டியவரும் திருமதி நேசம் சரவணமுத்துவே தான்.

அக்காலத்தில் பெண்கள் அரசியலிலும் சமூக சேவையிலும் ஈடுபடுதல் இல்லைன்றே சொல்லிவிடலாம். திருமதி நேசம் சரவணமுத்து அரசியலில் புகுந்துகொண்டது 1932இல் ஆகும். ஆனால் இதற்கு முன்னரே யாழ்ப்பாணத்து மேட்டுக்குடியைச் சேர்ந்த மங்களம்மாள் மாசிலாமணி அவர்கள் இந்தியாவில் காந்திநெறியைப் பின்பற்றிச் சமூகசேவைகள் செய்துகொண்டு 1927ஆம் ஆண்டிலேயே ஜஸ்டிஸ் கட்சித்தலைவரான நாயுடுவுக்கு எதிராகப் போட்டியிட்டவர். இலங்கையிலும் முதலாவது சமூக சேவையாளராகவும், முதலாவது பத்திரிகையாளராகவும் விளங்கினார். அவரது விபரமான கட்டுரை இந்நூலில் மூன்றாவத் தரப் பட்டிருக்கிறது.

இவரைவிடக் காலத்தால் மிகவும் பின்பட்டவராயினும் யாழ்ப்பாண மாநகரசபையில் அங்கம் வகித்துக்கொண்டே சமூகசேவையும் புரிந்துவந்தவர் திருமதி. அந்தோனியா சாமிநாதர்.

திருமதி அந்தோனியா சாமிநாதர்

திருமதி.அந்தோனியா சாமிநாதர் அவர்களும் ஆசிரியப் பணியோடு சிறியளவில் அரசியல் பிரவேசமும் செய்தவராவர். யாழ்ப்பாணத் திருக்குடும்பக் கன்னியர் மடப்பாடசாலையில் தமது முழுக்கல்வியையும் பெற்றவர். மிகத் திறமையான மாணவராக விளங்கிப் பரீட்சைப் பெறுபேறுகளால் பாடசாலைக்குப் புகழ் சேர்த்ததுமல்லாமல் 40 வருடங்கள் அர்ப்பணிப்புடன் கூடிய ஆசிரியையாகவும் கடமையாற்றியவர்.

அந்தோனியா அவர்களுடைய ஊக்கம், சாதாரியம், தலைமை தாங்கும் பண்பு, அச்சமின்றி எதையும் எதிர்கொள்ளல் ஆதியன மாணவர் ஆசிரியர் மத்தியில் மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணம் முழுவதுமே

அறிந்த விடயமாகும். பழைய மாணவர் சங்கத்திற்கு இவரே தலைவராகித் தமது கிளைகளை நாடெங்கும் பரப்பியவர். வடமாகாண ஆசிரியர் சங்கத்தின் செயற்குழுவில் அங்கத்துவம் வகித்த முதலாவது பெண் இவராவார்.

இரண்டாம் உலக மகாயுத்தத்தின் போது விமானத் தாக்குதல் களிலிருந்து தப்புவதற்காக அமைக்கப்பட்ட பாதுகாப்புப் பயிற்சிகளை மேற்கொண்டு, தொண்டராகச் செயற்பட்டார். அமைக்கப்பட்ட முதலாவது முகாம்களில் சேவை செய்யப் பழைய மாணவிகளுக்கு வைத்திய தாதிப் பயிற்சியும் தானே கொடுத்து சேவையில் ஈடுபடுத்தினார். சென்ஸ் ஜோன்ஸ் அம்புலன்ஸ் பிறிகேட் பயிற்சியுமெடுத்து தாமே முன்னின்று பயிற்சி வழங்கி தகைமைச் சான்றிதழ்களும் பெற்றுக்கொடுத்தார். பாடசாலை மட்டத்துக்கு இப்பயிற்சிகளைக் கொண்டு செல்வதற்காக முதன்முதலாகத் தமது பாடசாலையையே பயிற்சிக்குச் சேர்த்தார். இவரது புகழ் பரவவும் மிக அருமையாகவே யாழ்ப்பாணம் வருகின்ற மவுண்டேன் சீமாட்டியார் வருகை தந்தபோது அந்தோனியாவை அழைப்பித்து இந்தப் பணிகளுக்காக அவரைப் பாராட்டிக் கௌரவித்தார்.

யாழ். மாநகரசபைத் தேர்தலில் நின்று அமோக வெற்றி பெற்று நிருவாகசபை உதவித் தலைவருமானார் (Deputy Mayor). அவரது அரசியல் வாழ்க்கை சமூக சேவையாகவே மிளிர்ந்தது. தமது பதவி நிலையை வைத்துக்கொண்டே நகர சுத்தம், சேரிப்புறச் சுத்தமும் சீர்திருத்தமும், நீர்விநியோகம், சாக்கடைச் சுத்தம் என்பவற்றோடு, தாய்-பிள்ளை பாதுகாப்பு, பிள்ளைகளின் கல்வியும் சுற்றுச்சூழலும், சிறுவர்க்கான நூல்நிலையம் போன்றவற்றிற்காகப் பாடுபட்டார். எப்போதும் ஒரு ஒளிவட்டத்தைத்தான் நோக்குவார். இருண்ட பக்கத்துக்கு இடங்கொடார். கடைசிவரை கல்வித் தாகமே தான். மரணம் சம்பவித்த 83வது வயதிலும் வாசிக்கவும் கணினி கற்கவும், செய்து கொண்டுதானிருந்தார் (அரசியலில் ஈடுபட்ட காரணமே இவரும் இக்கட்டுரையில் சேர்க்கப்பட்டமையாகும்).

முடிவுரை

இதன் பின்னர் கிழக்குப் பிரதேசப் பெண்மணி ஒருவர் திருமதி.பத்மநாதன் நியமன அங்கத்தவராகப் பாராளுமன்றம் சென்றார். இன்னொருவர் திருமதி.இராஜமனோகரி புலேந்திரன் - வன்னி மாவட்டத் தொகுதியில் போட்டியிட்டு வெற்றி பெற்றுப்

பாராளுமன்றம் சென்றார். இவர் சிறிது காலம் (1990) கல்வியமைச்சராகப் பணிபுரிந்து அமைச்சர் பதவி வகித்த முதலாவது தமிழ்ப் பெண்மணி எனும் பெயரையும் பெற்றார். இது 1989 அளவிலேயே நடந்தது.

இதற்கு முன்னரேயே பல யுவதிகள் அரசியற் போராட்டத்தில் குதித்துப் போராளிகளாகக் களத்தில் இறங்கிவிட்டனர். மற்றைய துறைகளில் பெண்கள் வெகுவேகமாக முன்னேறி வந்தாலும், அரசியற்றுறையில் ஆண்களின் மேலாதிக்கம் அவர்களை முன்னேறி விடவில்லை. உதாரணமாக, தமிழரசுக் கட்சியின் செல்வாக்கு மிகுந்திருந்த காலத்தில் அவர்கள் தகுதியற்ற ஒருவரை நிறுத்தி யிருந்தாலும் வென்றிருக்கக்கூடிய நிலையில், ஒரு பாரதிவிழா நடந்த பொதுமேடையில் - தமிழரசுக் கட்சியின் தலைவரிடம் ஒரு கோரிக்கை முன்வைக்கப்பட்டது. கூட்டத்துக்கு தலைமை வகித்த பெண்மணி 'தேர்தலில் நிற்பதற்கு ஒரு பெண்ணையும் நிறுத்த வேண்டும், அது தலைவரின் மனைவியாகவும் இருக்கலாம்' எனக் கேட்டுக் கொண்டதும் அதை அங்கீகரித்து கைதட்டல் சபையில் ஏற்பட்டது; ஆயினும் அது நடைபெறவில்லை. சொல்லப்பட்ட காரணம், 'தேர்தற் தொகுதிகளை விட மிக அதிகமான கோரிக்கைகள் வந்திருக்கின்றன. அதற்குள் இந்தப் பிரச்சினை மேலும் கட்சிக்குள் சிக்கலை ஏற்படுத்தும்' என்பதே.

இன்றுவரை இலங்கையில் முதலாவது பெண்கள் என்று சொல்லக்கூடிய பிரதம மந்திரியோ, ஜனாதிபதியோ அவர்கள் சந்தித்த அதிஷ்டத்தாலோ துரதிஷ்டத்தாலோ அவ்வப் பதவிகளை அடைந்திருக்கலாம். தமிழரைப் பொறுத்தவரை போராட்டத்தில் சம்பங்கு வகித்தும் முதன்முதலாக இரு பெண்களை பாராளுமன்றத் துக்கு அனுப்பும் வகையில் பெண்களுரிமைக்கு ஒரு ஒளிக்கீற்றுத் தோன்றியுள்ளது. இவ்வகையில் பத்மினி சிதம்பரநாதன் அவர்களும் கங்கேஸ்வரி அவர்களும் 2004ஆம் ஆண்டு பாராளுமன்றப் பிரதிநிதிகளாகச் சென்றிருக்கிறார்கள். பத்மினி சிதம்பரநாதன் அவர்கள் பொதுமக்களின் உரிமைக்காகக் குரல் கொடுப்பதில் முன்னணி வகிக்கிறார்.

VI. பெண்கள் பாடசாலைகளின் அதிபர்கள் சிலர்

மேல்நாட்டு அதிபர்கள்

பிரபலம் வாய்ந்த பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலைகளில் இங்கிலாந்திலும் அமெரிக்காவிலுமிருந்து வந்த ஆசிரியைகளே அதிபர்களாகவும் ஆசிரியர்களாகவும் கடமையாற்றி வந்தனர். அங்ஙனமே ஆண்கள் பாடசாலைகளிலும் நடைபெற்றது. ஆயினும் கடல்கடந்து வந்த அப்பெண்மணிகள் அடைந்த துன்பங்களும் அனர்த்தங்களும் கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

தேவன் கிறிஸ்துவுக்கு உண்மை விசுவாசிகளாகவும் ஊழியம் செய்பவர்களாகவும் புறப்பட்ட இவர்களிடம் முன்பு வந்தவர்கள் கையாண்ட அடக்குமுறைகளோ அதிகாரமோ வன்முறையோ காணப்படவில்லை. மாறாக மிகுந்த அர்ப்பணிப்புடன் அன்பையும் பண்பையும் ஆதரவையும் முன்னிறுத்தியே அவர்களது செயற்பாடுகள் காணப்பட்டன.

அடிக்கடி சனக்கட்டுப்பாட்டைக் கொண்டு வருவதுபோல வரும் கொள்ளைநோய், கொலறா முதலிய தொற்று நோய் வருத்தங்களாலும் சுவாத்திய மாறுபாட்டாலும், தகுந்த வைத்தியம் செய்ய முடியாமையாலும் பலர் இந்நாட்டிலேயே அழிந்து போயினர். முதன்முதல் கல்விப் பரம்பலுக்குத் துணை செய்த வண. டானியேல் பூர் அவர்களின் குடும்பமே இத்தகைய நோய்களால் அழிந்தது. வண.வின்சிலோ பாதிரியாரின் மனைவி ஹரியற் வின்சிலோ அம்மையார் அமெரிக்காவிலுள்ள நியூஇங்கிலாந்தின் மத உணர்வும் அனுபவமுங்கொண்ட பண்பட்ட உயர்குடும்பத்தில் பிறந்தவர். இந்த அம்மையார், 13 வயதில் கிறிஸ்தவ சபையில் சேர்ந்து இருபது வயதில் உலகம் முழுவதும்சென்று மதமாற்றம் செய்யவேண்டுமெனும் எண்ணங்கொண்டவராயினார்.

அமெரிக்காவிலுள்ள பல மேன்மைகள், வசதிகள், உயர்வுகள் எல்லாம் துறந்து 1816இல் வின்சிலோவைக் கைப்பிடித்து மிகத் துணிச்சலோடு இலங்கை வந்தார். பிறப்பு. கல்வியறிவு. பயிற்சி இவற்றால் மிக சக்திவாய்ந்த இப்பெண் கீழைத்தேயப் பண்பாட்டுக்குரியவளாக மாறி அவள் மனோபலத்துக்கும், பொறுமைக்கும், மிருதுவான மென்மையான தன்மைக்கும் இராமாயணத்தில் வரும் சீதாபிராட்டியாருக்கு ஒப்பிடலாமென அக்காலத்தவர் முத்திரை குத்துமளவுக்கு சிறந்து விளங்கினார். அடிக்கடி குழந்தைப் பேற்றினால் உடலளவில் அவர் பலவீனமானார். ஆனால் அவருள்ளே ஒரு ஆத்மீகசக்தி தொழிற்பட்டுப் பல சாதனைகளைப் புரியவைத்தது. கணிதப்பகுதி யாவும், சுவிசேஷப் பாடங்களும் கற்பிப்பதில் விசேட ஆற்றலும் செய்கைகளில் ஒரு ஒழுங்கும் மன ஓர்மமும் நிருவகிக்கும் ஆற்றலும் பெற்றிருந்தார். அதனால் துணிச்சலோடு ஒரு பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையைத் தொடக்கும் தீர்மானத்தை எடுத்து மிகத்திறமையாக நடத்தியும் காட்டினார். தனி ஒருத்தியாக வீட்டு வேலைகள், பாடசாலை, விடுதி, தேவாலயம், ஞாயிறுபாடசாலை, நோயாளர் பராமரிப்பு, கிராமத்தவரைச் சந்தித்தல் என ஒவ்வொருநாளும் ஏதேதோ வேலைகள். இரவு ஒரு மணிவரை வேலையில் ஈடுபட்டிருப்பார். அவரது சுயசரிதத்தில் எப்போ ஒருநாள் மட்டும் 11 மணிக்கு நித்திரைக்குப் போனதாக எழுதியிருந்ததாம்.

இலங்கையில் 13 வருடம் வாழ்ந்ததில் அரைநூற்றாண்டுகால வேலை செய்திருக்கிறார். 9 குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்து 5 பிள்ளைகளைக் கொலறாவுக்கும் மற்றும் நோய்களுக்கும் பலி கொடுத்தார். 36 வயதில், (அந்த இளம் வயதில்) அவரும் காலமானார். 'ஒளி வீசி எரிந்துகொண்டிருக்கும் தீபம் அது' என டானியேல் பூர் அவளை வர்ணித்தார். இறுதிவரை இறைமீது அயராப் பக்தியோடும் தன்னம்பிக்கையோடும் தைரியத்தோடும் வாழ்ந்த உடுவில் பெண்பாடசாலை ஸ்தாபகரும் முதலாவது பெண் அதிபரும் ஆசிரியரும் கிறிஸ்தவத் தொண்டரும் இவரேயாவார்.

அடுத்ததாக ஸ்கொட்டிஸ் இனத்தைச் சேர்ந்த செல்வி எலிஸா அக்நியு' அவர்கள். தன் இனத்தாரைப் போலவே தெளிவான மனோநிலை, பலமான உறுதி, உறுதியான தீர்மானம் எடுத்தல், நகைச்சுவையுணர்வு, சந்தர்ப்பத்துக்கு ஏற்ப மூளையை உபயோகித்தலெனப் பல நற்குணங்களுடையவர். சமயம் பரப்புத்

தொழிலுக்கு வெளிநாடு செல்ல முயன்றும், அவர் விவாகம் செய்து கொண்டு போகவேண்டுமெனும் அமெரிக்க சபையின் தீர்மானத் தால் முப்பத்து இரண்டு வயது மட்டும் அங்கேயே ஊழியம் செய்து கொண்டிருந்தார்.

ஈற்றில் இலங்கை வந்து உடுவில் விடுதிப்பாடசாலையின் அதிபர் பொறுப்பை ஏற்றுக்கொண்டார். 1855இல் பாடத்திட்டம் மாறியபோது அவருக்குத் தமிழறிவு குறைவு எனும் காரணங்காட்டி வண. ஸ்போல்டிங்க் பொறுப்பாளராக நியமிக்கப்பட்டார். ஆயினும் அக்நியு' அங்கே ஆசிரியப் பணியைச் செய்தும் அதிபருக்குரிய கடமைகளைச் செய்தும் சமய போதனைகளை நிகழ்த்தியும் 'பெண்கள் சங்கத்தை' வழிநடத்தியும் மாணவிகளின் வாழ்வில் இரண்டறக் கலந்து அவர்களின் அன்புக்குப் பாத்திரமாகி 40 வருடங்கள் இங்கே தன் சேவையை ஆற்றினார். அவர் 1875ஆம் ஆண்டு நடத்திய தையல் பொருட்காட்சியைப் புகழ்ந்து பேசாதார் இல்லை. 1874ஆம் ஆண்டு பரீட்சைப் பெறுபேறுகளைக் கண்டு அரசாங்கம்கூட புகழ்ந்து ஒரு அறிக்கையும் பாராட்டும் அனுப்பி யிருந்தது. அவர் தனக்குத் தேவையென எதையும் கேட்டதில்லை. வயது சென்றும் 1879ல் ஓய்வு பெற்ற பின்பும் இனி அமெரிக்கா வுக்குச் சென்று உறவினருடன் ஓய்வுகாலத்தை மகிழ்ச்சியாகக் கழிக்கலாமேயெனவும்; இலங்கையின் பிறணர்களுக்குச் சென்று பிடித்தமான ஒரு இடத்தில் அமைதியாக ஓய்வுகாலத்தை பயன்படுத்தலாமேயெனவும் பல்வேறு ஆலோசனைகள் வழங்கப் பட்டபோதும் அவர் மறுத்து விட்டார்.

ஆண்டவர் ஜெஹோவா ஒருவரே என்னுடன் எப்போதும் இருக்கின்றார். அவரது ஊழியத்துக்காகத் தெரிவுசெய்யப்பட்ட இடம் யாழ்ப்பாணம். இந்த மண்ணே எனக்குரியது

எனக் கூறிவிட்டார். வண. ஸ்போல்டிங் குருவானவருடன் சேர்ந்து தனது ஊதியத்தில் மிகுந்திருந்த பணத்தையெல்லாம். 'ஸ்போல்டிங்கும் செல்வி அக்நியுவும் புலமைப்பரிசில்' என உடுவில் பாடசாலைக்கே அளித்துவிட்டார்.

ஓய்வுகாலத்திலும் சுவிசேஷ போதகராகவும் அ.மி. சமயக் குழுவுக்கு ஆலோசனை வழங்குபவராகவும், பாடசாலைக்கு தன்னாலான உதவிகளைச் செய்பவராகவும் திகழ்ந்தனர். தம் கடைசிக்காலத்தில் ஊரிக்காடு எனும் கரையோரக் கிராமத்தில் வசித்துக்கொண்டு தமது பழைய மாணவிகளைச் சந்தித்தும்.

அவர்கள் கிறிஸ்துவுக்கு விசுவாசம் உடையவர்களாக இருக்கிறார்கள் எனப் பார்த்தும் அறிவுரை கூறியும் வருவார். அவர் இறக்கும் தறுவாயில்கூட வண. ஹவ்லன்ட் குருவானவர் அவருக்காக மன்றாடுகிறேன் என்றபோது அவர் சொன்னவை உள்ளத்தை உருக்குவனவாகும்.

'யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்கள் அனைவரும் கிறிஸ்துவின் பாதங்களில் வந்து சேரவேண்டும் என்று பிரார்த்தியுங்கள்' என்பதாகும். ஒரே இலட்சியத்தோடு வந்து அதற்காக எவ்வளவோ தியாகங்களைச் செய்து பெண்களை முன்னேற்றி பேச்சும் மூச்சும் அதுவேயாகி இறக்கும்போதும் அதே சிந்தனையோடு, தான் பெற்ற அந்த இன்பமானது பிறரும் பெறவேண்டுமெனும் அவரது சுயநலமறுப்பு அங்கே தெரிகிறது.

இத்தகைய எத்தனையோ பேர் எங்கேயோ பிறந்து கிறிஸ்தவம் பரப்புவதற்காக வெளிநாடுவந்து எத்தனையோ துறைகளில் கல்வியையும் பரப்பி எம்மண்ணின் விதையானார்கள். கரங்கூப்பி வணங்கத் தோன்றுகிறது.

வேறொரு குடும்பமும் கல்விப்பணியில் மிகச் சக்தி வாய்ந்ததாக விளங்கியது. 1846இல் வண. S.W. ஹவ்லன்ட் குருவானவரும் மனைவி ஹரியற் ஹவ்லன்ட் அவர்களும் வந்து வட்டுக்கோட்டையில் தங்கி மிஷனரி வேலையை ஆரம்பித்தார்கள். இவர்களுக்கு சூசன் எனும் மகள் (வட்டுக்கோட்டையில் பிறந்தவர்.) சூசனுக்குப் பத்து வயதாகும் போது இவர் கல்வி கற்பதற்காக உறவினர்களிடம் அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அமெரிக்காவிலேயே மிகப் பழமையானதும் மிகச் சிறந்து முதலாவதாக வைத்தெண்ணப்படுவதும், தன் தாயார் கல்வி கற்றதுமான 'மவுண்ட் ஹோலியோக்' பெண்கள் செமினரியில் மிகக்குறைந்த காலத்திலேயே சகலவிதமான பட்டங்களையும் பெற்று 1872ஆம் ஆண்டு அமெரிக்காவில் இலங்கைச் சமயக்குழுச்சபையில் சேர்ந்து 1873ஆம் ஆண்டு பெற்றோரிடம் திரும்பி வந்தார். அப்போது அவர்கள் தெல்லிப் பளைச் சபைக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தார்கள்.

சூசன் ஹவ்லன்ட் 1879ஆம் ஆண்டுவரை தெல்லிப்பளையிலேயே தங்கி, தமிழையும் தமிழ் பண்பாட்டையும் மிக நன்றாகக் கற்றார். மக்களுடன் ஊடாடி கிறிஸ்தவ வேதத்தைப் பிரச்சாரம் செய்தார்; கற்றார்; கற்பித்தார். செல்வி அக்நியு அம்மையாரின் ஓய்வின்போது தற்காலிகமாக உடுவில் அதிபராக அனுப்பப்

பட்டார். 1881இல் உடுவில் பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலைக்கு அதிபராக நியமனம் பெற்று 33 வருடங்கள் தொடர்ந்து அதிபராகக் கடமையாற்றிய பெண்மணி இவர்.

சூசனம்மாவை நன்கு அறிந்தவர்கள், வின்சுலோ அம்மையாரும் அக்நியூ அம்மையாரும் செய்தளவு சேவைக்கு இவரது சேவையையும் ஒப்பிடலாம் என்பார்கள். அவர்களுடைய அந்த இனிமை, செயலாற்றும் திறமை முதலிய அனைத்து நற்குணங்களும் சூசன் அம்மாவிடம் அமைந்திருந்ததாம். இவருக்கு ஆண்டவன் கொடுத்தகொடை ஒன்று எல்லா அம்மையார்களையும்விட சுடர் விட்டுப் பிரகாசித்தது. அது தான் ஞாபகசக்தி. ஒரு மாணவியைச் சந்தித்ததும் அவளுடைய கிராமம், தந்தை, தாய், சகோதரம் பெயர்கள், குடும்பத்தில் அல்லது சுற்றத்தில் யாராவது கிறிஸ்தவர்கள் இருக்கிறார்களா போன்ற அனைத்தும் ஒரே தரத்தில் தெரிந்துகொண்டு பின்னர் சந்திக்கும் நேரமெல்லாம் அத்தனை பேர் பற்றியும் கேட்பது, அவர்களையெல்லாம் வீடுகளில் சென்று சந்திப்பது என்பவை. ஒரு படித்த இந்துத் தந்தையே 'சூசனம்மா ஒருபோதும் ஒருபிழையும் விடமாட்டா' எனப் புகழ்ந்துள்ளார். சூசன் ஹவ்லன்ட் மதப்பிரசாரகர் வேலை செய்யும் ஆவலுடன் தானாகவே அதிபர் பதவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்று இணுவிலில் தம் மதப்பிரச்சாரத்தை ஆரம்பித்தார். நீண்டகாலம் உடுவில் பழைய மாணவர் சங்கத்தலைவியாகவும் ஆலோசகராகவுங்கூட உதவி செய்தார். நூற்றாண்டு விழாவுக்கும் தன் பங்கினை அளித்தார். இவரும் அமெரிக்கன் சமயக்குழுவின் மறக்கப்படாத, நீண்டகாலம் தொண்டாற்றிய பெண்மணி ஆவார்.

வெஸ்லியன் மெதடிஸ்த் குழுவின் பாதசாலைகளில் கடமையாற்றிய பெண் அதிபர்களென்று குறிப்பிட்டுச் சொல்லக் கூடியவர் யாருமில்லையென்றே கூறலாம். ஏனெனில் வருகின்ற சமயகுரவர்களும் அம்மையார்களுமே பெண்பாடசாலைப் பொறுப்பாளர்களாகக் கடமையாற்றுவர். அவர்களும் அடிக்கடி சபைக்குச் சபை மாற்றல் பெற்றுக்கொண்டேயிருந்தனர். ஆசிரியைகளாக வரும் எத்தனையோ பெண்கள் இங்கே வந்ததும் சமயகுருமார்களை அல்லது சமயப்பரப்பாளர்களை விவாகம் செய்து ஊரூராக அவர்களின் இடமாற்றங்களோடு இவர்களும் சென்று விடுகிறார்கள். இந்தியா, ஆபிரிக்கா என அனுப்பப்பட்டு விடுவார்கள். மேலும் சிலர் காலநிலை ஒத்துவராத காரணமாகத் திரும்பிப்

போய்விடுவர். மரியா கார்ட்றைற் (1869), செல்வி பென்னி (1878), செல்வி மெரிக்கன் (1887), செல்வி கில்னர் (1882) போன்றோர் அவர்களிற் சிலராவர்.

1839 இல் முதன்முதலாக அதிபர் பதவி ஏற்றுவந்த செல்வி ருவிட்டி மூன்று வருடத்திலேயே விவாகமாகி இந்தியாவுக்கு ஊழியம்செய்யச் சென்றுவிட்டார். தொடர்ந்து சமயகுருவானவரின் அம்மையார்கள்தான் பெண் பாடசாலைகளுக்குப் பொறுப்பானவர்களாகவும்; தமிழ்மொழிப் பாடசாலைகளுக்குத் தமிழ் கிறிஸ்தவ ஆண் ஆசிரியர்கள் தலைமை ஆசிரியர்களாகவும் இருந்து வந்தனர். 1855ஆம் ஆண்டு மாற்றம் கண்ட கலைத்திட்ட மாற்றத்தோடு இங்கே வருகின்ற இங்கிலாந்து ஆசிரியைகள் கூடத் தமிழ்மொழி கற்று ஒரு பரீட்சையில் சித்தியெய்தினாலே அதிபர் பதவி வகிக்கலாமெனவும் விதிக்கப்பட்டிருந்தது.

பீற்றர் பேர்சிவலின் அம்மையாரே பாடசாலைகளுக்குப் பொறுப்பாளராக இருந்தார். ஆனால் பாடசாலையிலிருந்து ருவிட்டி போனதும், 1842 இல் அதிபர் எனும் பதவியினைப் பெறாமலே வண.வேலுப்பிள்ளை போதகரின் மகள் திருமதி. மத்தேயிஸ் ஆங்கிலப் பாடசாலையைப் பொறுப்புடன் நடத்தினார். 1844 இல் திரு. பிலிப் எனும் தமிழ்ப் போதகரின் மகள் பெண்களின் தமிழ் - ஆங்கில 'நாள் பாடசாலை' களைப் பொறுப்புடன் நடத்தினார். செல்வி பிலிப்சை திருக்கோணமலையைச் சேர்ந்த மதம் மாற்றப்பட்ட இந்து றொபேட் நியூட்டனுடன் விவாகபந்தத்தில் இணைத்து வைத்த பேர்சிவல் பாதிரியார் அந்த ஆசிரியையும் இழக்க வேண்டி நேரிட்டது. இப்படியாகச் சில தமிழ் ஆசிரியைகள் வந்து போய்க்கொண்டேயிருந்தனர்.

ஆங்கிலப் பாடசாலை (1894) தொடக்கப்பட்டதும் முதலாவது அதிபராக வந்தவர் செல்வி அயர்சன் (Miss Ireson). இவர்தான் கொஞ்சம் நின்று பிடித்த அதிபராவர். இவர் வண்ணார்பண்ணைச் சபைக்கு கிறிஸ்தவ சமயப்பிரசாரகராக ஐந்து வருடங்களின் முன் தொண்டரடிப்படைச் சேவைக்கு வந்தவர். நல்ல பொருத்தமான அதிபராக விளங்கியவர். அட்சர, கேத்திரகணிதங்களை வெகு திறமையாகக் கற்பிக்கக்கூடிய ஆசிரியர். உயர்சாதிச் சைவப் பெண்களை எதுவித கெடுபிடியுமின்றி ஆங்கிலப் பாடசாலையில் சேர்த்ததால் நல்ல பெறுபேறுகளையும் வருமானத்தையும் தேடிக்கொடுத்தவர். 1900ஆம் ஆண்டு ஜூன்மாதம் 80 வீதமான மாணவர்

நல்ல சித்திகள் பெற்றிருக்கிறார்கள். அதனால் வேம்படியின் புகழ் பரவலாயிற்று.

செல்வி அயர்சன் பல்கலைக்கழகப் புகழுக வகுப்புகளுக்குக் கற்பித்து அனுப்புவதில் பெயர் பெற்றவர். சரியான முறையில் கற்பித்தல் ஒழுங்குபடுத்தப்பட்டு நடைபெறாவிட்டால் எந்த விவேகமான மாணவியாலும் அந்தப் பரீட்சையில் வெற்றி காணமுடியாது. எட்டு வருடங்கள் திறமையான கற்பித்தலாலும் கணிதபாட மேதையென அழைக்கப்பட்டதாலும் பெரும் புகழ் பெற்றிருந்தார். இறைவன் சேவைக்கே அர்ப்பணித்திருந்த போதும், தாய்நாட்டில் அவளுக்குக் கடமை காத்திருந்தது. அங்கே அழைக்கப்பட்டபோது பிரிய விரும்பாவிட்டாலும் தேவஊழியம் செய்யப்பெற்றப்பட்டவர்கள் தங்கள் விருப்பவெறுப்பைக் காட்டிக் கொள்வதில்லை. எனவே அங்கே சென்று தன் கடமை முடிந்ததும் 1910இல் திரும்பி வந்தார். விடுதிச்சாலையும் ஆசிரிய பயிற்சி வகுப்புகளும், சமயக்குழுவைச் சேர்ந்த அதிபர் ஒருவர் இல்லாமல் இருந்தமையால் அவற்றின் பொறுப்பு இவருக்குக் கொடுக்கப் பட்டது. அன்பைப் பொழிந்து மாணவிகளின் விதியை நிர்ணயிப்பது போல அவர்களை வழிநடத்தி ஒரு பிரச்சினையும் எழாதபடி காத்து 11 வருடங்கள் மேலும் வேலை செய்தார். பெற்றாரும் மாணவிகளும், தங்கள் நேசஉறவைப் பகிர்ந்து கொள்ளும்வகையில் இவரை ஆசையம்மா என அழைத்தனர். அதே நேரம் ஆங்கிலப் பாடசாலையில் கற்பித்தும் நிம்மர் அம்மாவுடன், மக்களைச் சந்திக்கவும் மதப்பிரசாரம் செய்யவும் சென்று வருவார்.

செல்வி அயர்சன், அமைதியாகவும் பிறர் செயல்களில் தலையீடு செய்யாமலும், எல்லா வேலைகளையும் நேர்த்தியாகச் செய்து முடித்தபின், தான் ஒதுங்கிப் பின்னணிக்குப் போய் பிறருக்குப் பெயர் வாங்கிக் கொடுப்பார். இளம் ஆசிரியர்களுடனோ மாணவருடனோ பழங்காலத்து மேன்மைகளைக் கூறி மரியாதையினமான ஒப்பீடுகளைச் சொல்லி அவர்களை விமர்சிப்பதில்லை. அதனால் அவர்களது மதிப்புக்குமானானார். திருமதி நிம்மர் அம்மையாரால் மிகவும் புகழ்ந்து எழுதப்பட்டவர். 'பாடசாலை வெற்றிக்குரியவரெனவும் ஒருவித முணுமுணுப்பின்றி வேலைகளை அர்ப்பணமாகவும் அற்புதமாகவும் செய்வாரெனவும் கிராமத்துப் பிள்ளைகளுடன் வேலைசெய்யப் பெரிதும் விரும்புவாரெனவும்' எழுதியுள்ளார்.

இவர் மதப்பிரச்சாரம் செய்யும் பணிக்காகவே அனுப்பப் பட்டவராகையால் திரும்பவும் வண்ணார்பண்ணைச் சபைக்கு அழைக்கப்பட்டார். 1921ஆம் ஆண்டு பாடசாலை வேலைகளை நிறுத்தி வண்ணார்பண்ணைக்குச் சென்று கிராமியப் பிள்ளைகளின் மத்தியிலே தன் வேலையைத் தொடங்கினார். கூட்டங்களை ஒழுங்குபடுத்தல், வேதபாடவகுப்புகளை நடத்தல், நலிந்தோர்க்கு நல்லாதரவு கொடுத்தல், பெற்றாரிடம் நல்ல செல்வாக்கிருந்த காரணத்தால் அவர்களிடம் சென்று பிள்ளைகளை விடுதிப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதல் பற்றி ஊக்குவிப்பார். 1927இல் ஒரு நோயாளர் பராமரிப்பு இல்லம் ஒன்று அயர்சன் பெயரால் கட்டப்பட்டது.

அடுத்ததாகக் கூடிய வருடம் யாழ்ப்பாணத்தில் சேவை செய்த மிஷனரி அம்மாவான திருமதி நிம்மர் (Trimmer) அம்மையாரைக் கூறலாம். வண.F.X.நிம்மர் குருவானவரும் திருமதி நிம்மர் அம்மையாரும் 1890இல் யாழ்ப்பாணம் வந்து யா.மாவட்டச் சமயக் குழுவின் தலைவர் பணியை ஏற்றுக்கொண்டவர். அவருடைய தலைமையின் கீழ் மெதடிஸ்த சமயக்குழுவின் சபைகள் இருந்தன. அதேபோல் நிம்மர் அம்மையார் பாடசாலைகள் எல்லாவற்றிற்கும் தலைவராக விளங்கினார்.

பாடசாலைக் கல்வி நிருவாகத்துக்கு அதிபர்கள் இருந்தாலும் இவருக்கு விடுதிச்சாலை முழுவதும் அதன் முகாமை எல்லாவற்றிற்கும் இவரே பொறுப்பானவர். அநேகமாக மாணவியர் அனைவருமே விடுதிமாணவரானபடியால் அவர்களோடும் நேரடித் தொடர்பும் இருந்து உண்மையான 'அம்மா' ஸ்தானத்தில் நடத்தப் பட்டவர். இவர் சேவை செய்த 30 வருடத்துள் படித்த அத்தனை பேரும் இவரைப் பற்றிய சகல குணங்கள் உடைநடை முதலியவற்றின் தாக்கம் பெற்றவராவார். மிக விரிவாக அலங்காரமாக அவரைப்பற்றி வர்ணிப்பார்கள். எல்லோரையும் தன் சொந்தப் பிள்ளைகளாகவே நேசித்தும் கவனமெடுத்தும் ஏசியும் பேசியும் ஒழுக்கங்களைக் கற்பித்தும் ஒரு பெற்ற தாயைப்போலவே கவனித்தார். தன்னால் செய்ய முடியாத ஒன்றைப் பிறரைச் செய்யச் சொல்லி வற்புறுத்தமாட்டார்.

மாணவிகளுக்குத் தகுந்த வரன்களைப் பார்த்துத் திருமணமும் நடாத்தி தமது இல்லத்திலேயே வரவேற்புபசாரமும் வைக்க ஒழுங்குகள் செய்வார். தொடர்ந்தும் அவர்களைச் சந்தித்து அவர்கள்

வீட்டை வைத்திருக்கும், விதரணையை அவதானித்து அறிவுறுத்தவும் தவறமாட்டார். மக்களிடையே ஏற்படும் பிரச்சினைகளைத் தீர்த்து வைப்பார். மக்களின் நோய்களுக்கு உதவி செய்தும் துக்கங்களுக்கு உடனே ஆறுதலும் ஆதரவுமளிப்பார். ஏராளமான பொம்மைகள் விளையாட்டுப் பொருட்கள் மற்றும் பொருள் களையும் அமெரிக்காவிலிருந்து தருவித்து குழந்தைகளுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் பரிசு கொடுத்து மகிழ்வார். இவர் 1920ஆம் ஆண்டு வண. C.I. நிம்மர் இறைவனடி சேரவும் அமெரிக்காவிலேயே தங்கிவிட்டார். எனினும் இவர் 30 ஆண்டுகள் யாழ். பெண்களுக்குச் சேவைசெய்த மறக்க முடியாத பெண்ணாவார்.

உடுப்பிட்டிப் பெண்கள் பாடசாலை, 1867இல் ஆரம்பிக்கப் பட்டு வண. ஜே.சி.சிமித், வண.ரி.பி. ஹேஸ்ரிங்ஸ் என்போரின் மேற்பார்வையில் நடைபெற்றது. குறிப்பிடத்தக்க அளவுக்கு பணியாற்றியோர் இவரென்றே சொல்லலாம்.

பாடசாலை, 1868இல் அமெரிக்காவிலிருந்து வந்த ஹரியற் ரவுண் சன்ட் அம்மையார் தலைமையில் 17விடுதி மாணவிகளுடன் ஆரம்பமாகியது. 1871 வரை கல்லூரி நிருவாகத்தினரே பரீட்சைகளை நடத்திவந்தனர். பின் 28 மாணவிகள் (6ம் வகுப்புவரை) அரசினர் பரீட்சைகளைச் செய்து 400 ரூபா உதவி நன்கொடையாகப் பெற்றுக் கொண்டனர். 1873இல் 6 மாணவியர் உத்தம கிறிஸ்தவப் பெண்களாக வந்து ஊழியம் செய்யும் தகுதியைப் பெற்றனர்.

ஆங்கில சுயமொழிப் பாடசாலையாய் இருந்தும் ரவுண் சென்ட் அம்மையார் ஆங்கிலத்துக்கு விசேட கவனமெடுத்துக் கற்பித்தார். 1882ஆம் ஆண்டு வரை 14வருடம் கண்ணியத்துடனும், கடும் இறைபக்தியுடனும் கடமையாற்றிய இவர் கடும் தொற்று நோயால் கடும் சுகவீனமுற்று கர்த்தரிடம் ஆறுதல் பெறப் பரமபதம் அடைந்தார். இறக்கும் தறுவாயில் 'பிள்ளைகளே நான் உங்களோடு இருந்தபோது மொழிந்தவற்றை ஞாபகத்தில் கொள்ளுங்கள்; நான் இருக்கப்போகும் இடத்திற்கு நீங்களும் வரத்தெண்டியுங்கள்' எனக்கூறி ஆசீர்வதித்தார். இவரின் இறப்பின்போது அதிசயமாக 13 மாணவிகள் நோயிலிருந்தும் குணமடைந்த அற்புதம் நடந்ததாகக் கூறப்படுகின்றது.

* வண.பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியார் தமது கல்வி ஆர்வம்

* பிற்சேர்க்கையில் வண.பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியார் பற்றிய விபரங்கள் தரப்படுகின்றன.

காரணமாக; பருத்தித்துறைப் பகுதியில் 7 பாடசாலைகளையும் யாழ்ப்பாணப் பகுதியில் 4 பாடசாலைகளையும், வண்ணார் பண்ணை, நாவற்குழி, புத்தூரில் 3 தமிழ்ப்பாடசாலைகளையும் ஸ்தாபித்தவர். பருத்தித்துறைக் கடற்கரையை ஒட்டிக் கட்டப்பட்ட நிலையமே பிற்காலத்தில் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையாகியது. 1860இலிருந்து அந்த மண்ணின் மைந்தனும், வட்டு.செமினறியில் படித்தவருமான டி.பி.நைல்ஸ் என்பவர் தலைமையாசிரியராக விளங்க வளர்ந்தது பாடசாலை. 1875ஆம் ஆண்டு இருபகுதிகளாகப் பிரிந்து ஆண்கள் வேறு இடத்தில் கட்டடங்களைப் போட்டு ஹார்டிலிக் கல்லூரி எனப்போக பெண்கள் விடுதியும் கட்டப்பட்டு பெண்கள் இருமொழிப்பாடசாலை எனும் பெயரோடு தனித் தியங்கத் தொடங்கியது.

ஆண் ஆசிரியர்களே அங்கு கற்பித்தனர். பொதுமக்கள் ஒரு பெண் அதிபரை எதிர்பார்த்தனர். 1898இல் தான் 'செல்வி பியூக்காம்ப்' அனுப்பப்பட்டார். அவர் வந்ததும் பாடசாலையின் வரவு, கல்விப் பெறுபேறு, ஒழுங்கான நடத்தைகள் எல்லாமே உயரத் தொடங்கின. ஏறக்குறைய 10வருடங்கள் இங்கே கடமையாற்றி இருக்கலாம். இவரது ஆரம்பகால விபரங்கள் கிடைக்க வில்லை.

திருச்சபை சமயக்குழுவினரின் கிடைக்கக்கூடிய, தகவல்களிலிருந்து சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரி எனத் தற்காலத்தில் அழைக்கப்படும் திருச்சபைச் சமயக்குழுப்பெண்கள் விடுதிச்சாலை அமைந்த விபரம் முன் அத்தியாயங்களிற் காணப்படுகின்றது. இப்பாடசாலையின் முதலாவது அதிபர் திருமதி. மேரி கார்ட்டர் அவர்கள்.

மேரிகார்ட்டர் மேற்படி குழுவின் சென்ற யோன்ஸ் அதிபர் வண. ஜேம்ஸ் கார்ட்டர் அவர்களின் இளம் மனைவியாவார். யாழ் மக்களின் எதிர்ப்புக்கள் நம்பிக்கையின்மைகளின் மத்தியில் மேரி கார்ட்டர் துணிச்சலோடு தமது பங்களாவின் ஒருபுறம்பான பகுதியில் மாணவிகளைத் தங்க வைத்தார். தங்களுடைய அன்பான வார்த்தைகளாலும், இரக்கமான சுபாவத்தாலும் ஆண்டவன் மீது தாம் வைத்த நேசத்தாலேற்பட்ட சேவை மனப்பான்மையாலும் இப்பாடசாலையைத் தொடக்க ஆர்வத்தோடு செயற்பட்டார். மிக இளமையானவரும் மதிக்கத்தக்க அழகுடையவராகவும் கவர்ச்சியான தோற்றமும் ஆளுமையும் கொண்டவராகவும், நேர்த்தியாகவும் ரசனைக்குரியதாகவும் உடைகளைக் கச்சிதமாக அணிபவ

ராகவும் இருந்தாரெனக் கூறப்படுகின்றது. 1895ஆம் ஆண்டில் திட்டங்கள் வகுத்து 1896இல் இப்பாடசாலையைத் திறந்து வைத்தார்.

இவர் இப்பாடசாலையின் ஸ்தாபகர் மட்டுமல்ல; முதலாவது அதிபருங்கூட. ஆனால் இவரது கஷ்டகாலம். 1899ஆம் ஆண்டு தனது 30வது வயதில் மூன்றாவது பிள்ளைப் பேற்றின்போது தம் இன்னு யிரை நீத்தார். 3 வருடங்களே கடமையாற்றினும் முதன்மையான வராகப் பெண்கள் உள்ளங்களில் வீற்றிருக்கிறார்.

மேரிகார்ட்டரின் பின் 1898இல் அனுப்பப்பட்ட ஏமி குட்சைல்ட், பாடசாலையை ஒரு ஒழுங்கானமுறையில் சீராக்கி தேகப்பயிற்சி, விளையாட்டு சங்கீதம் முதலியவற்றையும் பாட அலகுகளுள் புகுத்திக் கட்டடநிதி திரட்டி ஒரு மண்டபம் கட்டி, 6 ஆண்டுகள் சேவை செய்து திருமணம் மேற்கொண்டு விலகி விட்டார்.

1904இல் செல்வி சோபியா லுசின்டாபேஜ் சுண்டிக்குளி பெண்கள் பாடசாலையில் அதிபராகப் பொறுப்பேற்றார். இப்பாட சாலையில் அதிபராகக் கடமையாற்றிய அத்தனை பேரிலும் கூடிய ஆண்டுகள் தனது சேவையைப் புரிந்த அதிபர் இவர் ஒருவரே. இவரது குணங்களின் தன்மையால் மாணவிகளாலும் மக்களாலும் நேசிக்கப்பட்டவர். எல்லா நற்குணங்களோடும் இறைபக்தி விஞ்சி நின்றது. இந்த இறைபக்தியே எத்தனையோ தடைகள் பிரச்சினைகள் வந்தகாலத்தும் அமைதியாக இருந்து வெற்றிகாணக் காரணமாயிருந்ததெனச் சொல்லலாம். சென்ற யோன்ஸ் வளவிலிருந்து வேறு இடத்துக்குப் பெண்கள் பாடசாலையை நகர்த்த முயன்றபோது ஏற்பட்ட பூகம்பங்களை அமைதியாகவும் சாந்தமாகவுமிருந்து நினைத்ததைச் சாதிக்கப் பலமும் கொடுத்தது; அந்த ஆண்டவனிடம் மன்றாடியமையே என்பர். சந்தர்ப்ப சூழ்நிலைகள் இவரை இறுக்கியபோதும் பிடிவாதம் தளராத வெற்றி காண்பார். சுண்டிக்குளியின் வெள்ளி விழா இவர் காலத்திலேயே நடைபெற்றது.

ஆங்கிலம், கணிதம், சித்திரம், தையல் ஆகியவற்றின் ஆசிரிய ராகவுமிருந்தார். மாணவிகளைக் கடினமான அடக்குமுறைக்குள் அடக்கமாட்டார். ஓரளவு சுதந்திரம் கொடுப்பார். கணுக்காலளவு உடையணிவதை நிறுத்திக் கட்டைச்சட்டை போடத்துண்டினார். வலைப்பந்தாட்டம், ரென்னிஸ், பூம்பந்தாட்டம் (பாட்மின்ரன்),

ஆகிய விளையாட்டுக்களை ஊக்குவித்தார். இன்னும்பல புதுமை களைப் புகுத்தினாலும் இவரது காலமும் நவீனமயமாகும் கால மாகையால் இவரால் இவற்றைச் செய்ய முடிந்தது. 1931ஆம் ஆண்டுவரை 27 வருடகாலம் சிறந்த சேவை செய்து ஓய்வுபெற்ற மறுவருடமே தம் வாழ்வை நீத்தார்.

மேலே குறிப்பிட்ட அதிபர்கள், சமயகுரவர்களின் அம்மை யார்கள் மட்டுமல்ல நல்லநல்ல ஆசிரியைகளும் மேல்நாட்டி லிருந்து வருகை தந்தார்கள். முற்றிலும் ஒவ்வாத காலநிலை யுடையதும் தொற்றுநோய்களுக்கு அடிக்கடி உட்படுவதுமான இந்த நாட்டிலே தங்குவதும் சேவைசெய்வதும் ஒருவகைத் தியாகத் துடனும் அர்ப்பணிப்புடனும் தான் இயல்வதாய் இருக்கும். தாம் அறிந்த தேவனை-யேசுவை அறியாதவர்களெல்லாம் அஞ்ஞானி களென நினைத்தார்கள். அவர்களை நெறிப்படுத்தி யேசுபிரானின் இராச்சியத்துள் சேர்த்துப் போடவேண்டுமெனும் பெருநோக்கைத் தலைமேற்கொண்டு தம்மை ஒறுத்துப் பிறருக்காக வாழும் தியாக வாழ்வை மேற்கொண்ட இவர்களை எதிர்கால சமுதாயம் மறக்க முடியாது.

அப்படி வந்தவர்கள் எப்படி எமது மொழியைக் கற்றார்கள்? பண்டிதர்களிடமும் புலவர்களிடம் சிக்கிப்போய்க் கிடந்த தமிழ் மொழியை எப்படிச் சிறை மீட்டு பாமரமக்களிடமும் தவழ விட்டார்கள்? மொழி பற்றிய அறிவை மாத்திரமல்ல-அதனை ஆராய்தல், செல்லரித்து அழியாது அச்சவாகனமேற்றல், நிகண்டை விடத் தமது பாணியில் சொல்லகராதியைத் தோற்றுவித்தல், சுதேச விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்தலெனப் பலவகையாலும் மொழி யையும் மக்களையும் முன்னேற்றினார்கள். அதுமாத்திரமல்ல பெண்கள் சமுதாயத்தை 'நீ ஒரு பொம்மையல்ல-உயிருள்ள பிராணி-கல்வியில் உயர்ந்து மூடநம்பிக்கைகளைத் தகர்த்து, சமூகத்தில் தலைநிமிர்ந்து வாழ்வாய்' எனும் தத்துவத்தை உணர்த்தி மேம்படுத்தினார்கள். அவர்கள் வந்த நோக்கம் நிறைவேறியதோ என்னவோ, அதற்காக அவர்கள் எடுத்துக்கொண்ட அயராத முயற்சி யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் அனைவரையுமே பாதித்திருந்தது.

மாற்றங்கள் நிகழ்வது இயற்கையெனச் சொல்லினும் இத்தனை வேகமாக ஒரு நூற்றாண்டு காலத்துள் நிகழ்ந்து வெற்றி நாட்டியமைக்கு முழுக்காரணமே இந்தக் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களின் சேவையேயெனச் சொல்லுவதற்கு எதிர்வார்த்தை

சொல்ல யாராலும் முடியாது என்பது உண்மை. அதிலும் அமெரிக்கன் சமயக்குழு தனது முழுக் கவனத்தையும் யாழ்ப்பாணத்திலே செலுத்திப் படுத்துறை அறிவையும் விருத்தி செய்தமை என்றுமே மறக்க முடியாத ஒன்று.

நாங்கள் மேலே பார்த்த மேல்நாட்டுப் பெண்களுள் அதிஉன்னத ஸ்தானத்தைப் பெறக்கூடியவர்கள் ஒரு சிலரே. கல்லும் முள்ளும் நிறைந்த கலட்டிக் காணியுள் ஒற்றையடிப் பாதையைப் போட்டவர்களுள் வண. டானியேல் பூர், மேரி பூர் அம்மையார், வண. மைரோன் வின்சிலோ, ஹரியற் வின்சிலோ அம்மையார், வண. பீற்றர் பேர்சிவல் அம்மையார், செல்வி எலிஸா அக்நியூ என்போரே முதலில் வைத்தெண்ணப்படுபவர்களாவர். ஒற்றையடிப் பாதையை அகலித்து, கல்தெருவாக்கிப் பின் தார் ஊற்றி நல்ல வழுவழுப்பான பெருந்தெருவாக்கியமையே தொடர்ந்து வந்தோர் செய்த செயலாகும்.

எனவே அந்த முன்னோடிகளைச் சிரம்தாழ்த்தி வணங்கு வோம்.

சுதேச பெண் அதிபர்கள் காலம்

நமது குறிக்கப்பட்ட கால எல்லைக்குள் அதாவது 1800 - 1900 வரை எந்த ஒரு தமிழ்ப் பெண்ணும் அதிபர் பதவியை எட்டிப் பிடிக்காவிட்டாலும், கால எல்லைக்குப் பின்னராகிலும் எந்தக் காலகட்டத்தில் இவர்களுக்கான சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது எனப் பார்ப்பதும் இந்த ஆய்வின் ஓர் அம்சமாக்கப்படுகிறது.

ஆங்கிலப் பாடசாலைகளாயினுங்கூட சுயமொழிகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் தன்மை அரசாங்கரீதியாகவே செயற்படத் தொடங்கிவிட்டது. சட்டசபையில் கல்விமந்திரி C.W.W. கன்னங்கரா 1945இல் இலவசக் கல்வியை அறிமுகம் செய்தமையும் 1946இல் அமுல்படுத்தப்பட்டமையும் காரணமாகும். அத்தோடு ஊடகங்களான பத்திரிகைகள், பெண்கள் தமிழ் மாத்திரம் கற்க வேண்டுமென 'இனிமையான தமிழ்' (Sweet Tamil) எனும் புராணமும், அதற்குத் தமிழ்ப் பெண்களே பொறுப்பாளர்களாக இருக்க வேண்டுமென அழுத்தமும் கொடுக்கத் தொடங்கின. தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் எதிர்ப்புக் குரல்கள் சில எழுந்தன.

வர்த்தகத்துக்கும் உத்தியோகத்திற்கும் உதவுமென ஆண்கள் கட்டாயம் ஆங்கிலம் படிக்க வேண்டுமாம். பெண்கள் உயர்கல்வி படிக்கக் கூடாதாம். இது இவர்களின்தூய்மையான உள்ளத்திலிருந்து எழுந்ததா? ஏனெனில் யார் அதிகம் அதிகமாகச் சத்தம் போடுகிறார்களோ அவர்களே தம் பெண்களை ஆங்கிலப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புகிறார்கள். ஒரு தமிழரின் பணத்தில் ஒரு சைவ ஆங்கிலப் பாடசாலையைக் கட்டினால் மட்டும் அங்கே தம் பெண்களை அனுப்புகிறார்களே.

மேலும் தமிழில் உலகப் பொது அறிவுகளுக்குரிய நூல்கள் வரவில்லை. அதுவரை நாம் என்ன செய்வது? கவிஞர் தாகூர் சொன்னதுபோல நம் பெண்களும் ஒடுங்கிய வீட்டுச் சுவர்களுக்குள் உடைந்து நொருங்கிப்போய் இருக்கிறார்கள். அவர்களின் சிந்தனையும் செயல்களும் அகன்று முன்னேறிப் போகப்போவதில்லை. (உடுவில் பக்.169).

இக்கூற்றில் ஆங்கிலக் கல்விக்கான மோகம் மாத்திரமல்ல தமது பாடசாலைக்குப் போட்டியாக எழுந்த இராமநாதன் கல்லூரிக்கும் ஒரு தாக்கம் நிகழ்ந்துள்ளது.

ஆங்கிலம் கற்பிக்க வசதியுள்ளவர்களுக்கு இந்த சுதேச மனப் பான்மை வருவதில்லை. எனினும் 20ஆம் நூற்றாண்டின் இரண்டாம் காலாண்டில் சில அதிபர்கள் தோன்றியுள்ளனர். அரசின் கெடுபிடி கள் தமிழை நன்கு தெரியாத மேல்நாட்டுப் பெண்களுக்கு சிரமத்தைக் கொடுத்தன. மேலும் தமிழ்ப் பெண்களும் வெளிநாடு களுக்குச் சென்று பட்டதாரிப்பட்டங்களும் கலாநிதிப்பட்டங்களும் பெறத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இவர்களுள் முக்கியமாகப் பெண்கள் பாடசாலைகளில் முதலாவது தமிழ்ப்பெண் அதிபர்கள் சிலரை மட்டும் அறிந்துகொள்ளுதல் நலம். அவர்களைத் தொடர்ந்து பல வழித்தோன்றல்கள் சிறந்த அதிபர்களாக விளங்கியுள்ளார்கள். அவர்களின் வரலாறு தவிர்க்கப்பட்டுள்ளது. காலவரைவின் படியே அதிபர்கள் விபரம் தரப்படுகிறது.

செல்வி கிருபைமலர் மதியாபரணம் [1934-46] [1946-1971]

முதலாவது தமிழ்ப்பெண் அதிபரெனக் கடமையேற்றவர் செல்வி.கி.மதியாபரணம் அவர்களே. இவர் சான்றோர் பலர் தோன்றிய உயர் குடிப்பிறப்பாளரெனச் சொல்லப்படுகிறது. உடுவில் பெண்கள் பாடசாலையில் தன் ஆரம்பக்கல்வியைக் கற்ற

இவர் உயர்நிலைக்கல்வி முடிந்ததும் 1931-32க்களில் மகறகமவில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆங்கில ஆசிரியர் பயிற்சிக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்ற முன்னோடிகளுள் ஒருவர். அக்காலக் கல்வியறிவும் முறையும் தற்காலப் பட்டதாரி டிப்ளோமா பயிற்சிக்குச் சமானமாக இருக்குமாம்.

பயிற்சி முடிந்ததும் உடுவிலுக்கே திரும்பிவந்து அங்கே நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த ஆசிரியப்பயிற்சிக் கல்லூரியின் விரிவுரையாளராகச் சேர்ந்தார். அமெரிக்கன் மிஷன் உடுப்பிட்டிப் பெண்கள் பாடசாலைக்கு அதிபர் ஒருவர் தேவையாக இருந்தது. ஒரு பெண் விடுதிப் பாடசாலைக்கு அதிபராயிருக்கப் போகிறவர்; அந்தக் காலகட்டத்தில் எத்தகையதொரு ஆற்றலும், அறிவும் துணிச்சலும் வாய்ந்தவராக இருக்கவேண்டும். யாழ்ப்பாணப் பெண்களுள் 90 வீதமானவர்கள்கூடப் பாடசாலைகளுக்குச் செல்லாதவர்களாயிருக்க ஒரு சுதேசப் பெண்ணின் பொறுப்பில் அதுவும் இருபது வயதுக்கு முன்பின்னாயிருக்கக்கூடிய இளமைவாய்ந்த கிருபை மலர்மதியாபரணத்துக்கு அந்தப் பதவியைக் கொடுத்து அவரது தகுதியையும் தகைமையையும் நன்குணர்த்திய அமெரிக்கன் சமயக் குழுவினரின் தீர்க்க தரிசனத்தைப் பாராட்டாமலிருக்க முடியாது.

அதிபர் அவர்கள் பதவி ஏற்றதும் சகல துறைகளிலும் வளர்ச்சியையும் விருத்தியையும் வேண்டிநின்றது பாடசாலை. எனவே துரிதமாகச் செயற்படத் தொடங்கினார். மிகச் சிறந்த பண்புகளைக்கொண்ட இவர் ஆசிரியர், மாணவர், பெற்றார், மேலதிகாரிகள் இவர்களோடு இனிமையான தொடர்புகளை வைத்திருக்கத் தொடங்கியதோடு அவர்களையும் ஒருவரோடொருவர் இயைபுநிலையிற் பழகும் வாய்ப்பையும் அளித்ததால் நிருவாகம் சுலபமாக நடைபெறத் தொடங்கியது.

அயற்கிராமங்களுக்கு தாம் நேரில் சென்று நிதியுதவி பெற்று விடுதிமண்டபம் கலையரங்கம் மற்றும் உடனடித்தேவைகளைக் கட்டுவித்தார். சுற்றிவர முள்வேலியையழித்து மதில்கட்டுவித்து பாடசாலை முன்றலில் வட்டவடிவப் பூஞ்சோலை அமைத்து அழகான பூஞ்செடிகளை வைத்துத் தாமே பராமரித்தும் பாடசாலைப் புற அழகை உயர்த்தினார்.

நல்ல நிருவாகத்திறன் உடையவராதலால் கற்றல், கற்பித்தல்களில் விசேட கவனம் செலுத்தி வழிநடத்தினார். அறிவுப்பாடங்கள் மாத்திரமல்ல சிறப்பு ஆற்றல்களுக்கும் வடிகால் தேவையென

சங்கீதம், நடனம், நாடகம், விளையாட்டு முதலியவற்றைப் பாடசாலைப் பாடத்திட்டத்தில் புதிதாகச் சேர்த்தார். அக்காலத்தில் பிரதானமான பாடங்களைத் தவிர மற்றவற்றைப் பாடத்திட்டத்தில் சேர்ப்பதற்கு அதிபர்களுக்கு அதிகாரம் அளிக்கப்பட்டிருந்தது.

ஆங்கில சுயமொழிப்பாடசாலையாக எட்டாம் வகுப்பு மட்டுமே இருந்ததை அரசாங்க உத்தரவைப் பெற்று சிரேஷ்ட தராதரப் பத்திர வகுப்புவரை உயர்த்தினார். தானே ஆங்கில ஆசிரியையாக அமர்ந்து முதலாவது பரீட்சையிலேயே 13 பரீட்சார்த்திகளைவிட்டு 12 பேர் ஆங்கிலத்தில் சிறப்புச்சித்தி பெற்று சித்திபெற வைத்தார்.

கூடைப்பந்தாட்டக்குழு முதற்தடவையாக மற்றைய வடமாநிலப் பாடசாலைகளோடு போட்டியிட்டு வென்று பின்னர் கொழும்புவரை சென்று போட்டிகளிற் கலந்துகொண்டது. அப்போதுதான் யாவராலும் உடுப்பிட்டி என்றதொரு கிராமம் இருக்கின்றதென்பதை அறிய முடிந்தது. அதிபரின் தங்கை நோஸ் மலர் மதியாபரணம் அவர்களே கூடைப்பந்தாட்டப் பயிற்சியைக் கொடுத்தவர். நோஸ்மலர் பிற்காலத்தில் கல்விப் பரிசோதகராக விளங்கியவர். செல்வி கிருபைமலர், உடுப்பிட்டியில் ஓர் அனாதை இல்லத்தைத் தோற்றுவித்து நேரடிப் பார்வையில் செயற்பட வைத்தமையால் புகலிடமற்ற பலர் தத்தம் பின்வாழ்க்கைக்கு உத்தியோகமும் ஊதியமும் பெறக்கூடியதான வழிசமைத்துக் கொடுத்தார்.

நூல்நிலையத்தைப் பெருப்பித்து நிறையத் தமிழ்நூல்களையும் வாங்கிப் போட்டு மாணவர் வாசிப்பைத் தூண்டி வைத்தவர். வார இறுதியில் சுற்றுலாக்களுக்கு அழைத்துச் சென்று இயற்கைச் சூழலை ரசிக்கவும், இயற்கைப் பொருள்களை ஆராயவும் உதவி செய்தார். ஆடிப்பாடி, ஆனந்தமாய் கற்றலில் ஈடுபடக்கூடிய சூழலை, கற்றல்நிலைகளை உருவாக்கிக் கொடுத்தமையும், தீர்க்க சிந்தனையும், சிறந்த உளவியல் அறிவும் சேர மாணவர்-பெற்றோர், ஆசிரியர், மேலதிகாரிகள் மத்தியில் பரஸ்பர உறவுகளை நன்னிலையில் வைத்துக்கொண்டமையும் இவரது மேம்பாட்டுக்கும் திறமைக்கும் சான்றாக அமைகின்றன.

1946ஆம் ஆண்டு சமயக்குழுவின் பணிப்பின்பேரில் பண்டத் தரிப்பு அமெரிக்கன் மிஷன் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலைக்கு அதிபராக மாற்றம் பெற்று அங்கே சென்றார். டாக்டர் ஸ்காடரால்

உபயோகிக்கப்பட்ட கட்டடம் இவரது வாசஸ்தலமாக அமைந்தது. விடுதிக்குப் புதிய இல்லங்களைக் கட்டுவித்தும் புதிய மண்டபம் ஒன்றைப் போடுவித்தும், திறந்தவெளி அரங்கும் கட்டி விளை யாட்டிடத்தை விசாலித்தும், H.S.C. வகுப்புகளைத் தொடங்கியும் அரிய பெரிய செயல்களைச் செய்து 1970ஆம் ஆண்டு ஏறக்குறைய 40 வருடங்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றார். மற்றைய சுதேச அதிபர்களைவிட வெகுகாலம் முந்தியே முன்னேற்றங் கருதாது சுயநலமறுத்த நிலையில் நீண்டகாலம் சேவை செய்த ஒரேயொரு அதிபர் கிருபைமலர் மதியாபரணம், எனவே போற்ற வேண்டும்.

திருமதி இரத்தினா நவரத்தினம்

வடமாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளராகிய இரத்தினா நவரத்னம் அவர்கள் தமது ஆரம்ப உயர்நிலைக் கல்வியை இரத்தினம் செல்லையா எனும் பெயருடன் வேம்படி பாடசாலையில் மேற் கொண்டவர். 1910ஆம் ஆண்டு பிறந்த இவர் 1927இல் குயின்மேரிஸ் கல்லூரியில் கல்வி கற்கச் சென்றபோது வயது குறைந்தவரெனச் சேர்த்துக்கொள்ள முடியாதிருந்தது. ஆயினும் பாடசாலைப் பெறு பேறுகளும் தகுதிவாய்ந்த விதப்புரைகளும் அவரை மாணவியாக ஏற்றுக்கொள்ள வழிவகுத்தன. பின்னர் பிறிசிடென்சிக் கல்லூரியில் மிகத் திறமையான பெறுபேறுகளை எடுத்து சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்திலேயே முதலாவது மாணவியாக ஆங்கிலத்தில் சிறப்புப் பட்டமும் (Honours) பெற்றார் (Vembu page:132).

1933இல் இராமநாதன் கல்லூரியில் உதவி அதிபராகச் சேர்ந்து கடமையாற்றி 1937இல் அதிபரானார். அவரது சமயரீதியான அறிவும் ஆராய்ச்சியும் புலமையும் கல்லூரி வளர்ச்சியில் புதியதொரு பார்வையைக் கொண்டுவந்தது. 1943வரை இராமநாதன் கல்லூரியின் முதலாவது சுதேச அதிபர் எனும் நிலையிலிருந்து, 1944இல் அரசாங்கக் கல்விச் சேவையுட் புகுந்து கல்விவதிகாரியாகக் கடமை புரிந்தார்.

அவரது கல்வித் தாகம் 1946ஆ-47ஆம் ஆண்டுகளில் அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தில் இலக்கிய முதுகலைமாணி (M.Lit) பட்டத்துக்கான ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டு வெற்றியடைந்தது. அவரது ஆங்கில மூலமான அந்த ஆய்வு 'திருவாசகத்துக்கான புதிய

அணுகுமுறை' என்பதாகும். இதன் அருமையை உணர்ந்த பல்கலைக்கழகம் 1951இல் நூலாகப் பிரசுரித்துப் பின்னரும் 1971இல் இரண்டாம் பதிப்பும் வெளியிட்டது. இந்நூல் இரத்தினம் அம்மையாரின் திறமை மிகு வித்துவத்துக்கும் சைவசித்தாந்த அறிவுக்கும் ஆராய்ச்சித் திறனுக்கும் அறிவுக்கூர்மைக்கும் எடுத்துக் காட்டாக அமைந்துள்ளது 'என தெ.பொ. மீனாட்சி சுந்தரனார் போன்ற அறிஞர்கள் பாராட்டிப் புகழ்ந்துள்ளனர்.

புலமைப்பரிசில் ஒன்றைப் பெற்ற காரணத்தால் லண்டன் பல்கலைக்கழகம் சென்று கல்வியியலில் முதுகலைமாணிப் பட்டம் பெற்றதோடு அந்தப் பிரிவின் முதன்மை மாணவியாகவும் விளங்கி கலாநிதிப்பட்டம் எடுத்தார். வடமாநிலக் கல்விப்பணிப்பாளர் எனும் பதவியையும் வகித்த முதலாவது பெண் அதிகாரியும் இவரே. சைவசித்தாந்த அறிஞராக விளங்கி மத சம்பந்தமான 18 நூல்களை எழுதியுள்ளார். சிவயோக சுவாமிகளின் சீடராகியஇவர், அவர்களது அன்புக் கட்டளையாகிய 'ஞானக்கடை வை' என்பதை சிரமேற்கொண்டு சைவ சித்தாந்தத்தைப் பரப்பும் முயற்சிகளாகத் தன் எழுத்து, பேச்சு என்பவற்றைக் கையாண்டு பல நாடுகளுக்கும் சென்று பணிபுரிந்து வந்தார்.

1984இல் தமிழ்நாடு பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகம் சைவ சித்தாந்தம், தமிழ்க்கலாச்சாரம் ஆகிய துறைகளுக்கு ஆற்றிய பங்களிப்பைக் கணித்து அவர்களுக்கு கௌரவ கலாநிதிப்பட்டம் கொடுத்தது. யாழ். பல்கலைக்கழகம் தமது வெள்ளிவிழா பட்ட மளிப்பின்போது இலக்கிய கலாநிதிப்பட்டத்தை அளித்தது. கனடா விற்கு வந்து தன் இறுதிக்காலத்தைக் கழித்து 1996ஆம் ஆண்டு இறைபதம் அடைந்தார். கனடாவிலும் பழைய மாணவர் சங்கத் தைக் கூட்டியும் சித்தாந்தப் பேருரைகளை ஆற்றியும், தனது இறுதி நூலைப் பிரசுரித்தும் தொண்டுசெய்தார்.

கணவரான திரு. நவரத்தினம் பிரதம கணக்காளர் பதவியை யோகர்சுவாமிகளின் விருப்பப்படி துறந்து, சிவதொண்டன் நிலையப் பொறுப்பை ஏற்றும், தமது மனைவிக்குப் பலவிடயங் களிலும் நூல் வெளியிடுதலிலும் உதவி செய்தவர்.

இலவசக் கல்விக்கு முதலே அதிபர் பதவி வகித்த இவரும் பாராட்டுக்குரியவரே. ஆயினும் இவர் அதிபர் பதவி வகித்த காலம் மிகச் சிறிதே.

கலாநிதி செல்வி இவாஞ்சலின் முத்தம்மா தில்லையம்பலம்
[1941-50]

திருச்சபைச் சமயக்குழுவினரின் சுண்டுக்குளி பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலை 1896இல் ஆங்கிலப் பாடசாலையாக தோற்றம் பெற்றதை அறிவோம். இதன் முதலாவது சுதேச அதிபர் செல்வி இவாஞ்சலின் முத்தம்மா தில்லையம்பலம் ஆவர். இவர் அல்லைப்பிட்டிக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பழம்பெரும் குடியொன்றில் பிறந்த கிராமவிதானையார் தில்லையம்பலத்தின் மகளாவார்.

1906இல் செல்வி பேஜ் அதிபராக இருந்தபோது முத்தம்மா கல்வி கற்க அங்கே சென்றார். அப்போது அவருக்கு வயது 6. பேஜ், அவரது திறமைகளைக்கண்டு வழிநடத்தி பல்கலைக்கழகத்துக்கும் அனுப்பி வைத்தவர். உயர்கல்வியை சுண்டுக்குளியிலேயே முடித்துக் கொண்டார். பாடசாலையின் எல்லாத் துறைகளிலும் முதன்மை வகித்த இவர் அலகாபாத் (இந்தியா) பல்கலைக்கழகம் சென்று B.Sc., M.Sc. பட்டங்களைப் பெற்றார். 1922இல் கொலம்பியா பல்கலைக்கழகம் (அமெரிக்கா) சென்று M.A., M.Sc., Ph.D. பட்டங்களைப் பெற்றார்.

1924இல் 'இந்தியக் கடல்களில் சுறாமீன்' (Sharks) எனும் கலாநிதிப்பட்டத்திற்கு எழுதிய ஆய்வுக் கட்டுரையை நூல் வடிவில் கொண்டு வந்தார். இது தமிழ், இந்தி போன்ற பல மொழிகளுக்கு மொழி பெயர்க்கப்பட்டதோடு அனைத்துப் பல்கலைக்கழகங் களுக்கும் பாடநூலாக்கப்பட்டது. 1929இல் இக்கட்டுரைக்கான நேரடிப் பரிட்சைக்குச் சென்று அதிவிசேட சித்திபெற்று கலாநிதிப் பட்டத்தைப் பெற்றார். இவரே இலங்கை முழுவதற்கும் விஞ்ஞானத்தில் கலாநிதிப் பட்டம் பெற்ற முதலாவது பெண்ணாவார். 'உயர்நிலைப் பாடசாலைகளுக்கான உயிரியல்' எனும் நூலைப் பிரசுரிக்கவும் அது அம்மாணவருக்குப் பாடப்புத்தகமாக்கப்பட்டது. இன்னும் விலங்கியல் சஞ்சிகை ஒன்றின் உதவியாசிரியருமானார்.

இவர் லக்னோ பல்கலைக்கழகத்தைச் சார்ந்த பெண்களுக் கான இசபெல்லா தோபூர் கல்லூரியில் பேராசிரியராக இருந்தார். அமெரிக்காவில் மாசாகுசெற் வெலஸ்லி பெண்கள் கல்லூரியில் 'பேராசிரியர் பரிமாற்றம்' எனும் வகையில் முதலாவது ஆசியப் பெண்ணெனும் பெருமை பெற்று கலாநிதி செல்வி அஸ்ரின் உடன் விலங்கியல் பேராசிரியராக லக்னோவிலிருந்து மாசாகுசெற்றுக்கு

இடமாற்றம் செய்யப்பட்டார். ஒருவருடத்தின் பின் திரும்பி வந்து மதுரை லேடி டோக் கல்லூரியின் அதிபராயினார்.

ஆசியாவில் மூன்று சமயத் தூதுக்குழுவினருடன் தொடர்பு கொண்டிருந்தார். பீஹார் திருச்சபைப் பாடசாலைகளுக்கும் மேற் பார்வையாளராகவும் கடமைபுரிந்தார்.

1941இல் செல்வி நோர்த்வே ஓய்வு பெற்றதனால் முத்தம்மா சுண்டுக்குளி பெண்கள் விடுதிப் பாடசாலைக்கு வந்து அதிபராகப் பொறுப்பேற்றார். பாடசாலைக்கல்வியில் கீழைத்தேய நாகரிகம், பண்பாடு முதலியன முக்கியம் பெறத் தொடங்கிவிட்டன. முதலாவது சுதேச அதிபராகச் செல்வி தில்லையம்பலம் வந்ததோடு சுண்டுக்குளிக்கும் ஒரு புதிய சகாப்தம் தொடங்கிவிட்டது. எல்லாப் பக்கத்தாலும் அறிவு விருத்தியடைந்தது.

பேச்சு வல்லமையுள்ள, ஒளிவீசும் நுண்ணறிவுடைய, எல்லோரையும் ஈர்க்கும் தன்மைவாய்ந்த ஆளுமையுடைய அதிபர் அவர்கள் பிள்ளைகளின் ஒவ்வொரு சிறிய ஆற்றல்களையும் உணர்ந்து அவரவர்க்கேற்ப விளையாட்டு, நாடகம், மன்றங்கள் முதலிய வற்றையெல்லாம் ஒவ்வொரு ஆசிரியர் மேற்பார்வையில் அவர்களே நடாத்தும்படி பொறுப்புக்கொடுத்தார். இளமைதான் இதற்கு வாய்ப்பானதென்பது அவர் எண்ணம். ஒவ்வொரு ஒத்திகையின் போதும் நேரே வந்திருந்து பார்வையிட்டு அறிவுரை வழங்குவார்.

இலவசக் கல்வி வந்ததும், சுயமொழி அமுல்படுத்தப் பட்டது. அதிபரின் பிரயாசையால் புதிய கல்விமுறைக்கு மாறுவது அவ்வளவு சிரமத்தைக் கொடுக்கவில்லை. கிறிஸ்தவத்தை வளர்க்கவும் அவர் பின் நின்றதில்லை. செல்வி புக்வால்டரால் நடாத்தப்பட்ட மருதனாமடம் பெண்கள் நிலையத்திற்கும் சென்று உதவிசெய்தார். கல்வியுடன் மாத்திரம் நின்றுவிடாது இப்படிப்பல சமூகசேவைகளிலும் ஈடுபட்டார்.

10வருடங்கள் அதிபராகக் கடமையாற்றியதும் திரும்ப இந்தியா சென்று வெவ்வேறு துறைகளில் வெவ்வேறு நிறுவனங் களில் கடமையாற்றி ஓய்வு பெற்றார். அதன் பின் இந்திமொழி படித்து கல்கத்தாவிலுள்ள ஜோர்ஜியா வெஸ்லியன் கல்லூரி முதியோர் கல்விநிலையத்தின் அதிபரானார். அங்கே தமிழ், ஆங்கிலம் இரண்டு மொழியிலும் நாடகம் எழுதி அரங்கேற்றினார். திரும்ப இலங்கை வந்ததும் மருதனாமடம் பெண்கள் நிலையத் திற்கும் சுண்டுக்குளி பெண்கள் பாடசாலைக்கும் முகாமையாளராக

இருந்து நற்சேவை புரிந்து தமது 81வது வயதில் இறைவனடி சேர்ந்தார்.

முத்தம்மா அவர்கள் ஒரு பாடசாலையின் அதிபராக யாழ்ப்பாணத்தில் சிறிது காலமே வாழ்ந்தாலும் அவரது விவேகமும் படிப்பிலுள்ள ஆர்வமும் மங்காமல் வளரக்கூடிய வாய்ப்புகள் இலங்கையிலில்லாத காரணத்தால் அவர் இந்தியாவை நாடிப் போக நேரிட்டமை பொருத்தமானதே. ஆயினும் இறுதிக் காலத்தில் பெண்கள் நிலையத்துக்கும் பெண்கள் பாடசாலைக்குமாகச் சமூக சேவையில் ஈடுபட்டுழைத்தமை பாராட்டுக்குரியது.

செல்வி அரியம் ஹட்சன் பரமசாமி [1941-1970]

இவர் உடுவில் பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையில் கல்வி கற்று இந்தியா சென்று சென்னையில் 'பெண்கள் கிறிஸ்தவக் கல்லூரியில் கல்வி பயின்று கலைப்பட்டதாரியானார். கல்வி கற்று முடிந்ததும் உடுவில்வந்து தமது கல்லூரியிலேயே ஆசிரியராகச் சேர்ந்தார். பின்னர் அமெரிக்கா சென்று ஒபெனின் கல்லூரியிற் கற்று முதுகலைமாணிப் (M.A.) பட்டம் பெற்றார்.

சமூக மனோநிலை 'தமிழ் தமிழ்' என மாறுதல்கண்டு, இனி சுதேச அதிபர்களே சரியானவர்களென நினைத்து செல்வி புக்வால்ரர் ஓய்வுபெற அரியம் பரமசாமி உடனே வந்து அதிபராகப் பொறுப் பேற்றுக்கொண்டார். சர்வஜனவாக்குரிமை வந்து பலரையும் வாக்களிக்க வைத்தது. அதன்போது அரசியல்வாதிகளின் கூக்குரல் ஓங்கி ஒலிக்க தமிழ்ப்பண்பாடு, மொழி போன்றவை முக்கியத்துவம் பெறுகின்றன. இலவசக் கல்விமுறை சட்டமாக்கப்பட்டதும் ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளும் சவால்களும் இந்த அம்மையாரால்தான் எதிர்கொள்ள முடிந்தது. இவரது ஆற்றலை முழுவதும் பிரயோகித்துக் கல்வியிலும் கட்டடங்களிலும் வெளிக்களச் செயல்களிலும் முன்னேற்றத்தைக் காட்டியதால் பாடசாலை பரிசோதிக்கப்பட்டு 1947இல் ("A" Grade) முதலாம் தரத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டது. அ.மி.கல்விச்சபை தமது ஆலோசனைச் சபையின் 10 அங்கத்தவருள் ஒருவராக 1951ஆம் ஆண்டு இவரைத் தெரிவுசெய்தது.

உடுவில் பெண்கள் பாடசாலையின் 125வது வருடாந்த விழா இவர் தலைமையில் மிகப்பெரிய அலங்காரமாகக் கொண்டாடப் பட்டது. 1960இல் அரசாங்கம் பாடசாலைகளைப் பொறுப்பேற்ற போது உடுவில் தனியார் பாடசாலையாக இயங்குவதாக முடிவு

செய்யப்பட்டது. அப்படி இயங்குவதாயின் உதவிநன்கொடை நிறுத்தப்படுவதோடு மாணவரிடம் கட்டணம் அறவிடக்கூடாது என்பது சட்டம். இந்தச் சவாலும் ஏற்கப்பட்டது. ஆசிரியரும் மாணவரும் ஒத்துழைத்து பொருட்காட்சிகள், விளையாட்டுகள், புதுமையான சில பொழுதுபோக்குகளை வைத்துப் பணம் சேர்த்தனர். சித்திரைப்பொழிவு (April Showers) எனவும், கார்த்திகை மலர்க் கொத்து (November Blossoms) எனவும் புதுமையான நிகழ்ச்சிகளைக் கொண்டாடிப் போதுமான வருமானம் பெற்றுக் கொண்டனர். வருமானம் குறைந்த அந்தக் காலகட்டத்தில் தனியார் பாடசாலையாக இயங்க எடுத்த முடிவு, சமயக்குழுவினரை விட அதிபரையே கூட அழுத்தியது. பாடசாலையை நடத்த அவர் எடுத்த முடிபுகள், பட்ட கஷ்டங்கள் வேறெந்த அதிபரும் பட்டிருக்க மாட்டார். பாடசாலையின் வரவு வீழ்ச்சி, நிதிசேகரித்தல், கல்வித் தரத்தை நிலைநிறுத்துதல் எனக் கஷ்டப்பட்டு ஈற்றில் வெற்றியும் அடைந்தார். மாணவிகளாலும் ஆசிரியர்களாலும் நேசபூர்வமாக நித்தமும் நினைவில் இருத்திப் போற்றப்படுபவர் இவர்.

1970 ஆவணி 8இல் செல்வி பரமசாமி வேலையிலிருந்தும் ஓய்வுபெற்றார். பூமியிற் பிறந்த கடமை முடிந்துவிட்டதென எண்ணிப்போலும் அடுத்த வருடமே அவரது ஆத்மா தேவனடிக்குப் பறந்துவிட்டது.

செல்வி மேபல் தம்பையா [1949 1971]

1971ஆம் ஆண்டுவரை 22 ஆண்டுகளாக மெதடிஸ்த வேம்படிப்பாடசாலையின் முதலாவது சுதேச அதிபராக இருந்து ஓய்வுபெற்றவர் செல்வி மேபல் தம்பையா அவர்கள்.

மேபல் அவர்கள் தமது ஆரம்பக் கல்வியைக் கண்டிப் பெண்கள் உயர்தரப் பாடசாலையில் கற்றவர். அங்கே கல்வித் துறையிலும் விளையாட்டுத்துறையிலும் மேம்பட்டுத் திகழ்ந்தவர். எட்டாம் வகுப்போடு கேம்பிறிஜ் ஜூனியர் பரீட்சையிலும் சித்தியடைந்தவர். தமது கல்வியைத் தொடர்வதற்காக யாழ்ப்பாணம் வந்து சுண்டுக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் 1931ஆம் ஆண்டு சேர்ந்து இரு வருடங்கள் மேல்வகுப்புகளில் கற்றார். அக்காலங்களில் அவரின் தலைமை வகிக்கும் பண்பு யாவராலும் போற்றப்பட்டது. 1933இல் சென்ஜோன்ஸ் கல்லூரியில் படித்து லண்டன் மற்றிக்குலேசன் பரீட்சை எடுத்துச் சித்திபெற்றார்.

இலங்கைப் பல்கலைக்கல்லூரியில் சேர்ந்து படித்து லண்டன் B.A. கலைப்பட்டதாரிப் பரீட்சையையும் புவியியலையும் விசேட பாடமாகக் கொண்டு சித்திபெற்றார்.

பட்டதாரியாக வந்ததும் வேம்படிப்பாடசாலையில் 1938இல் உதவி ஆசிரியராக நியமனம் பெற்றார். இவரது அயராத உழைப்பும் முற்போக்கான சிந்தனையும் சுறுசுறுப்பும் மெதடிஸ்தர் சமயக் குழுவின் உயர்கல்விச்சபைக் கண்களுக்குத் தப்பவில்லை. 1946இல் உதவி அதிபராகப் பதவியேற்றார். இதற்கிடையே அவர் முதுகலை மாண்ப்பட்டமும் எடுத்திருந்தார்.

அரசாங்கக் கெடுபிடிகளுக்கு ஈடுகொடுக்கமுடியாதவர்களுக்கு நிலமை சுயமொழிக்கு இறங்கிக்கொண்டிருந்தது. மேல்நாட்டவரால் நின்று பிடிக்க முடியவில்லை. எனவே இரு வருடத்திற்குள்ளேயே 1949இல் வேம்படியின் முதலாவது தேசிய அதிபர் ஆனார். எத்தனையோ மேல்நாட்டுப் பெண்களால் உடல், பொருள், ஆவி அத்தனையும் தியாகம் செய்து கட்டிக்காத்த சமயக்குழுக்களின் பாடசாலைகளைச் சுதேச அதிபர்களிடம் கையளிக்கவும், பின்னொரு காலத்தில் அரசாங்கத்திடமே கையளிக்கவுமான காலம் வந்து கொண்டிருந்தமை அவர்களுக்குப் பெரும் ஏமாற்றமே. ஆயினும் தங்கள் மரபை மீறாத மதக் கொள்கைகளையும் பண்பாட்டையும் உதாசீனம் செய்யாத பெண்களைத் தேடியே அதிபர் பதவியில் நியமித்தார்கள்.

1947இல் ஒவ்வொரு மதத்திற்கும் தனித்தனிக் காலைப் பிரார்த்தனை வைத்தலில் செயல்பட்டார். சமயக்குழுக்களின் பாடசாலைக்குள் பிறசமயப் பிரார்த்தனைகள் இடம்பெறுவதைச் சில பாடசாலைகள் விரும்பவில்லை. எனவே பிறசமயத்தவருள் விரும்பியோர் உள்ளேவர அனுமதியும் மற்றவர்கள் வெளியே மௌனமாக நின்றலையும் அதிபர்கள் கவனித்துக் கொண்டார்கள். ஆனால் வேம்படியில் அந்தச் சட்டம் உடனேயே அமுல்படுத்தப் பட்டது.

நாளடைவில் இந்த முறையுடன் வெவ்வேறு பிரார்த்தனைக் கூட்டங்கள் நடைபெறவும்; நவராத்திரி போன்ற விழாக்கள் கொண்டாடவும் தொடங்கியது. அதிபர் கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தால் உபஅதிபர் இந்துவாக இருப்பார்.

இப்படித் தர்மசங்கடமான நிலையில் இந்த அதிபர்கள் நூறு, நூற்றைம்பது வருடகாலத்தில் கட்டியெழுப்பிய அந்தப் பெரிய

மரபுப் பரம்பரையைக் காப்பாற்றவும் வேண்டும். அரசாங்க சட்ட திட்டங்களுக்கு ஈடுகொடுக்கவும் வேண்டும். செல்வி தம்பையா இவற்றைச் சமாளிக்கத் தனது ஆற்றலையும் திறனையும் உபயோகித்து வெற்றியும் கண்டார்.

அதிபரின் முயற்சியில் 1950இல் H.S.C. எனும் பல்கலைக் கழகப் புகுமுகப் பரீட்சை வகுப்புகள் ஆரம்பிக்கப்பட்டன. நல்ல பெறுபேறுகளின் காரணமாக 1952இல் வேம்படிப்பாடசாலை முதலாம் தரத்திற்கு உயர்த்தப்பட்டது. 1955இல் H.S.C. விஞ்ஞானம் தொடங்கப்பட்டது. சரஸ்வதி பூசை கொண்டாடப்பட்டது. மேல்நாட்டு வாத்தியக்கோஷ்டி உருவாக்கப்பட்டது. 1960இல் அரசாங்கம் பாடசாலையைக் கையேற்றாலும் நிருவாகம் திறமையாக நடைபெற்றது. வடக்கே இருக்கும் இந்தப் பாடசாலையே அகில இலங்கைக்கும் பொதுவான பாடசாலையெனப் பெயரும் பெற்றது. விளையாட்டுத் துறையிலும் சங்கீதத்திலும் அகில இலங்கை ரீதியான பங்களிப்பும் இருந்தது. கட்டடங்களும் எழுந்தன. இவரது கைக்கூடாகச் சென்ற மாணவிகள் பலர் வைத்தியர்களாக, பொறியியலாளர்களாக, கணக்காளராக, அதிபர்களாகப் பல ஊர்களிலும் பல நாடுகளிலும் பெயர்பெற்று விளங்குகிறார்கள்.

செல்வி மேபல் தம்பையா நாகரிகமும் கல்வியும் நிறைந்த ஒரு நகரத்தில் பிற்பட்ட காலத்தில் அதிபராக வந்தமையால் பல செயற்கரும் செயல்களைச் செய்யக்கூடியதாக இருந்தது. எது இருந்தும் மனமும் வேணுமே அது அவரிடமிருந்தது.

செல்வி றோஸ்மேரி சின்னையா [1950-1966]

வடமராட்சி மண்ணிலேயே பிறந்து அங்கேயே பருத்தித் துறையில் மெதடிஸ்த பெண்கள் விடுதிப்பாடசாலையில் தன் ஆரம்பக் கல்வியைக் கற்றுப் பின்னர் B.A. எனும் கலைப்பட்டதாரிப் படிப்பை முடித்து, லண்டன் சென்று பட்டப்பின் படிப்பாகிய கல்விப்பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டார்.

அரசாங்கக் கெடுபிடிகளால் ஒரு சுதேச அதிபரின் தேவை அதிகம் அதிகமாக எழவே, இவர் பயிற்சியில் இருந்தபோதே அதிபராக உயர்த்தப்பட்டார். பொறுப்பேற்றதும் (1950) அது கடற்கரை ஓரமாகவிருந்த பாடசாலை ஆகையால் அடிக்கடி சூறாவளி புயல் முதலியவற்றால் பாதிக்கப்பட்டும், உயர்ந்துவரும் மாணவர் தொகைக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாததுமான கட்டடங்

களைப் புதிதாக அமைக்கவும் விருப்பிக்கொண்டார். ஊரவர், அயலவர் எல்லோரும் அவருக்கு அறிமுகமானவர்களாகையால் வந்து இரு வருடங்களுக்குள்ளேயே அயலட்டையிலிருந்த காணிகளை வாங்கிவிட்டார். காணி மோகங்கொண்ட கிராமத்தவரிடம் எப்படி இவற்றைப் பெற்றார் என மக்கள் அதிசயித்தனர்.

அவர் அதிபராகவிருந்த காலமாகிய 16வருடத்துள் பல கட்டடங்கள் எழுந்தன. மண்டபம், புதியதான விஞ்ஞானகூடம், மனையியற்கூடம், திறந்தவெளியரங்கு, 1000 பிள்ளைகள் படிக்கக் கூடிய வகுப்பறைகள், 600 பேர் வதியக்கூடிய விடுதிச்சாலையென பாடசாலைப் புறத்தோற்றம் மிக அழகாகவும் முழுத்தேவையையும் பூர்த்தி செய்வதாகவும் அமைந்தது.

இவருடைய நேர்மை, நம்பிக்கை, கடும்முயற்சி என்பனவும் அவ்வண்ணமே ஆசிரியரும் மாணவரும் நடந்துகொள்ள வேண்டுமெனும் எதிர்பார்ப்பும் அதில் கடும்போக்கை அனுசரிப்பதும் அனைவருக்கும் பிடித்ததும் ஒரு நிலையத்தை வெற்றிகரமாகக் கொண்டு நடத்துவதற்கு உதவுவதும் இவையேயாகும். அவருடைய உயரமும் ஆளுமையும் சிறிது பயங்கொள்ள வைப்பினும் இனிமையான பேச்சும் அனுசரிப்பும் ஆச்சரியப்படவைக்கும். எல்லோருடனும் நட்புப் பாராட்டுபவராகவும் ஆலோசனை வழங்குபவராகவும் ஆறுதல் அளிப்பவராகவும் விளங்கினார்.

உயர்கல்விக்காகவும் விஞ்ஞானக்கல்விக்காகவும் ஹாட்லிக் கல்லூரிக்கு மாணவிகள் செல்வதை நிறுத்தி, விஞ்ஞானப் பட்ட தாரிகளை வரவழைத்து H.S.C.எனும் உயர்கல்வி வகுப்போடு விஞ்ஞானக்கல்வியையும் H.S.C.வரை ஆரம்பித்து வைத்தார். இவரது முதலாவது விஞ்ஞான மாணவியான செல்வி திலகவதி பெரியதம்பி இலங்கைப் பல்கலைக்கழகம் சென்று H.S.C. விஞ்ஞானப் பட்டதாரியானார். இத் திலகவதியே பிற்காலத்தில் கல்விப்பகுதியில் தமிழ்ப் பெண்களுள் அதியுயர் பதவி வகித்த முதலாவது பெண்ணாவார். வடக்குக்கிழக்கு மாகாணங்களின் கல்விப் பணிப்பாளராக விளங்கியதோடு, நோஸ்மேரி அவர்களின் நினைவு நாட்களில் உரையாற்றியும் அவருடைய பெயரில் கட்டப்பட்ட நினைவு மண்டபத்தை திரைநீக்கம் செய்து பேருரை ஆற்றியும் சேவை செய்தார்.

விளையாட்டுத்துறையிலும் தமக்கென ஒரு விளையாட்டிடம் அமைக்கப்பட்டது. பலவித விளையாட்டுகளிலும் உடற்பயிற்சி

களிலும் மாகாண ரீதியிலும் அகில இலங்கை ரீதியிலும் பல பரிசுகளைப் பெற்றார்கள். இசை நடனத்துறைகளையும் அவர் விட்டுவைக்கவில்லை. தாமே ஆங்கில நாடகங்களை எழுதியும் இயக்கியும் மேடையேற்றியும் வந்தார்.

மேலும் நோஸ்மேரி சின்னையா பாடசாலைக்கான கீதத்தை இயற்றியும் இசையமைத்தும் மகுடவாசகமான 'முன்னோக்கி, மேல்நோக்கி, ஒளிநோக்கிச் சென்றிடுவீர்' எனும் வாக்கியத்தை அமைத்தும் பஸ்துறை வளர்ச்சியையும் கொண்டு வந்தார். பாடசாலையின் துரித வளர்ச்சிகண்டு அதற்குக் கல்வித்திணைக்களத்தால் முதலாந்தர அந்தஸ்து கொடுக்கப்பட்டது. 16 வருடங்கள் அதிபராக இருந்து சாதுரியம் மிக்க தன் ஆற்றலால் பாடசாலையை உயர் நிலைக்கு இட்டுச்சென்றார். அக்காலத்தில் 1300மாணவிகள் கல்வி கற்றார்கள். இவர்களுள் 75பேரே கிறிஸ்தவர்களாக இருந்தார்கள். 1966இல் இவர் இளைப்பாறும்போது 50 ஆசிரியர்கள் கடமையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அருட்சகோதரி மார்ட்டினா

[யா.கன்னியர் மடப்பாடசாலை - 1970 - 76]

யாழ்ப்பாணக் கன்னியர் மடப்பாடசாலை வெள்ளைக்கார ஐறில் கன்னியர் அருட் தாயார்களான அதிபர் ஆசிரியர்களால் சுதேச உதவியாசிரியர்களுடனும் கற்பிக்கப்பட்டு வந்தது. 1960இல் அரசாங்கம் கல்விக்கூடங்களைப் பொறுப்பேற்றபோது இவை தனித்தியங்க முடிபெடுத்தன. அதன்படி சமூக அங்கத்தவர்களுடையவும் பிஷ்ப் எமீலியா நுஸ்பின்னை அவர்களுடையவும் உதவியுடன் மிகச் சிரமமான திசையில் நடந்து கொண்டிருந்தது. இயலாமை கண்டு 1976இல் அரசாங்கத்திற்கே சில நிபந்தனைகளோடு கையளிக்கப்பட்டது.

1960களில் அதிபராகக் கடமையாற்றியவர் அருட்தாயார் ஜோசபின் தியான். இவர் வெள்ளைக்காரப் பரம்பரையின் இறுதி அதிபராக 1970 வரை இருந்தவர். அரசாங்கம் பாடசாலைகளைச் சுயமொழிப் போதனைக்கு உட்படுத்தியபோது, இவர்களால் ஒன்றுஞ்செய்யமுடியாதுபோயிற்று. 1970இல் அதிபர் உட்பட மூவர் வெளியேறினர். உடனடியாக அதிபர் பதவி சுதேசப் பெண்ணான அருட்தாயார் மார்ட்டினா அவர்களுக்கு வந்தது.

இவர் முன்பே மாணவிகளால் புகழப்படும் 'ஜோசபின்' 1951இலிருந்து அதிபராகக் கடமையாற்றிய போது அவரது வலது கையாக விளங்கியவர். சாந்தமானவர் அன்பும் கருணையும் கலந்த பார்வையால் வேண்டுமானதை நிறைவேற்றக் கூடியவர். அவர் மிகவும் முற்போக்கோடு புதுமைகளைப் புகுத்தியவர். இவர் அவற்றை அதாவது இசை, நடனம், நாடகத்துக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தல், உடை, நடை, பாவனைகளைத் திருத்துதல், அதாவது மாணவர் விருப்பிற்கேற்ப கட்டையான சட்டை பாவாடை அணிதல், சென்ற பற்றிக் தினத்தை விளையாட்டுப்போட்டி நாளாக்கியமை, 'இறைவனுக்கே மகிமை' எனும் பாடசாலையின் இலட்சிய வாசகத்திற்கேற்ப சமய அறிவையும் ஊட்டுதல், யாழ்ப்பாணத்தில் இதர பெண் பாடசாலைகளோடு சமமாக வைத்தெண்ணக் கூடிய நிலைக்கு உயர்த்தி அரசாங்கத்தால் தரமுயர்த்தப்பட்ட தகுதியைக் குறையவிடாது பார்த்துக்கொண்டார்.

சுயநலம் என்பதே துளியுமில்லாத தாயார் மார்ட்டினா, உள்ளடங்கிய வலுவான ஆளுமை கொண்டவராக விளங்கினார். சுயமொழியே பாடசாலைப் பயிற்று மொழியாக நிர்ணயிக்கப் பட்டமையை இவர் கையாண்ட விதம் சகலரதும் பாராட்டுக்கும் உரியதாயிற்று. அந்த மாற்றம் மென்மையாகவும் கண்டுகொள்ள முடியாததுமாகச் சென்று போயிற்று. சுதேச நிர்வாகத்தின்கீழ் ஏற்றபடி கடமையாற்ற ஒத்துப்போகக்கூடிய திறன்கள் இவரின் செயற்பாடுகளில் திறமையாக வெளிப்பட்டது. பாடசாலையில் 1500 மாணவிகளும் 48 ஆசிரியர்களும் இருந்த நிலையில் 1973இல் அகில இலங்கை வலைப்பந்தாட்டப் போட்டியில் மேற்பிரிவு மாணவிகள் முதலாவதாகக் கலந்து வெற்றி வீராங்கனைகளாகத் திரும்பினர். எல்லோராலும் விரும்பப்பட்ட செயற்றிறனும் அருள்திறனும் ஒருங்கே காணப்பட்ட இவருக்குச் சடுதியான மரணம் சம்பவித்து சமூகத்திற்கே பெரும் இழப்பெனும் உணர்வைத் தந்தது.

முடிவுரை

முக்கியம்வாய்ந்த பெண்பாடசாலைகளில் அதிபர்களாக வந்த முதலாவது தமிழ்ப்பெண்கள் மட்டும் சுதேச அதிபர்கள் எனும் பொருளில் தரப்பட்டிருக்கிறார்கள். கிடைத்தளவு தரவுகளைக் கொண்டு இவர்கள் வரலாறு எழுதப்பட்டுள்ளது. ஆயினும் இவர்கள் செய்த அளப்பரும் சேவைகள் முழுவதும் இங்கே தரப்

பட்டதெனச் சொல்லமுடியாது. கல்வியோடு சம்பந்தப்பட்ட தொழிலைச் செய்தபடியால் இங்கே முக்கியத்துவம் கொடுக்கப் பட்டது.

ஆரம்ப காலத்திலேயே படித்துக் கல்வித் தகைமைகள் பெற்ற பலர் இருந்திருக்கிறார்கள். பலர் ஆசிரியர்களாகக் கல்விச் சேவையைச் செய்து கொண்டிருந்தனர்.

மேல்நாட்டு அதிபர்களுக்கு உதவி ஆசிரியர்களாகவிருந்து ஏறக்குறைய எல்லாப் பொறுப்புக்களையும் தாமே செய்து உபஅதிபர் எனும் பெயரோடோ அல்லது உதவி ஆசிரியர் என்னும் பெயரோடோ வாழ்ந்து மடிந்த பல பெண் ஆசிரியர்களது சேவைகளையும் மறக்க முடியாது. கிராமம் கிராமமாக பெண்கள், கல்வி அறிவு பெறவேண்டுமெனும் உத்வேகம் முன்னிழுக்க சமுதாயக் கட்டுப்பாடுகள் பின்னிழுக்க நடுவில் அல்லல்படும் நிலைகளையும் காண்கின்றோம்.

இங்கே கண்ட பெண் அதிபர்களில் விவாகம் செய்தவர் ஒரே ஒருவர். அவர் மட்டும் சைவமதத்தவர். மற்றவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தைச் சேர்ந்தவர் மட்டுமல்ல விவாகமாகாதவர்களுமாவார். ஆனால் மதத்தைச் சார்ந்ததல்ல கல்வி. சமூகத்தைச் சார்ந்தது. அந்தக்காலத்தில் பதவியிலிருக்கும் ஒரு பெண்ணை, எந்த மதத்தவராயினும் சரி எந்தச் சாதியினராயினும் சரி மணக்கத் துணிய மாட்டார்கள். ஏனெனில் அவளது குழந்தை வளர்ப்பு, கணவனுக்குத் தொண்டுசெய்தலெனும் எதிர்பார்ப்பின் அடிப்படையில், பள்ளிநிருவாகம் மாணவர் திறமையை வளர்த்தல், மேலதிகாரிக்கு கீழ்ப்படிதல் ஆதியன தேவையற்றனவாகக் கருதப்படுவன.

தன்னுயர்வைத் தேடிச் சென்றவர்களைவிட மற்றவர்கள் தம் வாழ்நாளையே பாடசாலைக்கும் கல்விக்கும் மாணவர்களுக்கும் செலவுசெய்து நூற்றுக்கணக்கான மாணவிகளின் உள்ளத்தில் தம்மை ஐக்கியமாக்கிக் கொண்டவர்கள். விவாகம் செய்து ஒருவனுக் காகவோ அல்லது சிறுஅங்கத்தவரைக் கொண்ட ஒரு குடும்பத்திற் காகவோ தம் அறிவையும் திறனையும் ஆற்றலையும் செலவழிக் காது மாபெரும் சமூகத்தின் அத்திவார்க்கற்களுக்கு அறிவூட்டி எத்தனையோ குடும்பங்கள் வாழ வழியும் வகையும் செய்துள்ளனர். மகாத்மகாந்தி சொன்னது போல 'விவாகம் என்பது முடிந்த முடிபல்ல. இளம் கன்னியர் தம் வாழ்நாளை சமூகசேவைக்காக அர்ப்பணிப்பதும் சிறந்ததாகும்.

2

சைவமும் தமிழும் வளர்த்த தவச்செல்வி பார்வதியம்மையார்

கிறிஸ்தவ மதப் பாடசாலைகளிற் பெண்கல்வி பற்றி ஆய்வு செய்து கொண்டிருந்தபோது, காலங்காலமாக அதாவது நமது வரலாற்றுக்கெட்டிய சங்க காலம் தொடக்கம் ஏதோ ஒருவகையில் ஈழநாட்டுக்கும் தமிழ் இலக்கியத்துக்கும் தொடர்பு இருந்து கொண்டேயிருந்தும் சைவப் பாரம்பரியத்தில் பெண்கல்விக்கு சான்றாதாரங்களோடு எவரும் கிடைக்கவில்லையெனும் ஆதங்கம். திரு.ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் மதுரைத் தமிழாராய்ச்சி மகாநாட்டுக்கு அனுப்பி வைத்த 'ஈழநாடும் தமிழ்ச் சங்கங்களும்' எனும் ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றில் 'மதுரைத் தமிழ்ச் சங்க பண்டித பரீட்சையைச் சுவாமி விபுலாநந்தர் 1916இலும், தொடர்ந்து பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த பாலாம்பிகை, பத்மாசனி எனும் இருபெண்கள் இரண்டாம் மூன்றாமவராக 1921இலும், மட்டுவில் எஸ். கணபதிப்பிள்ளை 1924இலும் சித்தியடைந்ததாகக் குறிப்பிடப் பட்டிருந்தது.' மேலும் அக்கட்டுரையில் இப்பெண்மணிகளைக் கற்பித்தவர் பார்வதியம்மை எனும் முதுபெருமகளெனவும் சுட்டிக் காட்டப்பட்டிருந்தது. இத்திரும்பை வைத்துத் தேடல் ஆரம்பமானது.

பல சுவடிச் சாலைகள், பழைய நூல்கள், பண்டிதர் கணபதிப் பிள்ளை அவர்களின் சில கட்டுரைகள் இன்னும் ஓய்வுபெற்ற மாவட்ட நீதிபதி திரு. தனபாலசிங்கம் அவர்களின் மனைவியாரான பாலாம்பிகை அம்மையார் அவர்களுடனான நேர்காணல் முதலியன இச் சிறு ஆய்வுக் கட்டுரையை எழுத உதவின.

புராதன இலங்கை: ஐரோப்பியர் இலங்கைக்கு வருவதற்கு முன்னரேயே, எப்படி மிகச் சில ஆடவர், புலவர்களையும் அறிஞர்களையும் நாடிக் கல்வியைப் பெற்றுக்கொண்டார்களோ அப்படியே கல்வி கேள்விகளிற் சிறந்தவர்களின் வீடுகளில் வாழ்ந்த ஒரு சில பெண்களும் கல்வியிற் சிறந்து விளங்கினரென அறியப் படுகிறது. அவர்கள் திண்ணைப் பள்ளிக்கூடங்களில் ஆடவருடன் ஒருசாலை மாணாக்கராகக் கல்வி கற்றனர் என்பதற்கு எதுவித சான்றுகளும் கிடையாது; இது சாத்தியமுமல்ல. ஆனால் படித்திருக்கிறார்களெனத் தெரிகிறது. அந்த மரபு தொடர்ந்து வந்திருக்கிறதை ஊகிக்க முடிகிறது. 18ஆம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியில் வாழ்ந்த பார்வதியம்மை பற்றிய தேடலில் சில தகவல்களும் கிடைத்தன.

புலோலியூர் சு. சிவபாதசுந்தரனாரின் முற்சந்ததியினர் இவர்கள். சைவ வேளாண்குடியிலே கல்வியும் செல்வமும் ஒருங்கே அமைந்த நற்குடும்பம் ஒன்றிலே வல்லிபுரநாதபிள்ளையின் பிள்ளைகளாகப் பிறந்த எண்மரில் குறிப்பிடத் தக்கவர்கள் சுப்பிரமணியம், குமாரசாமிப் புலவர், வித்துவான் வ. கணபதிப்பிள்ளை, பார்வதியம்மை, மனோன்மணி ஆகியோர்.

மூத்தவரான சுப்பிரமணியத்தின் மூத்த மகள் மகேஸ்வரி, உரையாசிரியர் ம.க. வேற்பிள்ளையை விவாகம் செய்து மகாலிங்க சிவம், பண்டிதர் இந்து சாதனம் திருஞானசம்பந்தர், புரக்டர் மாணிக்கவாசகர் ஆகிய புகழ்பெற்ற புத்திரர்களைப் பெற்றவர். சுப்பிரமணியத்தின் மகனே சைவப் பெரியார் சிவபாதசுந்தரம் (1877 - 1953) அவர்கள். இன்னொரு மகள் மனோன்மணியின் பேத்தியார் பாலாம்பிகை அம்மையார் அவர்கள். அடுத்த மகள் ராஜேஸ்வரி ஆவார்.

அடுத்த சகோதரரான வ. குமாரசாமிப் புலவர் (1840 - 1926) தமிழும் ஆங்கிலமும் நன்கு கற்றவர். புகழ்பெற்ற புலவர். யாழ். இந்துக் கல்லூரியில் நீண்ட காலம் கல்வி கற்பித்தவர். இவர் கவிபாடும் ஆற்றல் பெற்றவர். 'இலக்கணக் கொத்தர்' என அழைக்கப்பட்டவர். நன்னூல் காண்டிகைக்கு விளக்கம் எழுதியவர். ஆசிரிய சங்கத் தலைவராகப் பலகாலம் கடமையாற்றியவர். 1926 இல் மறைந்தார்.

திரு. வண. கணபதிப்பிள்ளையவர்கள் (1845 - 1895) தவ சிரேஷ்டராகிய உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரிடம் தமிழ்

இலக்கண, இலக்கியம் துறைபோகக் கற்று பாண்டித்தியம் பெற்றவர். சென்னை சென்று ஆங்கிலமும் சமஸ்கிருதமும் கற்று சர்வகலாசாலைப் பிரவேசப் பரீட்சை சித்தியெய்தியவர். சமஸ்கிருதத்திலுள்ள ஆர்வத்தால் அத்துறையிலே மேலும் பயிற்சி பெற்று பெரும் புலமையோடு விளங்கியவர். காஞ்சிபுரத்து பச்சையப்பன் வித்தியாசாலையிலும் பின்னர் திருவனந்தபுரம் மகாராஜாக் கல்லூரியிலும் தமிழ் வித்துவாஸீடகக் கடமையாற்றி 1895ஆம் ஆண்டு மறைந்து போனார்.

இவர் ஏறக்குறைய வடமொழித் தழுவல்களாகப் பத்து நூல்களை வெளியிட்டுள்ளார். 'வில்ஹனியம்' எனும் காஷ்மீரக் கவியொருவர் பற்றிய அலங்காரச் சுவை மிகுந்த வடமொழி நூலைத் தமிழில் பெயர்த்தவர் இவரே. இது 1895ஆம் ஆண்டில் முதலாம் பதிப்பாகவும், 1928இல் இரண்டாம் பதிப்பாகவும் திருமயிலை வெ. ஜம்புலிங்கம்பிள்ளையவர்களால் வெளியிடப்பட்டது. அதன் முகவுரையில் இவரது மேற்குறித்த வரலாறு காணப்படுவதோடு பார்வதியம்மையார் பற்றிய குறிப்பும் காணப்படுகிறது. வித்துவான் அவர்களின் மாணவரைப் பற்றி எழுதப்பட்ட குறிப்பில் :

இவரது மாணாக்கராக விளங்கியவர்கள் இவர்களது தம்பியாராகிய 'குமாரசாமிப் புலவர்', தங்கையார் ஆகிய 'பார்வதியம்மை' மொழி நூலாசிரியரான 'மாகறல் கார்த்திகேய முதலியார்' அவர்கள். இப் பார்வதியம்மையின் மாணவிகள் இருவர் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதப் பரீட்சைசித்தியெய்தினர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது

எனக் காணப்படுகிறது.

பண்டிதமணி இலக்கிய கலாநிதி சி. கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் 'கலாநிதி' சஞ்சிகையில் 'பரீட்சை எடாத பண்டித' ரெனும் கட்டுரையிலும் பார்வதியம்மை பற்றிக் குறிப்பிட்டுள்ளார். மேலும் புலோலியூர் சு. சிவபாதசுந்தரனாரின் நூற்றாண்டு விழா மலரில் (1978) பாலாம்பிகை அம்மையாரின் கட்டுரை ஒன்றிலும் பார்வதியம்மை பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றது.

பார்வதியம்மையார்

இவர் பிறந்த காலத்தை; திட்டவட்டமாக அறிய முடிய வில்லை. சிவபாதசுந்தரனார் 1877 இல் பிறந்தவர். அவருக்கு தந்தை வழி மாமியாராகவும் அவரது ஆசிரியராகவும் விளங்கியவர் இவர்.

86 வயது வரை வாழ்ந்த குமாரசாமிப் புலவரின் கடைசித் தங்கை இவர். 80 வயது மட்டில் வாழ்ந்தவர். இவற்றை ஆதாரமாகக் கொண்டு கி.பி. 1845ஆம் ஆண்டுக்குணா; சற்று முன்பின்னாகப் பிறந்திருக்கலாமென ஊகிக்கலாம்.

மறைந்த காலமும் 1924ஆக இருக்க வேண்டுமென்பது பாலாம்பிகையம்மையாரின் சந்தேகமான கருத்து 'வில்ஹனியம்' முன்னுரையில் கணபதிப்பிள்ளையின் மறைவும் குமாரசாமிப் புலவரின் மறைவும் குறிப்பிடப்பட்டுப் பார்வதியம்மை மறைவு பற்றிக் குறிப்பிடப்படவில்லை. புத்தகம் இரண்டாம் பதிப்பு 1928இல் நடைபெற்றது. அக்காலத்தில் சில சமயம் உயிருடன் இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதும் ஊகம். அந்த வரலாற்றுக் குறிப்பை நூலுக்குக் கொடுத்துதவியவர் சிவபாதசுந்தரனார். அவர்கள் தவறு விட்டிருப்பாரோ என்பதும் சந்தேகம். எனவே 1928இன் பின்னர் மறைந்திருக்கலாம் எனத் துணியலாம்.

இந்து சமூக நிலை

இவரது காலத்தில் ஆங்காங்கே கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகள் அமைக்கப்பட்டிருந்தன. ஆனால் வைதீக இந்துக் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் பெண்களைப் பாடசாலைக்கு அனுப்புவதில்லை. மதமாற்றம் செய்துவிடுவார்களோ என்ற ஒரு பயம் இருந்தாலுங் கூட, சமூக ஒழுக்கமும் வேறுவகையாகத்தான் இருந்தது. வீட்டைப் பராமரிக்க ஒரு தாய் சொல்லிக்கொடுக்கும் செய்கைமுறைக் கல்வியோடு, புராண இதிகாசக் கதைகளை இயம்பக் கேட்டும் கந்தபுராணப் படிப்புக் கேட்டும் கேள்வியறிவும் அதனால் ஏற்பட்ட மனனபாடமும் தான் அக்காலப் பெண்களின் கல்வியறிவாக இருந்ததென நம்பப்படுகிறது.

பெண் குழந்தைகளுக்கு ஆரம்பப் பாடசாலை செல்லவோ, அல்லது சுயாதீனமாக உலாவி வரவோ 8 வயது வரைதான் உரிமையுண்டு. பின்னர் புஷ்பவதியாகும் பருவம் என அவர்கள் கோயிலுக்கு - உறவினர் வீட்டுக்கு - வேடிக்கை பார்ப்பதற்கு போக அனுமதிக்கப்பட மாட்டார்கள்.

வயதுக்கு வந்துவிட்டால் வீட்டின் முன்புறத்துக்குக்கூட வர அனுமதிக்கப்படமாட்டார்கள். பின்புறம் கூடம் அடுக்களைப் பக்கமே அவர்களது சாம்ராஜ்யம். வீட்டு ஆடவராகிய தந்தை சகோதரர்கூட உள்ளே சென்றுதான் அளவளாவுவார்கள். உயரக்

கட்டிய வேலிகளால் வெளிப்புறக் காட்சிகள்கூடத் தெரியாத நிலை! உறவுப் பெண்கள் வந்தாலுங்கூட மறைவில் நின்றுகொண்டு தாயார் அழைத்தால் மாத்திரமே வருவார்கள்.

அடிநிலைச் சமுதாயத்தில் பொருளாதார வளங்குன்றிய மையாற் போலும் இத்தகைய கட்டுப்பாடுகள் குறைந்து காணப் பட்டன. ஆயினும், அவர்கள்கூட கண்டநிண்ட இடங்களுக்கு வேலைக்குப் போகமாட்டார்கள். தாய்மாரோடு தமக்குரிய வீடுகளுக்கு மட்டும் சென்று வருவார்கள்.

எனவே, கன்னிப்பெண்கள் எப்போ கணவன் வருவான்; தன்னைச் சிறைமீட்க எனக் காத்திருப்பார்கள். நல்ல கணவன் சீக்கிரம் கிடைக்க வேண்டுமெனக் கன்னிப் பெண்கள் நோன்பு அனுட்டிக்கும் வழக்கம் இக்காரணத்தால், அதாவது விடுதலையை விரும்பி ஏற்பட்டதுபோலும்.

யாழ்ப்பாணத்தில் விவாகத்துக்கு முன்னர் தாவணி உடுத்தும் வழக்கம் இருந்ததில்லை. மலையாளப் பெண்கள் போல சித்தாடையும் மேற்சட்டையும் போடுவார்கள். சாமர்த்தியச் சடங் கன்று தாவணி போடுவார்கள். பின்னர் கல்யாணத்தன்று தான் நிரந்தரமாகப் போடத்தொடங்குவார்கள்.

திருமணமானதும் கணவன் அல்லது முதிய பெண்களோடு கோவில், திருமண வீடுகள், இனசனக் கொண்டாட்டம் முதலிய வற்றிற்குப் போய் வரும் உரிமை கிடைக்கும். பேரிளம் பெண் எனும் பருவத்துக்கு (40 வயதின் மேல்) வந்தபின் தான் தனியாகச் சமூகத்தில் நடமாடும் உரிமை கிடைக்கும். 10 வயதில் இழந்த சுதந்திரம் முதுமைப் பருவத்திலேயே மீண்டும் கிடைக்கும். இத்தகைய நிலையில் பெண்ணின் அந்தஸ்து இருந்தது.

கல்விநிலை

மேற்படி விதிகள் பேணப்பட்டு வந்த காலத்தில் அம்மையார் முற்றிலும் புறம்பான - புரட்சிகரமான வாழ்க்கையை மேற் கொண்டார். பெருமளவிலான வியாபாரத் தொழில் கருதி தந்தை யாரும் பெரிய தமையனாரும் இந்தியத் தொடர்பு கொண்டிருந்த காரணத்தால் இச்சகோதரர்களிடம் இந்தியச் செல்வாக்குக் காணப் பட்டது. இந்தியாவில் வித்துவானாகக் குடியேறிய அடுத்த தமையனார் அடிக்கடி இங்கே வந்து புலவருக்கும் பாடஞ்சொல்லிக்

கொடுத்துப் போவது வழக்கம். உடுப்பிட்டி சிவசம்புப் புலவரிடம் தமையன்மார் பாடம் கேட்டவர்கள். அதுவும் இவரது கல்வியறிவுக்குக் காரணமாகலாம்.

தமிழிலக்கண இலக்கியங்களும் சமஸ்கிருதமும் துறை போகக் கற்றார் அம்மையார். சங்கத் தமிழ் நூல்களையும் கந்த புராணம். கந்தரலங்காரம் போன்றவற்றையும் கரைத்துக் குடித்தார் மோட்டியார்.

பக்தி நிலை

வட இந்தியாவிலிருந்து சமஸ்கிருதமும் இசையும் கை வந்த 'கடைச்சாமி' என்னும் சித்தர் ஒருவர், அம்மையின் குழந்தைப் பருவத்தில் வந்து புலோலியிற் தங்கினார். அவர் அருள் சுரந்து கொடுத்த தெய்வீகச் சக்கரம் ஒன்று இவர்கள் வீட்டு அறை ஒன்றிலே பிரதிட்டைசெய்யப்பட்டு முருக வழிபாடு நடந்து வந்தது. காலையும் மாலையும் பூசையும் வழிபாடும் நடைபெறும் (இப்போதும் அது இருப்பதாக அறியப்படுகிறது).

அம்மையார், குழந்தையாக இருக்கும்போது தவழ்ந்து வந்து சித்தர் இலையிலிருந்த பண்டங்களை எடுத்துச் சாப்பிடுவாராம். சித்தரோ 'சிவசிவ' எனக் கூறி, இது தெய்வீக அருள்பெற்ற குழந்தை என்பாராம். கன்னிகைப் பராயத்திலே அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த தமிழிலக்கண இலக்கியங்களில் பெயர் பெற்ற (இன்றும் யாவராலும் அறியப்படுகின்ற) ஒரு தலைமை வித்துவானுக்கு மணம் பேசப்பட்டதாம். ஆனால் அவரது உள்ளம் தெய்வத்துக்கு அர்ப்பணிக்கப்பட்டமையாற்போலும், அவர் முற்றாக மறுத்துவிட்டார். அண்ணன்மாரின் பிடிவாதத்தைத் தாங்க முடியாது ஒருநாள் துறவுபூண்டு வீட்டை விட்டு வெளியேறத் துணிந்துவிட்டார். இதனால் மனங்கவன்ற வீட்டினர் அவர் எண்ணத்துக்கே கன்னிகையாகக் காலங்கழிக்க விட்டுவிட்டனர்.

மாலை நேரத்திலே வீட்டிலுள்ள பெண்கள் குழுமியிருக்க கந்தபுராணத்தைப் படித்துப் பயன் சொல்லுவார். தேவார திருவாசகங்களைப் பண்ணோடு பாடுவார். இசையும் ஓரளவு அவருக்குத் தெரியுமாம். சமஸ்கிருத சுலோகங்களை இயம்புவார் - பாடுவார் - பொருள் சொல்வார். நித்தங் கந்தவனக் கடவைப் பெருமானைத் தரிசிப்பார். கோயிற் தொண்டுகள் செய்வார். சித்தர் பெருமானுக்கும் பணிவிடைசெய்யும் பேறைப் பெற்றவர் பார்வதியம்மை.

தெய்வீகக் கன்னிகையாகவே வாழ்ந்தார் அவர். தெய்வத்துக்கே அர்ப்பணமான மலர் மீது மானுடர் கைபடலாமோ?

கற்பித்தற்றிறன்

அம்மையார் இளம் வயதினராய் இருந்தபோது மருமக்க ளாகிய சிவபாதசுந்தரனாருக்கும் மகேஸ்வரிக்கும் பேரராகிய மகாலிங்கசிவம், பண்டிதர் திருஞானசம்பந்தர், மாணிக்கவாசகர் முதலியோருக்கும் இலக்கண இலக்கியங்கள் கற்பித்தார். சமஸ்கிருத நூலாகிய வான்மீகி இராமாயணத்தைச் சுலோகம் சுலோகமாகப் பாடிப் பொருளுங் கூறுவார். தொல்காப்பிய இலக்கணத்தைக் கதை சொல்வதுபோல மிகக் கவர்ச்சியாகக் கற்பிப்பார். வீட்டுப் பெண்களுக்கும் சிறுவர்களுக்கும் கந்தரலங் காரம் சைவசித்தாந்த சாஸ்திரங்கள் இதிகாசங்களைச் சொல்லிக் கொடுப்பார். அம்மையின் கல்வித் தொண்டு இப்படி நடைபெற்றது.

பள்ளிப்படிப்பை ஓரளவு கற்றுவிட்டு வீட்டில் வளைய வந்த இளம் கன்னியரான பாலாம்பிகை, பத்மாசனி எனும் இருவரையும் மதுரைத் தமிழ்ப் பண்டிதப் பரீட்சை எடுக்கும்படி தூண்டினார்புலவர் சிவபாதசுந்தரனார். பட்டம் பெறாத மகாவித்துவான் அல்லவா நம் 'பாறாச்சி' அவ இருக்கும்போது என்ன குறை? தனிமுயற்சி இருவருக்கும் எடுக்கப்பட்டது. இவர்களுக்கு 14 வயதளவில் பரீட்சைக்குத் தயார்படுத்தத் தொடங்கிவிட்டார் பார்வதி. மூன்று வருடம் தொடர்ந்தது படிப்பு.

கற்பித்தல் முறை

முதலில் அந்தாதிப் பாடல்கள் படிப்பது சுலபம் எனக்கூறி அவற்றைப் படிப்பித்தாராம். நிகண்டு நூலில் ஒவ்வொருபாடல் ஒவ்வொருநாளும் பாடமாக்கிப் பொருளும் சொல்ல வேண்டும். மிக விரிந்த ஆழ்ந்த பாடத்திட்டம். தத்துவ சாஸ்திரமும் ஒரு பாடம்; அதில் அளவையியல் ஒரு பகுதி. இப்படியாகப் படித்து முடித்து 'பிரயோகவிவேகம்' எனும் சமஸ்கிருத இலக்கண நூலில் தான் சிறிது கஷ்டப்பட்டார்களாம். 1921இல் பாலாம்பிகை (பூட்டியார்), பத்மாசனி (பேத்தியார்) இருவரும் இராமநாதன் கல்லூரிக்கு வந்து

பரீட்சை எழுதினார்கள். பாலாம்பிகையம்மாள் 1921இலும் பத்மாசனி 1922இலும் பண்டிதப் பரீட்சையில் சித்தியெய்தித் தங்கப் பதக்கம் பெற்றார்கள். தனது முயற்சி பயன் அளித்ததைக்கண்டு பூரித்துப் போய் விட்டார் அம்மையார். (பாலாம்பிகை அம்மை யாரால் தங்கப் பதக்கம் கட்டுரையாளருக்குக் காட்டப்பட்டது)

நன்றிக் கடன்

வித்துவான் சிவபாதசுந்தரம் அவர்கள் தமது நூல்களுள் ஆசிரியர் பயிற்சிக்குக் கலாசாலைகளுக்கென எழுதிய உளவியல் சம்பந்தமான அகநூல் எனும் ஆய்வு நூலை பார்வதியம்மை யாருக்கே சமர்ப்பணம் செய்துள்ளார்.

இந்நூல் எனது மாமியாரும் எனக்குத் தமிழ்க் கல்வி ஊட்டியவருமாகிய தவச்செல்வியார் வ.பார்வதியம்மையாருடைய திருவடிகளுக்குச் சார்த்தப்பட்டது

என எழுதப்பட்டுள்ளமை அம்மையாருக்குக் காட்டப்பட்ட நன்றிக் கடனாகும்.

'பாறாச்சி' எனப் பிற்காலத்தில் அழைக்கப்பட்ட பார்வதி யம்மையார் இரு மொழி வல்லாளர். மிகப் பிரபல்யமாக விளங்கிய உறவினர் பலரின் வழிகாட்டியாகத் தமிழைத் துறைபோகக் கற்பித்தவர். அக்குடும்பம் இன்று 'ஆல்போல் தழைத்து அறுகுபோல் வேருன்றி' எனும் அளவுக்கு பரந்து செழித்து வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. கன்னியாக வாழ்ந்து பெரும் சாதனை நிகழ்த்திய இப் பெண்மணியைப் பற்றி அறியும் தோறும் 'முதுகன்னியர்' எனக் கூறி அவர்கள் வாழ்வுக்காக அரற்றிக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமே யில்லை எனத் தோன்றுகிறது. இவரைப் போன்றோரைப் பார்த்துத் தானோ மகாத்மா காந்தியும் 'பெண்களுக்கு விவாகம் என்பது ஒரு முடிந்த முடிபல்ல. சமுதாயத் தொண்டுகளுக்குத் தம்மை அர்ப்பணிக்கலாம்' என்று கூறுகிறார்.

அந்தக்கால கட்டத்துள் எந்தப் பெண்ணும் செய்யமுடியாத அத்தனை சாதனைகளையும் நிகழ்த்திய அம்மையார் பெண் குலத்தின் மதிப்புக்கும் வணக்கத்துக்குமுரியவராகிறார்.

முடிவுரை

கிறிஸ்தவக் கல்விக் கூடங்களின் செல்வாக்கு தெல்லிப்பழை, உடுவில், யாழ்ப்பாணம், பண்டத்தரிப்பு, பருத்தித்துறை போன்ற கிராமங்களில் பழைய பழக்கவழக்கங்களையும் பெண்களின் கட்டுப் பாட்டையும் உடைத்தெறிந்து கொண்டிருந்த அதே வேளையில் சைவமும் தமிழும் பண்பாடும் உயிரென வாழ்ந்த புலோலி போன்ற கிராமங்களில் பெண்கள் தம் மரபு நிலையிநின்றும் பிறழாது கட்டுக்கோப்பாக வாழ்ந்ததோடு கல்வி கேள்விகளில் சிறந்து விளங்கிய குடும்பங்களிலுள்ளோர் வீட்டிலேயே கல்வியைத் தம் அன்றாடக் கடமைகளோடு மிக உயர்ந்த நிலைக்கு எடுத்துச் சென்றனர் என்பதற்கு பார்வதியம்மையாரே சான்றாக இருக்கிறார். இவரைப் போலவே இன்னமும் எத்தனை பார்வதியம்மையார்கள் சரியான வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வரப்படாமல் மறைந்து போனார்களோ!

3

காந்திய வாழி சமூக சேவையாளர் 'தமிழ் மகள்' மங்களம்மாள் மாசிலாமணி

20ஆம் நூற்றாண்டின் முற்பகுதியில் ஈழத் தமிழ்ப் பெண்கள் மத்தியில் தமிழும் சைவமும் வளர்க்க முயன்று சமுதாயத்திடம் பெருமதிப்புப் பெற்ற பெண்கள் ஓரிருவர் வாழ்ந்திருந்தமை அறியக் கிடக்கின்றது. அவர்கள் தம் அடக்கம் பேணி தாம் வாழ்ந்த கிராமங்களிலோ அயலிலோ தம் ஆற்றல்களைப் பயன்படுத்தினர். ஆனால் காந்தியடிகள் பாதையில் தன்னை ஒன்றித்து யாழ். மகளிர் மத்தியிலே புதுமைப் பெண்ணாக விளங்கித் தமது 86 வயது வரை பெண்கள் முன்னேற்றத்திற்காகப் பாடுபட்டு உழைத்தவர், மங்களம் மாள் மாசிலாமணி எனும் சமூக சேவகியாவார். இலங்கையில் மாத்திரமல்ல இந்தியாவுக்கும் சென்று பெண்கள் முன்னேற்றத் துக்காகவும், சமூக-சீர்திருத்தத்துக்காகவும் தமது ஆற்றலைப் பயன்படுத்தியவரும் இவரே.

அவர் பற்றிய தகவற் சேகரிப்பில் கொக்குவில் இந்துக் கல்லூரி அரசரத்தினம், அம்பிகைபாகன், திருமதி ஸ்ரீகாந்தா, மகன் பாஸ்கரன் முதலியோர் பங்கு பற்றியதோடு சில 'தமிழ் மகள்' பத்திரிகைகளும், கலாநிதி, பழைய ஈழகேசரி, இந்து சாதனம், முதலியனவும் உதவி செய்தன.

துரதிஷ்டவசமாகப் பல வருடகாலமாக அவரால் மூன்று பெட்டிகளில் சேமித்து வைக்கப்பட்டிருந்த அவரது ஆக்கங்கள், அவர் அமைத்து - நடத்திய மன்றங்கள் பற்றிய தகவல்கள், செயலாளர் அறிக்கைகள், பெருந் தலைவர்களுடனான கடிதத் தொடர்புகள், பத்திரிகைகள், சொற் பொழிவுகள் என்பன புதிதாகக்

கட்டப்பட்ட நவீன வீட்டின் அழகைச் சிதைப்பதாகக் கருதப்பட்டு தீக்கிரையாக்கப்பட்டு விட்டனவாம். ஒரு சில தாள்கள் மட்டும் எழுதப்பட்ட கொப்பிகள், தலைப்புகள் அடிக்கப்பட்ட கடிதத்தாள் கட்டுகள், குடும்பப் புகைப்படங்கள் மாத்திரம் பயன் கருதிப் பேணப்பட்டிருந்தன.

சிறிய மெலிந்த உருவம், தூய வெண் கதராடை, மென்மை யான பேச்சு, அதிலும் ஒரு திடமும், உறுதியும், பெரியோர் முன் பணிவு, இதமாக எடுத்துச் சொல்லும் பாங்கு, வீரம் பொழியும் முற்போக்கு இவை தாம் மங்களம்மாள்.

சமூகப் பின்னணி

ஆங்கில மோகத்துக்கு அடிமையாகிக் குடியேற்ற நாட்டு அந்தஸ்துக்கேற்ப மக்கள் மெல்ல மெல்லத் தம் பண்பாடு, கலாசாரம், மொழி முதலியவற்றை இழந்து கொண்டிருந்த, மறந்து கொண்டிருந்த நிலையில், கல்வி கற்ற செம்மல்கள் பலர் 'திரைகடல் ஓடியும் திரவியம் தேடு' எனும் கொள்கையைக் கடைப்பிடித்து வந்தனர். 19ம் நூற்றாண்டுப் பிற்பகுதியிலேயே இத்தகைய வெளியகல்வுகள் நடைபெறத் தொடங்கிவிட்டன. ஜே. டபிள்யு. ஸ்போல்டிங் பாதிரியார் அமெரிக்கன் சமயக் குழுவின் நூற்றாண்டு மலரை எழுதியபோது, தமிழர் வேலை தேடிப் பொருள். சேகரிக்க வெளிநாடு செல்வதில் பின்நிற்க மாட்டார்கள். அது அவர்களுடைய தனிப் பண்பு எனக் கூறியுள்ளார். 1912ஆம் ஆண்டு அரசாங்க குடிசன மதிப்பு அறிக்கையில், 'கடந்த 10 வருடங்களாக இந்தியா, பர்மா, மலாயாத் தீபகற்பங்களில் உத்தியோகம் பெறுவோர் தொகை அதிகரித்துச் செல்கிறது' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணம் மணியக்காரராக இருந்த தம்பாப்பிள்ளை அதிகார் தமது அறிக்கை ஒன்றில்,

படித்த யாழ் தமிழ் மக்கள் யாழ்ப்பாணத்துக்கு வெளியே பல தொழில்களில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள். இலங்கை, இந்தியா, பர்மா, மலாயா, முதலிய பல நாடுகளில், யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியிலும் இதர ஆங்கிலப் பாடசாலைகளிலும் கற்றுத் தேறிய ஆயிரக்கணக்கானோர் உத்தியோக வாய்ப்புப் பெற்று பல இலட்ச ரூபாய்களை இங்கே அனுப்பிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். வெளிநாட்டுப் பணத்தைப் பெறாத ஒரு குடிதானும் இங்கே இல்லை எனக் கூறலாம்

எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். யாழ்ப்பாண மண்ணின் சுவாத்திய நிலையும்; பெற்ற கல்வியின் தரமும்; அதனைக் கொண்டு பெறக் கூடிய வருவாயும்; ஆங்கில அரசினால் தமது மற்றைய குடியேற்ற நாடுகளை ஆள்வதற்கு உதவக்கூடிய ஆள்பலம் இல்லாத காரணமும் எமது உயர்கல்வி படித்த தமிழ் மக்களை இந்தியா, சிங்கப்பூர், மலேசியா அரேபியா நாடுகளுக்குப் படையெடுக்க வைத்தது.

அக்கால கட்டத்தில் தோன்றிய அம்மையாரின் குடும்பப் பின்னணியைப் பார்ப்பது அவரின் சமூகவளர்ச்சியை அறிய உதவியாக இருக்கும்.

குடும்பப் பின்னணி

இத்தகைய கல்விச் செல்வம் முதலியவற்றால் சிறந்த உயர்வேளாள குடும்பம் ஒன்று யாழ்ப்பாணத்து வண்ணார்பண்ணையில் இருந்தது. 1880ஆம் ஆண்டுக்கு முன்னரேயே இக்குடும்பத்திலிருந்த மூன்று சகோதரர்கள் இந்தியா-திருவிதாங்கூரில் உயர் பதிவிகளை வகித்துக் கொண்டிருந்தனர். செல்லப்பாபிள்ளை பிரதம நீதியரசராகவும், பொன்னம்பலம்பிள்ளை பொலிஸ் ஆணையாளராகவும், சிறந்த தமிழ் ஆராய்ச்சியாளராகவும், சின்னப்பாபிள்ளை பெருந்தோட்ட முதலாளியாகவும் விளங்கினர். இந்தியாவின் தேசிய எழுச்சிகளிலும் சுதந்திர இயக்கங்களிலும் பங்கு கொண்டவர்கள். இவர்களுடைய சகோதரியே மங்களம்மாவின் தாயார் ஆவார். தந்தையார் திரு. கதிரவேற்பிள்ளை ஒரு வழக்கறிஞர் ஆவார். பி.ஏ. பட்டதாரிகள் மிக அரிதாக விளங்கிய அக்காலத்தில் இவர் 'பி.ஏ. தம்பி' என அருமையாக அழைக்கப்பட்டார். (இன்றும் பிரபலங்குளம் தெருவில் இவர் பெயரில் பி.ஏ. தம்பி ஒழுங்கை எனும் ஒரு தெரு உண்டு) இம்மங்கையின் உறவினர் ஆங்கிலமும் தமிழும் துறைபோகக் கற்றவர்கள்.

இத்தகைய குடும்பத்திலே 1884ஆம் ஆண்டு பங்குனி மாதம் 10ஆம் நாள் சில அண்ணன்மாருக்குக் கடைசித் தங்கையாகப் பிறந்தவர் மங்களம்மாள். இவரது ஆரம்பக் கல்வி எங்கே நடைபெற்றது என்பது திட்டவட்டமாக அறிய முடியவில்லை. அக்காலத்தில் பெண்களுக்கு இந்துக்கல்லூரிகள் இல்லை. கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகள் இவரைப் பழைய மாணவியாக அடையாளம் காட்டவில்லை. உயர் குடும்பத்தினர் பெண்களை கிறிஸ்தவப் பாடசாலைகளுக்கு அனுப்புவதில்லை. மதமாற்றம் செய்யப்பட்டு

விடுவார்களென்ற பயம் மாத்திரமல்ல, கிறிஸ்தவர்கள் புனிதம் கெட்டவர்களெனவும் வெள்ளைக்காரர்கள் தம்மிலும் தாழ்ந்த சாதியினர் எனவும் அவர்கள் கருதினர். 'ஆவுரித்துத் தின்றுமூலம் புலையரே' எனக் கணிக்கப்பட்டனர்.

எனவே மற்றும் பலரைப்போல் இவருக்கும் வீட்டிலேயே கல்வி பெற ஏற்பாடுகள் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும். அவரது அறிவு வளர்ச்சிக்கும், முற்போக்கான சிந்தனைகளுக்கும் அவரது சுற்றத்தவர்களின் இந்திய சுதந்திர இயக்கத் தொடர்பும் ஈடுபாடும் காரணமாக அமைந்திருக்கலாம். அதனாற்போலும் தமது 18வது வயதிலேயே சமூக சேவைப்பணிகளை விரிந்தமுறையில் நடத்தக் கால்கோள் நாட்டினார். 'வீடு சிறக்கின் நாடு சிறக்கும்' எனத் தனது கொள்கையை முன் வைத்துச் செயலாற்றத் தொடங்கினார். அநேகமாகப் பெண்களின் கல்வி முன்னேற்றத்துக்கு அவர்களது விவாகம் தடையாக இருப்பது வழக்கம். ஆனால் இவரது விவாகம் இவரது மேன்மையை மேலும் துலக்கி விளக்க அமைந்தது.

ஆம்! மாமனார் பொன்னம்பலம்பிள்ளை தமிழ்ப் பேரறிஞர் சுந்தரம்பிள்ளையின் காலத்தவர். 'தமிழ் நாகரிகம் பற்றி ஆராய்ச்சி செய்து அவற்றினை 'தமிழ்கலைகள்' சஞ்சிகை மூலம் வெளியிட்டு திராவிட இயக்கத்திற்கு வித்திட்டார்' என அம்பிகைபாகன் கூறுகிறார். அவரது ஒரே மகனும். இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும் பொதுப்பணிகளில் ஈடுபட்டுழைத்தவரும், தேசாபிமானி (1915) பத்திரிகையின் ஆசிரியருமான மாசிலாமணிப்பிள்ளை, யாழ்ப்பாணம் செய்த தவத்தின் பயனாக-பெண்ணினம் புரிந்த புண்ணியத்தின் பலனாக மங்களம்மாளுக்குக் கணவனாகக் கிடைத்தார்.

இயக்கங்களின் தலைவராக

அக்கால யாழ்ப்பாணத்தில் கிறிஸ்தவக் கல்லூரிகளிலும் கோவில் பற்றுக்களிலும் சமய நோக்கங்கருதி ஆரம்பிக்கப்பட்ட கிறிஸ்தவப் பெண்கள் சங்கங்களின் தலைவராக ஒரு பங்கு மனைவியாக, கல்லூரி அதிபராக, மேலைத் தேசத்தவராக இருந்தார். இவர்களது சமூக சேவையும் மத அடிப்படையில் தான் நடைபெற்றது. ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஆய்வுக்கெட்டியவரை முதலாவது பெண்கள் இயக்கம் 1902ஆம் ஆண்டு 18 வயதே நிறைந்த மங்களம்மாள் வண்ணார்பண்ணையில் அமைத்த 'பெண்கள் சேவா

சங்கம்' எனும் பெண்கள் முன்னேற்றச் சங்கமாகும். 12 அங்கத்தவருடன் ஆரம்பிக்கப்பட்டு 50 பெண்கள் வரை இருந்ததற்கான ஆதாரம் குறிப்புப் புத்தகத்தில் காணப்பட்டது.

'இச் சங்கம் மதசார்பற்றதாய் தமிழ் மகளிருக்குப் புதிய அறிவையும், தன்னம்பிக்கையையும், ஊட்ட வல்லதாய், பெண் விடுதலைக்கான முதலாவது அடியை எடுத்து வைப்பதாய்' அமைந்தது. சமூக விழிப்புணர்ச்சியைத் தூண்டியதோடு பெண்கள் தமது கீழைத்தேயக் கலாசாரத்தைக் கைவிடாது நல்ல மனை விளக்குகளாகவும், திகழ வேண்டுமென்பதையும் வற்புறுத்தியது. இச்சங்கம் சிறிது காலம் இயங்கியதாகவும் பின் தான் இந்தியாவுக்குச் சென்று வாழ்ந்த காலத்தில் நின்று விட்டதாகவும் அம்மையார் கூறியுள்ளார். இவை பற்றிய தகவல்கள் அம்மையாரின் கடைசி மகள் புவனேஸ்வரி வாழ்ந்தவரை பேணப்பட்டிருந்தன. அவற்றின் அருமை பின்னர் புரிந்து கொள்ளப்படவில்லை.

இவர் இந்தியாவில் சில வருடங்களைக் கழித்த பின் மீண்டும் இலங்கை வந்தார். 1932ஆம் ஆண்டு "Women's national service league" எனும் 'மகளிர் தேசிய சேவைச் சங்கம்' வண்ணார்பண்ணை எனப் பெயரிட்டு உறுப்புரிமைப் பணம் சேர்த்த பெரிய அப்பியாசப் புத்தகம் ஒன்று காணப்பட்டது. இரு பக்கங்களில் மட்டும் உறுப்புரிமை பணவிபரம் சில ரூபாய்களுடன் காணப்பட்டது. செலவு விடயம் பாதிப் பக்கத்தில் காணப்பட்டது. மிகுதி வெறுமையாக இருந்தது. உறுப்புரிமை பெற்றவர்களுள் திருமதி. ஸ்ரீகாந்தா (முன்னாள் அரசாங்க அதிபரின் மனைவி) யின் பெயரும் இருந்தது. அவருடன் தொடர்பு கொண்டபோது அவரும் இச்சங்கம் பற்றி விதந்துரைத்தார். தானும் நிருவாகசபையில் இருந்ததாகக் கூறினார். இதற்கும் 1933ஆம் ஆண்டு ஆரம்பிக்கப்பட்ட 'தமிழ் மகளிர் மன்றத்' திற்கும் ஏதாவது தொடர்பிருக்குமோ தெரியவில்லை. ஆனால் 'தமிழ் மகளிர் கழகம்' சிறிது காலம் வெற்றிகரமாக இயங்கியுள்ளதாகத் தெரிகிறது. தீண்டாமை ஒழிப்பு, பெண் விடுதலை, பெண் சமத்துவம் போன்ற சமூக சீர்திருத்த விடயங்கள் நடைபெற்றிருக்கின்றன. சங்கத்தின் தலைப்பு, முகவரி, ஆசிரியர் ரீ.எம். மங்களம்மாள் முதலிய விபரங்களைத் தலைப்பாகக் கொண்டு கடிதமெழுதும் தாள்களடங்கிய கட்டு ஒன்று கிடைத்தது. 'பாரம்பரிய கலைகலாச்சாரங்கள் குன்றாது மலர்ச்சியடைய இக்கழகம் செயற்பட்டதாகக்' கூறப்படுகிறது.

பேச்சாளராக இந்தியாவிலும் இலங்கையிலும்

எளிய பழகு தமிழில் சொற்பொழிவு ஆற்றவல்ல அம்மை யாரின் சேவை இந்தியாவில் தான் ஒரு தனிக் கணிப்புப் பெற்றது. அடிமை மோகத்திலிருந்த யாழ்ப்பாணத்தில் அவரது சேவை உணரப் படவில்லை. எமது தலைவர்கள்கூட 'சுதந்திரம்' பெறுவதற்கு நாம் இன்னும் தயாராகவில்லையென அறிக்கைகள் விட்ட காலம் அது. சேர். பொன். இராமநாதனுடைய இத்தகைய கூற்று ஒன்றை 'இளைஞர் சங்கம்' தமது ஆண்டு விழாவில் கண்டித்ததாக இந்து சாதனம் பத்திரிகை தெரிவித்திருக்கிறது. சொல்லிக் கொள்ளத் தக்கதான சமூக விழிப்புணர்ச்சிகூட (ஏதோ ஓரிருவர் தவிர) எங்கும் ஏற்படவில்லை. இந்நிலையில் மங்களம்மாளாகிய பெண் பிறவிக்கு எந்தவொரு ஆதரவும் ஆடவரால் கிடைத்திருக்க முடியாது. அவர்களுக்கு அடங்கி வாழ்ந்த பெண்களாலும் முடிந்திருக்காது. பெண் பேசுகிறாளே என்பதால் ஒரு ஆர்வமும், பெண்கள் முன்னேற்றக் கருத்துக்கள் தானே என்ற அலட்சியமும், நமது பெண் களையும் பாழாக்கி விடுவார்களோ என்ற அச்சமும் கிடைக்க வேண்டிய நியாயபூர்வமான செல்வாக்கைத் தடுத்திருக்க வேண்டும். 'கதராடை புனைந்து எளிய வாழ்வை மேற்கொள் ளுங்கள்' என்றால் காஞ்சிபுரம், சேலம் பட்டுகளையும், தலையிர் தொடக்கம் கால் விரல் ஈறாக அணியும் நகைகளையும் என்ன செய்வது. மேலும் படித்த கிறிஸ்தவமத தமிழ்ப் பெண்களும் கூட எளிமையை விரும்புவதில்லை. நாகரிகமோகம் கொண்டிருந்தனர்.

விவாகத்தின் பின், கணவர் இவரை இந்தியாவுக்கு அழைத்துச் சென்று காங்கிரஸ் இயக்கத்தில் சேரச் செய்தார். பின்னர் அம்மையார், காங்கிரஸ் தொண்டரானார். 1924இல் கோவில் பட்டியில் நடந்த மகாநாட்டில் காங்கிரஸ் பெண்கள் அரங்குக்குத் தலைமை வகித்து பேருரையாற்றினார். அக்காலத்தில் இந்தியாவிலேயே பெண்கள் பொதுப்பணிகளில் ஈடுபடுவது மிகக் குறைவு.

1927ஆம் ஆண்டு சென்னையில் அகில இந்தியக் காங்கிரஸ் மகாநாடு நடந்தபோது மகாத்மகாந்தி வருகை தந்திருந்தார். அம்மகாநாட்டின் வரவேற்புக் குழுவில் அங்கம் வகித்து சிறந்த தொண்டுகள் புரிந்து பெருந்தலைவர்களின் கணிப்புக்குரிய வரானார். பெண்கள் அரங்கில் வரவேற்புரையும் நிகழ்த்தினார்.

தேசிய காங்கிரஸ் பிரசாரக் கூட்டங்களில் பற்பல ஊர்களுக்கும் சென்று உரைகள் ஆற்றினார். இடைக்கிடையே

இலங்கை வந்து செய்யக்கூடிய சமூகப் பணிகளை விளக்கிச் சென்றார். 1926இல் யாழ்ப்பாணம் வந்தபோது பெண்கள் மகாநாடு ஒன்றைக்கூட்டி 'தமிழ்ப் பெண்களின் தற்கால நிலைமை' என்னும் அரிய சொற்பொழிவு ஒன்றை ஆற்றியுள்ளார். யாழ்ப்பாணத்திற்கு திரும்பிய பின் கிராமச்சங்கக் கூட்டங்களிலும் மாதர் முன்னேற்றச் சங்கங்களிலும், சன்மார்க்க சபையிலும் பேச்சுகள் நிகழ்த்தியமையை பழைய பத்திரிகைகளாகிய ஈழகேசரி, இந்துசாதனம் முதலியன மூலம் அறிகிறோம். சமஸ்கிருத உச்சரிப்பு சார்ந்த செந்தமிழ், எளிமையான தமிழ், அவர் நாவில் நடமிடும். அலங்காரம் இருக்காது. ஆணித்தரம் இருக்கும்.

அரசியலில் வீராங்கனையாக

இந்திய அரசு 1926இல் பெண்கள் அரசாங்கத்தில் அங்கம் வகிக்கக்கூடாது எனும் தடையை நீக்கியது. இதனை முதன் முதல் அமுலில் கொண்டு வந்தவை சென்னை, பம்பாய் ஆகிய இரு மாகாணங்களுமே. எனவே, 1927 இலேயே மாநகரசபைத் தேர்த லுக்குச் சில பெண்களையும் நிறுத்த வேண்டுமெனக் காங்கிரஸ் கட்சி தீர்மானித்தது. அவருள் நமது யாழ்ப்பாணத்து மங்களம்மாள் எழும்பூர்த் தொகுதியில் போட்டியிடத் தெரிவு செய்யப்பட்டார். இவர் ஜஸ்டிஸ் கட்சித் தலைவர் நாயுடு அவர்களுடன் போட்டி யிட்டுச் சிறு தொகை வாக்குகளால் தோல்வியுற்றாலும், யாழ்ப் பாணப் பெண்ணொருத்திக்கு இத்தகைய சிறப்பிடம் கிடைத்தமை எமக்கெல்லாம் பெருமை தருவதொன்றாகும். ஏனெனில் இலங்கையிலும் அக்காலத்தில் எந்தவொரு பெண்ணும் தேர்தலில் நின்றதில்லை.

இந்தியாவில் வசித்த காலத்தும், இலங்கை அரசியலிலும் மங்களம்மாள் அவதானம் சென்று கொண்டிருந்தது. டொனமூர் அரசியற்குழு இலங்கை வந்து அரசியல் சமூக நிலைகளை ஆராய்வதாக இருந்தது. அத்தருணத்தில் இங்கிருந்து பிரதிநிதிக் குழுக்களும், சங்கங்களும் தங்கள் தங்கள் அபிப்பிராயங்களை குழு வருமுன்னரே இங்கிலாந்துக்கு அனுப்பி வைத்தனர். அவை அங்கே ஆராயப்பட்ட பின் அவர்கள் இங்கே வந்து நேரடிச் சாட்சிகளை விசாரிப்பதாக இருந்தது.

அப்போது மங்களம்மாள் இந்தியாவிலிருந்து இந்துசாதனம் பத்திராதிபருக்கு 26-09-1927 இல் எழுதிய கடிதம் 03-10-1927 இல்

இருமொழிகளிலும் பிரசுரமானது. அதில் பெண்கள் பற்றி ஏதாவது இந்த ஆண்கள் தாம் அனுப்பிய மனுவில் குறிப்பிட்டார்களா எனக் கேட்டு 'ஆண்களெல்லாம் தங்கள் எண்ணங்கள், கருத்துக்களை அனுப்பினார்களாயின் இதில் இலங்கைப் பெண்களின் பங்கு என்ன'? எனக் கேள்வி எழுப்பினார். உலகப் பெண்கள் விழித்து விட்டதையும், இந்தியப் பெண்கள் வாக்குரிமை மட்டுமல்ல மாநகர சபை, சட்டசபை ஆகியனவற்றில் அங்கத்துவம் பெற்றுவிட்டதையும் கூறி, 'அவர்கள் போராடினார்கள்; வேலை செய்தார்கள் கிடைத்தது; கேளாமல் எமக்கு உரிமைகள் தரப்படமாட்டா' எனக் கனல் கக்க எழுதினார். மேலும்,

சீ எமக்கு வெட்கம். ஒரு சின்ன விரலைத் தானும் நாம் அரசியலை நோக்கிதிருப்பவில்லை; வெளிநாட்டுப் பெண்கள் பாடுபடுவது கூட எம்மில் எதுவித தாக்கத்தையும் ஏற்படுத்தவில்லை. எமது பிறப்புரிமைக்காகப் போராடாத எம்மைப் பற்றி அவர்கள் என்ன நினைப்பார்கள். எமது ஆண் சகோதரர்கள் எமது சீதனத்தினால் வாக்களிக்கும் உரிமையைப் பெற்றதோடு பலர் பிரதிநிதித்துவ அமைப்பில் அமர்ந்து கொண்டு, நம்மைப் பற்றி ஒரு சொல் தானும் தமது மனுக்களில் கூறவில்லையே சகோதரிகளே! பால் வேற்றுமை யினால் காட்டப்பட்ட தகைமையினங்கள் அகற்றப்பட்டு அரசியலில் சம உரிமை அளிக்கப்பட வேண்டும் அல்லவா'

என ஆவேசத்தோடு கேட்ட அவர் இலங்கை முழுவதுமே பெண்கள் சங்கங்கள் கூட்டுவதற்கு ஆவன செய்யவேண்டுமென அறிவுரை கூறியிருந்தார். அக்காலத்தில் ஆண்களுள் சொத்துரிமையுடையோருக்கும், கல்வித் தகைமையுடையோருக்குமே வாக்குரிமை இருந்தது. எனவே, பலருக்கு சீதனப்பணத்தால் சொத்துடமை பேணப்பட்டு வாக்குரிமை வழங்கப்பட்டது என்பதே அவரால் உறுத்தப்பட்டதாகும்.

டொனமூர் அரசியற்குழு வந்து 15 நாளின் பின் 07-12-1927 இல் கொழும்பு வாழ் பெண்கள் 'பெண்கள் வாக்குரிமைச் சங்கம்' ஒன்றை அவசரஅவசரமாக அமைத்து 09-12-1927 இல் கூட்டங்கூடிப் பின்னரே மனு அனுப்பினார்கள். நேர்முகச் சாட்சிக்கு அழைத்தபோது சென்ற பிரதிநிதிகளில் இரு தமிழர் இடம்பெற்றனர். கிழக்கு மாகாணப் பிரதிநிதியாகச் சட்டசபையிலிருந்த இ. ஆர். தம்பி முத்துவின் மனைவியாரும், திருமதி நல்லம்மா சத்தியவாகிஸ்வரஜயர் (முதலாவது பெண் டாக்டர், 1911இல் வேம்படிப் பாடசாலை

பழைய மாணவி) என்போருமே. இவர்களின் இந்த மனு நம் ஆண் மக்களால் பெரும் பகிடிக்கு உள்ளாக்கப்பட்டது. பெண்களுக்கு சொத்துரிமை, கல்வித்தகைமை என்பன ஆராயப்பட்டபோதும் ஈற்றில் சர்வஜன வாக்குரிமை கொடுக்கப்பட்டது. 03-10-1927இல் பிரசுரமான அம்மையாரின் இக்கட்டுரை தான் 07-12-1927இல் கூட்டப்பட்ட கூட்டத்துக்குத் தன் பங்களிப்பைச் செய்து ஊக்கத்தை அளித்திருக்க வேண்டும் என நாம் அனுமானிக்கலாம். அத்துடன் அக்கட்டுரை 'தேசாபிமானி' எனும் ஆங்கிலப் பத்திரிகையிலும் பிரசுரமாயிருந்தது.

இவர் அரசியலில் எவ்வளவு தீவிரமுடையவராய் இருந்தா ரென்பதும் பெண்கள் உரிமைகளை வென்றெடுக்க அவர் எடுத்த முயற்சிகளும் இங்கே தெட்டத்தெளிவாகக் காணக்கூடியதாக வுள்ளது. இத்தகைய அரசியல் ஈடுபாடு ஈழத்தமிழ்ப் பெண்களின் மத்தியில் அக்காலத்தில் காணப்படவில்லை.

சமூக சேவையாளராக

மங்களம்மாள் தன்னால் இயன்றவரை இயக்கங்களையும், மகாநாடுகளையும் நடத்தியுள்ளார். இந்தியாவில் காங்கிரஸ் தொண்டர்களுடன் ஊரூராகச் சென்று கிராமங்களில் சேவை செய்துள்ளார். இலங்கையில் வாழ்வதற்கென்று வந்து பின் பல சமூக ஊழல்களை எதிர்த்துத் தீண்டாமை ஒழிப்பு, மதுவிலக்கு, கதராடை இயக்கம் போன்றவற்றிற்குப் பிரச்சாரம் செய்துள்ளார். அச்சிறிய உருவம் வீடுவீடாக நடந்து சென்று தனித்தனியாகப் பெண்களைக் கண்டு இவ்வியக்கங்களிற் சேருமாறு வேண்டுகோள் விடுத்தும் அப்பெண்கள் வம்பளத்தலில் காட்டாத தன்னடக்கத்தை இத்தகைய சீர்திருத்தப்பணிகளில் ஈடுபடாது காத்துக் கொண்டனர்.

படித்த செல்வாக்குள்ள பெண்களெனக் கேள்விப்பட்ட அத்தனை வீடுகளிலும் அவர் ஏறிஏறி இறங்கினார். கிராமங் கிராமமாக அலைந்தார். பாடசாலை பாடசாலையாகத் திரிந்தார். தெரிந்த பெண்களின் வீடுகளுக்குச் சென்று அவர்கள் வீடு வைத்திருக்கும் விதரணையை நோக்கினார். 'வரவேற்பறையைப் பார்த்து ஒரு பெண்ணின் கெட்டித்தனத்தை மதிப்பிட முடியாது. அடுக்களையைப் பார்க்க வேண்டும்' எனச் சொல்லி செயலில் இறங்கிவிடுவார். இப்படித் தமது 'தமிழ்மகளை' யும் விரும்பிய வர்களுக்கு மாத்திரம் விற்று வந்தார். சமகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில்

சீர்திருத்தம் பேசிய ஆண்கள்கூட அவருக்கு மதிப்புத் தந்ததாகத் தெரியவில்லை. இந்தியாவில் நேரடி அனுபவம் பெற்றதற்கூடாக அவர், முன்வைக்கின்ற கருத்துகளைக்கூட ஏற்றுக்கொள்ள ஆண் எனும் மமதை விட்டதில்லை.'

அவர் பற்றிய சம்பவங்களைத் தொகுப்பதற்கு நாம் சந்தித்த கல்வித்தகைமை பெற்ற பெண்கள்கூட 'சும்மா ஓடிஓடித் திரியும் படிப்பறிவு காணாது' எனக் கூறினர். இவர்கள் பத்திரம் ரீதியாக அறிவைத் தேடினார்கள். இவர்களின் பத்தாம் பசலித்தனத்தைப் பிட்டுக்காட்டுகின்ற மங்களம்மாளுடைய அனுபவ அறிவை, கேள்விகளால் பெற்ற அறிவை - பெண்கள் முன்னேறவேண்டுமெனக் குழுவீதியாகச் சிந்தித்த தன்னலமற்ற அறிவை - அவர்கள் தம் கவனத்திற்கு எடுக்கவில்லை. மாறாகத் தாம் கல்வி கற்று உயர் தகைமை பெறுதலையும் தம் ஆத்ம ஈடேற்றத்தையும் பார்க்கின்ற சுயநலம் மிகுந்தவர்களாக இருந்தார்கள். அத்துடன் காஞ்சிபுரம் பட்டுகளுடன் கதிரைகளைக் கௌவிப் பிடித்திருந்தார்கள். கதரும் எளிமையும் கைவருமா? இவர்களுக்கு மனித நேயமெனின் அது வார்க்கபேதம் தான்.

'தமிழ்மகள்' எனும் பத்திரிகை மூலம் இந்தியப் பெண்களின் சீர்திருத்த நடவடிக்கைகளை உடனுக்குடன் அறியத்தருதலிலும் அத்தகைய செயல்கள் இங்கேயும் நடைபெற வேண்டுமென்பதிலும் ஆர்வமுடையவராயிருந்தார். உதாரணமாக,

பால்ய விதவைகளுக்காக மாம்பலத்தில் ஸ்தாபனம் ஒன்றை அமைத்துக் கல்வி அறிவூட்டும் ஆர். எஸ். சுப்புலட்சுமி பி. ஏ. அவர்களும் ஒரு பால்ய விதவையாவாள் (த.ம. 1963-64)

போன்ற ஊக்கத்தைக் கொடுக்கும் செய்திகளை வெளியிட்டார்.

பத்திரிகையாளராக

அம்மையார் அவர்கள் 1923ஆம் ஆண்டளவில் 'தமிழ் மகள்' எனும் பெண்களுக்கான பத்திரிகை ஒன்றை ஆரம்பித்தார். தமது கணவர் 1915 இல் ஆரம்பித்து நடாத்திய 'தேசாபிமானி' எனும் வாரமிருமுறையிதழும், 'பீபிள்ஸ்மகசீன்' எனும் ஆங்கில வார வெளியீடுமே அவருக்கு ஒரு தூண்டுகோலாக அமைந்திருக்கலாம். 'பெண்கள் உயர்வடையப்பெறுதல் வேண்டுமெனும் பெருநோக் கோடு பெண்களுக்கொரு கழகமும் ஒரு வெளியீடும் அவசியமென

உணர்ந்து இரண்டையும் தொடக்க அடியானை ஊக்குவித்து, உதவியும் செய்தவர், தா.பொ. மாசிலாமணிப்பிள்ளை அவர்களே' எனக் கூறுகிறார் மங்களம்மாள்.

இலங்கையில் பெண்களுக்காக முதன்முதல் வெளிவந்த பத்திரிகையும் 'தமிழ் மகளே'. முதற் பத்திரிகையாசிரியராக விளங்கிய பெண்மணியும் மங்களம்மாள்.

பஸ் வண்டியிற் திரிந்தும் கால் நடையாக நடந்தும் ஊருராக வீடுவீடாக 'தமிழ் மகளை' விற்று வந்தார். 'தமிழ் மகள்' யாழ்ப்பாணத்திலும், சென்னையிலுமாகத் தொடர்ந்து மாத இதழாக 40 ஆண்டுகள் வெளிவந்தன. யுத்த காலத்தில் செயலிழந்திருந்தும் பின்னர் நிதிக்கஷ்டத்தினால் ஒழுங்கு குறைந்து தளிர்நடை போட்டு காலாண்டு, அரையாண்டு, வருடாந்த இதழாக இடைவெளிகள் அதிகரித்து 1971 வரை ஓடியது. அம்மையாரின் மறைவோடு அதுவும் நின்றுவிட்டது.

கிடைத்த சில 'தமிழ் மகள்'களிலிருந்து சில பழைய தகவல்களைப் பெறக்கூடியதாக இருக்கிறது. இதன் அளவு, பதிவு எண் 2133, மலர் இதழ் என்பவற்றிற்குப் பதிலாக சிலம்பு 7 பரல் 3 எனக் காணப்படுகிறது. அக்காலத்திலேயே நல்ல சிந்தனாவாதியாக இருந்திருக்கிறாரென்பது தெரிகிறது. இதன் இலட்சிய வாசகமான நாமார்க்கும் குடியல்லோம் எனும் அப்பர் திருவாக்கு எத்தனையோ செய்திகளைச் சொல்லி நிற்கின்றது. பெண்கள் யாருக்கும் அடிமைகளோ குடிமைகளோ அல்லது பெரும் சொத்துக்களோ உடமைகளோ அல்லர். 'சிந்திக்கத் தெரிந்த மனித குலத்தின் இனிய பங்காளிகள்' என்பதை ஆணித்தரமாகக் கூறிச் சவால் விடுப்பது போல அமைகிறது.

மேலும் சஞ்சிகையின் அர்ப்பணமாகக் காணப்படும் வாசகம்

பெண்ணிடத்து அமைந்துள்ள தெய்வீக சக்தியின் மகிமையைத் தெவிட்டாத தேனினுமினிய தெய்வீக மதுர மொழியின் வாயிலாய் மாதருளம் மகிழுமாறும் மைந்தருளம் தெனியுமாறும் சேவை புரிபவன் தமிழ் மகளே

என்பதாகும்.

உப தலையங்கமாகப் 'பெண்கள் முன்னேற்றங் கருதி வெளி வருவதோர் இனிய தமிழ் வருடாந்தப் பத்திரிகை' எனவும் அதன் கீழ்

அன்பர்ணி செய்ய எனை ஆளாக்கி வீட்டால்
இன்ப நிலை தானே வந்தெய்தும் பராரமே

எனும் கண்ணியும் காணப்படுகிறது. 1963 - 1964 இதழில்
இப்பத்திரிகை வெளியிடும் நோக்கம்,

பெண்ணுக்கு பெருமைசேர்ந்து விளங்கவும்
பெண்கள் நல்லறங்கள் மேலோங்கவும்
பெண்களின் சத்தியானது இப்பூதலத்தைப் பலமுறச் செய்யவும்,
பெண்ணின் கருணை வெள்ளத்துட்படிந்த
ஆண்பாலரும் ஆண்மையிற்
சிறந்து பொலியவும்
அன்னை பராசக்தி அருள்புரிவானாக

என ஆசிரியையால் எழுதப்பட்டுள்ளது. இது முதற் பிரதிகளில்
காணப்பட்டதா என நினைவுள் வரவில்லை. இதே இதழில் 40
ஆண்டுகளாக வெளிவந்த 'தமிழ் மகள்' கஷ்ட நிலையிலிருப்ப
தாகவும் 'ஒழுக்கசீலரிடமும் பெண்ணின் பெருமை நன்குணர்ந்
தோரிடமும்' ஆதரவு தேடுவதாகவும் ஆசிரியர் தலையங்கத்தில்
குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. அதன் சிறப்பு யாவர் மனதையும் கவரும்
என்பதில் வியப்பில்லை. 'நலிந்த நிலையிலும் ஆதரவுகோரும்
போதும் நல்லவர்கள்கூட, பெண்ணின் முன்னேற்றங் கருதியவராய்
இருக்கவேண்டுமெனும் இலட்சியம் சுடர் விட்டுப் பிரகாசிக்
கின்றது.' எத்தனை முற்போக்குப் பேசியபோதும் தமிழர் பண்பாடு
இறைபக்தி. முதலியனவற்றைப் போற்றும் தன்மை எங்கும் தனித்
துவமாக விளங்குகின்றது. பெண்மை, மென்மை, உளவலிமை,
உறுதி என்பன சாதாரணமாகப் பயிலப்படும் வார்த்தைகள்
ஆகின்றன.

அவர் தமது 85 வது வயதிலும் 'தமிழ் மகள்' ஆண்டிதழுக்கான
வேலைகளைச் செய்து இதழ் பூர்த்தியாகும் நிலையில் மரணம்
சம்பவித்துவிட்டவே அம்மலர் (1970-71) அவருடைய படத்தை முன்
அட்டையிலும் அவர் பற்றி இரு கட்டுரைகளை (அம்பிகைபாகன்,
குணம்) பின் தாளிலும் தாங்கி வெளிவந்து ஆயுளை முடித்துக்
கொண்டது. அரை நூற்றாண்டு வாழ்ந்த 'தமிழ் மகள்', பெண்
விடுதலை, பெண் சமத்துவம், பெண்மை நலன் பேணுதல்,
கதராடை, தீண்டாமை, சீதனக்கொடுமை, கன்னிப் பெண்கள் சமூகத்
தொண்டு, சமூக சீர்திருத்தம் போன்ற கட்டுரைகளையும், அடக்கம்,

அன்பு. அறிவு போன்ற அவசியமான பண்புகள் பற்றியும் இந்தியச்
செய்திகள், இலங்கை இந்தியப் பெரியார் பற்றியும் கட்டுரைகளைத்
தாங்கி வந்ததோடு இலங்கையின் அன்றாட அரசியல் சமூகப்
பிரச்சினைகள் பற்றியும் ஆணித்தரமான கருத்துக்களை ஆராய்ந்து
தந்திருக்கிறது.

அம்மையாருக்கு இருந்த பொதுநல மனப்பான்மை, ஆர்வம்,
உற்சாகம், என்பன இன்றுவரை எந்த யாழ்ப்பாணத் தமிழ்ப்
பெண்களிடமும் காணப்படவில்லை என்பது உறுதி. அவரிடமும்
சிறிது ஆடம்பரம், ஒரு கார், மேல்நாட்டுப் பாணி சேட்டிபிக்கேற்,
இலங்கை அரசாங்கத்தில் அவரது கணவனுக்கு உயர்பதவி
இருந்திருக்குமானால் கல்வியினாலல்ல பொன்னினால் சிலை,
எழுப்புமளவில் யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் அணி திரண்டிருப்பார்கள்.
வறுமையில் உழன்று, மங்கிப் போன வெள்ளைக் கதராடை
புனைந்து, நகை நடட்டில்லாமல், ஒரு பையில் புத்தகங்களைக்
கொண்டு நடைபவனியில் வரும் இவரை யார் கவனிப்பார்.

பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதை

மங்களம்மாளின் புகழுக்கெல்லாம் காரணகர்த்தாவாகவும்
ஊக்குவிப்பாளராகவுமிருந்த அவரது கணவரைப் பற்றி நாம் சிறிதும்
சிந்திக்காதிருந்தால் உலகம் சக்தி ஒன்றால் மட்டுமே இயங்கவல்லது
எனும் தவறான கருத்தைப் பரப்பியவராவோம்.

கணவர் மாசிலாமணிப்பிள்ளை இந்தியாவிலே பிறந்து
வளர்ந்த காரணத்தால் சுதந்திர இயக்கங்கள் பற்றி அறியவும்,
காங்கிரஸ் சபையில் சேர்ந்து எழுச்சி மிகுந்த இளைஞராக
விளங்கவும் செய்தார். இவர்களது விவாகம் நடந்த ஆண்டு நிச்சய
மாகத் தெரியவில்லை. 1906இல் மூத்த மகள் மகேஸ்வரி
பிறந்துள்ளார். அப்போது அம்மையாருக்கு 22 வயது. மாசிலாமணி
1939ஆம் ஆண்டு மறைந்து விட்டதாகச் சொல்லப்படுகிறது.

'தேசாபிமானி' தொடங்கி நடந்து வந்த அக்காலத்தில்
ஆங்கிலமே பேச்சும் மூச்சுமாக இருந்தது. பொதுக்கூட்டங்கள்,
பத்திரிகைகளெல்லாம் ஆங்கிலமயம். இதனால் மாசிலாமணியின்
தமிழ்ப் பத்திரிகைகளும் அல்லலுற்றன. எனவே, சுவாமி உருத்திர
கோடஸ்வரரை இந்தியாவிலிருந்து அழைப்பித்து தம்மில்லத்தில்
'தேசாபிமானி' யின் உதவியாசிரியராக இருத்தினார். மாசிலாமணி
தமது முதிசம் முழுவதையும் தேசம், மொழி, சமூகம் ஆகியவற்றின்

உயர்வுக்காகப் பத்திரிகை வளர்த்தலிலும், இயக்கங்கள் அமைப்பதிலும், மகாநாடுகள் கூட்டுவதிலும் செலவு செய்தாரெனச் சொல்லப்படுகிறது. யாழ்ப்பாணத்தில் மகாத்மகாந்தியின் ஒத்துழையாமை இயக்கம் பற்றிப் பரப்பியதோடு கதராடைப் பிரச்சாரமும் நடத்தினார். இவர் இவற்றைத் தானே குழுவொன்றை இயக்கிச் செய்தாரா அல்லது வேறு இயக்கங்களைச் சார்ந்து நின்று செய்தாரா என்பது தெளிவாக இல்லை. குடும்பச்சொத்து விற்றுச் சேவையில் அழிந்ததெனும் குடும்பத்தினரின் குற்றச்சாட்டில் பெரும் பங்கு இவருடையது எனப்புகிறது. உருத்திர கோடீஸ்வரர், சுவாமி வேதாசலம், சு.நடேசபிள்ளை, கலைப்புலவர் நவரத்தினம் முதலியோருடன் சேர்ந்து இவரும் தனித்தமிழ் வளர்க்கும் பணியில் நின்றுழைத்தவரென அறியக் கிடக்கிறது.

நம்மவர் சிலர் போலத் தங்கள் பெண்களை வீடுகளில் மூடி வைத்துவிட்டுப் பெண்ணுரிமை பேசுவோ, எழுதவோ அவர் செய்யவில்லை. தம் மனைவியை இவற்றில் ஊக்குவித்து இந்தியா, அழைத்துச் சென்று பல இயக்கங்களிலும் போராட்டங்களிலும் கலந்துகொள்ளச் செய்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் சங்கீதத்தை ஒரு குலத்துக்கென்றே குலவித்தையாகக் கணித்த காலத்தில் மிகப் புரட்சிகரமாக தமது மூத்த புத்திரியை பிரபல வித்துவான் சாம்ப மூர்த்தியிடம் சங்கீதம் கற்க வைத்துப் பின்னர் சாந்தி நிகேதனுக்கு அனுப்பிஇசை வல்லவராக்கினார். யாழ்ப்பாணம் திரும்பியதும் பல மேடைகளில் வீணையும், பாட்டும் சேர்த்து அரங்கேற்றினார். 1933ஆம் ஆண்டளவில் கொழும்பு, கண்டி, குருநாகல் ஆகிய இடங்களிலும் மேடை அமைத்துக் கொடுத்து யாழ்ப்பாணத்து உயர்குடி மக்களின் கண்டனத்துக்குள்ளானார். திரு. மாசிலாமணி அவர்களால் தொடங்கப்பட்ட அமைப்பு ஒன்றில் பங்காற்றி சேவைகள் செய்தும், சுவாமி உருத்திரகோடீஸ்வரருடன் சேர்ந்து 'தேசாபிமானி' பத்திரிகைக்கு உதவி செய்தும் வந்தவர் கலைப் புலவர் நவரத்தினம் அவர்கள். இவர் திருமதி மகேஸ்வரியை விவாகம் செய்து பின்னர் சிற்பக்கலை ஓவியக்கலைகள் பற்றி நூல்களை வெளியிட்டவர். இரு பெண்களுக்கும் வாரிசுகள் இல்லை என அறிகிறோம்.

அம்மையாரின் ஒரே மகன் பாஸ்கரன். 1981இல் பிரப்பங்குளம் வீதியில், பீ.ஏ. தம்பி ஒழுங்கையிலுள்ள அவர்களது வீட்டுக்கு அவரைச் சந்திக்கச் சென்றபோது, அவர்களது பரம்பரை வீட்டின் ஒரு பகுதியை இடித்து புதிய வீடொன்று கட்டப்பட்டிருந்தது.

அவரும் பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளோடு அங்கே வசித்து வந்தபோது சந்தித்துள்ளோம்.

மாசிலாமணி பற்றி கண்ணீர் மல்க கட்டுரை வரைந்த மங்களம்மாள் அவர்களின் கூற்று ஒன்று புதுமை நிறைந்ததாகவும், நெஞ்சத்தைத் தொடுவதாகவும் பிற ஆடவருக்கு ஒரு அறிவுரையாகவும் விளங்குகிறது.

இவரிடம் காணப்பட்ட பெருநோக்கு யாதெனில் மற்றும் ஏனையோர், தன்னை இன்னாளின் கணவராமெனக் கொள்ளுதல் வேண்டுமெனும் வாஞ்சையேயாம்.

இப்பெருநோக்கானது ஏனைய ஆண்பாலாரிடத்துக் காண்பது அரிதாகும். நற்பண்புகளும், அறிவும், முற்போக்கும், சேவை மனப்பான்மையும் கொண்ட பெண்ணாகத் தன் மனைவியை உருவாக்கி அவளுடைய கணவன் தான் எனக் கூறுதலிற் பெருமையடைகிற ஒரு பரந்து விரிந்த உள்ளத்தைக் கொண்ட உத்தமக் கணவராகவும் விளங்கியுள்ளார்.

**புகழ் புரீந்தில்லோர்க்கில்லை இகழ்வார் முன்
ஐயு போற் றீடு நடை**

எனும் குறளின் அர்த்தமும் மேற்குறிப்பிட்ட கூற்றில் தொனிக்கிறது. இத்தகைய கணவன் ஒருவனோடு தோளோடுதோள் நின்றுழைக்க அம்மையார் செய்த தவம் தான் என்னே. மாசிலாமணி இறந்து ஆண்டு பலவாயும் அம்மையார் பர்த்தாவுக்கேற்ற பதிவிரதையாக - அவர் எப்படியெல்லாம் தான் வாழ வேண்டுமென விரும்பினாரோ - இறுதி மூச்சு வரை கணவரின் ஆசையை நிறைவேற்றப் பொதுத் தொண்டுகளில் ஈடுபட்டுழைத்தமையைக் காணும் பொழுது உள்ளம் உருகாது இருக்க முடியாது. 31 ஆண்டுகள் கணவர் இன்றி வாழ்ந்த போதும் ஒரு கர்மயோகி போல் தன் கடமையைச் செய்து வந்தார். கிட்டத்தட்ட ஒரு நூற்றாண்டு கால சமூக மாற்றத்தைக் கண்ணால் கண்டவர் மங்களம்மாள். அடிமைச் சமுதாயம், விடுதலை வேட்கைச் சமுதாயம், சுதந்திர சமுதாயம், பெண் விடுதலைச் சமுதாயம், எனச் சீர்திருத்தங்கள் வந்து கொண்டே யிருந்தன. அவரும் காலத்திற்கேற்ற கொள்கைகளை முன்வைத்துச் செயலாற்றிக் கொண்டே சென்றார். இராமகிருஷ்ண மடாலயத் தைச் சேர்ந்த சுபேதானந்த சுவாமிகளிடம் பெண்கள் பற்றிக் கலந்துரையாடிப் பல அறிவுறுத்தல்களைப் பெற்றவர் இவர்.

யாழ்ப்பாணப் பெண்கள் கல்வியறிவு பெற்றுவிட்டார்கள். ஓரளவு விடுதலை பெற்றுவிட்டார்கள், இனி என்ன? என்பது கேள்வி, நீண்ட நாளைய தேவையொன்று அவர் கண்முன் விரிந்தது. பல காரணங்களுக்காகக் கல்யாணம் செய்யாது தனியே வாழும் கன்னியர் நிலை என்ன? என்பதே அதுவாகும். இதற்கான ஆலோசனைகளை அவர் தமது 'தமிழ் மகள்' 1968-69 இல் தலை யங்கமாகத் தீட்டியுள்ளார். அதனை முழுமையாகத் தருதலே பொருந்தும் என்றாலும் இடங்கருதி இங்கே சுருக்கப்பட்டுள்ளது.

கன்னியாஸ்திரிகளின் கடவுள் பணி

1. சீதனக் கொடுமையால் வாழ வழியில்லாதோருக்கு இளமை நீங்கினாலும்கூட 'விவாகம் ஒன்றே முடிந்த முடிபென' நாம் கருதுகிறோம். பருவங் கடந்த நிலையிலும் கல்யாணம் செய்து கொள்வதைத் தவிர வேறு மார்க்கம் இல்லையா? சிந்திக்குக!
2. குமர் இருக்கிறதே எனப் பெற்றோர்கள் கவலைப்பட பெற்றோரின் துன்பம் நீங்கத் தற்கொலை புரிந்தோர் எத்தனை பேர்?
3. பட்டம் பதவிகள் பெற்று உத்தியோகம் வகிக்கும் கன்னிப் பெண்கள் பலர் இளைப்பாறிய பின்னரும் உத்தியோகத்தை விரும்புகிறார்கள். முதுமை எய்திய இவர்கள் சமூக நலனுக்காக உழைக்க முன்வராமை வருந்தத்தக்கது.
4. இல்லங்களிலே - மருத்துவ நிலையங்களிலே - கோவில்களிலே - மடங்களிலே - கல்விச்சாலைகளிலே - அறப் பணிகள் ஆற்றி வருவோரெனப் பெண்கள் ஒன்றுகூடி ஒரு ஆச்சிரமத்தை அமைத்து அவை மூலமாகத் தமிழ்த் தொண்டும், சைவத் தொண்டும், புரியவேண்டும். கத்தோலிக்க கன்னியர் கடவுட்பணி, அனாதைகள் நோயாளர்களுக்குக் கைம்மாறு கருதாத உதவிகள் புரிகின்றனரே. இவை பற்றிச் சற்றுச் சிந்திக்கலாகாதா. கல்யாணம் செய்வதும் கதிர்காமம் போவதும் தானா வாழ்வில் இலட்சியம்?

* சாந்தி நிகேதன் - நோபல் பரிசு பெற்ற ரவீந்திரநாத் தாகூர் அவர்களின் இசைக் கல்லூரி. கீழைத்தேசப் பண்பாட்டில் அமைந்தது.

5. கல்யாணத்தின் மீது எவ்வகையிலோ வெறுப்புணர்ச்சி ஏற்பட்டுத் திருமணம் முடியாதுள்ளோரும் தம்மில்லங்களிலே வாணாளைவறிதே போக்குகின்றனர்.
6. சம்சார சாகரமெனும் நரகக்குழியிலே விழுந்து உண்டு. உறங்குவதைக் கண்டதேயல்லாமல் ஓர் பயனும் எடுத்திலோம் எனும் பெண் பிறவிகளும் உளரே.
7. ஐம்புலன்களை வென்றோருமான கன்னியர்களுமுளர். இவர் தம் மேலான எண்ணங்களையும் உயர்ந்த கருத்துகளையும் அறிந்து மேலான தர்மங்களை வளர்க்க முன்வர வேண்டும்.

இக்கட்டுரையின் இறுதிப் பந்தி 'நீண்ட நாட்களாக அடியாளன் எழுந்துள்ள உள்ளக்கிடக்கையை எனது இறுதி நாட்களுக்குள் வெளிவரச் செய்தல் வேண்டுமெனும் ஆவலால் சான்றோர்களின் மேலான கருத்துக்களைத் துணைகொண்டே முன்வைத்தேன். யாழ் நாட்டில் தெய்வக் கன்னியர்களாலான

ஓர் ஆச்சிரமமானது தோன்றுவதற்கு இறைவன் பெருங் கருணையும், துறவோர் அருளும், ஆற்றலும் வேண்டுகவளானேன்

என அமைந்துள்ளது.

அவருடைய இக்கோரிக்கை நமக்கு இன்றியமையாதது ஒன்றாகும். வீட்டுக்குவீடு முதிர்ந்த கன்னியர் தொகை பெருகி வருகிறது. அவர் தம் ஆற்றல் வீண் போவது மட்டுமன்றி, அவர்களுக்குக் கிடைத்துள்ள சுதந்திரம் துஷ்பிரயோகம் செய்யப் படுவதாகச் சமூகத்தில் சிலசில சலசலப்புக்கள் ஏற்பட்டுள்ளன. கன்னியர் மடாலயம் ஒன்றை பெண் துறவிகளுக்காக நிறுவ முயன்று வரும்வேளையில்தான், விவேகானந்தர் மறைந்தார். அம்மையாரின் வேண்டுகோளின் 10 ஆண்டுகளின் பின்னே ஆங்காங்கே சிலசில முயற்சிகள் தோற்றப்பட்டன. அவை முற்றும் முழுதான ஒன்றாக இல்லாமல் ஆரம்ப முயற்சிகளாக சிறிய முறையில் தோன்றியதுடன் இத்தகைய சிந்தனைகள் வளர ஊக்கம் கொடுத்துள்ளன. கொழும்புத்துறை, காரைநகர், வரணி, தெல்லிப்பளை ஆகிய இடங்களில் இத்தகையதொரு ஆச்சிரமம் தோன்றக்கூடிய வகையில் சூழ்நிலை உருவாகி வருகிறது. இதற்குச் சமுதாயம் கைகொடுத்து உதவ வேண்டும்.

திரு. சிவசிதம்பரம் உபசபாநாயகராக இருந்த காலத்தில் சுதந்திர உணர்வு மிக்க மாணவர் சமுதாயம் ஒன்றை உருவாக்க வேண்டிய அவசியம் ஒன்றை விளக்கி அதற்காக மாணவ மன்றம் ஒன்று அமைக்க வேண்டுமென அவருக்கு விண்ணப்பித்திருந்த கடிதத்தின் நகல் ஒன்றும் காணப்படுகிறது. இளைஞர் சமுதாயத்தைத் தட்டி எழுப்பி உத்வேகமுடையவராக்க வேண்டுமெனும் அவா அங்கே தொனித்திருந்தது.

பல்கலைக்கழகம் சம்பந்தமாக

கடைசியாக வெளிவந்த 1970-71 தமிழ் மகள், தயாரித்து முடிவுபெற முன்னரே, மங்களம்மாள் நோய்வாய்ப்பட்டுவிட்டார். ஆயினும் அவர் எழுதிய பல்கலைக்கழகம் சம்பந்தமான கட்டுரை வியத்தகு முடிவினைக் கொண்டிருந்தது. அதுவே அவரது கடைசிக் கட்டுரையாகவுமாயிற்று. அவரது வார்த்தைகளிலே அதனைச் சொல்வதுதான் முறையாக இருக்கும். பல்கலைக்கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் அமைய வேண்டுமெனும் தனது உறுதியான எண்ணத்தை 'ஒன்றுபட்டால் உண்டு வாழ்வு' எனும் தலையங்கத்தில் பல்கலைக்கழகத்தின் அவசியத்தை உணர்த்தி, அதன் நடைமுறையைப் படிப்படியாகக் கூறிச் சென்றார்.

அக்காலத்தில் தமிழரின் இரு அரசியற் கட்சிகளிடையே வடதுருவ, தென்துருவமான கருத்து வேற்றுமைகள். மனம் இரங்கி ஒரு பல்கலைக்கழகம் அமைக்கலாமென அரசு தீர்மானித்தபோது, அதனைத் திருக்கோணமலையில் அமைப்பதா அல்லது பரமேஸ்வராக் கல்லூரியைப் பல்கலைக்கழகமாக்கி யாழ்ப்பாணத்திலே அமைப்பதா என்பதுதான் அவர்களின் சிக்கல். வழக்கம் போலவே மக்களும் இரண்டுபட்டு, பத்திரிகைகளை வீணடித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

மங்களம்மாள் இந்திய அனுபவங்களோடு கூடியவர் இவ்வாறு எழுதினார்:

தமிழர், போட்டி, பொறாமை, விட்டுக்கொடாத தன்மை, கட்சி பேதங்கள் இன்னும் இவைபோன்ற பல கெடுபிடிகள் காரணமாக மாற்றார் எள்ளி நகையாடும் வண்ணம் சிரிப்பார். சிரித்து சீர்குலைத்த வாறாய் இருந்து வருகிறோம். இதனால் எமது சமூகம் எவ்வித நிவர்த்தியுமின்றி தனியாய்த் தவித்தலைக் காணலாம். மேலும் இந்நாட்டுப் பூர்வீகக் குடிகளாகிய நாம் சிறுபான்மையோரெனக்

கூறப்பட்டு, எவ்வகையிலேனும் சுதந்திரமற்றவர்களாக, மிலேச்ச வகுப்பினராய் வாழும் வாழ்க்கையை என்னென்போம்?

எனவும்,

மாநகர முதல்வர் தேர்வில் ஒன்றுபட்ட இரு தமிழ் கட்சிகளும், தமிழ் மக்களின் மிகமுக்கியமான பல்கலைக்கழகப் பிரச்சினையைத் தீர்ப்பதில் ஒற்றுமைப்படாதிருத்தல் கண்டு பெண்களாகிய நாம் பெரிதும் வியக்கின்றோம். இத்தகைய தலைவர்களா தமிழ் மக்கள் பிரச்சினைக்குத் தீர்வு காணப்போகிறார்கள்?

எனவும், அம்மையார் எழுப்பிய கேள்விகளும் எகத்தாளமாகத் தொக்கி நிற்கும் விடையும் பிற்காலத்தில் உறுதியாய் விட்டன. நல்ல தீர்க்க தரிசனம் இது!

மேலும் அவர்

கொழும்பு சென்று கல்வி பயில லாயக்கற்றவரான ஏழை மாணவ மாணவியரின் நிலைமையை உணர்ந்து செயலாற்ற ஒருப்படாதவரான நாம் எவ்வாறு ஏனைய பிரச்சினைகளுக்குத் தீர்வு காண முடியும்? பல்கலைக்கழகங்கள் பலவற்றை ஏற்படுத்துங்கள். ஆனால் யாழ்ப்பாணத்தில் ஏற்படுத்துவதைத் தடைசெய்யாதீர்கள் என்பதே எமது அபிப்பிராயமாகும்

எனவும்,

நாடு சுதந்திரமடைந்து இருபது ஆண்டுகளாயும் தமிழ் பேசும் மக்களாகிய யாம் யாது சுதந்திரத்தை அடைந்தோம். கட்சி வளர்வ தனாலேயோ, பட்டம், பதவி, வருவாய் ஆதியன பெறுவதனாலேயோ தமிழ் பேசும் மக்களின் பிரச்சினைகள் தீர்க்க முடியுமா?

எனவும்,

யாருக்கும் அஞ்சாது நெஞ்சத்துணிவுடன் அறைகூவல் விட்டிருக்கிறார் அந்த எலும்பும் தோலுமான வயோதிபப் பெண். தன்னைச் சூழ்ந்திருந்த மாபெரும் செல்வாக்குப் பெற்றிருந்த இரு தமிழ் கட்சிகளுடே தனியே நின்று தன் சமுதாயத்தையே சாடுகின்ற ஆவேசம்

இப்படி இன்னும் ஒரு பெண் பிறக்கவில்லையே என்று ஏங்க வைக்கிறது.

இந்தியாவில் அரசியல் போராட்டங்களில் ஈடுபட்ட காலத்தில் தங்களுக்கு பரம்பரைச் சொத்தாகச் சேர்த்துவைத்த முதிசம் அனைத்தையும் விற்றுவிற்றுப் பத்திரிகைகளை நடாத்தியும்

தொண்டுகள் செய்தும் வந்த, தன் கணவன் ஈழத்துக்கு வந்த பின்னும் அதனையே தொடர்ந்து செய்தார் எனக் கணவனின் தேச பக்தியையும் சுதந்திரதாகத்தையும் வியந்து போற்றியிருந்த மங்களம் மாள், கடைசிக் காலங்களில் மிக வறுமையுற்று வாடியிருந்தார் என அறிகிறோம்.

பத்திரிகைக்காக அன்பளிப்புக் கோரியபோதுங்கூட அவரது கொள்கைப் பிடியையும் இலட்சியத்தையும் கைவிடாது 'ஒழுக்க சீலரிடமும் பெண்ணின் பெருமையை உணர்ந்தோரிடமுமே' கேட்கின்றார். இப்படித் தரம் பிரித்தமை 'பாத்திரம் அறிந்து பிச்சையிடு என்பதல்ல; 'பாத்திரமறிந்து பிச்சை எடு' என ஆக்கி விட்டார். இலட்சியத்தோடு ஒன்றிப் போவோருடன் ஒன்றிப் போக வேண்டும். அந்த உதவிதான் 'குற்றவுணர்வு' இல்லாது இலட்சியத்தை வளர்க்க வழிவகுக்கும் என அவரது நேர்மையையும் இதய சுத்தியையும் காட்டி நிற்கிறது.

பிறர் கணிப்பு: வைத்தீஸ்வராக் கல்லூரி அதிபரான திரு. ச. அம்பிகைபாகன் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் பெரும் கல்வி மானாகவும் சமூகத் தொண்டனாகவும் கணிப்புப் பெற்றவர். அவர் தம் கட்டுரையில் அன்னை மங்களம்மாளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் போது அம்மையாரின் தன்னலமற்ற சேவைபற்றியும் பொதுநலப் பணிகள் பற்றியும் விரிவாகக் குறிப்பிட்டு,

இலங்கையில் பெண்கள் பொதுநலப் பணிகளில் ஈடுபடுவது மிக்க குறைவு. இக்குறையைத் தீர்க்க இவ்வம்மையார் அரும்பெரும் பாடுபட்டார். இனியாவது இவரைப் பின்பற்ற, நமது பெண்கள் முன் வரவேண்டும்

என எழுதியிருந்தார்.

இலங்கையில் பெண்களுக்காக ஆரம்பிக்கப்பட்ட முதலாவது பத்திரிகை தமிழ் மகளே, பத்திரிகையாளராக விளங்கிய முதலாவது பெண்மணியும் மங்களம்மாளை

என குணம் கதிரவேலு எனும் பிரமுகர் விதந்தோதியிருக்கின்றார்.

இன்னும் திருமதி இரத்தினா நவரத்தினம் முன்னாள் இராமநாதன் கல்லூரி அதிபரும் பின்னாள் வடமாநிலக் கல்விப் பணிப்பாளரும் ஆகிய அவர் இவரைப் பற்றிக் கூறவரும்போது:

குடிசை வாழ் கிராம மக்களின் சுத்தம் சுகாதாரம் பார்த்து அவர்களுக்கு

இவர் அறிவுரை கூறுவது வழக்கம். அதனை ஒரு நிறுவன் சீதியில் நடத்த வேண்டுமென என்னிடம் வந்து நீங்களும் உங்கள் ஆசிரியர் மாணவர் இதனை ஒரு செயற்திட்டமாக எடுத்து மாதம் ஒரு முறை வெவ்வேறு கிராமங்களுக்குச் சென்று நடத்தலாமே'

என்பார்.

ஆனால் எங்களுக்கு எங்கே நேரம்? கல்வித் திணைக்களத்தின் பாடப் புற வேலைகள் உட்பட, கலைத்திட்டத்தினைச் செய்து முடிக்கவே பகல் 10 மணித்தியாலம் காணாது. ஆனாலும் அரிச்சுக்கொண்டே இருப்பர்

எனக் கூறினார்.

அவரது கூற்றில் அம்மையாரின் நச்சரிப்பு எரிச்சலை ஊட்டியிருந்தமை தெரிந்தது. அரசாங்க அதிபராக விளங்கிய திரு. ஸ்ரீ காந்தாவின் மனைவியாரோ :

ஒரே பொதுநலச் சிந்தனைதான், வீட்டிலே இருக்குதோ இல்லையோ என்றும் பார்ப்பதில்லை. மிக எளிமையான வாழ்வு. அவரின் அமைப்பிலே நான் செயலாளராக இருந்தேன். 20, 25 பேர் வருவினம் நல்லூர் திருவிழாவில் எங்கள் அமைப்பு சேவை செய்யும். நாங்கள் மாற்றலாகிப் போனதோடு குறைஞ்சு குறைஞ்சு நின்று போய்விட்டது

எனப் போற்றிப் புகழ்கிறார்.

முடிவுரை

பொருளாதாரம் ஒரு மனிதரின் வாழ்வில் எத்தகைய தாக்கத்தை ஏற்படுத்துகின்றதென்பதை அம்மையார் வாழ்வூடாகக் காண்கின்றோம். இந்தியாவில் பெரும் மிராசுதாராகவும் இலங்கையில் செல்வச் செழிப்புள்ள பரம்பரைப் பணக்காரராகவும் விளங்கிய குடும்பங்கள் சுதந்திர தாகத்தாலும் தியாகத்தாலும் முழுநேரத் தொண்டர்களாகித் தமது எதிர்காலத்தையும் சிந்திக்காது வாழ்ந்து, இலங்கை வந்ததும் காந்திய வழியில் சமூகப்புரட்சி, பத்திரிகை நடாத்தலெனத் தம் செல்வத்தைக் கரைத்து கடைசிக் காலத்தில் தமது இலட்சியங்களுக்கேற்ப நிறுவன ரீதியாக ஏதும் செய்ய முடியாமலிருந்தும் தனியொருவளாய் ஓர்மத்தோடு வீடுவீடாய்ச் சென்று சேவை செய்தமையை யார் அறிவார். முதுமையும் வந்தணைய லௌகீக ரீதியிலான பெயர் புகழ்கூட மறக்கப்பட்ட

நிலையில் மறைந்து விட்டார் அம்மையார். வயது 87. 1971ஆம் ஆண்டு தமது மிகப் பயன் தந்த வாழ்க்கையை முடித்துக் கொண்டு ஆத்மதிருப்தியோடு அந்த ஆத்மா விண்ணை நோக்கிப் பறந்து விட்டது. அது அங்கும் யாருக்கு என்ன சேவை செய்யலாம் எனத் தேடிச் கொண்டு திரியும்.

19ஆம், 20ஆம் நூற்றாண்டுகளில் மானிடத்தைப் புதிதாகக் கௌவியிருந்த மதம், மொழி, நாகரிகம் ஆகிய இருள்கள் ஓரளவுக்கு அடிமைப் புத்தியை வருவித்திருந்தன. 1960க்கு முன் பின்னாகத்தான் மென்மையான ஒளி புறப்பட்டு 1980களில் பரவலான வெளிச்சம் தோன்றுகிறது.

பெண்களின் உரிமைக் குரலை எழுப்பியவராக - அரசியல் உணர்வு மிக்கவராக - கிராமிய மட்டத்தின் முன்னேற்றங்கருதிய வராக - சமூக சேவையாளராக - எளிமையான வாழ்வுக்கு வழிகாட்டியவரான மங்களம்மாள் மாசிலாமணி அவர்கள் தனி ஒருவராக நின்றுமே ஆற்றிய சேவைகளை உணரும்போது மேலும் பல தசாப்தங்களைக் கண்டுவிட்ட நாம் போற்றி வணங்காது இருக்க முடியாது.

அந்தந்தக் கால சமூக மாற்றங்களுக்கேற்ப எமது சேவைகளும் மாறிக்கொண்டே வரும். கல்விநிலையங்களை அமைத்துப் பெண்களின் அறிவு முன்னேற்றத்துக்கு வழிசமைத்தவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்கள். அதுபோல சமூக சேவையில் காந்திய நெறியில் நின்று யாழ்ப்பாணப் பெண்களுக்கு வழிகாட்டியவர் மங்களம்மாள் அவர்கள். சுதந்திரப் போராட்டத்தில் குதித்து முதல் அடி எடுத்து வைத்த பெண்ணும் அவரே.

பெண்களாகிய நமக்கு கல்லையும் புல்லையும் நீக்கி ஒற்றையடிப் பாதையைச் சமைத்தவர் மங்களம்மாள். அவர் வழிவந்த பிற் சந்ததியாராகிய யாம் அப்பாதையை அகலமாக்கி மக்கித் தெருவாக்கி வந்தோம். எம்பின்னே வருபவர்கள் மேலும் அதைச் செப்பிவிட்டு போராட்ட வீராங்கனைகளாகி சவாரி செய்கிறார்கள். மேலும் சிலர் உச்சங்களை அடைந்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அம்மையாரின் செயல்நெறிகளையும் வீரத்தையும் உள்வாங்கி காலத்துக்கேற்ற மாற்றங்களைச் செய்து உயர்ந்ததோர் தெருவைப் பூர்த்தி செய்து பயணிப்போம்.

4

ஆய்வு நிறைவுரை

கட்டுரை எழுதப்பட்டு ஏறக்குறைய இருபது ஆண்டுகளின் பின், அதாவது அடுத்த நூற்றாண்டுக்கும் வந்துவிட்ட நிலையில் ஆய்வு முடிவுரை எழுதும் காலம் இது. இந்த இருபது ஆண்டுகளுள் எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்து முடிந்து விட்டன. நடந்து கொண்டும் இருக்கின்றன.

பெண்கல்வியும் தனியே சாஸ்திர ரீதியாக உத்தியோகத்தை நாடின கல்வியாக இல்லாது மாற்றம் பெற்று செயற்பாடுகளையும் தொழிற்பாடுகளையும் உள்ளடக்கியதாக சமூக, பொருளாதார அரசியல் முன்னேற்றத்தைக் கண்டு கொண்டிருக்கின்றன. மாற்றங்கள் வெகுவேகமாக நிகழ்ந்து கொண்டேயிருக்கின்றன. அவற்றிற்கேற்ப அதிகமாக எல்லாத் துறைகளிலும் ஆண்களுடன் பெண்களும் கைகோர்த்து நடக்கும்நிலை ஏற்பட்டு வருகின்றது. அவற்றிற்கு ஏற்ப நாமும் மாறி வரவேண்டியது நியதி, இல்லா விட்டால் காலம் எம்மை உதறித்தள்ளி விட்டு முன்னோக்கி ஓடிவிடும். நாம் அசடுவழிய நிற்க வேண்டியது தான்.

அன்று ஒடுக்கப்பட்ட பெண்களின் கல்வி நிலை, இன்று அதிஉன்னதத்தை அடைந்திருக்கிறது. பள்ளியில் பக்தி இலக்கியங்கள் படித்த நிலை போய் இன்று வீரகாவியங்கள் இடம் பெற்றிருக்கின்றன. ஒடுக்கப்பட்ட தமிழினம் மேலும்மேலும் ஒடுக்கப்படவே, வீரயுகம் ஒன்று பிறந்தது. ஜான்சிராணிகளும், மங்கம்மாக் களும், றோஜா லக்சம்பேர்க், சியூசீன்களும் தோன்றத் தொடங்கி விட்டனர். வீரர்களுடன் கைகோர்த்து வீராங்கனைகளாக களங் காணுகின்றனர்.

மண்ணைக் காப்பதற்குத் தம் உயிரையே தியாகம் செய்யும் நிலைக்கு சுயநலமற்ற கல்வியறிவு பெறப்படுகின்றது. சமூக சமமற்ற தன்மையால், அரசியல் ரீதியான இன அழிப்பால், ஒடுக்கு முறையால், ஆதிக்க வெறியால் ஏற்பட்ட துன்பங்கள் துயரங்கள் தமிழ்த் தேசிய உணர்வை வலுவடையச் செய்கின்றன. பெண்கள் அறிவிலும் ஆற்றலிலும் மாத்திரமல்ல வீரத்திலும் சுடுகலன் தாங்கிய வீரமாணிக்கங்களாக மண்மீட்புப் போரில் குதித்து விட்டனர்.

புழக்கடையில் அரிவாமணையில் காய்கறி வெட்டிய காலம் போய் போர்க்கொடி உயர்த்தவும், புலம்பெயர்ந்து கல்வி கேள்விகளில் உயரவும், தமிழையும் தமிழ்ப் பண்பாட்டையும் உலகெங்கணும் விதைக்கவும், அப்பப்பா இந்தக் குறுகிய காலம் பெரும்புரட்சியையே உண்டுபண்ணிவிட்டது. உடமை இழந்து மண்ணிழந்து மொழியிழந்து கலாசாரப் பேணுகை குறைந்து அடையாளம் இழக்கும் நிலைக்கும் தள்ளப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறோமா? அல்லது எதிர்நீச்சல் போடுவோமாவெனப் புலம் பெயர் மக்கள் ஏங்குகின்றனர்.

காட்டாற்று வெள்ளம் போல் முட்டிமோதி எம்மை மூழ் கடிக்க வந்த அந்நியராட்சி, அந்நிய மொழி, அந்நிய கலாச்சாரம், அந்நிய மதம் எம்மை முழுங்க விடாது பாதுகாத்துக் கொண்டோமே. மதம் என்பது மக்கள் சுதந்திரம் என்பதைத் தவிர, இந்த நிலையிலும் அநேக உறுதி பெண்களிடமுண்டு.

யாழ்ப்பாணத்தில் 1986ஆம் ஆண்டுக் காலப்பகுதியில் ஒரு பெண்ணின் வீரமான கூற்று ஞாபகத்திற்கு வருகின்றது. 'சுதந்திரப் பறவைகள்' சமூகப் பணியில் மாத்திரம் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்த காலம். அவர்களின் அமர்வு ஒன்றுக்கு படுபிற்போக்காளர் ஒருவர் அமைப்பாளரோடு வந்திருந்தார். ஈற்றில் தானும் பேச விரும்புவதாகக் கேட்டு, பெண்கள் தைரியமிழக்கத்தக்கதான கதைகளை மேற்கோள் காட்டிக் கூறினார். பெண்கள் தம் சக்தியைக் காட்டினால் ஆணுக்குப் பலம் அழிந்து போகுமாம். சமகாலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் பெண்ணியம் பற்றிப்பேசும் ஒரு சிலரது வீடுகளும் உதாரணங்காட்டப்பட்டன.

ஈற்றில் ஒரு கேள்வி கேட்டார் 'இப்போது இவர்கள் உங்களைப் பயன்படுத்துகிறார்கள் சரி. தமிழ் ஈழம் கிடைத்தவுடன் உங்களைப் பழையபடி அடுப்படிக்குள் அடைத்து விடுவார்களே

என்ன செய்வீர்கள்? முகம் கோபத்தால் சிவக்க சிலர் எழுந்தார்கள். ஒருத்தி கோபத்தின் உச்சியில் ஒரு விரலை நீட்டி அப்படி 'அவர்கள் செய்யமாட்டார்கள் என்பது உறுதி. அப்படி ஒரு நிலைமை வருமாயின் வளர்த்த கடா மார்பில் பாயுதென்று ஓட்டம் பிடிப்பார்கள்', என்றாள். அசடுவழிந்த அவர், உங்கள் உறுதியைச் சோதிக்கவே சொன்னேன்' என மழுப்பிச் சமாளித்தார்.

பெற்றகல்வி அறிவாக உறுதியடைந்து விட்டது மனத்திருப்தியே, உலகின் போக்கையுணர்ந்த ஆண்கள் தாம் தட்டிக் கொடுத்துத் திசைகாட்டிவிட, பெண்கள் அவர்களை விட வேகமாக முன்னேறி வருதலையும் காண்கின்றோம். பெண்ணினம் தம்மையுணர்ந்து தம் நாடு செழிக்க வளம் கூட்டுகின்றது. பிற்போக்கு வாதிகளை, சுயநலமிகளைப் பின்னே தள்ளிவிட்டு அது முன்னோக்கி வேகநடையிடுகிறது.

இன்று கல்வியின் பல துறைகளிலும் காலடி வைத்துத் தமக்கெனப் பல சாதனைகளைப் புரிந்து கொண்டிருக்கும் பெண்களின் பழங்கால வரலாற்றில் எத்தனை இடர்ப்பாடுகள் மத்தியில் அவர்கள் தொழிற்பட்டார்கள் என்பதைக் கண்டோம். படிமுறை வளர்ச்சியையும் தெரிந்து கொண்டோம். இதனைத் தொடர்ந்து இருபதாம் நூற்றாண்டு ஆய்வு ஒன்று மேற்கிளம்ப வேண்டும். யாராவது இதனைச் செய்வதற்கு முன் வந்திருப்பார்கள். ஆயினும் தற்காலப் பிரச்சினைகள் ஆவணப்படுத்தக் கூடியதாக பல்வேறு வகையில் ஆய்வு செய்யப்படுவது நடந்துகொண்டே இருக்கின்றது. இவற்றுள் முக்கிய பிரச்சினையாகக் கருதப்படுவது விவாகரத்துக்களாகும்.

கல்வியானது ஒழுக்கத்தோடும், புரிந்துணர்வோடும் ஒருவரை ஒருவர் மதித்து நடப்பதோடும் அன்பு காட்டுதலோடும் மனிதநேயத்தோடும் நடைபெறுவது. பணம் தேடுதலுக்கு மட்டுமேனக் கற்றலை உபயோகித்தால் விவாகரத்து மாத்திரமல்ல. தாய் சேய் பந்தங்கூட அறுந்துவிடும்.

கல்வியோடு விழுமியங்களும் சேருதலே வாழ்க்கையை அர்த்தமுடையதாக்கும். அத்தகைய கல்வியே 19ஆம் நூற்றாண்டு வரை நீடித்தது.

கல்வியினால் பெண்களில் ஏற்பட்ட துரிதவளர்ச்சி தமது நிலையைச் சிந்திக்க வைக்கின்றது. அதற்குச் சமமான வேகத்துடன் ஆண்களின் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் இடம்பெறுதல் நன்று.

புலம்பெயர் மகளிர்கூட உணர்வால் தாயகத்துடன் வாழ்ந்தாலும் தமது உரிமைகளை அனுபவிக்கும் காரணத்தால் தங்குதடையின்றிக் கல்வியிலும், தொழிலிலும் முன்னணி வகிக்கிறார்கள். தங்கள் குழந்தைகளுக்கு நல்ல கல்வியையும், உடற்பயிற்சியையும் கலைகளையும் கற்பிப்பதில் உற்சாகம் காட்டுகிறார்கள். பலர் வைத்தியர்களாக, ஆசிரியர்களாக, பொறியியலாளர்களாக, முனைவர்களாக நல்ல சேவை செய்து வருகிறார்கள்.

கனடாவில் பொறியியலாளராக விளங்கும் ஒரு தமிழ்ப்பெண் டொறன்ரோ (Toronto) மாநகரசபைத் தேர்தலிலும் போட்டியிட்டு ஒன்றாறியோ (Ontario) மாகாணசபைத் தேர்தலிலும் போட்டியிட்டு வெற்றியீட்டாதுவிடினும் பலபேரின் வியப்பைப் பெருக்கும் வண்ணம் கணிசமானளவு வாக்குகளைப் பெற்றிருந்தார். இவர்களும் தாயகத்தில் தாம் பெற்ற கல்வியின் துணைகொண்டு மேலும் தம்மை வளர்த்துக் கொண்டார்கள்.

இவ்வாறு பெண்களுக்குக் கல்விக்கண் திறந்து வைத்த கிறிஸ்தவ சமயக் குழுக்களை நம்மால் மறக்க முடியாது.

மாந்தர் மனக்கோட்டம் தீர்க்கும் மருந்தின் ஒரு துளியாக ஆயினும் இந்நூல் பயன்படும் என்பது நம்பிக்கை.

பின்னிணைப்பு

i. மங்களம்மாளுடனான முதற்சந்திப்பும் தொடர்பும்

அம்மையாரின் சேவைகளைக் கண்டும், பயின்றும், வாசித்தும், உசாவியும் நன்கு உணர்ந்தவள் என்ற முறையில் எமக்கு ஏதே ஒரு கடமை இருக்கின்றதென்பதை அறிவோம். பெண்களைப் பொறுத்தவரை சமூகசேவையில் எம்மால் மதிக்கப்பட்டவர் இருவர். ஒருவர் மங்களம்மாள் மாசிலாமணி மற்றவர் வேதவல்லி கந்தையா. இவர்கள் இருவரையுமே, எந்தவொரு துறையைச் சேர்ந்த எந்தவொரு பெண்ணையும்விட மிக உயர்வாக மதித்துப் பழகியதனால் ஒரு சிறந்த இடத்தை என்னுள்ளத்தில் கொண்டுள்ளோம். பெண்களுக்கான வழிகாட்டியான மங்களம்மாளுக்கு உயிருடன் இருக்கும்போது செய்ய முடியாத கௌரவம் ஒன்றை அவரது நூற்றாண்டைக் கொண்டாடிக் கௌரவிக்க எண்ணி இருந்தோம். வீட்டிலும் நாட்டிலும் புகம்பங்கள் நிகழவே ஆசையும் நிராசையாகி வசதிவாய்ப்புக்களும் இழக்கப்பட்டுவிட்டது.

1953ஆம் ஆண்டு நவம்பர் அல்லது டிசம்பர் மாதமாக இருக்கலாம். அகில இலங்கை காந்திய சேவா சங்கத்தினர் 'சர்வோதய மகாநாடு' ஒன்றை யாழ்ப்பாணத்தில் கூட்டினர். காந்திய மகாநாடுகள் கிராமங்களின் இயற்கைச் சூழலில் கூட்டப்பட வேண்டுமென்பதற்காக நீர்வேலி பிரதான வீதியிலிருந்து ஒரு மைல்தூரம் உள்ளே காந்திய நிலையம் சி.க. வேலாயுதபிள்ளை அவர்களின் பனங்கூடல் ஒன்றில் மகாநாட்டுப் பந்தல் அமைந்திருந்தது. சிறுவயதில் இருந்தே காந்திய பற்றுக் கொண்டமையால் இம்மகாநாட்டுக்குப் போக விழைந்தோம்.

இந்தியாவிலிருந்து பல பிரமுகர்கள் பல்வேறு மாகாணங்களிலிருந்தும் வருகை தருவதாகவும், 'பூமிதானம், கடையவனுக்கும் கடைத்தேற்றம்' என்பன பேசுபொருள்களெனவும் அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது.

மாநாட்டுப் பந்தலில் இந்த அம்மையாரையும் மகேஸ்வரி, புவனேஸ்வரி எனும் இருபுதல்வியரையும் சந்திக்கும் வாய்ப்புக் கிடைத்தது. வெள்ளைக்கதர் சேலையால் போர்த்தியபடி மிகமெலிந்த, கறுத்த, வயோதிபத் தோற்றத்தோடு 'குடுகுடு' வெனத் திரிந்தார் அம்மையார். எமக்குப் பள்ளிக்காலம் முடித்து வெளியே காலடி எடுத்து வைத்த காலம் அது. இன்னும் எழுத்தால் அறிந்தவர்களைக்கூட நேரடியாகத் தெரியாத காலம் அது. எனவே இவர்களைப் பற்றி ஏதும் அறிந்திருக்கவில்லை.

ஹண்டி பேரின்பநாயகம், நேசையா, அம்பிகைபாகன், வேலாயுதபிள்ளை, முதலியோர் மண்டப ஒழுங்குகளைச் செய்து கொண்டிருந்தனர். தண்ணீருக்குப் பதிலாகப் பதநீர் வழங்கப்பட்டுக் கொண்டிருந்தது. இவர்கள் அடிக்கடி அங்கே பருகிக்கொண்டு நிற்பர். எனக்கு மனதுக்குள் ஒரு இளப்பமான எண்ணம்.

வேலை ஒன்றில் கவனமாக இருந்த என்னிடம் அம்மையார் வருவார். 'ஏன் இந்த இரட்டைப் பின்னல்'? 'கத்தரிக்கோல் இல்லையா நகம் வெட்ட? என்ன வாணீசம் அடிச்சிருக்கோ' 'நெற்றியிலை ஆச்சரியக்குறி கவிழ்ந்து போய்க் கிடக்கு காகம் எச்சமிட்டதோ பக்கத்திலை கோடுகள் புள்ளிகள்! சினிமா மோகம்!' என்றெல்லாம் சிரித்துச் சிரித்து மென்மையாகக் கூறி எரிச்சலை ஊட்டினார். எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. காந்தியமும் போ எல்லாம் போ, அடுத்த தடவை கிட்ட வந்ததும் 'அம்மா, என் வேலையைச் செய்ய விடுங்கள். இது 10 ரூபா பெறுமதியான வெள்ளை இலங்கை வொயில் சேலை; ஆனால் உங்கள் பிள்ளைகள் காஷ்மீர் சேலையல்லவா சார்த்தியிருக்கிறார்கள்' என்றேன். மௌனமாகப் பார்த்தார். 'கூர்நாக்கு' என்றார் ஆங்கிலத்தில். 'காந்திஜீ' எளிமையைப் போதிக்கிறாரே என்று சொல்ல வந்தேன்' என்றார். 'ஓஹோ இது படிச்ச மனிசி தான்' என உறைத்தது என் புத்தியில்.

விமானத்தால் வந்து இறங்கிய இந்தியப் பிரமுகர்கள் பந்தலை வந்தடைந்தபோது இந்த அம்மா முன்னுக்கு ஓடினார். ஒழுங்கைக் குலைத்து ஓடியது எனக்குக் கோபம். இவர் தலைவர் எதிரில் நின்று கைகூப்பி 'நமஸ்தே' சொல்லவும், அவர் கைகூப்பி அறிமுகச் சிரிப்போடு குனிந்து வணங்கினார். எனக்கோ அதிர்ச்சி.

மதிய போசனத்தின்போது பஞ்சாபிலிருந்து வந்தவர் அம்மையாரிடம் சென்று 'என்னைத் தெரிகிறதா அம்மா' என்று கேட்க இவர்

அவரது கைகள் இரண்டையும் பிடித்துக் கொண்டு தாய்மை பொழிய 'மறப்பேனா' என்பதுபோல புரியாத மொழியில் பேசினார்கள். தமிழ் நாட்டிலிருந்து வந்தவரோ அம்மையாரை விட்டு நகர வில்லை.

எமக்கு திகைப்பு, மலைப்பு. 'இந்தச் சின்னக்கிழவிக்கு இத்தனை பெருமையா'? அதன்பின் அவர் மீது எமக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் ஏற்பட்டது. அவர் ஒரு குரு என்பதுபோன்ற ஓர் உணர்வு.

இந்தியர் கொடுத்த மரியாதையையும் அன்பையும் எங்கள் நாட்டுக் காந்தியத் தலைவர்கள் கூடக் கொடுக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம். ஏனெனில் அவர்களது போராட்ட காலத்தில் இவர்கள் தோளோடுதோள் நின்று பங்குபற்றினார்கள். ஊரூராகச் சென்று சட்டமறுப்பு, துணி எரிப்பு போன்றவற்றில் பணத்தையும் செலவழித்து இணைந்து போராடினார்கள். ஆனால் இங்கோ கத்தியின்றி இரத்தமின்றி கஷ்டப்பட்டுப் போராடாமல் திணிக்கப்பட்ட சுதந்திரம். வெள்ளைக்கார உடுப்போடும், உணர்வோடும் பெற்ற சுதந்திரம். அந்த உடைநடை பாவனைகளிற் குறைந்தவர்களை யாரும் மதிக்க மாட்டார்கள். அதிலும் பெண்ணாயிற்றே.

அம்மையாருடன் நெருங்கிய தொடர்பு அதன்பின் ஏற்பட்டது. 'தமிழ் மகள்' விற்பனையில் கூட்டங்களில் பேசுதலில் கிராம வீடுகளைப் பார்வையிட்டு ஆலோசனை வழங்குவதில் இருந்தது. ஆயினும் பிற்காலங்களில் வீட்டுக் கடமை, கல்லூரிக் கடமை போன்ற பலவற்றில் ஆழ்ந்து போய்விட்டதால் தொடர்புகள் அற்றுவிட்டன. பெண்கள் ஆய்வில் ஓர் ஆர்வம் ஏற்பட்ட காலத்தில் முதலாவதாக என் எண்ணத்தில் வந்தவர் இந்த அம்மையாரே. தகவல்கள் சேர்த்து கட்டுரையாக எழுதியவை 1980 - 1981களில் வீரகேசரியில் கட்டுரையாக வெளிவந்தது. 1990இல் 'தமிழ் மகள்' பத்திரிகை பற்றிய சொற்பெருக்கு ரூபவாகினியில் ஒளிபரப்பப் பட்டது. மேலும் இவை சார்ந்த சிறு கட்டுரை ஒன்று கனடா 'தமிழோசை' பத்திரிகையில் 1992ஆம் ஆண்டு வெளியானது.

மங்களம்மாள் மாசிலாமணி அவர்களுக்கு சகோதரர்கள் இருந்தார்கள். அவர்களில் இருவரை எமக்குத் தெரியும் ஒருவர் வேதநாயகம் மற்றவர் பரமநாயகம்.

இவர்களுக்குச் சொந்தமாக ஒரு பங்களா காங்கேசன்துறையில் இருந்தது. அந்த பங்களா தற்போதுள்ள கல்லூரி வீதியில் புகையிரதப்

பாதையருகே அமைந்திருந்தது. அந்தக் காலத்தில் புகையிரதப் பாதை போட முன்னர் ரேகுத்துரை என்று சொல்லப்படும் (Customs Officer) துறைமுகப் பொறுப்பாளரான வெள்ளைக்காரத் துரைக்காக கடற்கரையிலிருந்து 300 யார் தூரத்தில் கட்டப்பட்டு தெரு ஒன்றும் துறைமுகம் வரை போடப்பட்டிருந்தது. 1902இல் போடப்பட்ட புகையிரதப் பாதை இத்தெருவை ஊடறுத்துச் சென்றது. பிற்காலத்தில் வெள்ளையர்கள் வெளியேறும்போது, கொழும்பில் உயர்தொழில் பார்க்கும் தமிழருக்கு இத்தகைய பங்களாக்கள் விற்கப்பட்டன. அந்தபங்களா பீ.ஏ. தம்பியால் வாங்கப்பட்டது. வேதநாயகம் அவர்கள் இருபதல்விகள் பிறந்தபின் சுகவீனமுற்று இறந்து விட்டார். இந்த பங்களா திரு.பரமநாயகத்துக்கு வந்து சேர்ந்தது.

அந்தக் காலத்து பங்களாக்கள் போல நிலத்திலிருந்து 7 படிகள் ஏறாமலவுக்கு முன்விறாந்தை அமைந்திருந்தது. அதே அளவு நீளத்துக்கு 4 அறைகள் அமைந்திருந்தன. அதே அளவு நீளத்துக்குப் பின் விறாந்தை அமைந்திருந்தது. இருபக்கமும் இரு சிறு அறைகள் அமைந்திருந்தன. மேற்குப் புறத்துச் சிறு அறையூடாகச் சென்று 4, 5 படிகள் இறங்கினால் ஒரு குளியல் அறையும் மலசலகூடமும் அமைந்திருந்தன. மலசலகூடத்துக்கு வாளி வைக்கப்பட்டு வெளியே துவாரமிடப்பட்டிருந்தது. குளியலறையில் ஒருவர் படுக்கக்கூடிய அளவிலான பெரிய தொட்டி இருந்தது. சுவரில் துவாரமிட்டு வெளியே ஒரு சிறு தொட்டிபோல் கட்டி வைக்கப் பட்டிருந்தது. அருகே கிணறும் இருந்தது. கிணற்றிலிருந்து வேலைக்காரரால் தண்ணீர் அள்ளி அந்தச் சிறு தொட்டியில் ஊற்றப் பட அது உள்ளே உள்ள தொட்டியை நிரப்பும். பின் விறாந்தை யிலிருந்து நடைசாலை போல 'ட' மாதிரி கூரைபோட்டுக் கட்டப் பட்டு சிறிது தள்ளி சமயலறைக்கு சென்றது. வெளியே வேலைக் காரருக்கான மலசலகூடமும் இருந்தது. இது அந்தக் காலத்தில் ஊர்மக்களுக்கு ஒரு வியப்பான, யாரும் அணுக முடியாத ஒரு வீடாக இருந்தது.

வீடு பூட்டப்பட்டு உடையார் கையில் திறப்புக் கொடுக்கப் பட்டிருந்தது. நீண்ட விடுமுறை காலங்களில் கொழும்பிலிருந்து பிள்ளைகளோ உறவினர்களோ வருவார்கள். வீடு கலகலவென்றி ருக்கும். மாமரத்தில் ஊஞ்சல் கட்டி ஆடுவார்கள். கடற்கரை, கிரிமலை எனத் திரிவார்கள். கிராம மக்களோடு தொடர்புகளே

இருக்காது. ஆனால் சிலர் பால்கொண்டு போவார்கள். இலந்தைப் பழம், விளம்பழம், நுங்கு முதலியன சேகரித்துக் கொடுப்பார்கள். சாதாரண கிராம மக்களுக்கு 'துரைமார் வந்து நிற்கினம்' என்பது தான் பேச்சாயிருக்குமாம். வேறினத்து இளைஞர்களும் யுவதிகளும் இவர்களுடன் சேர்ந்து வருவார்களாம். சிறிது காலத்தில் அவர்கள் வருகையும் நின்றது.

1940ஆம் ஆண்டளவில் பரமநாயகம் தமது சகோதரி வேதநாயகத்தின் மனைவியாரையும் குழந்தைகளான மீனாம்பாள் ஜெகதாம்பாள் (ஜெயநாயகி) ஆகியோரையும் இங்கே வசிக்க அனுப்பினார்கள். அவர்களுடன் யாரோ ஒரு பெரியவர். வயது போனவரும் (பாட்டனாராக இருக்கலாம்) வந்திருந்து சிறிது காலத்தில் இறந்து போனார். பிள்ளைகள் நடேஸ்வராக் கல்லூரியில் சேர்க்கப்பட்டார்கள். இவர்களுக்குத் துணையாக ஊரிலேயுள்ள வயது போனவர் ஒருவர் இரவில் அங்கே படுப்பார் பகலில் வேண்டிய உதவி செய்வார்.

மீனாம்பாள் எமது வகுப்பிலும் ஜெயநாயகி என் தங்கையின் வகுப்பிலும் சேர்க்கப்பட்டனர். மீனா அமைதியாகவும் மௌன மாகவும் இருப்பார். அதிலிருந்துதான் எமது நட்பு ஆரம்பமானது. அவர்கள் வீட்டின் பின் முற்றத்தில் பெரிய நாவல் மரம் ஒன்று நின்றது. நாவற்பழங்களைத் தருவார். மீனா 5ஆம் அல்லது 6ஆம் வகுப்பு படிக்கும் போது, வயதுக்கு வரும் காலம் என்று அவரை உறவினர்கள் அழைத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். பின்னர் எங்கே படித்தாரென்பது எமக்குத் தெரியாது. நானும் பெண்கள் கல்லூரி ஒன்றிற்குச் சென்று விட்டமையால் தொடர்பு விடுபட்டுப் போய் விட்டது. ஆனால் ஜெயநாயகி S.S.C. சித்தியடையும் வரை அங்கே தான் இருந்தார்கள். தாயாரின் மறைவோடு அவரும் கொழும்பு சென்று விட்டார். அந்த வீடு பாழடைந்து பரமநாயகத்தின் மகனால் விற்கப்பட்டுவிட்டது.

திரு.கணேசலிங்கம் அவர்கள் ஒரு எழுத்தாளர் என்பதால் அவரையும் நான் எழுத்துக்குள் புகுந்தபின் அறிந்துகொண்டேன். அவர் தாம் மீனாவைத் திருமணம் செய்து கொண்டாரென்பதும் பின்னொரு நாள் அறிந்து கொண்டேன். அது மாத்திரமல்ல, அவர்கள் மங்களம்மாளின் நெருங்கிய உறவினர் என்பதும் 1986ஆம் ஆண்டள வில் தான் தெரிந்து கொண்டேன். மேற்படி கட்டுரை வீரகேசரியில் பிரசுரமான பின் கணேஸ் எம்முடன் தொடர்பு கொண்டார். கனடா

வருமுன்னரும் மீனாம்பாள் வீடு சென்று அவருடன் அளவளாவி வந்தேன். பால்ய நண்பி மறைந்து விட்ட செய்தி கேட்டு நண்பர் கணேசலிங்கத்துக்கு ஒரு கடிதம் எழுதினேன்.

இன்று என் கட்டுரையை அவர்களின் மகன், வெளியிட ஆர்வம் காட்டினார். மிக மகிழ்வோடு இப்பணியை அவர்களிடம் ஒப்புவித்துள்ளோம். மீனாவின் ஆத்மாவுக்கும் மகிழ்ச்சியாக இருக்கும்.

ii. புகையிரதப் பாதை

சேர். பொன். இராமநாதன் காலத்தே வடக்கிற்குப் புகையிரதப்பாதை கொண்டு வருவதற்கு முயற்சிகள் நடைபெற்றன. படித்து உத்தியோகம் பெற்ற பலர் கொழும்பில் உத்தியோகம். அவர்கள் யாழ் வருவதில் சிரமம். அத்துடன் யானை ஏற்றுமதிக்கும், துறைமுகத்துக்கும் மிகக் கஷ்டப்பட்டே யானைகளைக் கொண்டு வருதல் வேண்டும். 1869ஆம் ஆண்டளவில் இராமநாதனின் முயற்சியால் யாழ்ப்பாணத்தில் அதன் செயற்பாடுகள் நடைபெறத் தொடங்கின. 'லேடி ஹவ்லொக்' கப்பலில் தேசாதிபதி துவனம் துரை யாழ் வருகை தந்தபோது மக்கள் கூடிப் பெருவரவேற்பு அளித்ததோடு வழியெங்கும் பனைமரங்களிலும் தெருக்களிலும் 'எமக்குப் புகையிரதம் வேண்டும்' (We want Railways) எனப் பதாதைகள் தொங்கவிடப்பட்டன. இவற்றால் கவரப்பட்ட துரையவர்கள் தமது வரவேற்புபசாரக் கூட்டத்தில் பாதை திறப்பதாக வாக்களித்து அதற்கான ஒரு திட்ட வரைபு (Blue Print) தயாரிக்கும்படி கூறினார். அதற்காகவே காத்திருந்த இராமநாதன் ஏற்கெனவே தயாரித்து வைத்திருந்த 'வரைபு' வைக் கையளித்தார்.

புத்தளம் வரை வந்திருந்த புகையிரதப் பாதையை நீட்டித் துணுக்காய் ஊடாக ஆனையிறவுக்குக் கொண்டுவந்து மேலே யாழ்ப்பாணம் வரை சென்று அப்படியே பருத்தித்துறை வரை நீட்டி விடலாமென்பது அவரது எதிர்பார்ப்பு. இது சட்டசபைக்குச் சென்று பலவாதப் பிரதிவாதங்களுக்கு உட்பட்டு செலவு அதிகரிக்கும்; ஆகையால் குருநாகல் வரையுள்ள பாதையை அநுராதபுரம் வரை நீட்டி, பின்னர் பார்க்கலாமெனத் தீர்மானம் எடுக்கப்பட்டது.

தமிழர்களின் பத்திரிகைகளான உதயதாரகை, தேசாபிமானி, இந்துசாதனம் முதலியன கடுங்கண்டனக் குரல்களை எழுப்பின. 'சும்மா இருந்த அம்மையாருக்கு அரைப்பணத்துத் தாலி காணாதோ' எனவும், 'ஆறுபணத்திற்குக் குதிரை வாங்கவும் வேண்டும், ஆறு கடக்கப் பாயவும் வேண்டும்' எனப் பழமொழிகளையும் எழுதி, இனி இந்தச் சிங்களவன் மெல்லமெல்ல வந்து எங்கள் வன்னியையும் ஆக்கிரமிக்கப் போகிறான் எனத் தீர்க்கதரிசனம் கூறின.

ஆயினும் நம்மவர் விடாது போராடி பிஷ் பிரபு வடமாகாண அதிபராக இருந்த காலத்தில் தேசாதிபதி றிச்வேயின் ஆட்சியில் 1902இல் உள்ளூர் பாதை காங்கேசன்துறை வரை திறக்கப்பட்டு 1905இல் கொழும்புப் பாதையுடன் இணைக்கப்பட்டது. அதுவரை கடல்வழியாக 4, 5 நாட்களும் தரைவழியாக ஒரு மாதமும் எடுத்த பிரயாணம்; பாதை திறக்கப்பட்ட பின் ஒரு பகலுடனே முடிவுற்றது.

iii. டாக்டர் வண. பீற்றர் பேர்சிவல் பாதிரியார்

விசேடமாக அடையாளங் காணப்பட வேண்டிய மேல்நாட்டு அறிஞரிடையே தமிழைத் துறைபோகக் கற்றவர்களுள் டாக்டர் பேர்சிவலும் ஒருவராவார். தமிழறிஞர்களாகத் திகழ்ந்த ஐரோப்பியக் குருமாருள் வீரமாமுனிவருக்கும் ஜீ. யூ. போப் அவர்களுக்கும் அடுத்தபடியாக பீற்றர் பேர்சிவலே விளங்கினாரெனத் திருச்சபை கூறும்.

இவர் கல்விக்கே தம்மை அர்ப்பணித்தவர். 1826ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்த இவர், மூன்று வருடத்துக்குள்ளேயே தமிழைப் பேச எழுத வாசிக்கக் கற்றுக்கொண்டுவிட்டார். 1830இல் வெஸ்லியன் சமயக் குழுவின் செயலாளராக இருந்த இவர் புதிய சபை ஒன்றை ஆரம்பிக்குமாறு கல்கத்தாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். அப்போது ஸ்கொத்லாந்து சபையைச் சேர்ந்த அலக்ஸாண்டர் டவ் என்பவரோடு கொண்ட தொடர்பினால் இளைஞர்களைச் சமயவாழ்வுக்கு ஈடுபடுத்தக் கல்வியே உறுதுணையானது என்பதைக் கண்டறிந்தார்.

1832இல் யாழ்ப்பாணம் திரும்பிவந்து சபைத் தலைவராகவும் நிதிப் பொறுப்பாளராகவும் கடமையாற்றினார். அத்தோடு பாடசாலைகளின் அதிபராகவும் விடுதி மேற்பார்வையாளராகவும் செயற்பட்டார். பாடசாலைகளில் புதிய பாடத்திட்டத்தையும்

அறிமுகம் செய்தார். சரித்திரம், அட்சர, கேத்திர கணிதங்கள், மெய்யியல், ஒழுக்கவியல், லத்தீன், இலக்கணம், சட்டம், அரசியல் என்பன அவற்றுள் அடங்கின.

முப்பெரும் பாடசாலைகளின் முதல்வராக விளங்கியவர். பெரிய பாடசாலைகளுக்கு வழங்கு பாடசாலைகளாக ஆங்காங்கே சிறுசிறு பாடசாலைகளையும் அமைத்து மத்திய கல்லூரியையும் வளர்த்து வந்தார். 1834இல் 3 - 4 மாணவிகளைக் கொண்ட சிறுபாடசாலை ஒன்றும் உருவாயிற்று. தேவையான ஆசிரியர்களை எடுத்துப் பயிற்சியும் கொடுத்தார்.

பெண் கல்வி வளர்ச்சியிலும் தமிழ்மொழிப் பயிற்சியிலும் அளவிற்றந்த ஆர்வம் காட்டினார். அந்தப் பாடசாலையே பிற்காலத்தில் வேம்படி பாடசாலை எனப்பட்டது. மாணவிகளைப் பாடசாலைக்கு வரச்செய்யப் பல வழிவகைகளைக் கையாண்டார். போக்குவரத்துக்கு தன்செலவிலேயே பஸ் ஒழுங்கு செய்தல்; மதிய வேளையில் உணவுக்காக வீட்டுக்குப் போய் திரும்பி வராதோரை மதியவுணவு கொடுத்துத் தடுத்தல், நல்ல ஆசிரியர்களை மேல் நாட்டிலிருந்து தருவித்து கல்வியை உயர்ச்சி பெறச் செய்தல் ஆதியனவாம்.

பருத்தித்துறை மெதடிஸ்த் தமிழ் பாடசாலை இயங்கி வந்தபோது 1833 கோல்புறுக் கல்விக் குழுவின் சிபார்சின் போது ஆங்கிலம் ஒரு பாடமாகப் புகுத்தப்பட்டது. அப்போது பேர்சிவல் பாதிரியார் ஆங்கில மொழி மூலமான பாடசாலையாக்கப்பட வேண்டுமென லண்டன் மெதடிஸ்த் சபைக்கு விதப்புரை செய்தார். அதனை அனுமதித்த அரசாங்கம் 12.6 பென்ஸ் அனுப்பியது. அந்தக் காலத்திலேயே அது எதற்கும் போதாதது. எனவே பேர்சிவல் தனது சொந்தப் பணத்திலிருந்து 400 டொலர் கொடுத்து காணி வாங்கி வகுப்பறைகளைக் கட்டுவித்தார். 15 வருடங்களின் பின் பாடசாலையின் துரிதமான முன்னேற்றத்தைக் கண்டு சபை அவருக்குக் காசை அனுப்பி வைத்தது. இப்படியாக இவர் கல்விக்குச் செய்த சேவை போற்றுதற்குரியது.

இவர் ஆறுமுகநாவலரிடம் தமிழ்மொழி இலக்கண இலக்கியங்களை எவ்வித தடங்கலுமின்றி கற்றுமுடித்தார். 2000 பழமொழிகளைச் சேர்த்து நூலுருவாக்கினார். நாவலரைக் கொண்டு விவிலிய வேதத்தை மொழி பெயர்ப்பித்தார். வண. வின்சிலோ பாதிரியார் தயாரித்த ஆங்கில தமிழ் அகராதியில் 220 பக்கங்களை இவரே

செய்தார். விவிலியவேதம் 1253 பக்கங்களில் முடித்து 1846ஆம் ஆண்டு வெளியிட்டார்.

கீழைத்தேசக் கல்விக்கான பேராசிரியராகச் சென்னைப் பல்கலைக் கழகத்தால் நியமனம் பெற்ற ஆராய்ச்சியாளர் இவர். 'முதல்தரமான தமிழ் புலமையாளர்' எனும் பட்டத்தையும் அங்கே பெற்றவர். இவருடைய மிகப் பெரிய புகைப்படம் ஒன்று சென்னைப் பல்கலைக்கழக கேட்போர் கூடத்தில் வைக்கப்பட்டுள்ளது.

இத்தனைக்கும் யாழ்ப்பாணத் தமிழ் பெண்களின் உயர்வுக்கு வழிகாட்டியாக இருந்து அவர்களின் பாராட்டுக்கும் வணக்கத்துக்கும் உரியவராக விளங்குபவர் பேர்சிவல் பாதிரியார் அவர்களே.

நூற்பட்டியல்

ஆறுமுக நாவலர், நான்காம் பாலபாடம், 1865, மீள்பதிப்பு 1993.
 இந்திரபாலா, யாழ்ப்பாண இராச்சியத்தின் தோற்றம், 1972.
 இராசநாயக முதலியார், யாழ்ப்பாணச் சரித்திரம், சென்னை, 1933.
 இலங்கைக் கல்வி நூற்றாண்டு மலர், பாகம் I. II, இலங்கை அரசு
 மொழித் திணைக்களம், கொழும்பு.
 கணபதிப்பிள்ளை பண்டிதர், சிவபாதசுந்தரம் நினைவுமலர், 1978.
 கணபதிப்பிள்ளை, வ., வில்ஹாணீயம், 2ம் பதிப்பு, 1928.
 குலரத்தினம், க. சி.ந., நாவலர் நூற்றாண்டு மலர்.
 சண்முகசுந்தரம், த., வாழ்வு பெற்ற வல்லி.
 சதாசிவம்பிள்ளை அர்னோல்ட், பாவலர் சரித்திர தீபகம், 1975.
 சந்திரகாசன் ஏ. ஜே. வி., தமிழர் பண்பாட்டில் கிறிஸ்தவம்.
 சபாநாதன் குல., யாழ்ப்பாண வைபவமாவை.
 சிவத்தம்பி கா., ஈழத்தில் தமிழ் இலக்கியம்.
 சிவத்தம்பி கா., யாழ்ப்பாணம் சமூகம் பண்பாடு கருத்துநிலை.
 ஜெபநேசன் எஸ்., இலங்கையில் 19ம் நூற்றாண்டு தமிழர் சிந்தனை
 வளர்ச்சி - 1972.
 டானியல் யோன்., யாழ்ப்பாண சரித்திரம், 1878.
 பாலசுந்தரம் இ., ஈழத்து இடப்பெயர் ஆய்வு.
 பாவலர் துரையப்பாபிள்ளை, சிந்தனைச்சோலை கட்டுரைத்
 தொகுப்பு.
 முத்துத்தம்பிப்பிள்ளை அ., யாழ்ப்பாண வரலாறு.
 வேலுப்பிள்ளை க., யாழ்ப்பாண வைபவ கௌமுகி.

சஞ்சிகைகளும் சிறப்பு மலர்களும்

ஈழகேசரி வெள்ளிவிழா மலர்.

இராமநாதம், இராமநாதன் கல்லூரி பழையமாணவர் சங்கம்.
 கனடாக்கிளை, 2001.

125வது ஆண்டுவிழா மலர் 1868 - 1993, உடுப்பிட்டி மகளிர் கல்லூரி.
 175வது ஆண்டுவிழா மலர் 1823 - 1997, மெதடிஸ்த பெண்கள் கல்லூரி,
 பருத்தித்துறை.

'கட்டுரைகள்', தமிழ்மகள், கலாநிதி, இந்துசாதனம், தேசாபிமானி.
 'பத்திரிகைக் கட்டுரைகள்' - ஈழகேசரி, சுதேச நாட்டியம்.

ஆங்கில நூல்கள்

Baldeus Philips, *A Description of the Isle of Ceylon*.
 Casichetty Simon, *The Ceylon Gazetteer*, Colombo, 1934.
 Don. Peter WLA, *Studies in Ceylon History*.
 Gnanapragasar, Rev. Fr., *XXV years of Catholic Progress*, 1893 - 1918.
 Hastings Harrison, *Uduvil - First Hundred years*, 1925.
 James T. Ratnam, *Jaffna before the dawn of history*.
 Jan/Van Rev., *Report of the Dutch rule in Jaffna Peninsula*, 1757.
 Karthigesu, S., *Handbook of the Jaffna Peninsula*, 1905.
 Kolvin R. De Silva, *Ceylon under the British Rule*.
 Majumdar, N. D., *An Introduction to Social Anthropology*, 1961.
 Mendis, G. C., *Early History of Ceylon Colombo*, 1946.
 Pathmanathan S., *The Kingdom of Jaffna*, 1978.
 Perera S. G. Rev., *Jesuits in Ceylon*.
 Pieris PE., *Ceylon under Portuguese Era*.
 Pieris PE., *Ceylon under the Dutch Power*.
 Ranjit Ruberu, *Education in Colonial Ceylon*.
 Sivathamby K., *Sri Lankan Tamil Society & Politics*.

Tenant Sir Emersion, *Christianity in Ceylon*.

Journals and Special Issues.

Annual Administrative Reports of the Ceylon Government.

Reports sent of Boston by American Mission Jaffna.

Journals of the Asiatic Society.

Hindu Organ, Ceylon Patriot, Morning Star, Yearbooks of Government of Sri Lanka.

At the foot Vembu tree - Methodist Girls High School, Jaffna.

Familiar Fragrances 1862 - 2002, Holy Family Convent, Jaffna.

A Hundredth Stride of a Forward, March, Chundikuli Girls College, Jaffna

யாழ்ப்பாணச் சமூகத்தில் பெண் கல்வி: ஓர் ஆய்வு

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம்

பதினெட்டாம், பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுகளில் காணப்பட்ட யாழ்ப்பாணத்துப் பெண்களின் கல்விநிலை, சமூகப் பிரக்ஞை நிலை, வளர்ச்சிகள் பற்றிய மூன்று ஆய்வாழ்முள்ள கட்டுரைகள் இந்நூலில் உள்ளன. இந்நூலில் இடம் பெறும் பிரதான கட்டுரையான "யாழ்ப்பாணப் பெண்களின் கல்விப் பாரம்பரியம்: 18ஆம் - 19ஆம் நூற்றாண்டுவரை - ஓர் ஆய்வு" என்பது உண்மையில் வரன் முறையாக மேற்கொள்ளப்பட்ட ஒரு சீரிய ஆய்வின் முதல் வரைவு என கொள்ளப்படத்தக்கது.

இரண்டாவது பகுதியாக வருவது முதற்கட்டுரைக்கான உபநிலை விளக்குகையே எனலாம். பழமைபேண் நிலையிலுள்ளும் சிற்சில வேளைகளில் பெண்கள் பாரம்பரிய தமிழறிவினைக் கொண்டிருந்தனர் என்பது 19ஆம் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த பருத்தித்துறையைச் சேர்ந்த பார்வதி அம்மையாரைப் பற்றிய கட்டுரையில் இருந்து தெரியவருகின்றது.

மூன்றாவது பகுதியாக அமைவது இலங்கை தமிழ் பெண்கள் வரலாற்றில் மிக முக்கியமான இடத்தை பெற வேண்டியவர்களுள் ஒருவராக உள்ள யாழ்ப்பாணம் வண்ணார்பண்ணையைச் சேர்ந்த திருமதி மாசிலாமணி மங்களம்மாள் அவர்களின் வாழ்க்கை வரலாறாகும்.

வள்ளிநாயகி இராமலிங்கம் (1900) 'குறமகள்' எனப் புனைபெயர் கொண்ட இவர் கடந்த ஐம்பது வருடங்களுக்கு மேலாக நூல்தமிழிலக்கிய உலகில் நன்கு பரிசீலயமானவர். ஓர் ஆக்க இலக்கியகர்த்தா, கல்வியாளர், சமூக சேவையாளர் என்பதோடு மட்டுமல்லாமல், முற்போக்குக் கருத்துகளை திட்டமாக எடுத்துக்கூறும் ஒரு துணிவுள்ள மேடைப் பேச்சாளராகவும் விளங்கிய ஒரு பன்முக ஆளுமை கொண்ட பெண்.

1950களில் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியராக கல்வி உலகில் புருந்த இவர், பின்னர் பி.ஏ. பட்டம் பெற்று அனாத்குமம் மற்றும் கோப்பாய் ஆகிய இடங்களில் உள்ள ஆசிரிய பயிற்சிக் தலாசாலைகளில் விரிவுரையாளராகவும் பணிபுரிந்தவர்.

இவருடைய இலக்கிய ஆளுமைக்குச் சான்றாக, குறமகள் கதைகள் சிறுகதைத் தொகுப்பு, உள்ளக் கமலமடி (சிறுகதைத் தொகுப்பு), இராமாயணம் (கட்டுரைகள்), மாலை சூட்டும் நாள் (கவிதைத் தொகுப்பு) ஆகியன விளங்குகின்றன.

குமரன் புத்தக நிலைம்

விடயம்: சமூகவியல்/கல்வியியல்/பெண்ணியம்

ISBN 955-9429-92-2

9 789559 429920

விலை: 300.00